

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

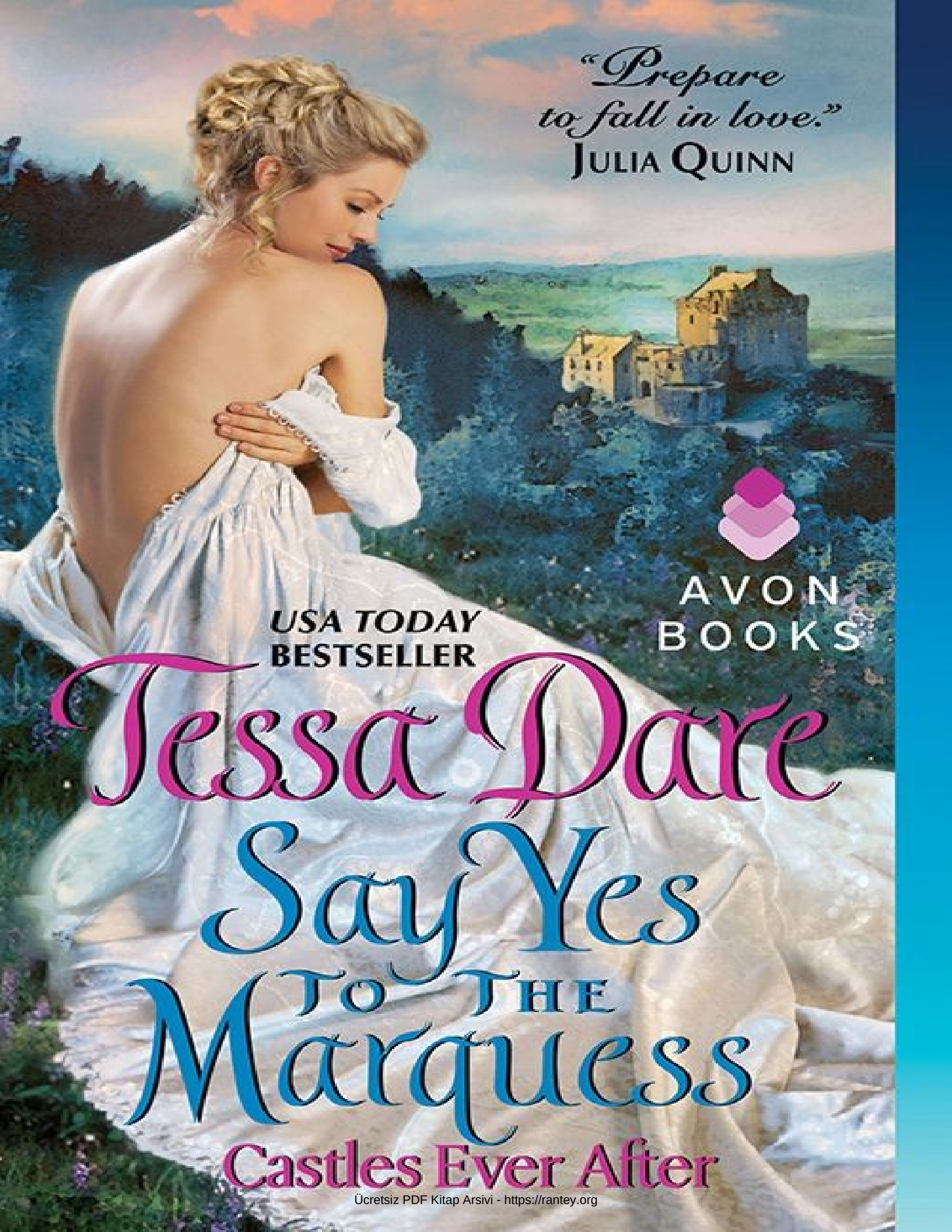
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"Prepare
to fall in love."*
JULIA QUINN

AVON
BOOKS

USA TODAY
BESTSELLER

Tessa Dare
Say Yes
TO THE
Marquess
Castles Ever After

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tessa Dare

Say Yes TO THE Maidess Kaleler li'er AÈer

An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Büyük kahverengi köpek için, sevgi dolu anısına.
Çok iyi bir çocuk oldun.

Teşekkür

Bu kitabın ortaya çıkmasında pek çok zeki ve yetenekli insanın payı var. Harika editörüm Tessa Woodward'a, muhteşem menajerim Steve Axelrod'a, Avon Books/HarperCollins'teki tüm harika insanlara ve olağanüstü redaktör Martha Trachtenberg'e çok teşekkür borçluyum.

Courtney, Carey, Leigh, Bren, Bree, Susan, Laura, Karen ve The Unnamed Loop'taki herkese paha biçilmez dostlukları, kucaklamaları ve destekleri için teşekkür ederim. Deneyimlerini ve konu uzmanlıklarını paylaştıkları için aşağıdaki arkadaşlarıma teşekkürü bir borç bilirim: Brenna Aubrey, Jeri Smith-Ready ve Greg Nagel. Diana ve Carrie'ye porsuk merhemi için ve Larimar'a yeri doldurulamaz yüzüğünü ödünç verdiği için çok teşekkür ederim.

Bu kadar sanatsal kaygıya katlanan harika aileme, sizi seviyorum.

Ve her zaman olduğu gibi, okuyucularıma teşekkür ederim. Keşke hepinize biraz kek verebilseydim.

İçindekiler

İthaf Teşekkür

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On Üçüncü

Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmibir Yirmi İkinci

Bölüm

Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

Bölüm Yirmi Yedi

Sonsöz

Yazar Hakkında
Yazan: Tessa Dare
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Birinci Bölüm

Oh, Bayan Whitmore. Şu korkunç yere bir bakın."

Arabadan inen Clio, iki sıra deponun arasındaki dar, taş döşeli geçide baktı. "Burası bir ara sokağa benziyor, Anna."

"Kan kokuyor. Tanrım bizi koru. Öldürüleceğiz." Clio gülümsemekten kendini alamadı. Leydi'nin hizmetçisi maşa kullanmada bir harikaydı ama hastalıklı hayal gücü kapasitesi

gerçekten eşsiz.

"Öldürülmeyeceğiz." Bir an düşündükten sonra ekledi: "En azından bugün değil."

Bayan Clio Whitmore iyi bir aile tarafından, eğitimin nimetleriyle ve görgü kurallarına çok dikkat edilerek yetiştirilmişti ve İngiltere'nin gelecek vaat eden en genç diplomatıyla evlenmek üzere nişanlanmıştı. Gece yarısı cebinde boş bir tabancayla Londra'nın en kötü şöhretli alçağını aramak için tehlikeli sokaklarda dolaşacak kadar gözü kara bir genç kadın değildi.

Hayır, bu olmaz.

Clio, Londra'nın en kötü şöhretli alçağını aramak için yola çıktığında öğlene kadar bekledi. Tehlikeli ara sokağa bir uşak, leydisinin hizmetçisi ve en az sinsilikle girdi. Ve hiç silah taşımıyordu.

Gerçekten, amaç ne olabilir ki? Aradığınız adam bir metre boyunda, on altı taşlık bir boksörse, boş bir tabancanın hiçbir faydası olmazdı. Karışımındaki ölümcül silahlar onun yumruklarıydı ve bir kız sadece onların kendi tarafında olmasını umabilirdi.

Rafe, lütfen benim tarafımda ol. Sadece bu seferlik.

Rutubetli, dar sokaktan aşıya doğru ilerledi, dantel kenarlı etekliğini kaldırdı ve yarım botlarının engeli kaldırma takılmamasına dikkat etti.

Anna temiz kaldırım taşlarının birinden diğerine atladı. "Bir markizin ikinci oğlu nasıl olur da buraya düşer?"

"Bilerek. Buna güvenebilirsiniz. Lord Rafe yıllar önce sosyetei reddetti. Vahşi ya da kaba olan her şeyden zevk alır."

Clio içten içe merak ediyordu. Kayınbiraderi olacak olan Rafe Brandon'ı en son gördüğünde, ağır yaralarını sarıyordu. Sadece boks kariyerinin en kötü -daha doğrusu tek- yenilgisinin fiziksel sonuçlarını değil, aynı zamanda babasının ani ölümünün darbesini de yaşamıştı.

Alçak görünüyordu. Çok alçak. Ama bu kadar değil.

"İşte geldik." Kapıya vurdu ve sesini yükseltti. "Lord Rafe? Orada mısınız? Ben Bayan ..." İsmi ısırarak söyledi. Belki de böyle bir yerde kendini duyurmak akıllıca değildi. "Sadece birkaç dakikanıza ihtiyacım var."

Bu ve onun imzası. Elindeki kâğıt demetini sıkıca kavradı.

Cevap gelmedi.

"Evde değil," dedi Anna. "Lütfen, Bayan Whitmore. Akşam olmadan Twill Şatosu'na varmak istiyorsak yola koyulmamız gerek."

"Henüz değil."

Clio kapıya doğru eğildi. İçeriden gelen sesleri duydu. Sandalye ayaklarının zemin üzerindeki gıcirtısı. Ara sıra içi boş gümbürtüler.

Oh, oradaydı. Ve onu görmezden geliyordu.

Clio görmezden gelinmeye acı verici bir şekilde alışkındı. Nişanlılığı ona yıllarca pratik kazandırmıştı.

On yedi yaşındayken, Granville Markisi'nin yakışıklı ve atılgan varisi Lord Piers Brandon, ailelerinin isteklerine boyun eğmiş ve evlenme teklif etmişti.

Whitmore salonunda diz çökmüş, altın ve yakuttan bir yüzüğü Clio'nun üçüncü parmağına geçirmişti. Clio için bu bir rüya gibiydi.

Tek pürüzlü bir rüya. Piers'in yabancı diplomaside yeni ama gelecek vaat eden bir kariyeri vardı ve Clio bir evi idare etme görevini üstlenmek için oldukça gençti. Dünyalar kadar zamanları olduğunu belirtti. Uzun bir nişanlılığa aldırılmıyordu, değil mi?

"Tabii ki hayır," demişti.

Geriye dönüp baktığımda, belki de farklı bir cevap vermeliydi. Mesela, "Uzun'u tanımla. "

Sekiz yıl sonra -ve hiç düşün olmadan- Clio hâlâ bekliyordu.

Artık durumu halk arasında bir şaka haline gelmişti. Skandal gazeteleri ona "Bayan Wait-More" diyordu. Dedikodular onu her yerde takip ediyordu. Herkes Lord Hazretlerini İngiltere'den ve mihraptan uzak tutan şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Hırs mı, dikkat dağınıklığı mı, görevine bağlılık mı?

Ya da yabancı bir metrese bağlılık, belki?

Kimse söyleyemezdi. En azından Clio'nun kendisi. Dedikodulara gülüp geçmeye ve şakalara gülümsemeye çalışıyordu ama içten içe ...

İçten içe acı çekiyordu. Ve tamamen yalnızdı.

Bugün hepsi sona erdi. Şu andan itibaren, o Bayan Bekle-Uzatma'ydı.

Pirinç kapı kolu eldivenli avucunun içinde döndü ve kapı açıldı.

"Burada kalın," dedi hizmetçilere.

"Ama Bayan Whitmore, bu-"

"Ben iyi olacağım. Evet, adı skandala karıştı ama çocukluğumuzda arkadaşlık. Yazları onun ailesinin evinde geçirdim ve kardeşiyle nişanlıyım."

"Öyle bile olsa, Bayan Whitmore. Bir işaret almalıyız."

"İşaret mi?"

"Sıkıntıda olduğunuzda bağıracağınız bir kelime. 'Tangiers' gibi ya da

. . . ya da belki 'muscadine'. "

Clio ona eğlenen bir bakış attı. "'Yardım' kelimesiyle ilgili bir sorun mu var?"

"Ben ... şey, sanırım hayır."

"Pekâlâ." Anna'nın hayal kırıklığı dolu bakışlarına dayanamayarak gülümsedi. "'Muscadine' o zaman."

Kapıdan geçti, loş bir koridorda yürüdü ve yükselen, boş bir alana çıktı. Bulduğu şey kanını dondurdu.

Oh, muscadine.

Gözlerini kırıştırdı ve kendini tekrar bakmaya zorladı. Belki de o değildi.

Ama profilinde hata yoktu. Birden fazla kırıktan sonra iyileşmiş o sert burun eğimi. Kalın, siyah saçlarını, güçlü çenesini, omuzlarının etkileyici genişliğini de ekleyin. Bu Lord Rafe Brandon'ın ta kendisiydi, tuğlalı zeminden bir düzine metre yükseklikteki bir kirişin üzerine tünemişti. Elinde bir ip vardı ve onu kirişe sıkıca düğümlüyordu. İpin ucunda bir halka vardı.

Bir ilmik.

Görünüşe göre, morali korktuğu kadar düşmemişti. Daha da alçalmışlar.

Ve bir an bile erken gelmemişti.

Kalp atışları panik içinde teklemeye başladı, göğsünde vın vın vınılıyordu. "Lordum, yapmayın. Bunu yapmayın."

Yukarı baktı. "Bayan Whitmore?"

"Evet. Evet, benim." Küçük adımlarla ilerledi, açık avucunu bir barış jestiyle kaldırdı. "Ben Bayan Whitmore. Ben Clio. Farklılıklarımız olduğunu biliyorum. Farklılıklarımızdan başka bir şeyimiz var mı emin değilim. Ama ben sizin için buradayım. Ve size yalvarıyorum, lütfen tekrar düşünün."

"Tekrar düşün." Ona sert bir bakış attı. "Beni durdurmak mı istiyorsun..."

"Evet. Pişman olacağın bir şey yapma. Uğruna yaşayacağın çok şey var."

Durakladı. "Karım yok, çocuğum yok. Annem de babam da öldü. Kardeşimle neredeyse on yıldır konuşmuyoruz."

"Ama arkadaşların var elbette. Ve birçok iyi özelliğiniz."

"Bunlar ne olabilir?"

Kahretsin. Clio bunun olacağını bilmeliydi. Son yıllarda onun hayatıyla ilgili bildiği her şeyi zihninden geçirdi. Bunların çoğu gazetelerden geliyordu ve neredeyse hepsi korkunçtu. Rafe Brandon boks maçlarında acımasız, diğer her yerde ise utanmaz olmasıyla ün kazanmıştı. Yatak odasındaki dayanıklılığı neredeyse ringdeki çabukluğu kadar efsaneleşmişti. Ona "Şeytanın Sahibi" diyorlardı.

"Güç," diye önerdi Clio. "Bu iyi bir nitelik."

Bir düğümü sıkıca bağladı. "Öküzler güçlüdür. Daha fazla çekemediklerinde bu onları katledilmekten kurtarmaz."

"Bu şekilde konuşma. Belki artık şampiyon değilsin ama bu değersiz olduğun anlamına gelmez." Zihni el yordamıyla bir şey aradı, başka bir şey. "Kazandıklarınızın bir kısmını savaş dulları fonuna bağışladığınızı hatırlıyorum. Bu doğru değil mi?"

"Muhtemelen."

"Peki o zaman. İşte bu kadar. Hayırseverlik erdemlerin en iyisidir."

Düğümü bağlamayı bitirdi ve gücünü test etmek için çekti. "Faydası yok. Bir ya da iki iyilik günahlarımı asla dengeleyemez. Baştan çıkardığım onca kadın ne olacak?"

"I . . ." Oh, Tanrım. İnsan böyle şeyleri nasıl yüksek sesle konuşabilir? "I . . . Eminim birkaçı bundan hoşlanmıştır."

Bunun üzerine güldü. Kuru, alçak bir kıkırdamaydı ama yine de bir kahkahaydı.

Kahkaha iyiye işaretti, değil mi? Gülen adamlar kendilerini asmazlar. Onun kendisine gülmesi Clio'yu rahatsız etmemeliydi.

"Sizi temin ederim Bayan Whitmore. Hepsi bundan keyif aldı."

Halatın kırıktan sarkmasına izin verdi, sonra elden ele aşağıya doğru inmeye başladı.

tam önündeydi. Yalınayaktı, gri bir pantolon ve açık yakalı keten bir gömlek giymişti. Yeşil gözleri, onu bir düzine akla hayale gelmeyecek şekilde adab-ı muaşeret kurallarını çiğnemeye cesaretlendiriyordu.

Ya dudaklarının o kendini beğenmiş kıvrımı?

Onun yapmayacağını zaten bildiğini söyledi.

"Nefes al," dedi ona. "Bir trajedinin içine girmedin."

Onun önerisini kabul etti. Ciğerlerine hava doldu ve her yeri rahatladı. "Ama ne düşünecektim ki? Sen orada kirişin üzerindeydin, ip, ilmik ..." Kanıtları işaret etti. "Başka ne yapıyor olabilirsin?"

Sözünü sakınmadan odanın kenarına doğru yürüdü. Orada, tepesine bir kanca takılmış, içi saman dolu bir kanvas çuvalı aldı. Geri döndü ve çuvalı ipin halkasına astı, ilmiği kaydırarak sıkılaştırdı.

"Buna eğitim deniyor." Torbaya tek bir göstermelik yumruk attı. "Gördün mü?"

O gördü. Ve şimdi kendini dayanılmaz derecede aptal hissediyordu. Gençliklerinde Rafe onunla hep dalga geçmişti ama yıllar boyunca yaptığı onca yaramazlık arasında ...

"Eğlencenizi mahvettiğim için özür dilerim," dedi. "Eğlencemi mi?"

"Bu yeterince popüler bir kadın eğlencesi. Beni kendimden kurtarmaya çalışıyorsun." Yanından geçerken ona bilmiş bir bakış fırlattı.

Clio yanıt olarak kızardı. Ama bu yanlış bir kelimeydi. "Allık" bir renk fısıltısıydı ve şu anda yanakları çığlık atıyor olmalıydı. Saçma bir şekilde pembeydi, flamingo gibi bir şeydi.

Sefil, alaycı adam.

Bir keresinde, Clio küçük bir kızken, yerel köyde bir yumruk kavgası görmüştü. Fındık satın alan bir adam, terazisinin dürüstlüğü konusunda bir tüccara meydan okumuştı. İkisi tartıştı, bağırdı... kavga çıktı. Daha önce hiç

atmosferin bir anda nasıl değiştiğini unuttu. Etraftaki herkes bunu hissetti. Hava tehlikeyle doluydu. Bir daha hiç yumruk yumruğa kavgaya tanık olmamıştı. Ama Rafe Brandon ne zaman yakınına gelse havada aynı karıncalanmayı hissediyordu. Diğer adamların portmanto ya da baston taşıdığı gibi o da yanında bir şeyler taşıyor gibiydi. Yoğunluk gibi şeyler. Kontrol altında tutulan kaba güç ama sadece biraz. Bu tehlike duygusu beklentiyle karışmıştı. Ve her an, toplumu yöneten kuralların anlamsız hale gelecektir.

Onun apkınlıkları gizemli miydi? Gerçekten, korseler kendi kendine çözülmeli.

"dll boksu bıraktığını sanıyordum," dedi.

"Herkes dll dövüşü bıraktığımı düşünüyor. Bu da spora dönüşümü çok heyecanlı kılacak. Ve kazançlı."

Bunun garip bir mantığı olduğunu düşündü.

"şimdi açıkla kendini." Kollarını kavuşturdu. Büyük, iri, her kelimedede büyük olan kollarını. "Ne halt ediyorsun sen? Böyle bir mahalleye tek başına gelmemen gerektiğini bilmen gerekirdi."

"Ben daha iyi biliyorum ve yalnız gelmedim. Dışarıda bekleyen iki hizmetçim var." Aptalca bir dürtüyle, "Ve bir sinyalimiz var," diye ekledi.

Kara kaşlarından biri kalktı. "Bir işaret."

"Evet. Bir işaret." Adam daha fazla soru sormadan devam etti. "Size ulaşmak için başka bir yol bırakmış olsaydınız buraya gelmeme hiç gerek kalmazdı. Harrington'ı aramayı denedim."

"Artık Harrington'da odam yok."

"Beni bilgilendirdiler. Adres olarak burayı verdiler." Kadın onu yaşam alanı gibi görünen yere kadar takip etti. "Gerçekten burada mı yaşıyorsunuz?"

"Antrenman yaparken yaparım. Dikkatimi dağıtacak bir şey yok."

Clio etrafına bakındı. Çok fazla bekar evinde kalmamıştı, ama her zaman bekar evlerini şöyle hayal etmişti

Dağınık ve yıkanmamış şeyler kokuyordu; bulaşıklar, çarşafklar, cesetler.

Lord Rafe'in deposu kötü kokmuyordu. Sadece talaş, kahve ve hafif bir keklik üzümü yağı kokusu... belki de? Ama mekânın mobilyaları sadeydi. Bir köşede basit bir karyola, bir dolap ve birkaç raf ile iki tabureli küçük bir masa gördü.

Dolaptan iki bardak çıkardı ve masanın üzerine koydu. Birinin içine birkaç santim şeri döktü. Diğerinin içine bir kahve fincanının kalanını boşalttı, gizemli kahverengi bir şişeden bir tutam keskin şurup ekledi, sonra hepsinin içine üç çiğ yumurta kırdı.

Mide bulandırıcı bir hayranlıkla adamın sümüksü pisliği çatalla karıştırmasını izledi. "Elbette yapmayacaksın-"

"Bunu içer misin?" Bardağı kaldırdı, uzun bir yudum aldı ve bardağı masaya vurdu. "Günde üç kez."

"Oh."

Şarabı ona doğru itti. "Bu senin. İşine yarayabilir gibi görünüyorsun."

Bulantı dalgaları midesini sağa sola savururken Clio bardağa baktı. "Teşekkür ederim."

"Yapabileceğimin en iyisi bu. Gördüğünüz gibi, sosyal çağrı almak için ayarlanmadım."

"Fazla vaktinizi almayacağım, söz veriyorum. Sadece şunun için uğradım-"

"Düğün davetiyeni uzat. Ben üzüntülerimi iletirim." "Ne?"

Hayır. Yani. . . Anladığım kadarıyla Lord'un Granville sonunda Viyana'dan dönüyor."

"Duydum. Ve Piers sana hayal edebileceğin en lüks düğünü planlaman için izin verdi. Hesapları bizzat ben imzaladım."

"Evet, şey. Şu imzalar hakkında. . ." Clio elinde yuvarladığı kâğıtları evirip çevirdi.

Masadan uzaklaştı. "Bunun hızlı olması gerekecek. Gevezelikle vakit kaybedemem."

Başının yaklaşık üç metre üzerinde yere paralel olarak asılı duran bir çubuğun altında durdu. Hızla zıplayarak çubuğu yakaladı. Sonra kollarını esneterek kendini kaldırmaya başladı.

Tekrar, sonra tekrar.

"Devam et," dedi, dördüncü kez çenesiyle çubuğu temizleyerek. "Bunu yaparken konuşabilirim."

Belki de yapabilirdi ama Clio bunu yapmakta zorlanıyordu. Böyle kaslı bir egzersiz yapan, zar zor giyinmiş bir adamla sohbet etmeye alışık değildi. Farkındalık damarlarında uğulduyordu.

Şeri bardağını eline aldı ve temkinli bir yudum aldı.

Yardıma oldu.

"Duymuş olmanızı beklemiyorum ama Humphrey Amcam birkaç ay önce öldü." Başsağlığı dilemesine fırsat vermeden elinin tersiyle itti. "Şok edici bir şey değildi. Çok yaşlıydı. Ama sevgili ihtiyar vasiyetinde bana bir miras bıraktı. Bir kale."

"Bir kale mi?" Barı tekrar temizlerken homurdandı. Sonra durakladı, kasları eforla gerilmişti. "Ödenmemiş vergilerle dolu, kırlarda yıkık dökük bir yığın sanırım."

"Hayır, aslında. Kent'te yer alıyor ve oldukça güzel. Onun kişisel mülklerinden biriydi. Hatırlarsanız Lynforth Kontu'ydu."

Tanrım, saçmalıyordu. Kendini topla, Clio.

"Bir düşün için ideal o zaman." Sesi eforla gerginleşti.

"Sanırım olabilir. Birisi için. Ama bugün oraya gidiyordum ve uğradım-"

"Beni bilgilendir." Asansör.

"Evet, ve ayrıca-"

"Para istemek için." Kaldır. "Sana az önce söyledim, düğün için istediğin kadar harcama yapmakta özgürsün. Faturaları kardeşimin iş adamlarına gönder."

Clio gözlerini sıkıca kapadı, sonra açtı. "Lord Rafe, lütfen. Lütfen durur musunuz-"

"Cümlelerini bitiriyor musun?" Küçük bir hırıltıyı bastırdı.

Kaldırmanın ortasında durakladı. "Sakin bana bunu yanlış anladığımı söylemeye kalkma."

Bunu ona söyleyemezdi. Dürüstçe söyleyemezdi. En can sıkıcı kısmı da buydu.

Devam etti, "Dediğim gibi . . . Antrenman yapıyorum." Her cümle bir başka kaldırışla noktalanıyordu. "Ödül dövüşçüleri böyle yapar. Konsantre oluruz." Kaldır. "Öngörü." Kaldır. "Tepki ver. Eğer bu sizi rahatsız ediyorsa, daha az tahmin edilebilir olmayı deneyin."

"İptal ediyorum," diye ağzından kaçırdı. "Düğün, nişan. Her şeyi. Hepsini iptal ediyorum."

Yere düştü.

Etraflarındaki hava diken diken oldu.

Yüzündeki karanlık ifade Clio'ya bunu tahmin etmediğini açıkça gösteriyordu.

Rafe ona baktı.

Ayının böyle geçmemesi gerekiyordu. Geri dönüşü için antrenman yapmak üzere kendini bu depoya kapatmıştı. Jack Dubose ile ikinci kez karşılaştığında, bu hayatının en büyük maçı ve İngiliz tarihinde şimdiye kadar teklif edilen en büyük para ödülü olacaktı. Hazırlanmak için yoğun fiziksel kondisyona, kesintisiz uykuya, besleyici yiyeceklere ihtiyacı vardı.

Ve kesinlikle dikkat dağınıcı bir şey yok.

O zaman kapıdan kim girecekti? En ısrarcı ve kişisel dikkat dağınıcısı Bayan Clio Whitmore'dan başkası değil. Tabii ki.

Çocukluklarından beri onunla hep anlaşmazlık içindeydi. Düşüncesiz, kaba saba bir şeytan olmuştu.

Sarı saçları, mavi gözleri ve narin teniyle tam bir İngiliz gülü gibiydi. Kibar, misafirperver ve terbiyeliydi de.

Çok sinir bozucu derecede tatlı.

Özetle, Clio Whitmore kibar sosyetenin vücut bulmuş haliydi. Rafe'in yirmi bir yaşındayken reddettiği her şey. Söküp atmaya yemin ettiği her şey.

Ve onu parçalara ayırmayı bu kadar cazip kılan da bu olmalıydı.

Clio ne zaman yanında olsa, bir ya da iki kaba kuvvet gösterisiyle onun uygun hassasiyetlerini şok etmekten kendini alamazdı. Yanaklarını pembenin yeni, egzotik bir tonuna dönüştürene kadar onu şeytanlaştırmayı severdi. Ve birçok kez, o kaygan altın saç düğümü çözülmüş, sevişmekten karışmış ve terden ıslanmış haldeyken nasıl görüneceğini merak etmişti.

O, kardeşinin niyetiydi. Onu bu şekilde düşünmek yanlıştı. Ama boks ringi dışında Rafe hiçbir zaman doğru bir şey yapmamıştı.

Bakışlarını kadının yakasını çevreleyen köpüklü beyaz fichu'dan çekti. "Sanırım seni yanlış duydum."

"Oh, beni doğru duyduğunuzdan eminim. Belgeler burada." Eldivenli eliyle bir tomar kâğıdı açtı. "Avukatlarım bunları hazırladı. Özetlememi ister misiniz?"

Sinirlenerek kâğıtlara uzandı. "Okuyabilirim."

Biraz.

Yaşlı Marki'nin ölümünden beri önüne sürülen tüm yasal belgeler gibi, bu kâğıtlar da okunamayacak kadar sıkı ve yakın çiziklerle yazılmıştı. Sadece bakmak bile başını ağrıtıyordu.

Ama o tek bakış ona yeterliydi. Bu iş ciddiye.

"Bunlar geçerli değil," dedi. "Önce Piers'in bunları imzalaması gerekir."

"Evet, öyle. Piers'in yokluğunda onun yerine imza atma yetkisine sahip biri var." Mavi bakışları onunkilerle buluştu.

Hayır.

Rafe buna inanamıyordu. "Bu yüzden buradasın. Bunu imzalamamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Öyle bir şey olmayacak." Kâğıtları ona geri fırlattı, sonra kum torbasına doğru yürüdü ve ona gümbür gümbür bir sağ kroşe attı. "Piers Viyana'dan eve dönüyor. Ve biz konuşurken senin düğün planları yapıyor olman gerekiyordu."

"Tam da bu yüzden o gelmeden önce bu belgeleri imzalatmayı umuyordum. En iyi yol bu gibi görünüyor. Tatsız bir olay çıkarmaktan nefret ederim ve ..."

"Ve tatsız sahneler benim uzmanlık alanımdır." Omuz silkti. "Oldukça."

Rafe başını eğdi ve kum torbasına bir yumruk darbesi savurdu. Bu kez gösteri yapmıyordu. Vücudu hareket halindeyken beyni daha iyi çalışırdı. Dövüşmek onu en keskin odak noktasına getiriyordu ve şimdi buna ihtiyacı vardı.

Clio neden bu nişanı bozmak istesin ki? O bir sosyete sosyetesiydi, safkan atların yarış için yetiştirildiği gibi avantajlı bir evlilik için yetiştirilmişti. Zengin ve yakışıklı bir markiyle yapılacak gösterişli bir düğün onun en büyük hayali olmalıydı.

"Daha iyi bir aday bulamazsın," dedi.

"Biliyorum."

"Ve evlenmek istiyor olmalısın. Hayatında başka ne yapmayı umabilirsin ki?"

Şarabını yudumlarken güldü. "Başka ne olabilir ki? Sanki biz hanımların kendi ilgi alanlarımız ya da uğraşlarımız olmasına izin verilmiyor."

"Aynen öyle. Tabii ..." Yumruğunu tuttu. "Başka biri olmadığı sürece."

Bir an sessiz kaldı. "Başka kimse yok."

"O zaman beklenti seni etkiliyor. Sadece bir soğuk ayak vakası."

"Gergin bir gelin olduğumdan da değil. Sadece benimle evlenmek istemeyen bir adamla evlenmek istemiyorum."

"Neden seninle evlenmek istemediğini düşünüyorsun?" Çantaya bir sağ kroşe attı, ardından bir sol kroşe daha attı.

"Çünkü takvime baktım. Evlenme teklif edeli sekiz yıl olmuş. Eğer bir kadını gerçekten isteseydiniz, onu kendinize ait kılmak için bu kadar bekler miydiniz?"

Yumruklarını iki yanına indirdi ve zor nefes alarak ona döndü. Ciğerleri menekşe kokusuyla doldu. Kahretsin, kız tatlı bile kokuyordu.

"Hayır," dedi. "Ben olsam yapmazdım." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama," diye devam etti, "ben düşüncesiz bir piçim. Bu Piers'le ilgili. O sadık, onurlu bir evlat."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Eğer skandal gazetelerine inanıyorsanız, bir yerlerde sakladığı bir metresi ve dört çocuğu var."

"Skandal sayfalarını okumuyorum."

"Belki de yapmalısın. Sık sık onların içinde oluyorsunuz."

Bundan hiç şüphesi yoktu. Rafe onun hakkında söylenen aşâğılık şeyleri biliyordu ve dedikoduları teşvik etmek için her fırsatı değerlendiriyordu. İtibar dövüş kazandırmazdı ama kalabalıkları çeker ve cepleri doldururdu.

"Piers'in geciktirmek için sebepleri yok değil. O önemli bir adam." Rafe yüzünü asmamak için mücadele etti. Onu dinleyin, kardeşini övüyor. Bu pek sık olmazdı. Hiç olmamıştı. "Hindistan'da bir görev vardı. Sonra Antigua'daki. Görevler arasında eve gelirdi ama sonra biraz gecikme oldu."

Yere baktı. "Hastaydım."

"Doğru. Sonra halledilmesi gereken bir savaş vardı ve ondan sonra da bir başkası. Şimdi Viyana'daki tüm bu anlaşmalar tamamlandı ve o da evine dönüyor."

"Onun görev bilincini küçümsediğimden değil," dedi. "Kendisini Kraliyet için ne kadar önemli biri haline getirdiğini de. Ancak benim onun için gerekli olmadığım çok açık bir şekilde ortaya çıktı."

Rafe iki eliyle yüzünü ovuşturdu ve ellerinin içinde hırladı. "Avukatlarım bana sözümü tutmadığım için dava açabileceğimi söylediler. Ama onu utandırmak istemedim. Artık Twill Şatosu'na sahip olduğuma göre, evlilik güvencesine ihtiyacım yok. Sessiz bir fesih herkes için en iyisi."

"Hayır. En iyisi bu değil. Hem de hiç değil."

Piers için en iyisi değil, Clio için en iyisi değil. Ve kesinlikle Rafe için de en iyisi değil.

Babasının ölümünden sonra ödüllü dövüş kariyerini askıya almıştı. Başka seçeneği yoktu. Piers ülke dışındayken, Rafe kendini istemeden de olsa Granville servetinin dümeninde buldu.

O bir boks ringine aitti, bir ofise değil. Bunu o da biliyordu, küçümsemelerini zar zor gizlemeyi bağaran avukatlar ve görevliler de. Elllerinde dosyalar, defterler ve ilgilenmesini istedikleri bir düzine konuyla geliyorlardı ve Rafe bir konuyu halledemeden onlar diğerine geçiyordu. Her toplantı onu huzursuz ediyor ve kızgınlıkla kaynatıyordu - sanki Eton'dan yeni baştan gönderilmiş gibiydi.

Rafe babasının mezarında kıvrandığını, solucan tükürdüğünü ve aynı, tanıdık kelimeleri sayıkladığını duyabiliyordu.

Hiçbir oğlum eğitimsiz bir vahşi olarak kalmayacak. Hiçbir oğlum bu ailenin mirasını lekelemeyecek.

Rafe her zaman bir hayal kırıklığı olmuştu. Hiçbir zaman babasının istediği gibi bir oğul olmamıştı. Ama kendi hayatını kurmuş, kendi unvanını kazanmıştı - "lord" değil, "şampiyon". Piers İngiltere'ye dönüp evlenir evlenmez, tekrar dövüşmek ve unvanını geri almak için özgür olacaktı.

Clio düğünü iptal etseydi. ?

Dünyayı dolaşan kardeşi geri dönüp bir sekiz yıl daha ortadan kaybolabilir.

Clio, "Piers muhtemelen başından beri bu sonucu umuyordu," dedi. "Nişandan ayrılmak istedi ama onuru

sormasına izin vermezdim. Fesih işleminin çoktan tamamlandığını öğrendiğinde rahatlayacağını umuyorum."

"Piers rahatlamayacak. Ve bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Tartışmak istemiyorum." Kâğıtları yuvarladı ve silindirin kenarına vurdu. "Rahatsız ettiğim için özürlerimi kabul edin. Şimdi gidiyorum. Bu kâğıtları da Kent'e yanımda götüreceğim. İmzalama konusunda fikrinizi değiştirirseniz, Twill Kalesi'nde olacağım. Charingwood köyü yakınlarında."

"İmzalamayacağım. Ve sözümü unutma, sen de ondan imzalamasını istemeyeceksin. Geri döndüğünde, dedikoduların asılsız olduğunu hemen anlayacaksın. En başta onun gelini olmayı kabul etmenizin nedenlerini hatırlayacaksınız. Ve onunla evleneceksin."

"Hayır. Yapmayacağım."

"Bunu bir düşün. Bir markiz olacaksın." "Hayır," dedi. "Gerçekten olmayacağım."

Sessiz, ciddi tonu onu kabul etmek istediğinden daha fazla sinirlendirmişti. Avuçları bile nemlenmeye başlamıştı. Sanki kariyerinin - uğruna çalıştığı her şeyin ve hayatını değerli kılan tek şeyin - elinden kayıp gittiğini hissediyordu.

Kadın gitmek için hamle yaptı ve adam onu kolundan yakalamak için hamle yaptı. "Clio, bekle."

"Beni istemiyor." Sesi kırıldı. "Bunu anlayamıyor musun? Herkes biliyor. Gerçeği görmem çok uzun yıllarımı aldı. Ama beklemekten bıktım. O beni istemiyor, ben de artık onu istemiyorum. Kalbimi korumak zorundayım."

Hepsine lanet olsun. Demek bu buydu. Tahmin etmeliydi. Kadının ani isteksizliğinin nedeni Granville armasındaki aslan kadar açıktı.

Rafe ailenin asi çocuğuydu ama Piers doğrudan babalarının taşından yontulmuştu. Dik, gururlu, boyun eğmez. Ve en önemlisi, duygularını göstermeye isteksiz.

Rafe'in sosyete'ye takdim edilen bir kızla hiçbir ortak noktası yoktu ama Granville Markisi tarafından istenmediğini hissetmenin canını acıttığını biliyordu. Kendi gençliğini babasının sevgisine ya da onayına dair en ufak bir işarete hasret geçirmiş ve bu işaretler hiç gelmediğinde kendinden nefret etmişti.

"Piers seni istiyor." Başparmağını kızın kolunda aşağı yukarı gezdirerek itirazını susturdu. Tanrım, orası çok yumuşaktı. "İsteyecek. Evlilik planlarını yap, Clio. Çünkü seni ilk kez gördüğünde, bu istek kaburgalarına bir darbe gibi inecek. Seni o büyük, dantelli elbisenin içinde, saçlarına serpiştirilmiş küçük çiçeklerle görmek isteyecek. Sizi o koridorda yürürken izlemek isteyecek, attığınız her adımda göğsünün kabardığını ve gururdan patlamaya yaklaştığını hissedecek. Ve en önemlisi, Tanrı'nın, arkadaşlarınızın, ailenizin ve tüm Londra toplumunun önünde durmak isteyecek - onlara sadece onun olduğunuzu söylemek için. Onun olduğunu, başka kimsenin olmadığını."

Cevap vermedi.

"Bunu sen de isteyeceksin." Kolunu sıkarak serbest bıraktı, sonra da çenesinin altına vurdu. "Sözlerimi unutma. Bir ay içinde seni kardeşimle evli görecek."

-Lanet düğünü kendim planlamak zorunda kalsam bile." "Ne?" Kadın kendini salladı. "Düğünü sen mi planlayacaksın?"

Açıkta duran tavan kirişlerine, çorak tuğla duvarlara, kaba yontulmuş mobilyalara ... sonra tekrar ona bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Odadaki en kaba, en gösterişsiz şey.

"Şimdi neredeyse bunun olmayacağına üzüleceğim," dedi uzaklaşarak. "Çünkü bu eğlenceli olurdu."

İkinci Bölüm

Sizce Daphne ve Sör Teddy hangi odayı tercih eder?"

Clio koridorda, iki kapı arasındaki orta noktada durdu. Endişeli ellerini yeni zümrüt yeşili ipeğinin üzerinde gezdirdi.

"Onları pencereleri parka bakan Mavi Oda'ya mı koyalım? Yoksa arazinin gölgeli tarafına baksa bile onlara daha büyük bir oda mı vermeliyim?"

Anna telaşla ve gıdaklayarak Clio'nun saçından son bir bukle kâğıdı daha çekti. "Bayan Whitmore, fikrimi soracak olursanız, bence bu konuda endişelenmemelisiniz. Hangisini seçerseniz seçin, bir kusur bulacağı kesin."

Clio iç çekti. Bu doğrudu. Kapatacak bir kapı ve okuyacak bir mum varsa, Phoebe memnun olurdu. Ama Daphne annelerine çekmişti; onu etkilemek imkânsızdı.

"Onları buraya koyalım," diyerek ilk yatak odasına geçti. "Gerçekten en iyisi bu."

Mavi Oda, dört yüksek pencereye ve Twill'in güzel bahçelerinin geniş manzarasına sahipti. Şeker çiçeği gibi dolgun çitler. Sonsuz çeşitlilikte gül ağaçları. Çiçekli sarmaşıklarla dolu çardaklar. Ve tüm bunların ötesinde, Kent'in yaz sonundaki geniş arazisi. Tarlalar yeni elbisesiyle aynı parlak yeşim rengindeydi ve hava çiçek ve ezilmiş çimen kokuyordu; sanki güneş gökyüzünde asılı duran bir mıknaş gibi yeryüzünden yaşamı çekip çıkarıyordu. Yeşil ve taze olan her şeyi çekip çıkarıyordu.

Kız kardeşini etkileyebilecek bir şey varsa, o da kesinlikle bu odaydı. Bu manzara.

Bu muhteşem kale. Amcasının bir kaprisi sayesinde artık Clio'nun olmuştu.

Twill Kalesi onun her şey için bir şansıydı. Bağımsızlık. Özgürlük. Güvenlik. Rafe işbirliği yapsaydı çoktan onun olacak bir gelecek.

Bunu sormaması gerektiğini bilmeliydi. Rafe Brandon aslanların zebralarla kucaklaşmadığı gibi işbirliği yapmıyordu. Bu onun doğasında yoktu. Patlayıcı, kaslı her santimi isyan ve meydan okuma için yaratılmıştı.

. . . ağır kaldırma ile serpiştirilmiş.

Uzakta ince bir beyaz bulut gözüne çarptı. Çakıl yolda yaklaşan iki at arabası.

"Geldiler!" diye seslendi. "Oh, canım. Geldiler."

Koridordan ön merdivenlere doğru hızla ilerledi ve yolunun üzerindeki her odaya bakmak için durakladı.

Güzel. Güzel.

Mükemmel.

Mükemmel değil.

Büyük merdivenden inerken duraklayan Clio, asılı bir portre karesini dürtmek için durakladı. Sonra kalan adımları cesaret edebildiği en hızlı şekilde atarak giriş holünden açık ön kapıya doğru aceleyle ilerledi.

İki at arabası yolda yuvarlanarak durdu.

Hizmetçiler ikinci vagondan valizleri ve sandıkları boşaltmaya başladılar. Bir uşak aile arabasının kapısını açmak için acele etti.

İlk olarak Daphne ortaya çıktı, lavanta rengi bir seyahat elbisesi ve bu yazın modasına uygun büzgülü bir spencer giymişti.

Clio kollarını iki yana açarak ilerledi. "Daphne, canım. Seyahatin nasıldı?"

Daphne hizmetkârlara anlamlı bir bakış fırlattı. "Gerçekten, Clio. Sıradan olma. Artık bir unvanım var."

Neredeyse bir yıllık evlilikten sonra, Daphne hala . . . Daphne'ydi.

Annelerinin Clio'nun eğitimi ve yetiştirilmesi için harcadığı tüm çabalar sayesinde, annem

ikinci kızını da moda delisi, tırmık peşinde koşan bir kızdan başka bir şeye dönüştürmek istemiyordu. Daphne geçen yıl, ilk çıkışından sadece iki ay sonra Sör Teddy Cambourne ile kaçtığında bir tür rahatlama olmuştu. Sığ, gösteriş meraklısı bir beyefendiydi ama en azından bir geliri ve baronluğu vardı. Kız kardeşi çok daha kötüsünü yapabilirdi.

"Leydi Cambourne." Clio resmi bir reverans yaptı. "Twill Şatosu'na hoş geldiniz. Siz ve Sör Teddy'nin gelmesine çok sevindim."

"Hullo, dumpling." Kayınbiraderi onu kolundan tanıdık bir şekilde dürttü.

"Ama elbette geleceğiz," dedi Daphne. "Lord Granville'in dönüşünü beklerken burada tek başına kalmana izin veremezdik. Döndüğünde de planlamamız gereken bir düğün olacak."

Neyse ki en küçük kız kardeşleri o anda arabadan çıktı ve Clio'yu bir cevap icat etmekten kurtardı.

"Phoebe, hayatım. Seni görmek çok güzel."

Clio kızı kucaklamak istedi ama Phoebe kucaklaşmayı sevmiyordu. Zaten kalın bir kitabı kalkan olarak kullanıyordu.

"Bu yaz çok uzamışsın," dedi onun yerine. "Ve çok güzelsin."

Phoebe on altı yaşında, yumuşak yüz hatları ve cesur mavi gözleriyle söğüt gibi ve siyah saçlıydı. Güzel olma yolunda ilerliyordu. Sadece görünüşüne bakılırsa, ilk sezonunda büyük bir başarı elde edecekti. Ama farklı bir şey vardı.

. Phoebe hakkında. Her zaman vardı. Kendi olağanüstü zihninde o kadar çok şey oluyormuş gibi görünüyordu ki, etrafındaki insanlarla bağlantı kurmakta zorlanıyordu.

Teddy, "Charing Cross'taki korkunç izdiham olmasaydı saatler önce burada olurduk," dedi. "Ve sonra kesik köprüyü geçmek için iki saat. İki saat."

Daphne, "Kokunun beni hasta edeceğini düşündüm," dedi.

Phoebe cep saatine baktı. "Kalkış saatini yanlış hesaplamışız. Yirmi dakika önce yola çıkmış olsaydık, elli dakika önce varmış olurduk."

"Artık burada olduğunuz için çok mutluyum," dedi Clio ve kemerli girişe doğru ilerledi. "Lütfen hepiniz içeri gelin."

Daphne onu geri çekti. "Önce ben geliyorum, biliyorsun. Belki sen bir ay içinde markiz olacaksın, belki de ben senin küçük kız kardeşinim. Ama evli ve bir leydi olduğum için öncelik benim. En azından birkaç hafta daha."

Clio kenara çekildi. "Evet, tabii ki."

Twill Kalesi'nin aval aval bakan ağzı onları içine çekti ve dillerini bir suskunluk kapladı.

Dört yüz yıl önce bile taş ustaları etkilemek için nasıl inşa edeceklerini biliyorlardı. Kalenin giriş holü binanın tüm yüksekliği boyunca yükseliyordu. Büyük bir merdiven mekânı sararak gözü yukarı doğru çekiyordu. Ve sonra biraz daha yukarı. Yıldızlı çerçeveli tablolar ve portreler - küçük olanlar değil - mevcut duvarın her santimine tırmanıyor, yer yer dört veya beş yüksekliğe istifleniyordu.

Birkaç dakika sonra Teddy alçak sesle ılık çaldı.

"Güzel, değil mi?" Daphne söyledi. "Oldukça görkemli. Sadece bu kadar eski olmasaydı daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

"Bu bir kale," dedi Phoebe. "Nasıl eski olmaz?"

Daphne yarı şefkat, yarı kin gibi görünen bir hareketle Clio'nun kolunu çimdikledi. "Ama bir ev, sahibesinin yansımasıdır. Evin yaşlandığını göstermesine izin vermemelisin. Örneğin, tüm bu çirkin taş duvarları yeni panellerle kaplayabilirsiniz. Ya da Fransız kumaşıyla. Sonra da üzerinize biraz taze ipek örteriz."

Kız kardeşi Clio'ya öyle bir baktı ki, yeni elbisesi kaşlarını çatmış ve yırtık pırtık hissettirdi. Sonra da annesinin korkutucu derecede doğru bir taklidini yaparak dilini gıdıkladı.

"Endişelenmeyin," dedi Clio'nun omuzlarını okşayarak. "Daha gelişmek için birkaç haftamız var. Öyle değil mi Teddy?"

"Oh, evet," diye kabul etti. "Lord hazretlerinin bir daha kaçmayacağından emin olacağız."

Clio gülümsedi ve arkasını döndü. Kısmen "gülümsemek ve başka bir yere bakmak" kayınbiraderiyle başa çıkmanın tek yolu olduğu için, ama çoğunlukla dikkati çakıllı yola doğru çekildiği için.

Kara bir atın üzerinde yalnız bir atlı yaklaşıyor, patikada gürleyerek ilerlerken büyük toz bulutları kaldırıyordu.

"Londra'dan sizinle birlikte başka biri geldi mi?"

"Hiç kimse," dedi Teddy.

"Bu ... olabilir mi?" Daphne kemerli giriş yolunda ona katıldı ve gözlerini kıstı. "Oh, hayır. Bu Rafe Brandon olabilir mi?"

Evet.

Bu sadece Rafe Brandon olabilir.

Her zaman muhteşem bir binici olmuştu. O ve atlar arasında bir tür hayvan anlayışı var gibiydi. Canavar doğalarının bir birlikteliği.

Sanki göstermek istercesine, bineğini dairesel sürüşte bağırmadan ya da dizginleri çekmeden durdurdu, ancak hayvanı dar bir daireye yönlendirmek için sadece dizini sert bir şekilde itti.

Rafe ata sakinleştirici bir söz söyleyerek tek bir hareketle attan indi. Kocaman çizmeleri yeri yumrukluyordu. Binici pantolonu geyik derisindendi. Bütün erkeklerin binici pantolonu geyik derisindendi. Ama her şeye bahse girerdi ki, bu geyik derisi adamın kalçalarına, ilk ata gerildiğinden daha sıkı gerilmişti.

Kabarık palto. Siyah binici eldivenleri. Şapka yok. Sadece koyu, ağır saç dalgaları. Bir rüzgâr saçları dalgalandırdı.

Günahın insan formuna bürünmüş haliydi. Ona Şeytan'ın Sahibi demelerine şaşmamalı. Lucifer muhtemelen ona reklam yapması için para ödedi.

"Aman Tanrım," dedi Daphne. "Sence bunu deniyor mudur?"

Clio sadece onun olmadığını bilmekten memnundu. "Neden bizim yararımıza çalıştığını anlayamıyorum. Bence o böyle biri."

"Eminim onu beklemiyordunuz." "Hayır."

Ama belki de beklemeliydi.

"Oh, hayır. Görünüşe göre kalmak istiyor."

Toz dumana karıştığında, bir arabanın Rafe'i yolda takip ettiğini görebiliyorlardı. Şatonun ahırları bu gece dolup taşacaktı.

"Onu uzaklaştıramaz mısın?" Daphne sordu. "O çok kaba ve sıradan biri."

"O hâlâ bir markizin oğlu."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Artık öyle davranmıyor. Eğer davrandıysa bile."

"Evet, şey. Her ailenin kendine has özellikleri vardır." Clio kız kardeşinin omzunu sıvazladı. "Ben onu karşılamaya gidiyorum. Anna ve hizmetkâr size ve Phoebe'ye odalarınızı gösterecek, böylece yerleşebilirsiniz."

Clio onu karşılamak için dışarı çıktığında, Rafe'in silueti gözünde büyüdükçe büyüdü. Ve buna karşılık kendisinin de pembeleştiğini hissetti.

Selamlamak için başını salladı.

"Bu bir sürpriz," dedi. "Ve görüyorum ki arkadaşlarını da getirmişsin."

Arabadan bir adam indi; koyu renk bir palto giyen, ince yapılı bir adamdı ve Rafe'le arkadaş olmak isteyen birinin sahip olması gereken türden güler yüzlü, asık suratlı biriydi. Ve arabanın içinden, Clio'nun o güne kadar gördüğü en bodur, en yaşlı, en çirkin bulldog'u kaldırdı. Tanrım. Zavallı, yaşlı şey. Kırıksıklıkları bile kırıktı.

Yere bırakıldıktan sonra köpek hemen yolda bir su birikintisi oluşturdu.

Rafe binici eldivenlerini çıkararak, "Bu Ellingworth," dedi.

Clio reverans yaptı. "İyi günler, Bay Ellingworth."

Rafe başını salladı. "Köpek Ellingworth."

"Köpeğiniz mi var?"

"Hayır. Piers'in bir köpeği var." Sanki bunu bilmesi gerekiyormuş gibi ona baktı.

Ama bunu bilmiyordu. Ne kadar ilginç. Clio, Piers'in bir köpekten bahsettiğini hiç hatırlamıyordu. Bakıcısının Oakhaven'da beslediği av köpekleri dışında.

"Oxford günlerinden kalma bir hatıra," diye açıkladı Rafe. "Arkasında bir hikâye var. Bir maskot ya da eşek şakası... belki ikisi de. Her neyse, köpek benimle birlikte yaşıyor. On dört yaşında. Özel bir diyetle ve gece gündüz bakıma ihtiyacı var. Veterinere her şeyi yazdırdım."

Elini cebine attı ve Clio'ya bazı notlar uzattı. Üç tam sayfa.

"Pekala," dedi. "Artık köpeğin Ellingworth olduğunu bildiğime göre, beni arkadaşınızla tanıştıracabilir misiniz?"

"Bu Bru-"

"Bruno Aberforth Montague," diye araya girdi adam. "Esquire." Clio'nun elinin üzerine eğildi ve dudaklarına götürdü. "Hizmetinizdeyim."

"Büyülendim, eminim."

Gerçekte, tam olarak emin değildi. Ne bu Bay Montague hakkında, ne de Rafe hakkında.

Bay Montague köpeğe bir ip takıp onu yolun kenarındaki çimenlikte gezdirirken, o da bazı cevapların peşine düştü. "Evrakları imzalamak için uğradığınızı umabilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz. Konuştuğumuz gibi. Ben düğünü planlamak için buradayım."

Dondu kaldı. "Oh, hayır." "Ah, evet."

Panik yapma, dedi kendi kendine. Henüz değil.

"Eğitimde olduğunu sanıyordum. Dikkat dağıtıcı bir şey yok."

"Burada, Kent'te antrenman yapabiliyorum. Kır havası bünyeye iyi gelir. Sen de düğün planlarıyla işbirliği yaparak dikkat dağıtıcı unsurları minimumda tutabilirsin. Piers o büyük günde hayal ettiğiniz her şeye sahip olmanızı istiyor."

"Yani bunun Piers'in fikri olduğuna mı inanmalıyım?"

Omuz silkti. "Öyle de olabilirdi. O dönene kadar, servetinin ve unvanının tüm ağırlığı benim elimde olacak."

Şimdi, dedi kendi kendine. Şimdi panik yap.

"Rafe, senin küçük oyununu oynayamam. Bu hafta olmaz. Kız kardeşlerim ve eniştem yeni geldi."

"Mükemmel. Davet etmemize gerek kalmayacak üç düğün konuğumuz oldu."

Kâğıtları elinde yuvarladı. "Düğün falan olmayacağını çok iyi biliyorsun."

Şatoya bir göz attı. "Ve bu haberi ailenize söylediniz mi?"

"Hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldı.

"Henüz değil." "Ah. Yani tam olarak karar vermedin."

"Gerçekten kararlıyım. Ve sen gerçekten can sıkıcısın. Siyah atının üzerinde bir fırtına bulutu gibi geliyorsun, karanlık, dramatik ve beklenmedik. Düğünleri planlamamı istiyorsun ve bana listeler getiriyorsun."

"Ben her türlü belayım ve bunu biliyorsun. Ama ben de seni tanıyorum."

Nefesi kesildi. Sonra kendine, kulağa flört ediyormuş gibi gelen şeylerin genellikle erkeklerin varsayımlarından ibaret olduğunu hatırlattı. "Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun, Rafe Brandon."

"Bu kadarını biliyorum. Beni geri çevirmeyeceksin."

Rafe onu dikkatle izledi.

Onu dikkatle izlemek hiç de zor değildi. Ama bugün fazladan bir nedeni vardı.

Clio evlilik konusunda nihai kararını vermemiş olabilir, ancak şu anda başka bir çift konuk istemediği açıktı.

Ellingworth'u da sayarsak bir başka üçlü konuk.

Bruiser'dan ipi aldı ve köpeğin yanına çömeldi. O kadar yaşlıydı ki tamamen sağırdı ama Clio

Bunu biliyorum.

"Endişelenme, Ellingworth." Köpeğin kulağının arkasını kaşıdı. "Bayan Whitmore bir görgü ve cömertlik örneğidir. Yaşlı, savunmasız bir köpeği soğuğa terk etmez." Clio'ya bir bakış attı. "Şimdi öyle mi?"

"Hmmp. Şampiyonların adil dövüşmesi gerektiğini sanıyordum." "Boks ringinde değiliz. Görebildiğim kadarıyla değil." Bir süre sonra

Bir an düşündükten sonra şansını denemeye karar verdi. "Bu yeni bir elbise mi?"

"I . . ." Kollarını kavuşturdu, sonra çözdü. "Bunun önemli olduğunu sanmıyorum."

Oh, önemliydi. Bu şeylerin önemli olduğunu biliyordu.

Rafe düşün planlamak hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdi ama kadınlar hakkında bir ya da iki -ya da on iki-şey biliyordu.

Clio'nun ihtiyacı olan tek şey buydu. Biraz ilgi. Takdir edilmek. Yıllardır bekletiliyordu, istenmediğini hissediyordu. Bu saçmalıktı. Ona bir bakın. Bu kadını istemeyen her erkek aptaldır.

Piers aptal değildi.

Ne yazık ki Rafe de öyle. "Renk sana yakışmış," dedi.

Öyle de oldu. Yeşil, saçlarının altın rengiyle iyi uyum sağlamış ve ipek, cömert kıvrımlarına bir rüya gibi oturmuştu. Görmemesi gereken türden bir rüya.

Ayağa kalktı ve bakışlarının onu son bir kez ayak parmaklarından tepesine kadar taramasına izin verdi.

Gözleri buluştuğunda yanaklarındaki kızarıklık olgun bir çilek rengine dönüşmüştü. Adam biraz gülümsedi. Clio Whitmore'un teninde bir manifaturacı deposundan daha fazla pembe tonu vardı. Rafe ne zaman hepsini gördüğünü düşünse, bir tanesini daha ortaya çıkarmayı başarıyordu.

Yatakta ona sataştığını hayal et.

Hayır, seni aptal. Yapma. Hayal etme.

Ama her zamanki gibi, düşünceleri yargılarının üç adım önündeydi. Zihninin gözünde beliren görüntü

canlı olduğu kadar yasaktı da. Clio, nefessiz. Çıplak. Onun altında. Tüm iyi davranışlarından ve ekingenliğinden sıyrılmış. Pembenin her gizli tonunu öğrenmesi için ona yalvarıyordu.

Rafe gözlerini kırpıştırdı. Sonra bu zihinsel imgeyi aldı ve Kulağa Hoş Gelen İmknsızlıklar altında dosyaladı. "Uçan araba" ile "bira eşmesi" arasında.

Onun gözlerinden başka hiçbir yere bakmadı. "Eşyalarımızı gönderelim o zaman."

"Evet demedim."

"Hayır demedin."

Ve yapmayacaktı. Bunu ikisi de biliyordu. Rafe'den ne kadar hoşlanmazsa hoşlansın, onun gitmesini ne kadar isterse istesin. Vicdanı onu ele vermesine izin vermezdi.

Kadının küçük teslimiyet i çekişi onu gereğinden fazla heyecanlandırmıştı. "Hizmetilere iki oda daha hazırlatacağım."

Başını salladı. "İğdişimi koyduktan sonra içeri gireceğiz."

"Bunu yapacak damatlarımız var," dedi. "şanslıydım ki amcamın tüm ev personeli çalışmaya devam etti."

"Ben her zaman kendi atımı koyarım."

Rafe atını iyice fırçalamak için at arabası evine doğru yürüttü. Ne zaman sert bir sürüşten -ya da sert bir koşudan, sert bir sıçramadan- gelse, onu sakinleştirmek için böyle bir göreve ihtiyaç duyardı. Tüm o enerji öylece havaya dağılıp gitmiyordu.

Ve bu gece, belli biriyle özel olarak konuşması gerekiyordu. Az önce kalkıp adının Montague olduğunu açıklayan biriyle.

"Bütün bunlar da neyin nesiydi?" diye sordu Clio'nun kulakları duymaz duymaz. "Kim bu Montague denen adam? Uşağım olacağın konusunda anlaşmıştık."

"O, burayı görmeden önceydi! Cor, şuna bak."

"Baktım."

şato etkileyiciydi, Rafe kabul etmek zorundaydı. Ama o daha iyilerini görmüştü. Daha iyi bir yerde büyümüştü.

Bruiser taş binayı işaret ederek, "O şeyin içinde düzgün bir oda istiyorum," dedi. "Hayır, ben kendi kulemi istiyorum. I

kesinlikle uşanınız olmak istemem. Merdivenlerin altında sıkışıp kaldım, yemeklerimi hizmetçilerin salonunda hizmetçilerle birlikte yiyorum. Arada sırada taze yüzlü bir hizmetçiyi takdir edemeyeceğimden değil. Ya da iyi yetiştirilmiş bir uşığı."

Bu Bruiser'dı. Her şeyi yutardı. "Ne kadar eşitlikçisiniz, Bay Bruno Aberforth Montague."

"Esquire. Esquire'ı unutma."

Rafe o beyefendiyi unutmak için çok uğraşıyordu. "Bayan Whitmore'un kız kardeşi burada. Bu Leydi Cambourne. Kocasıyla birlikte, Sör Teddy Cambourne."

"Yani?" Bruiser dedi ki. "Bunu unutmak için çok uğraştığını biliyorum ama sen Lord Rafe Brandon'sın. Sizinle konuşmakta bir sorun görmüyorum."

"Bu farklı. Artık o unvana cevap vermiyorum. Tüm bunlardan yıllar önce uzaklaştım."

"Ve şimdi geri yürüyorsun. Ne kadar zor olabilir ki?"

Hayal edebileceğinden çok daha zor.

Kahretsin, Rafe kendini bir sahtekâr gibi hissetmekten endişeleniyordu ve bu büyük malikânelerde büyümüştü.

"Dinle," dedi. "Sen bir çamaşırcının ve bir meyhanecinin oğlusun, hayatını yasadışı ödüllü dövüşler düzenleyerek kazanıyorsun. Ve kendini her zamanki dünyandan o kadar uzak bir sınıftaki insanların arasına soktun ki, bulutlar giyiyor olabilirler. Bunu nasıl başarmayı planlıyorsun?"

"Sakin ol. Beni bilirsin, herkesle iyi geçinirim. Ve yeni bir şapkam var."

Rafe, Bruiser'ın parmağında dönen keçe kunduza baktı. "O benim şapkam."

"Akşam yemeğinde ve benzeri yerlerde, sadece ne yaptığınızı izleyeceğim."

Harika bir plan. Rafe artık görgü kurallarını pek hatırlamıyordu.

"Ve bir de benim gizli silahım var." İki tarafa da bir bakış atarak cebinden küçük pirinç bir nesne çıkardı. "Bu küçük güzelliği bir tefeciden aldım."

Rafe ona baktı. "Bir sınav bardağı. Gerçekten."

"Sana söylüyorum, bu şeyler üst sınıf diye bağıyor. Sen de bir tane almalısın, Rafe. Hayır, ciddiym. Biri kafanın üstünde mi konuşuyor? Sınav bardağı. Biri cevaplayamayacağın bir soru mu soruyor? Quizzing bardağı."

"Gerçekten de aristokrasiye uyum sağlamak için tek ihtiyacın olan şeyin aptal bir tek gözlük olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bruiser sınav bardağını kaldırdı ve mercekten Rafe'ye baktı. Ciddiyetle.

Aptal bir şeylerin peşinde olabilirdi.

"Sakın bu işi berbat etme," diye uyardı.

"Bunu berbat etmeyeceğim. Unutma, ben senin yardımcınım. Her zaman senin yanımdayım."

Ama bu bir ödöl dövüşü değildi. Çok daha tehlikeli bir şeydi.

Twill Şatosu'na gelen bir ziyaretçi olarak, Rafe kendi elementinin dışında olacaktı. Alışkın olmadığı zamanlarda huzursuz olurdu. Ve huzursuz olduğunda, düşüncesiz, pervasız doğası ön plana çıkıyordu. İnsanlar yaralanırdı.

Burada dikkatli olması gerekiyordu.

"Peki düğün organizatörü ne zaman geliyor?" diye sordu. Bruiser merakla sessizliğe gömüldü.

"Bir düğün planlayıcısının hizmetlerinden yararlandınız mı?"

"Kesinlikle öyle. Adı Bruno Aberforth Montague, Esquire."

Rafe küfretti. "Buna inanamıyorum."

Bruiser savunmak için ellerini kaldırdı. "Düğün planlayıcısını nereden bulacaktım ki? Böyle insanların varlığından bile emin değilim. Ama önemli değil. Bu mükemmel olacak. Göreceksiniz."

"Bundan şüpheliyim. Düğün planlama konusunda benden daha az şey biliyorsun."

"Hayır, hayır. Bu doğru değil."

Bruiser'ın gözleri, Rafe'in yıllar içinde tanımayı öğrendiği o parlak, heyecanlı parıltıyı aldı. Ve korku.

"Bir düşün, Rafe. Ben bir eğitimci ve organizatörüm. Her zaman yaptığım şey bu. Eşit iki kişiyi buldum. Gönder

...duyurmak. Onları aynı yerde görmeye can atan kalabalıkları çekmek. Ve en önemlisi, bir dövüşçünün kafasını nasıl çalıştıracağımı biliyorum" -tek parmağını Rafe'in alnının ortasına soktu- "dövüş gününden çok önce ringe çıkmasını sağlamak."

"Bruiser."

"Evet?"

"Parmağını kafamdan çek, yoksa kırarım."

Rafe'nin omuzlarını okşayarak ona uydu. "İşte bu savaşçı ruh."

Rafe atı sert vuruşlarla aşağı indirdi. "Bu asla işe yaramayacak. Tam bir felaket olacak."

"İşe yarayacak. Size söz veriyorum. Onu ipeklere bürüyeceğiz. Gelin heyecanı ile başı dönene kadar onu çiçeklere ve süslü pastalara boğacağız. Ta ki kendini o koridorda yürürken görene kadar, zihninde gün gibi açık. Ben senin adamınım, Rafe. Kimse beklenti ve gösteriş yaratmayı benden iyi bilemez."

"Benden daha iyi," diye düzeltti Rafe.

Bruiser tek kaşını kaldırdı ve sorgulama bardağını kaldırdı.

Rafe raptiyelerini kancalara asmayı bitirdi. "Hadi içeri girelim." Birlikte ahırdan çıkıp şatoya doğru yürüdüler. Kapıya birkaç adım kala durdu. "Bir şey daha var. Onun elini öpmeyeceksin."

"Aldırmıyor gibi görünüyordu."

Rafe tekerlekli üzerinde onun çizme ve yakaladı onu tarafından gömleğinin önünü. "Onun elini öpmeyeceksin."

Bruiser ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırdı. "Pekâlâ. Onun elini öpmem."

"Asla. Hem de hiç." Mesajının yerine ulaştığını düşündüğünde Rafe onu serbest bıraktı.

Bruiser yeleğini çekti. "Bu kızdan hoşlanıyor musun?" "O bir kız değil. O kibar bir kadın. Yakında bir hanımefendi olmak. Ve hayır, ondan hoşlanmıyorum."

"İyi," dedi Bruiser, "çünkü bu garip bir hal alabilir. Kardeşinle nişanlı olduğunu düşünürsek."

"İnanın bana. Bunu unutmadım. Burada olmamızın sebebi de bu."

"O sarı saçlı, dolgun tiplerden hoşlandığını biliyorum. Ama genellikle bu kadar sağlıklı olanları sevmezsin," dedi Bruiser. "Ne de o kadar Neydi o kelime?"

"Alındı. O alındı."

Piers, Clio ile evlenecekti. Bu, hepsinin bilerek büyüdüğü bir gerçektir. Bu evlilik mantıklıydı. Ailelerinin istediği buydu. Piers'in istediği de buydu. Geçici olarak unutmuş olsa bile Clio'nun istediği de buydu.

Ve Rafe'in de istediği buydu. İhtiyacı olan şey.

"Bu bir endişe değil," dedi. "Ona göre ben kaba saba, zar zor okuryazar, pek az iyi özelliği olan biriyim. Ona gelince. O kadar masum ve sıkı bağcıklı ki, muhtemelen vardiyasıyla banyo yapıyor ve karanlıkta giyiniyor. Böyle bir kadınla ne yapabilirim ki?"

Her şeyi.

Böyle bir kadınla her şeyi yapardı. İki kere.

"Ona dokunmayacağım," dedi. "O benim değil. Asla da olmayacak."

"Kesinlikle." Bruiser gözlerini devirdi ve şapkasının tozunu aldı. "Kesinlikle yıllarca bastırılmış bir şehvet yok. Bunu çözdüğümüze sevindim."

Üçüncü Bölüm

Clio ilk kez kız kardeşinin seçici doğasına minnettardı. Anna'nın tahmin ettiği gibi, Daphne ve Teddy ne Mavi Oda'yı ne de koridorun karşısındaki daha büyük odayı beğenmişlerdi. Onun yerine, onlar tercih edilen bir daire içinde Yakın zamanda modernize edilen Batı Kulesi.

Clio, kâğıtla kaplı duvarların eski bir karakteri ve üstün bir manzarayı nasıl gölgede bırakabileceğini anlayamıyordu ama en azından beklenmedik misafirleri için iki odası vardı.

Bay Montague'a kuzeye bakan odayı gösterdi. "Umarım burada rahat edersiniz."

Adam cebinden bir sınav bardağı çıkardı, gözüne götürdü ve goblen duvar asmalarından bir Fransız şatosundan kurtarılmış Louis XIV koltuğuna kadar mekânı büyük bir gösteriyle inceledi.

"Bu yeterli olacaktır," dedi.

"Çok iyi. Bir şeye ihtiyacınız olursa, hizmetçileri çağırmanız yeterli." Kapıyı arkalarından kapatan Clio, Rafe'i koridor boyunca Mavi Oda'ya yönlendirdi. "Umarım bu
_."

"Wheeee!"

Bay Montague'un odasının kapalı kapısının arkasından belli belirsiz bir çığlık geldi. Hemen ardından yay gibi bir gümbürtü duyuldu. Bir adam havaya sıçrayıp ağırlığını bir şiltenin üzerine bıraktığında ortaya çıkması beklenen türden bir ses.

Ardından daha fazla zıplama sesi geldi. Ve neşeli bir kıkırdamaya benzeyen bir şey.

Clio başını eğdi ve Rafe'ye baktı. "Bay Montague'un nereden geldiğini söylemişsiniz?"

"Ben yapmadım."

Durdu, yeni sesleri dinledi. Açılıp kapanan dolapların keskin sesleri.

"Şu depoya bakın." Muffled kelimelerini takdir dolu bir ıslık takip etti. "Aman Tanrım, bir bar var."

Rafe'ye kaşlarını kaldırdı.

Savunmacı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Piers'ın diplomatik ortaklarından biri. Muhtemelen en son uzak, Tanrı'nın unuttuğu bir karakolda görev yapmıştır. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Daha fazla sorgulamayı reddederek ona yatak odasını gösterdi. "Burası Mavi Oda. Size ve köpeğinize uygun olacağına inanıyorum."

"Sana söyledim, o benim köpeğim değil."

Kendisine ait olmayan köpek, halıya yığılmadan önce üç adım kadar sendeledi. Gıdılarından kalın bir salya birikintisi yayıldı.

Rafe mekânı değerlendirirken daha titiz davrandı. Odanın içinde geziniyor, bir mobilyadan diğerine göz gezdiriyordu. Bakışları her yüzeyin üzerinden atlıyor, hiç durmuyordu.

"Bahçelerin ve kırsal alanın çok güzel bir manzarası var, eğer isterseniz ..." Clio onun eğilip bir gardırobun altına bakmasını izledi. "Lordum, bir sorun mu var?"

"Evet." Gül ağacından oyulmuş yatağın yanında durmuş, kaşlarını çatmıştı. "Bu yatakta yirmi tane yastık var."

"Yirmi tane olduğunu sanmıyorum."

"Bir tane." Yataktan püsküllü, rulo şeklinde bir minder aldı. Sonra da bir kenara fırlattı. Yere sıçradı ve yuvarlanarak Ellingworth'un salyasının hemen altında durdu.

"İki tane." Bir diğerine uzandı ve kenara fırlattı. "Üç." Bir tane daha. "Dört."

Yastıkları teker teker yatağın başından, gelişigüzel bir yığın oluşturdıkları yatağın ayakucuna doğru fırlattı.

"On dört ... on beş ..." Sonunda son yastığı eline aldı ve ona doğru salladı. "On altı."

"Sana yirmi tane olmadığını söylemiştim."

"Kimin on altı yastığa ihtiyacı var ki? Bir adamın sadece bir kafası vardır."

"Ama onun iki gözü var."

"Uyuduğunda kapalı olan."

Clio içini çekti. "Belki bir depoda kalıyordunuz ama bir ahırda büyümediğinizi biliyorum."

Yatağın karşı tarafına geçerek yastıkları düzgün bir şekilde yerlerine yerleştirmeye başladı. "Yastıklar," dedi, "dekoratif bir amaca hizmet ediyor. Simetri çok hoş."

"Doğru. Bir beyefendinin yatakta en çok hoşuna g i d e n şeyin bu olduğunu herkes bilir. Simetrik yastıklar."

Yanaklarının pembeden kırmızıya döndüğünü hissetti.

"Lord Rafe

."

"Bu da başka bir şey." Şimdi lavaboya doğru ilerliyordu. Şüphesiz leğende bir kusur bulacak ya da neden iki -Allah korusun, iki!- kalıp sabun olduğunu sorgulayacaktı. "Artık o unvana cevap vermiyorum. "Lordum" diye hitap edilmeyecek. Ne senden, ne de hizmetçilerden."

"Lord Rafe." Başka bir yastığa uzanırken sesi kenarlardan yıpranmıştı. "Uyumlu olmaya çalışıyorum. Ama burası benim evim, Southwark'taki bir depo değil. Ben de şimdilik Lord Granville ile nişanlıyım. Tabii bu gece o kâğıtları imzalayarak nişanı bozmak istemiyorsanız-"

"Bilmiyorum."

"O halde bir kez olsun aile ismine yakışır bir şekilde davranmanızı öneririm. Beni almaya çağırdığınız isim."

"Ben de öyle yapıyorum." Başını çevirdi ve küçük aynada tıraşının yakınlığını kontrol etti. "Aile ismine yapabileceğim en iyi onur, kendimi ondan uzaklaştırmaktır."

Clio durakladı.

Elbette böyle düşünmüyordu. Ödüllü dövüş yasadışı ve skandal olabilirdi ama her İngiliz tarafından saygı duyulan bir spordu. Almack'ın yerinde bir kargaşaya neden olacağına şüphe yoktu ama Rafe istediği her akşam Londra'nın en seçkin centilmen kulüplerine girebilir ve üyeler arasında bir yarı tanrı gibi dolaşabilirdi.

Ve yine de . . .

Baritonunda sert, bıkkın bir kalite vardı.

"Merak etme," dedi. "Kardeşimle evlendikten sonra ben de senden uzak duracağım."

"Lord Rafe . . ."

Parmaklarını şıklatarak dolaba doğru sürüklendi. "Sadece Rafe. Ya da istersen Brandon. Yirmi bir yaşına girdiğimden beri sadece hak ettiğim unvanları kullanıyorum."

Kazandığı unvanlar mı?

Şu anda, Clio'nun tahminine göre, Lord Pain-upon-Arse unvanını kazanıyordu. Tanrım, adam çok yorucuydu.

"Sanırım şampiyonluk unvanını kastediyorsun," dedi, yastığını yerine yerleştirirken huysuzlanıyordu. "Ama bu artık Jack Dubose'un unvanı. Öyle değil mi?"

Yüzünü ona döndü ve şatoya girdiğinden beri ilk kez huzursuz hareketlerde bulunmadı. Bakışları gezinmeyi bıraktı ve karanlık ve niyetli bir şekilde ona odaklandı.

Korkmuş görünmeyi reddederek omuzlarını dikleştirdi.

Bu sırada ensesi deli gibi karıncalandı. Ve kalbi göğsünde hoplayıp zıplıyordu.

Üç basit, ciddi kelime söyledi. "Uzun sürmeyecek."

Oda dayanılmaz bir gerginlikle titreşti.

Bu sorunu bir şekilde çözmek isteyen Clio, son yastığı da yerine yerleştirdi. "İşte oldu."

Yastığa baktı. Sonra da ona. "Kardeşim için çok mükemmelsin."

Kelimeler ona garip bir şey yaptı.

Mükemmel, dedi. Piers

için mükemmel.

Rafe bu ifadenin onu nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikre sahip olamazdı. Onca yıl dil öğretmenleri, görgü kuralları dersleri ve

. . . ve daha kötüsü. Çok daha kötüsü. Annesinin onu Leydi Granville rolüne uygun hale getirme çabaları Clio'yu kelimenin tam anlamıyla hasta etmişti.

Ama tüm bunlara şikâyet etmeden katlanmış, mükemmel olmak şöyle dursun, tatmin edici bulunmayı bile umutsuzca istemişti. On yedi yaşındayken -ya da on dokuz, hatta yirmi üç-Clio bu sözleri duymak için her şeyini verebilirdi.

Ve şimdi, mükemmellik peşinde koşmayı bırakmaya karar verdiğinde ... İşte Rafe ve onun tehlikeli, küstah sinirlerle dolu sandıkları geliyordu.

Kardeşim için mükemmelsin.

Esprili cevaplar vermekten kaçındı. Tek söyleyebildiği "Yapma." oldu.

"Rafe." Nefes nefese kalmış Montague elinde bir şeyle odaya daldı. Yatağın başında duran Clio'yu fark etmemiş gibiydi. "Rafe, bu odalar inanılmaz. Bu lazımlığı görmelisin. Bu kadar temiz olmayan tabaklardan yemek yemiştin."

"Montague . . ."

"Ciddiyim. Bunu yalayabilirim." Sırlı tencereyi elinde ters çevirdi. "Cesaret edebilir miyim?"

"Hayır."

"Çünkü ben yapacağım." "Yapma."

Rafe ve Clio kelimeyi hep bir ağızdan söylediler. Karşılıklı, ilkel bir çaresizlik çığlığı.

Montague donakaldı -dili dışarıda, kaşları havada-sonunda Clio'nun varlığını fark etti. Dilini geri çekmeden konuştu. "Ah. Mih Wih-muh."

"Bay Montague."

Montague lazımlığı arkasına itti. "Ben . . . Lord Rafe'e ev temizliğinizin olağanüstü titizliğinden bahsediyordum."

"Oldukça."

Clio bu Montague karakterine neler olduğunu bilmiyordu ama bunun Rafe'ye karşı ona avantaj sağladığını hissediyordu. Ve elde edebileceği her avantaja ihtiyacı vardı.

"İkinizi de yerleşmeniz için yalnız bırakayım," dedi ve son yastığı dolgunlaştırdı. "Akşam yemeği saat yedide."

Akşam yemeği uzundu.

Rafe ilk dersin iyi başladığını düşündü.

Yani hem o hem de Bruiser çorba için uygun kaşığı kullanmayı başardılar ve hiçbir tası devirmediler.

Sonra Rafe'in boş kâsesinden başını kaldırıp masadaki diğer herkesin sadece ikinci ya da üçüncü kaşıktaki olduğunu fark ettiği o garip an geldi.

Clio ona eğlenerek baktı. "Çorbayı beğendin mi?" Boş kâseye baktı. "Bezelye çorbasıydı, değil mi?"

"Kudüs enginarı. Biberiyeli kruton, limon yağı ve bir top taze krema ile."

"Doğru. Ben de bunu kastetmiştim."

Rafe masanın altında parmaklarını çıtlattı. Yemek masasına oturmasına izin verilecek yaşa geldiğinden beri bu resmi yemeklerden hep nefret etmişti. Yemek onun için yakıttı, saatlerce süren törenler için bir neden değil. Sanki bir kuzu pırzolası Cambridge'den mezun olmuş ya da deniz teğmeni olmuştu.

Hizmetçiler çorbayı çıkarıp balık tabaklarını getirdiğinde, "Kaç çeşit yemek servis ediyorsunuz?" diye sordu. "Sadece basit bir aile yemeği." Şarap kadehini kaldırdı.

"Sadece dört."

Lanet olsun. Kırk raunt dövüşmeyi tercih ederdi.

Kendini huzursuz hissediyordu ve bu asla iyiye işaret değildi.

Bir şekilde balık kursunu bitirdi ve sonra sıra eklemlere ve etlere geldi. En azından oyma işi ona yapacak bir şey veriyordu.

"Evet Bay Montague." Leydi Cambourne, Bruiser'ı oyulmuş bir kuzu budu üzerinden dikkatle süzdü. "Sanırım siz bir avukatsınız?"

"Bir avukat mı? Tanrım, hayır." Bruiser zorla bir yudum şarap içti. "Ee . . . Neden böyle düşündünüz?"

"Şey, 'esquire', doğal olarak. Bir şey için olmalı. Yani eğer bir avukat değilseniz. Ya dedeniz bir asilzadeydi ya da babanız şövalyeydi. Hangisi?"

"Ben ... ahem ..." Bir parmağını kravatının altına sokup çekiştirdi ve Rafe'e "bana yardım et" der gibi bir bakış fırlattı. Karşılığında Rafe de ona "sen de kendi başınasın" dercesine gülümsedi.

"Oh, bize söyleme." Daphne bifteğinin ucunu kesti. "Tahmin ederiz. Sanırım bu onuru hak etmenin başka yolları da var. Kraliyete özel hizmette bulunduğunu kanıtlamak gibi. Ama bunun için biraz genç değil misin Montague?"

O lanet sınav bardağını gözüne kaldırdı ve ona baktı. "Neden, evet. Evet, öyleyim."

"Ah." Dudakları memnuniyetle kıvrıldı.

"Anlıyorum." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Tanrı aşkına. Rafe o şeyin gerçekten işe yaradığına inanamıyordu. Daphne Whitmore hep böyle sönük müydü? Hatırlayamıyordu. Onu son gördüğünde, bir kızıdan biraz daha fazlasıydı.

Boğazını temizledi. "Bay Montague'un kökeni önemli değil. Kardeşim onu Twill Şatosu'na bir sebepten ötürü gönderdi. Düğün hazırlıklarına yardımcı olması için."

"Düğün." Daphne sertçe Bruiser'dan Rafe'e baktı. "Düğünü planlamak için mi buradasın? Kız kardeşimle Lord Granville'in düğününü mü?"

Bruiser, "Aynen öyle," dedi. "Lord Granville dönüşünden önce her şeyin hazır olmasını istiyor. Böylece Bayan Whitmore'la gecikmeden evlenebilecek."

"Ama birkaç hafta içinde dönmesi gerekiyor," diye cevap verdi Daphne. "Bu bir düğün planlamak için yeterli bir zaman değil. Düğün değil uygun için a

Markiz, at herhangi bir Oran. Yapacaksın davetiyelere, çiçeklere, dekora, düğün

kahvaltısına ihtiyacım var. Bir de gelinlik." "Sanırım haklısın," dedi Clio. "Bu yapılamaz. Daha iyi

Piers'a kadar beklemek."

Daphne bir çatal kaldırarak sessizlik işareti yaptı. "Olasılıksız. Ama imkânsız değil. Planlama konusunda çok fazla yardıma ihtiyacınız olacak. Teddy ve benim burada, şatoda kalacak olmamız iyi bir şey. Yardımımızı sunmaktan memnuniyet duyarız."

"Çok nazıksınız," dedi Clio. "Ama gereksiz." Çok doğru, gereksizdi, diye düşündü Rafe.

Clio'nun kız kardeşinin kısa sürede etkinlikleri bir araya getirmek için yardımına ihtiyacı yoktu. Clio o yılın başlarında yaşlı markizin cenazesini planlamıştı; markiz yaralıydı ve yardım edecek durumda değildi. Şimdi bu kaleyi tek başına yönetiyordu.

Yatağında on altı yastık vardı ve bunlar onun organizasyon gücünün bir Druid anıtı gibi düzenlenmişti.

Ayrıca, bu düğün planlarının Piers'la evlenip Granville Markizi olma ihtimali konusunda onu heveslendirmesi gerekiyordu. Sör Coxcomb ve Leydi Tüybeyin her şeye burnunu sokarken bu çok daha az olasıydı.

"Bayan Whitmore istediği her şeye sahip olabilir," dedi. "Ne olursa olsun. Hiçbir masraftan kaçınılmayacaktır."

"Elbette," dedi Daphne. "Neyse ki hem Londra'daki hem de Kıta'daki son modayı yakından takip ediyorum. Bu düğün İngiltere'nin son on yılda gördüğü en güzel düğün olacak. Akşam yemeğinden sonra görev listesini hazırlamaya başlayacağız."

"Listeye şimdi başlayabilirim." Phoebe bir hizmetlinin önüne koyduğu çilek ve muhallebiyi kenara iterek cebinden bir kalem ve küçük bir not defteri çıkardı.

"Bir yere ihtiyacımız olacak," dedi Daphne. "Kalede bir şapel var mı?"

"Evet," dedi Clio. "Çok güzel bir yer. Yemekten sonra hepinize düzgün bir tur vermeyi umuyordum. Buranın mimarisi-"

Daphne ona el salladı. "Daha sıkıcı taşlar ve örümcek ağları. Dört yüz yıldır buradalarsa bekleyebilirler. Düğün planları bekleyemez. Sanırım civarda bir papaz ya da papaz yardımcısı var. O zaman geriye bir tek

ruhsat . . . Birisinin Canterbury'den özel bir ruhsat alması gerekecektir."

"Bunu yapacağım." Nasıl olsa Rafe'in kaleden ayrılmak için bahaneye ihtiyacı olacaktı. Mesafe neydi, yaklaşık yirmi mil mi? Koşmak için iyi bir mesafe. Sonra dönüş yolculuğu için bir at kiralardı.

Phoebe, "Düğüne katılacakları şimdiden belirledik," dedi ve bir not alıp hemen üzerine bastı. "Daphne, Clio ile birlikte ayağa kalkacak ve Lord Rafe de sağdıç olacak."

Bu sözler üzerine düşünceleri Canterbury'nin eteklerinde bir yerde durdu.

Sağdıç mı?

Söz konusu bile olamaz. Rafe bu görev için en kötü adam olurdu.

El değmemiş muhallebisini bırakan Clio masadan kalktı. "Misafir odasına geçelim mi hanımlar? Beyefendileri limanlarıyla baş başa bırakabiliriz."

Bir bardak Porto şarabı iyi olurdu. Kural olarak Rafe antrenman sırasında sert içkiler içmezdi. Bu hafta bu kuralı yeniden gözden geçirebilirdi.

Sonra Clio'nun bakışlarını yakaladı, kesme kristal denizinin üzerinden ona yalvarıyordu.

Bir kez daha düşününce limana gitmemeye karar verdi. Kuralları yeniden gözden geçirmek olmazdı. Bu hafta kuralların esnetilemeyeceği bir haftaydı. Şaraptan daha sert içkiler yok. Şımartıcı yiyecekler yok.

Kadın yok.

"Evet, hadi misafir odasına gidelim," dedi Daphne. "Konuk listesinden başlayacağız."

"Her şey çok hızlı geliyor," dedi Clio. "Piers dönene kadar plan yapmak için bir neden göremiyorum."

"Bir neden görüyorum, sevgili kardeşim. Sekiz yıllık bir sebep görüyorum."

"Tartışmaya gerek yok, tatlım." Cambourne uşağa iskambil getirmesini işaret etti. "En iyisi fare kapanı

Kaç kere kaçtığını düşünürsek, yemlenmiş ve tuzağa düşürülmüş. Kaçmaya fırsat bulamadan o zinciri ve topu ona vurun. Öyle değil mi Brandon?"

Adam kendi şakasına içtenlikle güldü.

Rafe gülmüyordu. Göğsünde o tanıdık, pervasız öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Kardeşim düğünü dört gözle bekliyor."

"İnanın bana. Hepimiz bu düğünü dört gözle bekliyoruz." Cambourne öne doğru eğildi. "Akıllıca bir söz. Top ve zincir. Araştırın."

Slam.

Rafe'nin avuç içleri şiddetli bir çarpmayla masa tablasıyla buluştu. Çin sarsıldı. Crystal titredi.

İnsanlar baktı.

Masadan kalktı ve ayağa kalktı. "İzninizle."

Rafe'in Sör Teddy Cambourne'un sırttan yüzünden başka bir şeye bakması gerekiyordu, yoksa bu yemek masasını - çini, kristal, gümüş ve hepsini- devirecekti.

Dördüncü Bölüm

Rafe üst kata çıkıp köpeği topladığında, onu aşağıya taşıyıp hızlıca kapıların dışına çıkardığında, sonra da üç kat yukarı taşıyıp yatak odasındaki ocağın yanına bıraktığında, öfkesinin uçuculuğunu kaybetmişti.

Şimdi sadece kaybolmuştu.

Koridorda bir uşağı durdurdu. "Bayan Whitmore ve misafirleri mi?"

"Misafir odasında, lordum."

"Çok iyi." İki adım attı, sonra durdu ve topuklarının üzerinde döndü. "Ve misafir odası ?"

"Doğu kanadında. Koridorun sonunda sağa dönün, merdivenlerden inin ve giriş holünden sola dönün lordum."

"Doğru."

Yoksa sol muydu?

Rafe bu yön tarifini unutamadan koridorda hızla ilerlemeye başladı. Geçitlerden ve koridorlardan oluşan labirentte yolunu bulmaya çalışıyor, bir köşeyi dönerken hızını artırıyordu-

Karşı yönden gelen biriyle çarpıştığında.

Clio.

"Oof."

O geri tepti ile ve kuvvet. ve Etki, gibi
Dörtnala koşan bir atın böğründen sıçrayan bir
çekirge.

Onu bileğinden yakalayarak sabitledi. "Özür dilerim." "Ben iyiyim."

O iyi olabilirdi ama Rafe'in biraz zamana ihtiyacı vardı. Çarpıştıkları o kısacık anda, onun vücuduyla damgalanmış gibi hissetmişti. Yemyeşil, kıvrımlı sıcaklığın izlenimi uygunsuz yerlerde kaldı.

Merdivenlerden yukarı doğru birkaç depar yeterli değildi. Yarın koşması gerekiyordu. Uzağa ve sert. Bir şeylere vurması ve kaldırması da gerekiyordu. Birçok kez.

"Ben de tam salona doğru koşuyordum," dedi. "O zaman yanlış yöne doğru koşuyordun."

Rafe omuz silkti. "Burası bir labirent. Senin de aşağıda kız kardeşlerinle birlikte misafir listesini hazırlıyor olman gerekiyordu."

"Kaçtım. Yemekten çıktığında tedirgin görünüyordun. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Buna inanamıyordu. Kayınbiraderinin yemek masasındaki küçümseyici sözlerinden sonra, Rafe'nin duyguları hakkında mı endişeleniyordu?

Onun koluna dokundu. "Aslında bütün yemek boyunca huzursuz görünüyordun. İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Tanrım. İhtiyacı olan pek çok şey vardı ve bunların yarısı sadece bu hareketin içine sığmıştı. Kendi kendine onun nezaketini fazla abartmamasını söyledi. Mükemmel bir ev sahibesi olmak için yetiştirilmişti, her zaman misafirlerinin rahatını düşünürdü.

"Evlén," dedi. "O zaman kendimi iyi hissededeğim."

Döndüler ve koridorda birlikte yürümeye başladılar.

İç çekti. "Bu düğün planlama saçmalığı. Sadece zaman kaybı olduğunu göremiyor musun? Kız kardeşlerimin duygularını önemsememekten bahsetmiyorum bile."

"O halde, düğünü iptal etmeyi planladığınızı ailenize söylememeniz çok garip."

"Evraklar imzalanmadan önce mi? Buna cesaret edemem. O zaman dördünüz de fikrimi değiştirmeye kararlı olursunuz. Hayır, teşekkür ederim." Başını iki yana salladı. "Böyle ortaya çıktığın için seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum."

"Beni daha kötü affetmiştin."

"İlk balomda üçüncü dansı rezerve edip sonra katılmayışından mı bahsediyorsun?" Kırpılmış adımları hızlandı. "O konuda hâlâ kızgıyım."

"Bu sana bir iyilikti." Uzun, dar bir galeriden geçmek için döndüklerinde onun hızına ayak uydurdu. "Eldivenlerini içkiye batırdığım doğum günü partisini düşünüyordum."

"Ah, evet. Bir de ben sekiz, sen on bir yaşındayken elbisemi bir korla yaktığın zaman vardı." Ona bir bakış fırlattı. "Ama bu, Oakhaven'daki o yağmurlu haftada beni kapalı alan tenisinde küçük düşürmenle kıyaslanamaz bile. Üst üste dört kez kazanmak mı? Centilmenlik dışı davranışın zirvesi."

"Sırf kız olduğun için kazanmana izin vermeli miydim? Ben gümüş kupayı istiyordum."

"Eski bir bakır blancmange kalıbıydı," dedi. "Her neyse, seni ayak yarışında yendiğimde intikamımı almıştım."

Kaşlarını çattı. "Ayak yarışında beni hiç yenemedin." "Evet, yendim."

"Ne zaman?"

"Peki, bir bakalım." Galerinin ortasında durdu ve düşünmeye başladı. "Bu tam da civarında olurdu. Şimdi."

Terliklerini tekmeleyerek çıkardı. Eteklerini sıyrarak bir hamlede galerinin sonuna kadar koşmaya başladı. Sona yaklaştığında koşmayı bıraktı. Momentum onu ileriye taşıdı ve diğer uçtaki kapılar onu yakalayana kadar cilalı parke üzerinde kayarak çorap ayakları üzerinde ilerledi.

"İşte." Dönüp ona baktı, nefesi kesilmişti ve gülümsüyordu. "Sen kaybettin."

Rafe ona bakakaldı, hareketsiz kaldı.

Eğer bu kaybetmekse, asla kazanmak istemedi.

Tanrım, şuna bakın. Saçları iğnelerinden kurtulmuş, boğazı porselen güllerinin tonunda kızarmış ... ve

Nefes almakta zorlanan o kadın, bereketli göğsünde sihir yapıyordu; karanlık, kötü bir sihir.

En çekicisi de gözlerindeki o kahkaha parıltısıydı.

Kızın bitirilmesi gerekiyor.

Nişan ilk ilan edildiğinde genel kanı bu yöndeydi. Piers diplomatik kariyerini başlatmak için Hindistan'a yelken açarken, Clio'nun "bitirmek" için Londra'da kalması gerekiyordu. Rafe "bitirmenin" ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bundan hoşlanmadığını biliyordu. Birkaç yıl içinde Clio'nun işi gerçekten de bitmişti. Onunla ilgili uzaktan yakından eşsiz ya da ruhani olan her şey silinmiş, geri tutturulmuş ya da tavrından delinmişti.

O da öyle düşünmüştü.

Ama görünüşe göre eski Clio hâlâ oralarda bir yerdeydi - ejderhalar onu pençelerine alıp on kat cilayla boğmadan önce oldukça sevdiği Clio.

Clio'ya şimdi hayranlık duymaya hakkı yoktu.

Lanet olsun. Kendini kontrol altına almak zorundaydı. Buraya onu süzmek için gelmemiştir. Birkaç hafta içinde onun başka bir adamla evleneceğinden emin olmak için buradaydı.

Sadece "başka bir adam" değil. Öz kardeşi.

"O günlerde çok eğleniyorduk," dedi. "Nişanlanmadan ve her şey karmaşıklaşmadan önce. En azından ikimiz eğleniyorduk. Phoebe ve Daphne o zamanlar daha bebekti ve benim ilk anılarımda bile Piers bu tür oyunlar için çok büyümüştü."

"Piers bu tür oyunlar için çok yaşlı doğdu."

"Görünüşe bakılırsa onlardan daha büyümemişim. Onunla birbirimize uygun olmadığımızın bir başka işareti." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve omuz silkti. "Çok uzun zamandır çok iyi bir kız oldum. Yeniden eğlenmeye hazırım."

Yapma. Böyle söyleme.

"En eğlenceli şey nedir biliyor musunuz? Düğünler." Yüce Tanrım. Bu hafta ağzından çıkanlara bak. "Sadece bir şans verin. İstediklin her şeye sahip olacaksın."

Rüya. Güvercinler havaya salındı. Gölette kuğular. İsterseniz bahçelerde dolaşan tavus kuşları."

"Çok fazla kuş var." "Kuşları boş ver."

"Yani, her yerde tüyler olurdu. Dışkılarından bahsetmiyorum bile."

"Kuş yok. Kuşlar hakkında bir şey söylediğimi unut." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Söylemeye çalıştığım şey şu. İstedğin her şeye sahip olacaksın, istemedğin hiçbir şey olmayacak. Hiçbir masraftan kaçınmayacağız."

Bruiser'ın dediği gibiydi. Düğün bir şampiyonluk maçı gibiydi ve Clio'nun kafası henüz ringe çıkmamıştı. Birkaç gelinliğe adım atması, bir ya da iki menü planlaması, kendini Piers'in kolunda hayranlık duyulan ve kıskanılan gelin olarak hayal etmeye başlaması gerekiyordu. Muzaffer. Muzaffer.

Bu işe yarayacaktı. İşe yaramak zorundaydı. Onun bu nişanı bozmasına izin veremezdi.

"Faydası yok, Rafe." Terliklerini almaya gitti.

Kadının ayak parmaklarını içeri sokmak için eteklerini kaldırmasını izlememeye çalıştı.

Denedim ve başarısız oldum.

"O kadar kolay ikna olsam bile . . . Sanki Humphrey Amcam bana deniz kenarında bir yazlık ya da bir dizi uyumlu inci bırakmış gibi." Ayağını terliğin içine sokarak aşağı yukarı zıpladı.

Diğer kısımları da kıpırdandı.

Gerçekten, şu anda sadece ona işkence ediyordu.

"Benim bir kalem var," dedi. "Kendime ait bir şatom. Bir düğün - düzinelerce kuşun olduğu gösterişli bir düğün bile olsa - bununla nasıl yarışabilir ki?"

"Demek burası bir kale. İngiltere'nin her yerinde kaleler var. Granville unvanının bir ya da iki taneyle birlikte geldiğine eminim. Peşinde olduğun büyük, gösterişli bir evse, Oakhaven'ın hanımı olacaksın."

"Peşinde olduğum sadece harika, süslü bir ev değil. Bu ..." Köşeye baktı ve içini çekti. "Anlamıyorsunuz."

"Neyi anlamıyorum?" Biri zekâsını sorguladığında her zaman olduğu gibi gururu okşanmıştı. Piers gibi Oxford'u birincilikle bitirmemiş olabilirdi ama aptal değildi.

"Bunu kelimelerle açıklamak zor. Gelin. Sana göstermeye çalışacağım."

Başını iki yana salladı. "Alt katta. Konuk listesi."

"Henüz değil." Onun yanına geldi. "Buranın neden farklı olduğunu anlamak mı istiyorsun? Neden şimdi ben de farklıyım? Sana göstermem için bana bir şans ver ve söz veriyorum gecenin geri kalanında misafir odasında kız kardeşlerime katılacağım."

Hiç kıpırdamadan durdu. "Bir hafta." "Ne?"

"Tam bir hafta gelin uyumluluğu istiyorum. Listeler ve menüler hazırlayacaksın. Çiçek seçeceksiniz. Gelinlik giyeceksiniz. Mızızlanmak yok, kaçmak yok."

"Diyelim ki bu planı kabul ettim. Bir hafta kalmana izin veriyorum. Evlilik konusunda açık fikirli olacağım. Sen de benim hakkımda açık fikirli olacağına söz ver. Eğer haftanın sonunda hala nişanı bozmak istiyorsam . . . o zaman ne olacak? Fesih belgelerini imzalayacak mısın?"

Yavaşça nefes aldı. Dantelin, ipeğin gücüne ve Bruiser'ın yetkinliğine çok güveniyordu ama başka seçeneği de yok gibiydi. Eğer katılmazsa hazırlıklar onu etkileyemezdi.

"Çok iyi," dedi. "Bu bir pazarlık." "El sıkışalım mı?"

Kızın küçük elini kendi eliyle kavradı ve bir kez pompaladı.

Parmaklarını sıkıca kavradı ve bırakmadı. "Mükemmel. Şimdi benimle gel. Birine bu kaleyi gezdirmek için can atıyordum. Bakalım aşağı inerken ne kadar bela bulabileceğiz."

Kadın onu galerinin diğer ucuna doğru götürürken, Rafe'in göğsünde bir önsezi duygusu toplanmıştı. Her şeyin ötesinde, bela bulma konusunda yetenekliydi.

Ve bir hafta birdenbire tehlikeli derecede uzun bir süre gibi göründü.

Clio onu galeriden çıkarıp sarmal merdivenlerden aşağı indirirken mütevazı bir özgüvenle doluydu.

Çeyrek saat, buranın İngiliz kırsalındaki taş yığınlarından biri olmadığını kanıtlamak için fazlasıyla yeterli bir süre olacaktı.

Tabii ki daha zor olan kısım, Rafe'in Twill Şatosu'nun onun için ne anlama geldiğini anlamasını sağlamaktı.

"Çabuk ol," diye fısıldadı, kimsenin onları görmediğinden emin olmak için koridora baktı. "Bu taraftan."

"Ama-"

"Acele et."

Daha küçük, daha karanlık bir merdiven boşluğuna daldıklarında Clio onun elini sıkıca kavradı ve teni onunkiyle her buluştuğunda içinden geçen aptalca heyecanı görmezden gelmeye çalıştı.

Saçma, gerçekten. Evet, kötü şöhretli bir çapkındı. Ama birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı ve kız neredeyse on yıldır adamın kardeşiyle nişanlıydı. Adamın elini tutmanın yasak bir yanı yoktu.

Yine de, onu merdivenlerden aşağı çekerken kalp atışları göğsünde gümbürdüyordu. Aşağı indiklerinde onları soğuk, nemli bir karanlık karşıladı. Tek aydınlık, bir tavan ızgarasından sızan son alacakaranlık kırıntısıydı.

"Gördün mü?" Mağara gibi boşlukta sürünerek ilerlerken sesini alçalttı. "Bu kalenin zindanları var."

"Bunlar zindan değil."

"Çok zindanlar."

"Zindanlar için çok büyükler. Bunların kiler olduğu açık."

Bir lambanın asılı olduğu kancaya gitti ve yakındaki çıra kutusundan bir çakmaktaşı aldı.

"Eğlenceyi mahvetmeyi bırak." Çakmak taşına vurdu. Bir şey çıkmadı. "Bu yerde savaşlar yapıldı. Dört yüz yıldan daha eski. Havası tarihle dolu. Yüzyıllar boyunca insanlar burada yaşadı, sevdi ve öldü. Bir düşünün."

"Ben şöyle düşünüyorum. Gentleman's Review'da çok fazla şövalye-ve-hanımefendi hikayesi okuyorsun. İnsanlar her yerde yaşadı, sevdi ve öldü. Ve bu kalede leydisi için turnuva kazanan her haçlı şövalyesine karşılık, sana söz veriyorum, on yıl boyunca surların üzerinde kendini kaşıyarak ve sidik yarıştıracak geçiren yüzlerce adam vardı."

Yüzünü buruşturdu ve çakmak taşını tekrar denedi. "Erkekler iğrenç."

"Evet," dedi gururla. "Öyleyiz. Ama ara sıra işe yarıyoruz. Ver onu buraya."

Çakmaktaşını onun elinden aldı ve vurdu. Kıvılcımlar itaatsizlik etmeye cesaret edemedi. O ılık, yeni doğmuş parıltıyı güçlü ellerinin arasında tutan adam, Floransalı bir ustanın resmettiği Prometheus olabilirdi. Kırmızımsı altın rengi ışık, alınının ve çenesinin güçlü düzlemleri üzerinde parladı, sonra sık sık kırılan burnunun engebeli eğiminde oyalandı.

"Ben bir erkek değilim," dedi Clio, kadınlığının keskin bir şekilde farkında olduğunu hissederek. "On yılımı surlardan işeyerek geçirmeyeceğim. Bu kaleyle ilgili bir şeyler yapacağım."

"Dur tahmin edeyim." Lambayı yaktı, sonra kamışı çırparak alevi söndürdü. "Kimsesiz çocuklar için bir okul açmak istiyorsun."

"Bu çok hoş bir düşünce. Ama hayır. Eğer burayı devam ettireceksem, gelir getirmesi gerekir. Zavallı canlar alınmasın ama yetimler için fazla para yok."

Clio lambayı aldı, uzak duvara gitti ve taşları saydı.

Bir, iki, üç, dört . . .

"İşte seni görmem için getirdiğim şey."

Eğer bu onu etkilemediyse, neyin etkileyebileceğini bilmiyordu.

Beşinci taşı sertçe itti. Duvarın bütün bir bölümü dışa doğru sallandı.

"İşte," diye ilan etti. "Gizli bir geçit."

Lambayı ondan aldı ve karanlık tünele doğru itti, kasvetin içine sertçe baktı. Işık çaldığında, ışık geri yankılandı.

"Pekâlâ," dedi. "Sana bir puan. Bu sermaye."

Nihayet. Clio memnuniyetle ısındı. Onun buranın tarihini takdir etmesini ve potansiyelini görmesini istiyordu ama bundan daha fazlası da vardı. Onun da bu kaleden, kendisinin keyif aldığı gibi keyif almasını istiyordu.

Mütevazı karyolası ve talaş zemini ile sade deposunu düşündü. Tüm o sümüksü çiğ yumurtaları.

Hayatında daha fazla eğlenceye ihtiyacı vardı. Bir ev, sıcak bir konfor ve sonu kan dökmek olmayan eğlenceler. Savaşmak için yetiştirilmiş bir canavardan ziyade bir insan gibi yaşamaya.

"Peki bu gizli geçit nereye çıkıyor?" diye sordu.

"İnceleyin ve öğrenin." Kaşlarını kaldırdı. "Tabii korkmuyorsan."

Kendini tam boyuna çekti. "Dört yıl boyunca İngiltere'nin ağır sıklet şampiyonu unvanını korudum. Eğer o geçitte yaşayan bir şey varsa, korkmalı."

"Ah, evet. Sanırım örümcekler bile Şeytan'a Ait Olan'ı ilk gördüklerinde dağılacaklardır."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Bu ismi nereden duydun?"

"Sana ne dediklerini biliyorum. Kavgacı Brandon. Harabelerin Efendisi. Şeytanın Sahibi."

"Kariyerimi takip ediyorsun," dedi. "Düzgün, terbiyeli bir genç hanımın yasadışı dövüş dünyasını takip etmek gibi bir işi olabilir mi?"

Birdenbire, anlaşılmaz bir şekilde gerildi. "Seni takip ettiğimden değil. Gazeteleri takip ediyorum. Onlarda sık sık yer alıyorsunuz."

Clio güncel olaylara her zaman çok dikkat etmişti. Ve dünya tarihi, coğrafya, diller ve daha fazlasına. Onun

Annem ısrar etmişti. Bir diplomat eşinin dünyada olup biten her şeyden haberdar olması gerekirdi.

Açık konuşmak gerekirse, bir diplomatın eşinin yeraltı dünyasında olup bitenlerden haberdar olması gerekmiyordu ama Clio buna karşı koyamamıştı.

Rafe onun için her zaman bir hayranlık kaynağı olmuştu. Kibar, bakımlı bir bahçe meydanı olan toplumlarının ortasında, evcilleştirilmeyi reddeden bu vahşi, asi sarmaşık yetişmişti. Onu anlamak istiyordu. O dünyadan neden uzaklaştığını, nereye gittiğini ve orada mutlu olup olmadığını bilmek istiyordu.

Rafe Brandon'ı önemsemek tehlikeli bir alışkanlık gibi görünüyordu ama bir türlü bırakamıyordu.

"İsimden bahsetmişken," dedi, "ne zamandan beri 'hamur tatlısı' diyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Daphne evlendiğinden beri kocası yeni baldızlarına evcil hayvan isimleri vermeye karar verdi. Phoebe kedi yavrusu, ben de hamur tatlısıyım."

"Aptal isim."

"Aynı fikirde değilim. Ama ona bunu kullanmayı bırakmasını nasıl söyleyeceğimi de bilmiyorum."

"Sana nasıl olduğunu söyleyeyim. Sadece 'Bana hamur tatlısı deme' de. "

O kadar kolay değildi. Onun için değil. Geçide girmek için hareket etti. "Bu tüneli takip edecek miyiz, etmeyecek miyiz?"

Onu geride tuttu. "Bu sefer ben önden gideceğim."

Lambayı ona uzattı. Eğildiler ve tünele girdiler. Yol dardı ve tavan alçaktı. Rafe en küçük noktalardan geçmek için eğilip bükülmek zorunda kaldı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Soru ağzından yuvarlanarak çıktı. Sordu çünkü o buradaydı, yalnızdılar ve sorabilirdi. "Neden dövüşüyorsun?"

Cevabı gayet açıktı. "Hiç param ya da mirasım kalmamıştı. Bir kariyere ihtiyacım vardı."

"Bunu biliyorum. Ama hayatını kazanmanın başka yolları da var. Daha az şiddet içeren yollar."

"Ah." Durakladı. "Bunun nereye gittiğini anlıyorum. Benim gizli acımı bilmek istiyorsun."

"Gizli acı mı?"

"Ah, evet. İçimdeki şeytanlar. Ruhumun küçük zerrelerini yıkayan karanlık azap akıntısı. Peşinde olduğun şey bu. Beni burada, o güzel kalende tutup on altı yastıkla şımartırsan kendimi sevmeyi öğreneceğimi ve bedenimi böylesine korkunç bir istismara maruz bırakmaktan vazgeçeceğimi sanıyorsun."

Clio dudağını ısırды, kızardığını göremeyeceği kadar karanlık olduğu için minnettardı. Eğer geçen gün flamingo pembesiyse, şimdi fuşya rengi olmalıydı. "Bu fikirleri nereden buluyorsun bilmiyorum."

Kıkırdadı. "Tanıdığım her kadından, işte burası. Bunu ilk deneyen sen değilsin ve sonuncusu da olmayacaksın."

"Ne kadar hayal kırıklığı. En azından en iyisi olabilir miyim?"

"Belki de." Durdu ve tünelde dönerek onunla yüz yüze geldi. "Derin, karanlık sırrımı bilmek ister misin, Clio? Eğer ruhumu sana açacak olsaydım, buna gerçekten katlanabilir miydin?"

Kadın titremiş, ürpermiş ya da başka bir şey yapmış olmalıydı ve adam bunu bir onaylama işareti sandı.

"İşte burada."

Adam kulağına fısıldamak için yaklaştığında nefesini tuttu. Boynunun arkası karıncalandı. Adamın derin sesi iliklerinde yankılandı.

"Dövüşüyorum," dedi, "çünkü bu işte iyiyim. Ve bana para kazandırdığı için." Arkasını döndü. "Gerçek bu."

Clio ikna olmamıştı.

Adamın bazı gerçekleri söylediğinden şüphesi yoktu ama tüm gerçeklerin bu olmadığından şüpheleniyordu. Daha fazlası vardı, itiraf etmek istemediği bir şey. Ne ona, ne de belki kendine bile.

Kısa süre sonra geçit kıvrıldı ve yukarı doğru eğilmeye başladı. Bir paneli açtılar ve dar bir oyuğa çıktılar.

"Hangi cehennemdeyiz biz?" O kadar geniş ve uzundu ki, neredeyse tüm alanı dolduruyordu.

"Ön girişin yanında." Clio kendini bir köşeye sıkıştırdı.

"Burası kalenin en sevdiğim kısmı."

"Bu." Çıkıntılı bir taştan bir parça yosun kopardı. "Bu senin en sevdiğin kısım."

Bakışlarını yukarı doğru eğdi. "Şuradaki kolu görüyor musun?" "Evet."

"Ona ulaşabilir misin?"

Uzandı ve eski demir kolu kavradı. Dev eli sanki kendisi için yapılmış gibi kolun etrafına dolandı.

"Hadi o zaman. Bir çek bakalım."

Belirsizlik kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Onu çektiğimde ne olacak?"

"Sürprizi mahvetmek istemezsin."

"Eğer sürpriz göğsüne bir çivi saplamaksa, yaparım."

"Güven bana. Bundan hoşlanacaksın." Clio parmak uçlarına kalktı ve iki elini onunkinin üzerine koyarak tüm ağırlığıyla aşağı doğru çekti.

Asırlık mekanizma inledi ve gıcırdadı. "Şimdi gel de gör. Acele et!"

Tam izlemek için zamanında onu oyuktan dışarı çıkardı. Kemerin üzerindeki bir yarıktan demir bir ızgara inmeye başladı. Sanki devasa, keskin dişli bir çene taşı ısıırıyordu.

"Geri çekil."

Rafe'in kolu kadının beline dolandı. Sert bir küfür savurarak onu geriye doğru çekti, kapı yerine çarparken iyice uzaklaştı.

Yankı ikisinin de içinde yankılandı. Neşe damarlarında atıyordu. Clio bu sesi seviyordu. Bu ses, buranın sadece bir ev olmadığını ilan ediyordu.

Orası bir kaleydi.

"Eee?" diye sordu. "Bu bir şey değil mi?"

"Oh, bu ... bir şey."

"Sesin hoşnutsuz geliyor." Yüzünü ona döndü. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm. İngiltere'de kaç şatonun hâlâ işleyen bir kapısı olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama çok büyük bir sayı olamaz."

Hâlâ gitmesine izin vermemişti. Kolu hâlâ onun belindeydi, koruyucu ve ezici. Ve kalp atışları göğsünde onunkilerle çarpışıyordu.

Tanrım. Gerçekten korkmuştu. Bunun kanıtıyla göğüs göğüse gelmek Kendisini bazı açılardan güvende, bazı açılardan ise tamamen savunmasız hissetmesine neden oldu.

"Rafe," diye fısıldadı. "Bana vurmayacaktı." "İşimi şansa bırakmayacaktım."

"Bu kadar endişelenmene gerek yok. Eğer nişanı bozarsam -ya da bir şey beni bozarsa- Piyer'in başka bir gelin bulacağını farkındasın değil mi? Kadınlar sıraya girecektir. Sizi temin ederim, benim yerim doldurulabilir."

Başını iki yana salladı.

"Hayır, gerçekten. Babalarımızın iki aile arasında bir bağ kurulmasını istediklerini biliyorum. Ama artık ikisi de yok ve bunu yapacaklarını sanmıyorum."

Başparmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. "Bu çok saçma. Sen değiştirilebilir değilsin."

"Değil miyim?" Sözcükler başparmağı tarafından ezilmişti.

"Tabii ki hayır." Başparmağı dudaklarının üzerinde gezindi ve bakışları da orada geziniyor gibiydi. Sesi alçak, sabırsız bir hırıltıya dönüştü ve dizlerinde kaydadı. "Sana yemin ederim, Clio. Bir şekilde görmeni sağlayacağım."

Ayak sesleri koridor yönünde takırdadı. Oh, kahretsin.

Rafe hemen geri adım atarak onu serbest

bıraktı. Hayır. Hayır!

Bir şekilde görmeni sağlayacağım.

Tam olarak ne? Onun neyi görmesini sağlayacaktı? Kendi bakış açısını mı? **Y a p t ı ğ ı** hatayı mı? Onun koleksiyonu

Deniz kabukları ve balmumu mu?

Şimdi bütün gece uyanık yatıp merak ediyordu.

Ve onun beline dolanan kolunu düşünmek. Dudaklarına dokunuşunu.

"Aman Tanrım." Daphne'nin yüksek, kusursuz sesi koridorda çınladı. "O uğursuz gürültü de neydi?"

"Sadece portcullis." Clio bir elini kapıya doğru salladı. "Lord Rafe bir gösteri istedi."

"Evet. Bayan Whitmore da beni kırmadı. Düğün hazırlıklarına başlamak için ne kadar hevesli olmasına rağmen." Ona sert bir bakış attı. "Haftanın geri kalanı için."

Clio'nun artık başka seçeneği yoktu. Birkaç gün boyunca düğün planlarıyla uğraşacaktı. Yapacak başka ne vardı ki? Fesih belgeleri imzalanmadan nişanı bozduğunu açıklayamazdı. Ve günler öyle ya da böyle geçmek zorundaydı.

Aslında, misafir odasının amansız çekimine yenik düşen Clio, bu görevin bir hafta bile sürmeyeceğinden endişelenmeye başlamıştı. Elbette basit bir kır düğünü bir ya da iki günde planlanabilirdi.

Ne kadar zor olabilir ki?

Beşinci Bölüm

On yedi görevden oluşan bir liste hazırladım. Ve bir program."

Rafe Phoebe Whitmore için tek bir şey söyleyebilirdi. Şaşırtıcı derecede etkiliydi. Ertesi sabah kahvaltıda, Rafe daha kahvesine bile dokunmadan bu listeyi sunmuştu.

Kız şimdi kaç yaşındaydı? On altı falan mı? Rafe, Phoebe'nin yaşındayken bir görev listesi hazırlamış olsaydı, listenin şu şekilde olacağını hayal edebiliyordu:

1. Dersleri atla.
2. Kızları kovalala.
3. Yumruk yumruğa kavga için herhangi bir bahane.
4. O bir sincap mı?

Listenin sonu.

Masaya oturduğunda, bir hizmetçi tabağının yanına içinde üç benekli yumurta bulunan bir kâse koydu. "Kahveniz için lordum."

Kulağını çekiştirdi, şaşkındı. Clio hiçbir şeyi kaçırmamıştı, değil mi? O sabah onu düşünmüş olmasını nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Ona bu küçük iyiliği yapmasını. O da onu düşünerek uyanmıştı.

Ama düşünceleri hiç de hoş değildi.

Hayalinde kızarmış ve gülmekten nefesi kesilmişti ve bir nevi yarışıyorlardı.

Yatay bir şekilde.

Hatırladıkça kanı kaynıyordu.

Lanet olsun. O sabah on mil koşmuştu. Kentish'in puslu kırsalında on mil koşmak onu cinselliği düşünemeyecek kadar enerjisiz bırakmalıydı.

Yeterince zayıflamamıştı.

Hayır, biraz daha susturucu kullanabilirdi.

Daphne listeyi kız kardeşinin elinden kaptı. "Listedeki birçok ürün için Londra'ya göndermemiz gerekecek. Deneme için örnek elbiseler. Dekor için süslemeler ve kurdeleler. Davetiyeler için kaliteli kağıt ve mürekkep."

Clio başını kaldırdı. "Mürekkeğim var."

"Doğru mürekkebe sahip değilsiniz. Ama malzemeleri beklerken halledebileceğimiz bazı şeyler var."

"Tost mu?"

Daphne bakışlarını listesinden ayırmadı. "Hayır, hayır. Kadeh kaldırmalar ve konuşmalar bekleyebilir. Yine de panç tarifini test etmeye başlamalıyız."

"Bunu kastetmiştim." Clio gülümseyerek beyaz ve kahverengi tostlardan oluşan bir tabak uzattı.

"Ah." Daphne beyaz bir nokta aldı ve tereyağlı bir silah gibi hemen Rafe'e doğrulttu. "Ama düşündüm de, lordum, bir taslak yazmaya başlamalısınız."

"Neyin taslağı?"

"Kadeh kaldıralım. Sağdıç sensin."

Sonra arkasını döndü, büfeyi indirip iki tabak dolduran kocasına bir şeyler söyledi.

Yine mi bu? Rafe'nin kardeşinin düğününde sağdıçlık yapmaya hiç niyeti yoktu. On yıldır neredeyse hiç konuşmamışlardı ve Rafe önümüzdeki yıllarda da pek konuşacaklarını sanmıyordu. Ağabeyinin müstakbel eşine şehvet duymaktan daha rahatsız edici ve uygunsuz tek şey, ağabeyinin karısına şehvet duymak olabilirdi.

Hayır, sadece düğünün gerçekleştiğinden emin olmak için buradaydı. Sonra markizliği devredecek ve hayatına geri dönecekti. Kariyerine. Unvanına.

Onun kadınları.

Son zamanlarda pek fazla kadın olmamıştı. Hiç şüphe yok ki bu da probleminin bir parçasıydı.

Daphne, "Bugün papazla buluşup töreni planlamaya başlayacağız," diye duyurdu. "Ondan sonra da menüler."

"Bütün bunları bugün yapmak zorunda mıyız?" Clio sordu. "Daha yeni geldin ve sana etrafı gezdirme fırsatım olmadı. Şato arazisini görmeni çok isterim."

Cambourne dehşet içinde pencereye baktı. "Yağmur yağacak gibi görünüyor. Ve bunlar yeni botlar."

Daphne, "Böyle şeyler için vaktimiz yok," dedi. "Phoebe'nin listesinde on yedi madde var. On yedi."

"On altı kişi olmadıklarına emin misiniz leydim?" diye sordu yeni bir ses. "Belki de on sekizdir." Bruiser onun omzunun üzerinden eğildi ve elindeki test bardağının yardımıyla listeyi inceledi.

Eğer o test bardağı Rafe'in çizmesinin topuğuyla karşılaşmadan bu haftayı atlatırsa, bu bir mucize olur.

"On yedi," dedi sonunda. "Sizden hiç kuşkulananmamalıydım, Bayan Phoebe. Sayma konusundaki üstün başarınız olmasaydı nerede olurduk?"

"Peki ya çiçekler?" Clio sordu. "Çiçekler on yedi maddeden biri mi?"

"Ama tabii ki öyleler."

"O zaman uzlaşabiliriz. Hep birlikte şatonun bahçelerinde bir gezintiye çıkarız ve ben de buket için hangi çiçekleri sevdiğime karar veririm."

Rafe çiçeklerin her şey kadar iyi bir başlangıç olduğunu düşündü.

Yaz bahçesine doğru ilerlerken Cambourne ona yaklaştı. Adam, Rafe'in samimiyet kurmak için olduğunu tahmin ettiği bir tavırla dirseğini Rafe'in böğrüne dayadı.

Arkadaş olmak istemedi.

"Söylesene Brandon. Eton'da kardeşinden birkaç yıl gerideydim. Ama orada seninle yollarımızın kesiştiğini hatırlamıyorum."

"Orada değildim. En azından uzun süre." Rafe, Eton'daki züppe ukalalarla bir dönem bile dayanamamıştı. "Kavga ettiğim için gönderildim."

"Doğru. Elbette öyleydin."

Bu çoğunlukla doğruydı.

Rafe kitap okumayı hiç sevmezdi. Dışarıda olmayı, atına binmeyi ya da tarlalardaki sığırcık bulutlarını kovalamayı tercih ederdi.

İlk yıllarda evde özel öğretmenlerle mücadele etmişti ama Eton'a geldiğinde yaşıtı olan diğer çocukların gerisinde kalmıştı. Derslerde oturmaktan utanıyor, o günkü çalışmasını tamamlayamıyor, etrafında olup bitenlere odaklanamıyordu. Hocaları onun disiplinsiz, asi bir haylaz olduğunu kabul etmişti. Böylece Rafe kendisine verilen rolü oynadı. Kavgalar çıkardı ve onları kazandı. Aptallıktansa dövüştüğü için gönderilmeyi tercih ederdi.

Yine o dirsek. "Biliyor musun," dedi Cambourne, "zamanında ben de biraz boksörlükle uğraşmıştım."

"Söylemiyorsun."

"Kulüpte iki yıl üst üste şampiyon." Dilini yanağına bastırdı. "Ne dersin Brandon? Birkaç tur antrenman yapmaya ne dersin? Kendimi sana karşı test etmekten çekinmem."

Rafe adamı tarttı. Sağlam yapılı, parlak tenli, kırmızı yelekli ve kendini beğenmiş bir sırtışı olan bir adamdı. Dün akşam yemekte Clio'ya söyledikleri yüzünden adam çenesine bir hedef tahtası çizmişti.

Rafe o suratı yumruklamaktan zevk alırdı. Hem de çok.

"Hiç sanmıyorum," dedi.

"Oh-ho-ho." Adam Rafe'in pazularına, pire ısırığı da olabilecek beceriksiz bir yumruk attı. "Artık formunda değil misin? Kendini kadınların önünde utandırmaktan mı korkuyorsun?"

Hayır. Seni kadınların önünde öldürmekten korkuyorum, seni aptal.

Rafe asla eğitimsiz bir amatörle, özellikle de şahsen hoşlanmadığı bir adamla dövüşmezdi. Rakibi için tehlike çok büyük olacaktı. O zevk alırdı

Tehlikeli ve acımasız bir üne sahipti, ama sakat bırakmaktan çok uzaktı.

Öfke onu bir dövüşçü yapmış olabilirdi ama disiplin onu bir şampiyon yapmıştı. Boksun onun için yaptığı en iyi şey ona ne zaman yumruk atmaması gerektiğini öğretmesiydi. Bu spor olmasaydı, Rafe muhtemelen şimdiye kadar hapse girmiş olurdu. Mezara değilse bile.

"Tartışmanın ne yeri ne de zamanı," dedi. "Bayan Whitmore çiçeklerini seçebilsin diye buradayız."

Rafe bu sözleri söyler söylemez Clio bir tutam çiçeği kaldırdı.

"Pekala, bu iş bitti," diye açıkladı. "Şimdi çayırlarda dolaşabiliriz. Parkta geyikler var."

Ona doğru ilerledi. "Şimdiden bitirmiş olamazsın."

"Öyle görünüyor. Bay Montague bunları benim için kesecek kadar nazikti."

Kadının elindeki çiçek karmaşasına baktı. Tomurcuklardan birkaçı henüz açılmamıştı bile, diğerleri ise yapraklarının yarısını dökmüştü. Güller ve ... bazı beyaz çiçekler ve bazı sarı, topak topak şeyler gördü. İsimlerini bilmiyordu.

"Düğün planlarında işbirliği yapacağına söz vermiştin," dedi.

"Ve işbirliği yapıyorum."

O karşılık veremedi Daphne onlara katıldı.

Çiçekleri Clio'nun elinden aldı ve dudak büktü. "Bu olmaz. Korkunç. İğrenç. Ve yanlış, tamamen yanlış. Montague, çiçeklerin dili hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

Çiçeklerin dili mi vardı? Tanrım. Rafe onlara İngilizce ne diyeceğini bile bilmiyordu.

"Her çiçek farklı bir mesaj verir. Ve bu korkunç çiçek demeti tüm yanlış şeyleri söylüyor." Daphne çiçekleri teker teker demetten kopardı ve yere attı. "Sarı güller kıskançlık içindir." Güller uçup gitti. "Çuha çiçeği mi? Bu tutarsızlıktır." Çuha çiçeği

imlere düştü. "Ve tansy ..." Kaşlarını attı. "Bir savaş ilanı."

"Savaş ilanı olarak kullanılacak bir iek mi var?" Clio sarı, kabarık çiçeklerden birini yerden kopardı ve Rafe'ye döndü. "Ne kadar ilginç. Acaba Napolyon'a bunlardan bir buket gndersek nasıl olur? Ya da belki de bir eldiveni tokatlayarak bir adamı dışarı aırmak gibi bir şeydir?"

"Eğer bir adam bana tansy ile tokat atsaydı," dedi Rafe, "bunu hiç hoş karşılamazdım."

"Ya bir kadın yapsaydı?"

"O zaman ona iki katını öderim."

Kız arkasını döndü, ama bu onun dudaklarının kenarının kıvrıldığını ve yanaklarının pembeleştiğini görmeden önce değildi. Göğsünde saçma bir zafer duygusu yükseldi.

Bu kızarıklıkların sebebi neydi? Onları kışkırtmaya asla karşı koyamazdı. Yanağında o rengin açtığını gördüğünde, doğru bir şey yaptığını hissediyordu. "Aferin sana" yazılı küçük bir pankart gibi.

"şimdi bekle, bekle." Bruiser grubun içine doğru ilerledi ve atılan çiçeklerin geri kalanını yerden topladı. "Aslında ben çiçeklerin dilini çok iyi bilirim." Dik durdu ve yeleğini dzleştirdi. "Viyana lehçesi."

Aman Tanrım. Rafe bunu bekleyemezdi.

Daphne şphecisi görünüyordu. "Viyana lehçesi mi?"

"Unutmayalım ki leydim, Lord Granville birkaç yıldır Kıta'da yaşıyor." Bruiser sarı bir gl havaya kaldırdı. "Avusturya'da bu gller kıskançlıktan değil, bağlılıktan söz eder." Demete bir de uha çiçeği ekledi. "Bunlar, ruhun hassasiyeti."

Daphne kollarını kavuşturdu. "Peki ya solucan otu?" "Ah. Solucan otu. Solucan otu der ki-"

"Cinsel olarak üremek istiyorum."

Bu nlem, o ana kadar sessiz kalan Phoebe'den geldi. Artık herkesin dikkatini çekmişti.

Bruiser hiç istifini bozmadı. "Şey, evet. Taşrada belki. Yükseklerdeyse, bu bir bağırma davetidir."

"Cinsel olarak üremek istiyorum," diye tekrarladı Phoebe. "Solucan otunun söylediği bu. Bütün çiçeklerin söylediği budur. Çiçek üreten her bitki üremek ister."

"Ah, kedicik," dedi Daphne. "Gerçekten mi?"

O ve Bruiser ortanca ve nasturtiumların değerlerini tartışarak yollarına devam ettiler.

Rafe Clio'yu kenara çekerek ters yöne doğru sürükledi. "Bütün bunları unut. Sera çiçekleri sipariş etmeliyiz. Orkide, zambak ya da ..." Bir eliyle havayı çalkaladı. "En iyisi neyse artık."

"Bunların nesi var?" Acınası buketini kaldırdı. "Bence çok neşeliler."

"Onlarda tam olarak yanlış bir şey yok."

"Peki o zaman. İş görürler."

"Hayır. Yapmayacaklar." Kadının elinden çiçeği aldı. "Demek istediğim de bu. Bunlar pencere kenarındaki bir vazo için yeterince iyi olabilir, ama bu senin düğün günün."

"Belki de 'yeterince iyi' ile tatmin oluyorumdur. " Çiçekleri aldı.

Onları geri aldı. "Ben 'yeterince iyi' ile tatmin olmam.

"

"Bunun benim düğünüm olduğunu söylemiştin. Ne istersem alabileceğimi söylemiştin.

Ben istedim."

"Daha iyi bir şey istemeni istiyorum." Kadın çiçeği geri almak için uzandı ama adam bırakmayı reddetti. Kolunu bükerek onu kendine yaklaştırdı. "En iyisine sahip olmalısın. Her zaman."

Onu sıkıca tuttu. Kız geri çekilmedi.

Ve dünya etraflarında iki inatçı kalp atışı ve solmuş bir buket kadar küçüldü.

Tartışmadan olmalı, çünkü Rafe kavga dışında nadiren böyle hissedirdi. Keskin. Niyetli. Güçlü. Aynı anda her şeyin farkındaydı. Beyaz elbisesine karşı teninin taçyaprağı pembeliği. Bileğinin zarıflığı

yapışan çiçek sapları. Saçlarının dağınık bir kıvrımını yakalayan ve bir dansın içinde döndüren esinti. Menekşelerin yumuşak tatlılığı.

Sadece bukette hiç menekşe yoktu. Bu da Clio'nun yumuşak tatlılığını soluduğu anlamına geliyordu. Banyoda kullandığı Fransız sabununun ya da belki de katlanmış iç çamaşırlarının arasına sıkıştırdığı ponponların kokusunu.

Onun iç çamaşırlarını düşünmemeliydi. O bembeyaz iç çamaşırlarını onun çıplak vücudunda hayal etmek şöyle dursun.

Ya da en kötüsü, onları yerde bir yığın olarak hayal etmek.

Gözlerini. Bakışlarını inatla onunkilere kilitledi. Ama bu da güvenli değildi. Gözleri dağ göllerinin berrak, parlak mavisiydi. Saf, tatlı ve derin gelen ve bir adamı saniyeler içinde boğabilecek bir su.

Şimdiden öne doğru eğildiğini hissetti. Sanki başını eğip içecekmiş gibi.

Tanrılar beni kurtarsın.

Ve hayatında ilk kez, bir tanrı gerçekten duasına cevap verdi.

Kurtuluşu delici bir çılgılık şeklinde geldi.

Kız kardeşinin çılgılık sesiyle Clio bakışlarını Rafe'den ayırdı. Bu harekete garip, yakıcı bir acı eşlik etti. Sanki dilini bir buz kütesinden çok hızlı çekmiş ve kendinden küçük bir parçayı geride bırakmıştı.

Yerinde dönerek krizi aramaya başladı.

Daphne yaz bahçesinin ortasında, öfkeyle çılgılık atmaya başlamış bir bahçe heykeli gibi solgun ve tamamen hareketsiz duruyordu. "Hayır. Hayır! Dur diyorum!"

Clio tehlikenin kaynağını aramak için kız kardeşine doğru ilerlemeye başladı. "Yaban arısı mı? Yılan mı?"

Rafe dedi ki, "Köpek yüzünden."

"Ah." Bir elini ağzına götürdü. "Ah, canım."

Belli ki Daphne'yi heykel sanan tek kişi o değildi.

Ellingworth ayağına işiyormuş.

"Hayır!" diye bağırdı kız kardeşi. "Dur! Derhal dur, seni iğrenç canavar."

Ellingworth görevini tamamladıktan sonra çekip gitti ve bir çitin altında kayboldu. Tedirgin olan Sör Teddy karısını topladı ve birlikte şatoya doğru yürümeye başladılar. Phoebe ve Bruiser da onları takip etti.

Clio gülmemek için kendini zor tuttu. "Bunu gerçekten eğlenceli bulmamalıyım, değil mi?"

"Hayır, bu iyi," dedi Rafe. "Eğer eğlendiysen, özür dilememe gerek yok."

"Köpeği bulsak iyi olur, zavallı ihtiyar. Yağmur yağacak."

Uzaktaki gök gürültüsü onaylarcasına gürlledi.

Birlikte bahçeyi aradılar, çitlerin içine baktılar ve zemini araştırmak için yoğun sakız kümelerini ayırdılar.

Sonunda Ellingworth'u bir gül ağacının altında yüzükoyun yatarken buldular.

Bulldog bir yere gidemeyecek kadar yorgun görünüyordu. "Onu içeri taşımam gerekecek," dedi Rafe.

"Önce onu bununla sarın." şalı omuzlarından sıyırdı. "Yoksa çamura bulanacaksın."

"şalını mahvetmek istemiyorum."

"Bu sadece günlük bir şal. Özel bir şey değil."

Clio daha fazla tartışmaya girmeden, baskılı pamuğu uyuyan buldogun üzerine örttü. Rafe onu kucağına aldı.

Uzaktaki gök gürültüsü tekrar gümbürdedi. Ancak bu sefer gök gürültüsü o kadar uzak değildi ve kale daha da uzaktaydı.

"Yağmuru asla yenemeyeceğiz," dedi. "Bu taraftan gelin."

Onu kalenin kuzeydoğu sınırında nöbet tutan eski bir taş kuleye doğru götürdü.

Fırtına onlar yapıya ulaşmadan hemen önce koptu. Yağmur şiddetli damlalar halinde yere sıçradı. Nefes nefese kulenin içine girdiler.

"Burası neresi?" diye sordu Rafe. Yağmurun susturucu gücüne rağmen sesi, içi boşaltılmış taş silonun içinde çınliyordu.

"Bir zamanlar gözetleme kulesiydi," diye devam etti. "Son yüz yıldır şerbetçiotu depolamak için kullanılıyor. Bunun Ellingworth için yararlı olacağını düşündüm."

Gölgelerin arasından eski bir at arabasını çekip çıkardı. Ahşap, elle çekilen araba tam da buldog için mükemmel boyuttaydı. "İşte. Bu ona uymaz mı? Yağmur dindiğinde onu şatoya geri çekeriz, sonra da bunu araba evine koyarız. Böylece hizmetçiler onu yürüyüşe çıkarabilir."

"Fena değil ama yastık eksikliği var," dedi ciddiyetle. "En az bir düzine yastık lazım."

Onun alaylarını görmezden geldi. Çoğunlukla.

Köpeği arabaya yerleştirdikten ve kadın da şalını battaniye olarak kullandıktan sonra Rafe ayağa kalktı ve kadının görünüşünü inceledi. "Islanmışsın."

"Sadece birazcık." Kendine sarıldı.

Paltosunu silkti ve ağırlığını kadının omuzlarına bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedi yağmura bakarak. "Sanırım yağmur durana kadar burada kalmalıyız."

Clio yakalarını topladı ve paltosunu sıkıca üzerine çekti. Bu şey en az on kilo ağırlığında olmalıydı. Yün, vücudunun ısıyla hâlâ sıcaktı. Ama en güzel yanı kokusuydu; son derece harika ve yoğun bir şekilde Rafe kokuyordu. Derin derin içine çekti, kahve, deri, keklik üzümü yağı kokularını gizlice içine çekti. Ve sadece ona özgü olan o hafif misk kokusunu. Daha önce başka birinin kokusuyla hiç bu kadar sarmalanmamıştı. Bir şekilde samimi hissetmişti.

Neredeyse bir
kucaklaşma gibi. Kendi
kendine güldü.

Bunu bir kez bile kucaklanmamış kız söylüyor.

"Mülk bana geldiğinden beri arazi temsilcisiyle görüşüyorum. Bu kuleyi bir mezbahaya dönüştürmeyi planlıyoruz."

"Bir oast."

"Oast'ın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki oast'ın ne olduğunu biliyorum." Kollarını kavuşturdu ve ona baktı. "Sen bana oast'ın ne olduğunu düşündüğünü söyle, ben de doğru olup olmadığına karar vereyim."

Başını iki yana salladı. Clio gibi görece masum biri için bile bazen erkekler bu kadar şeffaf olabiliyordu. Böyle bir anda bu rahatlatıcı bir şeydi.

"Oast, şerbetçiotu ve malt kurutmak için kullanılan uzun, yuvarlak bir binadır," dedi. "Bu kuleyi dönüştürmek için zemin katta büyük bir fırın inşa etmemiz gerekecek. Üst katta kurutma için düz bir platform olacak. Sonra da ısıyı yukarı çekmek için tepede bir havalandırma deliği. İşte, şimdi. Bu nasıl bir tanımdı?"

"Kabul edilebilir."

"Ve bu sadece başlangıç. Bu bölgedeki toprak şerbetçiotu tarlaları için ideal olmakla kalmıyor, aynı zamanda arazinin içinden geçen berrak, berrak suyu olan bir nehrimiz var. Şerbetçiotu tarlasını tamamladıktan sonra bira fabrikasını inşa etmeye başlayacağız."

Başı şaşkınlıkla sarsıldı. "Bekle, bekle. Bira fabrikası mı?"

"Dün gece sana söylediğim gibi. Burayla ilgili bir şeyler yapmak istiyorum."

"Bira fabrikası işletmek istiyorsun." Bakışları onu taradı.

"Sen." "Evet. Twill Kalesi Londra'dan biraz uzakta, ama tam burada

Kent'te sayısız halk evine ürünümüzü satabiliyoruz. Kalenin altında geniş bir depolama alanı var."

"Ah. Demek aynı fikirdesiniz. Bunlar mahzen."

"Peki." Gözlerini devirdi. "Nasıl istersen öyle olsun. Onlar kiler. Ve mükemmeller. Tüm plan mükemmel. Bunu sen bile kabul etmelisin."

"Hiçbir şeyi kabul etmiyorum." Alnındaki nemli bir tutam saçı itti. "Bu berbat bir fikir. Bira hakkında ne biliyor

olabilirsin ki?"

"Düğünler hakkında bildiğinden daha fazla."

Son sekiz yıl boyunca sadece yabancı görgü kuralları ve dünya olaylarını değil, tarımsal haberleri ve arazi yönetimini de öğrenmişti. Annesi tüm bunların mükemmel bir gelin olmak için olduğunu iddia ediyordu. Kocasının ilgisini çekebilecek ya da onu ilgilendirebilecek her konuda onunla sohbet etmeye hazır olmalıydı.

Clio'nun gerçekten de umurunda değildi. Tüm o gazeteleri ve kitapları okumak, bir şey üzerinde beklerken zaman geçirmesine yardımcı oluyordu. Phoebe'ye öğretmenleriyle birlikte eşlik etmek. Daphne'nin terzi provalarında oturmak. Doktorlar artık yapılacak bir şey kalmadığını açıkladıktan sonra annemin hasta yatağının başında nöbet tutmak. Clio hepsini okudu.

Sonra bu kalenin ona ait olduğunu öğrendiği gün geldi. Ve başka bir şeyin de ona ait olduğunu fark etti. Biriktirdiği tüm o bilgi. Ona aitti.

Sürekli seyahat eden Piers'in olabileceği gibi o da bir mülkü yönetmeye hazırdı. Onları birbirinden ayıran tek bir önemli fark vardı.

Ne yazık ki, Rafe de dahil olmak üzere herkesin göremediği tek fark buydu.

"Sen bir kadınsın." Bu ifadeyi herhangi bir tartışmanın başlangıcı, sonu ve toplamı gibi telaffuz etti.

"Ve bir kadının bira fabrikası işletemeyeceğini mi düşünüyorsun? Yoksa sadece bana inanmıyor musun?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil. Tüm çiftçilerin, biracıların ve meyhanecilerin ne düşündüğü önemli."

"Birkaç yüzyıl öncesine kadar tüm bira üretimi kadın işiydi. Bugün bile her büyük malikane kendi küçük birasını üretiyor. Ekmek için mayayı buradan alıyoruz."

"Hizmetçilerin salonu için küçük bira yapmak ile dağıtım için bira yapmak arasında fark vardır."

"Olduğunu biliyorum. Bu yüzden fesih belgelerini imzalamanı istedim. Gelecek yıl bira üretmeye başlayacaksak, inşaata şimdiden başlamalıyız. Bu da çeyizimin ipoteksiz olması gerektiği anlamına geliyor ve ne kadar erken olursa o kadar iyi. Mimar ödeme yapılmadan çizimlere başlamayacak."

"Dinle, eğer bu arazide bir bira fabrikası açmayı kafana koyduysan, Piers'le evlenmen için bir neden daha var. Onun iş adamları her şeyi denetleyebilir."

"Piers ile evlenmeyeceğim. Ve kendi iş adamlarımı tutabilirim. Görmüyor musun? Bana ait bir şey istiyorum. Bir meydan okuma."

"Piers'la evlendiğinde, markiz unvanına sahip olacaksın. Londra'da bir evin ve idare etmen gereken geniş bir mülkün olacak. Diplomatik görevleri olacak. Çocukların olacak. Bunlar yetmezse, zamanınızı ve adınızı verebileceğiniz çok sayıda değerli hayırsever girişim var. Zorluklarla karşılaşacaksınız."

"Ama bu farklı."

"Nasıl yani?"

Hayal kırıklığıyla eliyle işaret etti. "Bu, başarılı olmak için biraz şansımın olduğu bir meydan okuma."

"Ne? Bu saçma. Yapacaksın yapmak ve mükemmel Leydi Granville."

İşte oradaydı. Yine o cesur, saçma kelime.

Mükemmel.

"Söylediklerimde ciddiylim." Ellerini onun omuzlarına koyarak yüzünü kendisine çevirdi. "Bana bak."

Ona baktı. Bu kolay değildi. Çok yakındı ve çok büyüktü. Başını geriye eğmek zorunda kaldı, boğazının savunmasız uzunluğunu serin, nemli havaya maruz bıraktı. Nabızı kararsız bir tavşaninki gibi atıyordu.

"Uzun bir bekleyiş olduğunu biliyorum," dedi. "Dedikodular olduğunu biliyorum."

"Bunlar az-" "Az ifadeler. Bunu ben de biliyorum."

İşte yine gitti, onun cümlelerini bitirdi. Artık dövüş formundaydı. Ama bu sefer Clio geri adım atmayacaktı. Onda inandığından daha fazlası vardı. Herkesin şüphelendiğinden daha fazlası.

"Hepsinden önemlisi," dedi, "karanlık at olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Herkesin size karşı bahse girmesi, sizi saymaması. Ve sonunda kazandığında hissedeceğin haklı çıkma duygusunu da biliyorum. Büyük, kabarık elbisenle, İngiltere'nin en büyük adamlarından birinin kolunda koridorda yürüdüğünde ve tüm o dedikoducuların dilleri küle döndüğünde. İnanın bana ..." İri elleri kızın omuzlarını sıktı. "Zafer tatlıdır. Hem de çok tatlı."

Yeşil gözleri neredeyse siyahtı ve sesi çok samimiydi. Ve kadının derin, yalnız bir parçası ona inanmak istiyordu.

"Bu bir hataydı," dedi geri çekilerek. "Neden sana bir şey açıklamaya çalıştığımı bilmiyorum."

"Biliyorum. Ben aptal, eğitimsiz bir hayvanım. Bir dahaki sefere yavaş konuş ve daha küçük kelimeler kullan."

"Kastettiğim bu değildi. Sen çok zekisin ve ben bunu hep biliyordum. Keşke sen de bana aynı değeri versen."

"Ben mi? Senin aptal olduğunu düşünmüyorum."

"Yapmalısın. Güzel bir elbise ve büyük bir partinin evlilik gibi önemli bir konuda fikrimi değiştirmeye yeteceğini düşünüyorsun. Bu benim zekama nasıl hakaret olmaz?"

"Şimdi, Clio. . ."

"Bana 'Şimdi, Clio' deme." Döndü ve dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Sağanak yağmur yüzünden fırlayıp kuleyi terk edemiyordu. Bir sonraki en iyi şey buydu. "Belki de ben bir aptalım. Tüm listelerinle birlikte habersiz geldin."

Merdivenleri onun arkasından çıktı. "Sadece bir liste vardı."

" . . . ve senin gülünç 'beyefendi' arkadaşın . . ."

"Onu açıklayabilirim."

" . . . ve köpeğiniz . . . "

"O benim köpeğim değil."

" . . . ve kalmana izin verecek kadar aptaldım. Seni evime kabul ettim çünkü Twill Şatosu'nun sadece bu olduğunu göreceğini umuyordum. Benim evim. Ama sen çok inatçısın." Zirveye doğru dönerken basamaklara sertçe bastı. "Tıpkı Piers gibisin, sadece kariyerini önemsiyorsun ve benim için hiçbir şey yapmıyorsun. Keşke sana kapıyı gösterseydim."

Bir sonraki adımı atarken bileği burkuldu. Terliği nemli taşın üzerinde kaydı.

Rafe'in eli onu sabitlemek için uzandı.

"Sana sahibim." Kolunu bükerek onu göğsüyle aynı hizaya çekti. "Sana sahibim."

Clio onun gömleğinin önünü kavradı. Onun yardım olmadan da kendini yakalayabilirdi. Ama bu kısacık an için, onun kahramanı oynamasına izin verecekti.

Buna tehlikeli bir şekilde alışmaya başlamıştı. Onun kollarında tutulmanın verdiği hisse. Korunmanın. Ne kadar küçük olursa olsun değer veriliyordu.

"Hâlâ bana kapıyı göstermiş olmayı mı diliyorsun?" Başını, yaklaşık yirmi metre aşağıdaki acımasız taş zemine doğru eğdi. "Aşağıya inmek için çok uzun bir yol var. Oraya kırık kemikler yığını halinde düşebilir, birilerinin bizi bulması için günlerce bekleyebilirdik." "Hah." Onu bıraktı, döndü ve tırmanmaya devam etti. "Eğer burada birlikte bulunsaydık, daha iyi durumda olurduk."

öldü. İnsanların ne sonuca varacağını tahmin edebilirsiniz."

"Ne sonuca varırlardı?"

"Tabii ki sevgili olduğumuzu."

Altıncı Bölüm

Sevgililer mi?" Rafe sordu.

Yuvarlak, yankılanan duvarlar, alaycı bir ilahi gibi kelimeyi ona geri fırlattı.

Aşıklar . . . Aşıklar . . . Aşıklar . . .

Boğazını temizledi ve sesini sessiz, emredici bir tona düşürdü. "Neden biri böyle düşünsün ki?"

"Etrafımızda her şey var," dedi ikinci katın kalan birkaç basamağını tırmanırken. "Sadece bak."

Yağmur ve pencerelerin azlığı yüzünden ilk başta bir şey seçmek zordu. Ama gözleri loşluğa alıştıkça Rafe onun ne demek istediğini anlamaya başladı. Onları çevreleyen taş duvarlar harflerle oyulmuş ve kazınmıştı. Harfler çiftler halindeydi. Bazıları kalplerin içindeydi.

Aşıkların baş harfleri.

Burası onlarca yıldır yerel bir buluşma yeri olmalı. Belki de yüzyıllardır.

"Oldukça büyüleyici, değil mi?" Parmak ucuyla bir kalp çizdi. "Yıllar boyunca pek çok çift. Hepsinin kim olduğunu merak ediyorum."

Rafe bunun hoş bir gelişme olduğuna karar verdi. Hayalinde romantizm ve çiftler hakkında düşünceler uyandıran her şey onun amacına yardımcı olmalıydı.

"Peki ya sen?" Ona döndü. "Adınızın baş harfleri Somerset'te bir yerde bir duvara mı kazılı? Ya da ... birçok yerde?"

"Ben mi?" Başını salladı. "Hayır. Söz konusu kadınlar olduğunda, ben-

"Hiçbir şeyi taşa kazımıyorsun." Başını iki yana salladı.
"Tabii ki hayır."

Sinirli bir şekilde ona baktı.

"Ne? Konsantre olabilen, öngörebilen, tepki verebilenler sadece dövüşçüler değil." Zayıf küçük yumruklarını havaya kaldırdı ve adamın omzuna boks yapıyormuş gibi yaptı.
"Cümlelerini bitirmemden hoşlanmıyorsan, daha az tahmin edilebilir olmayı dene."

Kendi kendine kıkırdadı. Vay be. Bu kız çok zekiydi. Ve belki de görünüşünden anlaşılabileceği kadar masum değildi. Yine de şu anda onun zihninde ne tür düşüncelerin çalkalandığını asla tahmin edemezdi.

Neredeyse düşerken, adamın ona ödünç verdiği paltoyu düşürmüştü. Bu lanetli şey muhtemelen onun dengesini bozduğu için suçluydu.

Ama şimdi üzerinde sadece ince, ıslak, neredeyse şeffaf muslin elbisesi vardı ve ya soğuktan ya da düşme korkusundan titriyordu.

Onu ısıtmak istemeden ona bakamıyordu. Ona sarılmadan.

Onu koru.

Daha fazla.

"Piers," dedi. "Piers kendi baş harflerinin yanı sıra senin baş harflerini de duvara kazıyacak türden biri."

Yere oturdu. "Bundan şüpheliyim. Yıllardır nikâh defterine benim adımın yanına kendi adını yazmayı reddediyor."

"Bu farklı." Onun yanına oturdu.

"Rafe, keşke apaçık ortada olanı inkâr etmeyi bıraksan. O beni sevmiyor."

"Elbette var. Ya da olacak. Aşkın bir erkeği süründürmek gibi bir huyu vardır. Aşkın bir erkeğe sinsice yaklaşması gerektiğini söyleyebilirim. Eğer erkekler bunun geldiğini görseydi, sadece kaçırdık."

"Aşk seni hiç yakalamadı."

"Şey, o benim." Kızın omzunu alaycı bir şekilde dürttü. "Bu refleksleri geliştirmek için yıllarımı harcadım. Aşk her şeyi alabilir

ama ben her zaman darbeyi savuşturmayı başardım."

"Şimdiye kadar," diye ekledi anlamlı bir şekilde. "Şimdiye kadar."

Bir süre yağmuru dinlediler.

Gerçek şu ki, Rafe aşkın onu yakalayabileceğinden şüpheliydi. Bir şeylere olan ilgisini çok kolay kaybediyordu. Her zaman böyleydi. Çalışmaları, görevleri, kulüpleri... arkadaşları ve sevgilileri de. Dövüşmek bedenini ve zekâsını meşgul ediyordu çünkü meydan okuma her maçla birlikte değişiyordu. Bu onun ilgisini çekmeyi ve elinde tutmayı başaran tek uğraştı.

Clio'nun yanağında belli belirsiz bir pembelik gördü. Belki de ikisinden biriydi.

"Ya tam tersiyse?" Clio sordu. "Ya Piers geri döner, beni görür ve ona çarpan şey aşk değil de bana karşı hiçbir şey hissetmediğinin farkına varmak olursa? Hiçbir zaman hissetmedi ve hissetmeyecek."

"İmkansız."

"Bu imkansız değil. Uzakta geçirdiği zaman içinde değişmiş olmalı. Ben de değiştim. Yaşlandım ve büyüdüm. . . . Şey, ben sadece büyüdüm." Sesi kısıldı. "Beni son gördüğünden beri tam bir taş aldım."

En iyi yerlerde, demek istedi.

Ama bunu söyleyemezdi. Bakışlarını kadının göğüslerine bir anlığına indirip on anlığına indirmemesini kahramanca bir davranış olarak görüyordu.

"Clio, sen hala-" Lanet olsun. "Hâlâ" orada kullanmak istediği kelime değildi. "Sen her zaman-"

"Kes şunu. Lütfen beni pohpohlamaya çalışma. Hiç inandırıcı değil. Özellikle de benden hoşlanmadığın açıkken." Doğru, ondan hoşlanmıyordu. Ondan o kadar hoşlanmıyordu ki, tökezlediğinde onu yakalamak için ölümüne düşmeyi göze almıştı.

"Sekiz yıldır notlarımdan birine bile cevap vermedin," dedi. "Aramalarımın hiçbirine karşılık vermedin. Ta ki sen

buraya geldiğinde, davetlerimden tek birini bile kabul etmemiştin. Ve ben birkaç tane yaptım."

Yavaşça nefes verdi. Lanet olsun ona. Evet, yapmıştı.

Rafe onun bu çabayı görev icabı gösterdiğini düşünmüştü. Yoksa bir centilmen kadın nişanlısının yabancılaştırmış, itibarsız kardeşine neden böyle davransındı? Bütün o bayram tebrikleri, doğum günü dilekleri, aile yemeklerine davetler... Bunların sadece zorunluluktan kaynaklandığını düşünmüştü. En iyi ihtimalle, onun karakterindeki temel bir tatlılıktan kaynaklanıyordu. Onu istenmeyen cevaplarla rahatsız etmek, bu jestin karşılığını ödemek için kötü bir yol gibi görünüyordu.

Ama bu jestin bir anlamı vardı. O notları ve kartvizitleri saklamıştı. Her birini. Onları çıkarıp okşamamış, koklamamış ya da öyle aptalca bir şey yapmamıştı. Ama onları saklamıştı.

Brandon ailesinin bir parçası olduğunu kendi ailesinden daha fazla hissetmesini sağlamıştı.

Bunu kelimelere nasıl döneceğini bilmiyordu. Bir nota dökmek şöyle dursun. Bu kadar güçlü duygular söz konusu olduğunda, o sadece eylemlerle ilgilenirdi.

"Yanlışı anladın," demek için kendini zorladı. "Senden hoşlanmıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"O zaman bana bir iyilik yap, Rafe."

"Ne istersen."

Tanrım, evet. Lütfen. Bu kadar saçmalık yeter. Bana yapacak bir şey ver.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Gözlerimin içine bak ve bana yengem demeye ne kadar hevesli olduğunu dürüstçe söyle."

Lanet olsun.

Aşağıdaki taş zemine hüznünlü bir bakış attı. Ölümüne düşmek ve bunu bir kaza gibi göstermek için çok mu geçti?

Onun isteklerinden ilkinin yerine getirebilirdi. Onun gözlerinin içine baktı - bulutsuz bir gökyüzü kadar mavi olan güzel gözlerine - çok uzun bir süre. Hiçbir şey söylemeden.

Dışarıda yağmur bir azar gibi yağıyordu. Kanı kulaklarında gümbürdüyordu.

"Bunu söyleyemezsin," diye fısıldadı.

"Söyleyebilir misin?" "Gerçekten mi? Hayır, söyleyemem."

Yüz hatlarında acı titreşiyordu. Duvara doğru bir delik açmak istedi.

"Peki o zaman. Güzel. Artık birbirimize karşı nerede durduğumuzu bildiğimize göre, hazırlık yapmayı bırakabiliriz-"

Lanet olsun ona. Ona ve onun düşüncesiz, umursamaz ruhuna lanet olsun.

Elleri, onları durduramadan dışarı çıkmıştı. Ona u z a n d ı , onu kendine çekti ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi.

Yumuşak, titreyen dudaklarına bir dokunuş. Ve öpücüğü için onu sabit tuttu.

Dudakları onunkilere ilk dokunduğunda, Clio bir hata olduğundan emindi.

Tek açıklaması bu olabilir.

Belli ki Rafe geniş, duygulu dudaklarını başka bir yere koymak istemişti ve sakar olduğu için yüzünü araya sokmuştu. Ne kadar utanç vericiydi. Tam ona göre.

Ama . . . Sonra tekrar, onun büyük, sıcak elleri yüzünü tutarak.

Ve o geniş, duygulu dudaklar onunkilerin üzerinde tekrar tekrar hareket ediyordu, şüpheli bir şekilde bir amaç gibi hissettiren bir şeyle.

Aman Tanrım. Rafe onu öpüyordu.

Ve yarı yarıya daha şok edici olan neydi? Beyni her şeyi bir araya getirdiğinde, geri kalan kısmı da onu öpüyordu.

Oh, Rafe. Evet.

Nasıl yapıldığını pek bilmiyordu ama önemli değildi. Ona bunun yolunu öğretti, tıpkı bir zamanlar ona öğrettiği gibi

açılı alabalığı akıntıya bıraktı. Pratik bir beceri, nazik bir alay ve açlığına inanan bir sabırla.

Şefkatle öpüştüler. Derinden öpüştüler.

Sanki doğruymuş gibi öpüştüler.

Sanki çok mantıklıymış gibi. Sanki son sekiz yıldır -hayır, bundan çok daha uzun bir süredir- konuştukları, konuşmadıkları, tartıştıkları ve görmezden geldikleri her şey "Öpüşmemek İçin Yaptığımız Şeyler" listesinin uzun bir bölümüymüş gibi. Ve şimdi bunun sonuna geldiklerine göre, telafi etmeleri gereken büyük bir zaman kaybı vardı.

Yağmur etraflarına yağarken öpüştüler ve öpüştüler.

O kadar saçma bir şekilde romantikti ki, Clio kalbinin yerinden fırlayacağını düşündü.

Ve tatlı. Çok tatlı. Ağzı tekrar tekrar onunkinin üzerinde gezindi, her öpücük bir öncekinden biraz daha uzun sürdü. Aralarında bir nefes ve özlem bulutu oluştu. Kendi küçük, gizli fırtınaları.

Eliyle başının arkasını kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Onu göğsüne yaklaştırdı ve öpücüğü derinleştirdi, dilinin cesur hareketleriyle ağzını keşfetti. Clio'nun tek yapabildiği ona sıkıca sarılmaktı.

Duyuları her şeyi algılamak için ardına kadar açıldı. Adamın kalbinin sert atışı. Kendi kalbinin hızlı atışını. Onun tatlı tadı ve teninin baharatlı keklik üzümü kokusu.

Bu koku ilgisini çekti. Bir çeşit aromatik tıraş sabunu olabilir mi? Kolonya değildi.

Şimdi merakla, bir elini onun çenesine dokundurmak için kaydırdı. Henüz öğleden sonra olmasına rağmen ve evet, o sabah tıraş olmuştu.

-Bıyıkların belli belirsiz başlangıcı parmak uçlarına sürtünüyordu. Bu dokuyu çılgınca heyecan verici buldu. Ona çok yabancı ve çok erkeksi.

Çok gerçek.

Şaşırtıcı bir şekilde, adam onu öpmekten başka bir şey için zorlamadı. İyi kızların, kötü erkeklerin yapmaya çalışacağı konusunda uyarıldığı gibi okşamıyor ya da ellemiyordu. Ah, adamın vücudunda titreşen gücü hissedebiliyordu, ihtiyaç sıcak bir şekilde kıvrılıyordu.

ve kaslarında gerginlik vardı. Daha fazlasını istiyordu. Her şeyi istiyordu.

Ama onu sadece öptü. Sanki bu yeterliymiş gibi.

Sanki bu yeterli olmalıymış gibi ve eğer yeterli değilse Tanrı ikisinin de yardımcısı olsun.

"Yağmur durdu," dedi bir süre sonra.

Uykulu bir şekilde başını salladı. Öpücükler de öyle.

Elleri kadının yüzünden kaydı. Sırtını duvara döndü ve başının yumuşak bir gümbürtüyle taşa çarpmasına izin verdi. "Ben bir piçim."

"Eğer sen bir piçsen, bu beni ne yapar bilmiyorum."

"Bunun seninle bir ilgisi yok."

Çenesi eğildi. "Öyle değil mi?"

"Elbette öyle. Seninle çok ilgisi var. Eğer açıklamaya çalışırsam, her şeyi berbat ederim."

"Yine de dene." Hâlâ onun kokusu ve kucaklamasının sıcak, kalıcı ışıltısıyla kozalanmış halde bekledi.

"Şimdiye kadar bunu aşmış olmalıydım," dedi. "Geçtiğimi sanıyordum, lanet olsun."

"Öpüşmek mi?"

"Kıskançlık. Kardeşimi hep kıskanmışımdır. Onun oyuncaklarını, başarılarını. Kazandığı övgüleri. Hatırlayabildiğim en eski zamandan beri, onun olan her şeyi istedim." Çenesi gerildi. "Sen onundun."

"Oh."

İki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Ne diyorum ben? Sen onunsun."

Clio bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Rafe onu istiyordu. Onu yıllardır istiyordu, ama onu özellikle çekici ya da cazip bulduğu için değil. Onu istiyordu çünkü o Piers'a aitti. Görünüşe göre, kız iğrenç, trol suratlı bir yumru olabilirdi ve bunun bir önemi yoktu. Yine de onu yağmur altında saatlerce öpmek isterdi.

O sıcak, kalıcı parıltı solmaya başladı. Hızla. "Bu bir daha olmayacak," dedi. "Asla."

Ve . . . işte gitti. Parıltı söndü.

"Gururundan geriye kalanları toparlamakla geçen rahatsız edici bir andan sonra, "Şimdi kadınlar arasında neden bu kadar popüler olduğunu anlıyorum, Rafe. Bir kıza kendini nasıl olağanüstü hissettireceğini gerçekten biliyorsun."

Sırılsıklam olmuş eteklerini çözmeye çalıştı.

Elini dirseğinin altına koydu, onu taştan kaldırdı ve ayağa kaldırdı.

Onu reddettikten bir dakika bile geçmeden bu kadar centilmence davranması, üstelik onu çılgınca öpmesinin üzerinden bir dakika bile geçmeden. Tüm bu geri dönüş manevraları yüzünden başı dönmüş müydü?

"En azından bu benim kazandığım anlamına geliyor," dedi. "Neyi kazandın?"

"Fesih belgelerini şimdi imzalamanız gerekecek. Tuvalet masamdalar. Artık yağmur durduğuna göre, hemen geri dönebiliriz."

"Bekle, bekle. Sen kazanmadın. O kağıtları imzalamayacağım." "Nasıl reddedebilirsin? ?" Eliyle öpüşükleri yeri işaret etti. " ... ondan sonra mı? Hâlâ kardeşinle evlenmem için beni teşvik edecek misin?"

"Tabii ki edeceğim."

"Beni öptün."

"Bu kadar büyütme. Bir öpücük hiçbir şeydir."

Hiçbir şey mi? Onun için belki. Ama o öpücük ona hiçbir şey gibi gelmemiştir.

"Çok sayıda kadınla öpüştüm ve onlar da başka erkeklerle evlendiler," dedi. "Bazen aynı gün."

"Ciddi olamazsın."

"Ve sana gelince," diye devam etti, ona bir açıklama yapmayı reddederek. "Doğru dürüst bir mevsim geçirmiş olsaydın, sen de bundan bir şey anlamazdın. Verandalarda ve köşklerde bir düzine azgın kız tarafından öpülürdün ve Piers gibi bir adamla evlenmenin en iyisi olduğunu kendin anlardın."

Clio bundan daha iyisini biliyordu. Yaşadığı dönemin en şanslı sosyete kızı olarak bilinmesinin bir nedeni vardı. Çünkü

ton'un en gözde bekârıyla nişanlanmıştı ama babaları yıllar önce bunu ayarlamamış olsaydı, onunla hiç şansı olmayacağını herkes biliyordu. Eğer normal bir sezon geçirseydi, belki de hiç öpülmeyecekti.

"Ama evlenmemi istediğin kişi senin öz kardeşin. Bunun tam olarak nasıl yürüyeceğini düşünüyorsun?" Merdivenlerden inmeye başladı. "Her Noel ve Paskalya'da masada karşılıklı oturur ve yağmurda aşıklar gibi öpüştüğümüz zamanı düşünmemeye çalışırdık."

"Kibar bir konuşma yapmak konusunda endişelenmene gerek yok. Noel'de ya da Paskalya'da gelmeyeceğim."

Clio merdivenlerde durakladı. Rafe ve babasının Yüz Yıl Savaşları'nı kendi evlerinde canlandırdıklarını biliyordu. Ama marki öldüğüne göre iki kardeşin bunu devam ettirmesine gerek yoktu.

"Gelmez miydin?" diye sordu. "Şimdi bile, baban gitmişken?"

"Bir neden göremiyorum."

Ne yalancı ama. Öpücüğü nedenlerle dolup taşmıştı. Paylaştıkları o kucaklaşmada duygu vardı. Belki bir çekim, şefkat ya da aşk değildi ama özlemdi. Yıllar boyunca tüm davetlerini geri çevirmiş olabilirdi, ama şimdi onları tamamen görmezden gelmediği açıktı.

Merdivenlerin dibine ulaştılar. Ellingworth zıp zıp arabasında uyuyakalmıştı.

Yoksa uyuyor muydu? O kadar hareketsizdi ki, bir an için endişelendi. Ama parmaklarıyla ceketine dokundu ve sıcak olduğunu gördü. Boynuna birkaç kez masaj yaptı. Yaşlı köpek zaten çatlamış olan yüzünü buruşturdu ve memnuniyetle burnunu çekti.

Clio cesaretini topladı. "O öleli sadece birkaç ay olduğunu biliyorum, Rafe. Ve sen yalnızdın. Kendi annem öldüğünde, ben de kaybolurdum."

kız kardeşlerim olmadan." Dik durdu. "Hiç konuşmak istedin mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"Emin misiniz? Bazen yardımcı olur."

"Yardım edecek bir şey yok. Markizi babam olarak görmeyi yıllar önce bıraktım ve adam beni hiçbir zaman sevgili oğlu olarak görmedi. Ben her zaman bir hataydım." Arabanın sapını tuttu ve kulenin üst katına doğru bir bakış attı. "Görünüşe göre hâlâ öyleyim. Ama orada olanlara rağmen, kağıtlarınızı imzalamayacağım. Eğer bana kapıyı göstermek istiyorsan, ben-"

"Hayır," diye araya girdi. "Hayır, kalmanı istiyorum." "Kibar olma. Nezaket bana vız gelir."

"Kibarlık yapmıyorum." Bunu kanıtlamak için de ekledi, "Lanet olsun sana." Ah, bu adam. İnanmıyormuş gibi görünmeye çalıştı. Kayıtsız.

Ama ona bir bakış bile her şeyi ele veriyordu. Gözleri onu dışarı atması için meydan okuyor, kalmasına izin vermesi için yalvarıyordu. Derin, karanlık kuyuları çevreleyen iki ince yeşil ihtiyat sınırı

Gizli acı.

İnkâr etmeye çalışıyordu ama hayatında bir bağa, bir aidiyet duygusuna açlık duyuyordu. Aile. Kabul görme. Yuva. Noel'de ve Paskalya'da gelmek için bir neden.

Clio bunu görebiliyordu. Ve belki de -sadece belki de- onu burada biraz daha tutarsa, bunu kendine itiraf etmeye başlayacaktı.

"Kalmanı istiyorum, Rafe. Çünkü bir anlaşma yaptık. Tek raunt maçı belirlemez. O kağıtların imzalanmasını istiyorum ve pes etmeyeceğim."

Ne kendine, ne de ona.

"Öpücüğe gelince..." Kendine sıkıca sarıldı, o şefkatli sıcaklığın son parçasını da korumaya çalıştı. "Haklısın. Sadece bir öpücüktü. Olanları unutalım."

Yedinci Bölüm

Olanları unutamam.

Söylemesi kolay. Ama başarması çok zor. Şimdiye kadar, Rafe bunu imkânsız buluyordu.

O, Bruiser ve üç Whitmore kız kardeş ertesi gün öğleden sonra şatonun mücevher kutusu gibi duran şapelinde toplandıklarında aradan yaklaşık yirmi iki saat geçmişti. Rafe yaklaşık yirmi bir buçuk saat boyunca Clio'yu öptüğünü düşünmüş, hayal etmiş ya da kendini azarlamıştı.

O sabah on iki mil koşmuş, sonra da gölete buz gibi bir dalış yapmıştı.

Yardımcı olmamıştı.

Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Bakmak için çok fazla fırsatı vardı çünkü kadın bugün ona doğru dönmeyi bile reddetmişti.

Ona kızgındı. İyi bir sebepten dolayı.

İşin kötüsü, kızgın Clio'dan oldukça hoşlanıyordu. Biraz daha uzun durdu, çenesini biraz daha yukarı kaldırdı. Gözlerinde ateş vardı. Eğer onu ödüllü bir dövüşe doğru yönlendiriyor olsaydı, kendinden emin hissederdi.

Onu evliliğe ikna etmek, ancak . . . ?

Bruiser şapelin önünden, "Sevgili dostlarım," diye anons etti, "bugün burada bu en neşeli olayın sahnesini hazırlamak için toplandık." Ellerini birbirine sürttü. "Gözleriniz kamaşmaya hazır mı, Bayan Whitmore?"

"Tam olarak bilmiyorum."

Rafe ona doğru bakarak, "Bayan Whitmore göz kamaştırmaya hazır," dedi. "Bana öyle söyledi. Geçen gün."

Sonra ona baktı.

Gözleriyle bir mesaj gönderdi. Bir pazarlığımız var, hatırladın mı?

"Pekâlâ," dedi teslim olmuş bir sesle. "Gözlerimin kamaşmasına hazırım."

"Mükemmel." Bruiser kollarını iki yana açtı, ellerini kaldırdı. "Şunu hayal edin. Tüm kiliseyi beyaz örtülerle kaplayacağız."

Daphne, "Çelengi çok severim," dedi. "Kendi düğünümde çok eksikliğini hissetmiştim."

Clio, "Sen kaçtın," diye işaret etti.

Rafe bu planı sorgulamak için ağzını açtı. Sonra kendini tuttu. Onun yerine sıralara oturdu ve uyuşmuş bir şekilde ileriye bakarak, kendisinin, kötü şöhretli Şeytan'ın Kendisi'nin, hayatının bu anına nasıl geldiğini anlamaya çalıştı: Charming-Something, Kent yakınlarındaki bir masal şatosunda bir şapelde oturmak, kiraz kuşu hakkında fikir sahibi olmak.

Aman Tanrım.

Bu haber bu duvarlardan asla kaçamazdı.

Daphne öne atılarak kurdelelerle süslü orta koridordan aşağıya doğru ilerledi. "Bir bakalım. Her sıranın ucunu süslemek için kumaş fiyonklar yerleştireceğiz. Bu bir, iki . . ."

"On iki," dedi Phoebe.

Whitmore kardeşlerin en küçüğü Rafe'in önündeki sıraya oturmuş ve cebinden bir ilmek ip çıkarmıştı. Etrafındaki planlar devam ederken, parmaklarını ipin üzerinde gezdirdi ve onunla figürler yapmaya başladı. Kedi beşiği oyunu gibi, ama daha ayrıntılı.

"On iki sıra," dedi. "Dört ve yirmi sıra." Parmaklarını açarak bir sıra elmas şeklindeki ip kafesini ortaya çıkardı.

Rafe daha yakına kaydı ve kollarını onun sırasının arkasına dayadı. "Bu konuda iyisin, değil mi?"

"İp mi yoksa sayım mı?"

"İkisi de."

"Evet," dedi.

Rafe ilgiyle onu izledi. Üç Whitmore kardeş arasında Phoebe'yi tanıma fırsatı bulamamıştı. Marki ile araları bozulduğunda küçük bir çocuktı ve o zamandan beri aile toplantılarından uzak durmuştu. Phoebe'nin bu dize düşkünlüğünün ona taktığı ismi açıkladığını tahmin ediyordu.

"Yani dört ve yirmi yay," dedi Daphne. "Ve sonra her pencere için bir fiyonk. Kaç pencere, Phoebe?"

"On dört. Her birinde otuz iki bölme var."

Rafe sessizce, "Başını kaldırıp bakmadın bile," dedi.

"Gerek yoktu." Phoebe koyu renk saçlarının arasından ipine baktı. "Sayılarla, saymayla, şekillerle, şanslarla . . . Her zaman böyledir. Sadece biliyorum."

Şimdi tanımlayamadığı bir his vardı. Öğrenmek ona hiçbir zaman kolay gelmemişti.

"Nasıl bir şey bu?" diye sordu. "Bir şeyleri denemeden bilmek."

Parmaklarını ipin içinden geçirdi. "Yetişkin bir adamı yere serecek güce sahip olmak nasıl bir şey?"

"Bu, kendimi nasıl taşıdığımı dikkat etmem gerektiği anlamına geliyor. Özellikle de yeni tanıdıklarımın ya da hoşlanmadığım insanların yanında. Ama bazı durumlarda işe yarıyor. Bazen de son derece tatmin edici."

İlk kez bakışları ona doğru kaydı. "O zaman açıklamama gerek yok."

Rafe izlerken parmaklarını açarak yeni bir figür ortaya çıkardı. Ortadaki kemerli açıklık, önlerindeki vitray pencerenin oranlarına tam olarak uyuyordu.

Sonra parmaklarını ipten ayırdı ve ip kayboldu.

Daphne önlerinde durmuş, hesaplamalar yapıyordu. "Yani her bir bez için iki metre kiraz kuşağına ihtiyacımız varsa ve üç-

yay başına çeyreklik . . . Gel bakalım, kedicik. Beni kağıt kalem bulmaya zorlama."

"Kırk altı yarda," dedi Phoebe.

Clio güldü. "Yani kırk altı metre kumaş mı sipariş edeceksiniz? Bir şapeli mi süslüyoruz yoksa bir fili mi kundaklıyoruz? Oymalar ve vitraylarla bu haliyle bile çok hoş bir ortam."

"Güzel olan her şey daha da güzelleştirilebilir," dedi Daphne. "Annemin her zaman ne dediğini hatırlamıyor musun?"

Clio'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa, annelerinin her zaman söylediği şeyi hatırlıyordu - ama özel bir sevgiyle değil.

Bruiser dikkat çekmek için boğazını temizledi. "Tamam o zaman. Devam ediyoruz. Şapel daha güzel olacak. Ve Bayan Whitmore hepsinden daha güzel olacak."

" 'En sevimlisi,' Montague," diye düzeltti

Daphne. "Evet, tabii ki. En sevimlisi."

Clio şüpheli görünüyordu. Sefil değilse bile. Ve Rafe suçlunun kendisi olduğunu biliyordu. Dün aptallık etmiş, onu öpmüş, sonra da bunun bir şey olmadığını söylemişti. Bir kadının güvenini arttırmanın yolu bu değildi.

Bruiser'ı kenara çekti. "Bu işe yaramıyor. Onu düğün için heyecanlandırabileceğini söylemiştin. Göz kamaştırmaya söz vermiştin."

"Gözleri kamaşacak, Rafe."

Clio'ya bir kez daha baktı. "Henüz göremiyorum."

"Bir dakika izin verir misin?" Bruiser Clio'nun yanına gitti ve onu nazıkçe koridorun sonunda durması için yönlendirdi. "Bir hayal edin, Bayan Whitmore. Sıralar aileniz ve en yakın arkadaşlarınızla dolu. Daha da iyisi, en kötü düşmanlarınız. Hepsi nefeslerini tutmuş, sizin görkemli bir şekilde ortaya çıkmanızı bekliyorlar."

"Büyük görünüşüm mü?"

"Evet. Zarif bir dantel duvağı olan dökümlü bir elbiseyle."

Kilisenin küçük girişinde, üzerinde dantel bir örtü ve küçük bir çiçek vazosu bulunan dar bir masa vardı. Bruiser

Dantel örtüyü masadan alıp Clio'nun yukarı doğru savrulan saçlarının arasına sıkıştırdı ve yüzünü örtmek için geçici bir duvak oluşturdu.

Rafe onun arkasından gülümsediğini görebiliyordu. Saçmalığa gülümsüyordu şüphesiz ama herhangi bir gülümseme sabahtan beri takındığı asık surat ifadesinden daha iyiydi.

"Ve bir buket." Bruiser çiçekleri vazodan aldı ve kadının ellerine tutuşturdu. "İşte oldu."

Onları vücudundan uzak tuttu. "Damlıyorlar." "Boş ver onu. Kadife bir halı düşünün önünüzde gül yaprakları serpilecek. Ve sen koridorda yürürken kız kardeşlerin de senden önce gelecek." Bruiser önce Daphne'yi, sonra da Phoebe'yi Clio'nun önündeki yerlerine yerleştirdi. "Git diğer uçta dur, Rafe. Sunağın hemen yanında. Senin yerin orası olacak."

Aman Tanrım. Yine mi bu "sağdıç" saçmalığı. Eğer Rafe'in bu görev için uygun olmadığına dair bir şüphe varsa, dün kuledeki davranışı bunu silmeliydi.

Yine de Rafe kendisinden isteneni yaptı ve mihrabın hemen yanında durmaya başladı. İlk kez, Clio düğün fikrinden hoşlanıyor gibi görünüyordu. Bunu mahvetmeyecekti.

"Bir papaz," diye mırıldandı Bruiser kendi kendine. "Bir papaza ihtiyacımız var. Ciddi, ağırbaşlı, yaka takan biri. Aha."

Ellingworth'u halıdan aldı ve mihraba kadar taşıdı, yaşlı, buruşuk buldogu bir papazın duracağı yere bıraktı. Köpek bir hırıltıyla karnının üzerine çöktü, başı iki ön patisinin arasındaydı. Buruşuk çenesi siyah burnunun etrafında toplanmıştı.

Daphne, "Şimdi tek eksiğimiz bir damat," dedi.

"Ne yazık ki tanıdık bir his," diye yanıtladı Clio.

"Endişelenmeyin. Bunu halledebiliriz, Bayan Whitmore." Bruiser Rafe'in arkasından fırladı ve onu öne, ortaya doğru itti. "Rafe, Lord Granville'in yerine geçecek. Ben de sağdıç olacağım."

"Ne?" Rafe nefesinin altında mırıldandı. "Hayır. Damat rolü oynamayacağım."

"Sen onun kardeşisin," diye fısıldadı Bruiser. "Mantıklı seçim sensin. Onu Ellingworth'u öpmesi için koridordan aşağı gönderemem, değil mi?"

Rafe şapelin etrafına bir göz attı. Sör Teddy Cambourne'a ne olmuştu böyle? Adam her zaman istenmediği yerdeydi ve yararlı olabileceği zamanlarda hiç ortalıkta görünmüyordu.

"Sırada," dedi Bruiser, "orkestra geçit törenini başlatacak."

Clio masa örtüsünün altından, "Bu şapele bir orkestrayı nereye sığdırmayı düşünüyorsunuz bilmiyorum," dedi.

"Bir yerlere sıkışacaklar."

"Gerçekten, org yeterince iyi olurdu."

"Hayır," diye araya girdi Rafe. "Hiçbir 'yeterince iyi' yeterince iyi değildir. Bu düşün için değil. Bu bir orkestra düşünüsü."

"Hazır mısın o zaman? Önce nedimeler." Bruiser bir tören alayı mırıldanmaya başladı.

Daphne de mırıldanmaya katılarak Phoebe'yi koridordan aşağıya doğru yönlendirdi.

"Şimdi de gelin." Clio tereddüt edince Bruiser Rafe'i dürttü. "Mırıldanır mısın?"

"Mırıldanmıyorum. Mırıldanmıyorum."

Eğitmeni onu böbreğinden bıçakladı. "Bu düğünde onu satmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Lanet olsun.

Rafe de mırıldanmaya başladı.

Clio pes etti ve kilisenin koridorunda yürüdü; elinde bir avuç solmuş, damlayan çiçekle bir masa örtüsüne sarınmış, akortsuz bir mırıltı eşliğinde bir buldogun yanında. Yolun yarısında kıkırdamaya başladı. Sunakta Rafe'e ulaştığında yüksek sesle gülüyordu.

"Size söylüyorum Bayan Whitmore," dedi Bruiser. "Konuklar huşu içinde ayağa kalkacak."

"Oh, evet." Masa örtüsünü yüzünden kaldırırken hâlâ gülüyordu. "Eminim yapacaklardır. Bir gelinle

nasıl yapmasınlar ki?"

Lanet olsun, Rafe bunun işe yaramayacağını bilmeliydi. Gözleri kamaşmamıştı. Sadece eğleniyordu. Her şey ters gitmişti.

Garip bir şekilde, oldukça doğru hissettiriyordu. Eğer bir gün evlenecek olursa, gelininin kendisini karşılamak için koridorda yürürken tam da böyle görünmesini isterdi.

Mutlu. Neşeli. Hatta gülüyor. Hayatının en güzel zamanını geçiriyordu. Ama Rafe evlenmiyordu.

Ve Clio onun gelini olmayacaktı.

"Saat kaç?" Phoebe sordu. "Bay Montague, cep saatinizi kontrol eder misiniz?"

"Ben ... er ..."

Bruiser cebinde kaybolan gösterişli saat kösteğine baktı. Rafe bunun herhangi bir saate bağlı olmadığına bahse girerdi.

Rafe kendi saatini çıkardı ve açtı. "Saat ikiyi on yedi dakika geçiyor."

Phoebe başıyla onayladı. "Düğünü ikiyi on sekiz geçe yapmalısınız."

"Saçmalama, kedicik." Daphne küçük kız kardeşine bir çimdik attı. "Bırak on sekiz dakika geçmesini, kimse saat ikide düğün yapmaz. Bunu neden yapsınlar ki?"

"Bir dakika bekle," diye yanıtladı Phoebe. "Göreceksin."

Bunu söyler söylemez sunağın üzerindeki vitray pencereyi bir ışık huzmesi deldi. Işıl ışıl, nefes kesici bir altın sütun Clio'yu sıcaklığıyla sardı. Sarı saçları parıldıyordu. Teni parlıyordu. Mavi gözleri lapisin derinliğine ve zenginliğine sahipti. Aptal dantel masa örtüsü bile narin bir güzelliğe bürünmüştü.

"Cor," dedi Bruiser, Montague rolünü tamamen unutarak. "Göz kamaştıracağıma söz vermiştim, değil mi?"

Rafe Clio'yu bilmiyordu ama gözleri kamaşmıştı.

İliklerine kadar büyülenmişti.

"Ne oldu?" Clio etrafındakilere baktı. "Hepiniz bakıyorsunuz. İkinci bir kafam mı çıktı?"

"Hayır," dedi Daphne, sesi alışılmadık derecede samimi ve kibardı. "Hiç de değil. Oh, Clio, çok tatlısın."

"Daha sevimli," diye düzeltti Bruiser.

"En güzeli." Rafe daha düşünmeye vakit bulamadan kelime ağzından çıkmıştı.

Elinden gelse geri almazdı. Kız, tek kelimeyle, yıllardır gördüğü en güzel şeydi. Belki de tüm hayatı boyunca.

"Ben mi?" Güldü ve masa örtüsü duvağına dokundu. "Bununla mı?"

Herkes bunun doğru olduğuna onu ikna etmek için acele etti. "Bir de kendini görmelisin," dedi Rafe. "Sen ..."

Bunu tarif edecek hiçbir kelime bulamadı. Gözlerindeki bakışın mesajı ileteceğini umuyordu. Bir erkek bir kadına bu kadar yoğun bir hayranlık duyuyorsa... bu kesinlikle hissedilir olmalıydı.

Gözleri ısındı. Dudaklarının bir köşesi kalktı. Ve sonra, sanki o çağırılmış gibi, yanaklarına bir pembe dokunuş geldi.

Tanrı'ya şükür. Dünden beri o kızarıklığı görmemişti. Özlemişti.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Buldum!" Cambourne koşarak kiliseye girdi, nefesi kesilmişti ve kendini beğenmiş görünüyordu. Her zamanki gibi. "Burada bir yerlerde bir tane olması gerektiğini biliyordum. Bütün sabah aradım, hatta öğle yemeğine kadar aradım ama sonunda bir tane buldum."

"Bir ne, Teddy?" diye sordu karısı.

Adam beklemesi için parmağını kaldırdı, sonra bir anlığına gözden kayboldu. Geri döndüğünde, bunu yavaşça yaptı. Ve büyük bir kazıma, tıngırdama gürültüsüyle.

"Bu bir top ve zincir, gördün mü?" Güldü, kapaklı zinciri gösterdi ve demir halkaları şıngırdattı. "İşte bu düğünde eksik olan şey bu."

Ve orada -bir an içinde- gelinin gözlerini kamaştırma yolunda kaydettikleri tüm küçük ilerlemeler yok oldu.

"Korkma, tatlım," dedi Cambourne. "Kaçmasına izin vermeyeceğiz."

Teşekkürler, Sör Teddy Cambourne. Seni iğrenç ukala.

"Bir top ve zincir," dedi Clio. "Ne kadar eğlenceli."

Kibarlık olsun diye gülmeye zorluyordu. Çünkü nazik biriydi ve kimsenin kendisini küçümsemiş hissetmesini istemezdi. Az önce onu küçümseyen adam bile.

Toprak dönmüş ve güneş ışığı onu solgun ve küçük görünürken, bir masa örtüsüne sarınmış ve ıslak bir buketi tutarken bırakarak yoluna devam etmişti.

Rafe öfkeliydi. İçindeki vahşilik yükseliyordu. Bruiser'ı sarsmak, sırttan züppe Cambourne'un çenesine bir yumruk indirmek, Clio'yu omzuna atmak ve onu başka bir yere taşımak istiyordu. Kötü niyetli dedikodulara ve skandal sayfalarına, kendi kız kardeşlerinin içindeki ve dışındaki bariz aşktan daha fazla önem veren tüm bu aptallardan uzak bir yere.

Ama bunların hiçbirisi onun davasına yardımcı olmaz.

Onu ikna etmesi için sadece bir hafta vermişti. Konuyu değiştirme riskini göze alamazdı. Ama eğer bir gelin heyecanı yaratılacaksa, bu böyle olmayacaktı.

Tek alternatifi açıktı.

"Gitmem gerekiyor." Kadınları saygıyla selamladıktan sonra çıkmak üzere döndü. "Ben yokken köpeğe göz kulak ol," dedi Bruiser'a.

"Gidiyor musun?" Clio arkasından seslendi. "Akşam yemeğinde görüşecek miyiz?"

Arkasını dönmedi. "Hayır. Londra'da işim var. Hemen yola çıkıyorum."

Sekizinci Bölüm

Lord Rafe nereye gittiğini söylemişti?"

"Londra." Clio frenk üzümü reçeli çömleğine uzandı. "Tek bildiğim bu."

Sözüne sadık kalan Rafe, Twill Şatosu'ndan atını eyerlemesi kadar kısa bir sürede ayrılmıştı. Clio, yatak odasının penceresinden onun uzaklaşan figürünü izlemişti.

Ve şimdi, iki gün sonra kahvaltıda otururken, o zamandan beri onu görmemişti. Kendi kendine endişelenmemesini söyledi. O yetişkin bir adamdı, daha doğrusu aşırı büyümüş bir adamdı ve şampiyon bir dövüşçüydü. Her durumda kendi başının çaresine bakabilirdi. Saatlerce aynı pencerede oturup ufku ondan bir iz var mı diye taramak aptalca olurdu.

Ama yine de bunu yapmıştı.

Elinde olmadan biraz hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Aralarındaki bu düğün savaşı eğlenceli bir hal almaya başlamıştı ve bunun en büyük nedeni de avantajın tamamen kendisinde olmasıydı. Şu ana kadar tüm düğün planlamaları felaketle sonuçlanmıştı. Kaybetmek mi istiyordu?

Eğer öyleyse, adamın ilk pazarlıklarının şartlarını yerine getirecek kadar dürüst olacağını umuyordu. Bir hafta için anlaşmışlardı. Başka bir şey yoksa, birkaç gün içinde fesih belgelerini imzalamak için geri dönmesi gerekiyordu.

"Bu sabah davetiyeler üzerinde çalışabiliriz," dedi Daphne çayına şeker karıştırarak. "Böylece Lord Granville döner dönmez postalanmaya hazır olurlar."

Tabii ki ailesinin geri kalanının bu düğün hazırlıklarının önemsiz hale gelmek üzere olduğundan haberi yoktu. Clio bu aldatmacadan giderek daha fazla rahatsızlık duymaya başlamıştı ama o belgeler gelene kadar nişanı bozmaktan bahsetmeye cesaret edemiyordu.

imzalandı. Anlamazlardı. Ve "onlar" derken, çoğunlukla "Daphne "yi kastediyordu.

"Davetiyeleri hazırlamaya başlayamayız," dedi Clio. "Piers'in döneceği tarihi bile bilmiyoruz."

Daphne kaşığını sallayarak bunu reddetti. "Diğer her şeyi yazacağız ve tarih için bir boşluk bırakacağız."

Clio bu konuyu tartışacaktı ama arabadan gelen bir gürültüyle konuşması kesildi.

"Bir teslimat mı bekliyorsun?" Teddy sordu.

"Daha fazla kömür sipariş ettim," dedi Clio. "Gelen şey bu olmalı. Bu şato yazın bile çok cereyan yapıyor."

"Kışın nasıl olacağını hayal edin." Daphne ürperdi. "Donmak."

Teddy bir çatal dolusu çiroz ve yumurtayı kaldırarak, "Pahalı," diye düzeltti.

Kayınbiraderi haklıydı ve Clio bunu biliyordu. Yeterince odun ya da kömür yakıldığında her yer ısıtılabilirdi ama yakıt için gelir gerekiyordu. Çeyizi, bir kez ipotekten kurtulduğunda, onu birkaç yıl geçindirebilirdi. Ama Twill Şatosu'nda sonsuza dek yaşamak istiyorsa, bira fabrikasını kârlı hale getirmesi gerekiyordu.

Operasyonlar sadece zaman ve yatırım meselesiydi. Çiftçileri kazanmak için biraz çalışmak gerekecekti. Ancak tavernacıların geleneklerini kazanmak? Bu daha fazla strateji gerektiriyordu. Kalite konusunda itibar kazanması ve tutarlı bir üretim programı oluşturması gerekecekti. Ve en önemlisi, akılda kalıcı bir isim.

Castle Ale mi?

Twill Brewhouse?

Şimdiye kadar hayal ettiği alternatiflerin hiçbiri ilham verici değildi.

Phoebe konuştu. "Lord Rafe dışarıda olduğuna göre, bu sabahı listemdeki on sekizinci madde için kullanmamız gerektiğini düşünüyordum."

"On sekizinci parça mı? Buzdan heykeller de dahil olmak üzere, sadece on yedi tane olduğunu sanıyordum."

"Düğün gecesini konuşmamız gerek."

Masanın dört bir yanında çatallar, kaşıklar ve çay fincanları havada durdu.

Clio ağızındaki çikolata lokmasını güçlükle yuttu. "Ne var canım?"

"Düğün hazırlıkları listesinin on sekizinci maddesi. Evlilik görevleriniz konusunda eğitim."

Clio, bunu önceden bildiğine dair hiçbir belirti göstermeyen Daphne ile umutsuz bir bakış alışverişinde bulundu. "Bana bakma," diye mırıldandı.

"Annemiz öldü," dedi Phoebe, basit aritmetiğı açıklarken kullandığı ses tonuyla. "Clio'ya bu konuşmayı yapması gereken kişi o olmalıydı. O yapamadığı için bu görev bize, yani kız kardeşlerine düşüyor." Masanın altından birkaç kıvrılmış kâğıt çıkardı. "Biraz okuma yapma cüretinde bulundum. Notlarım var."

Oh, canım.

"Phoebe, hayatım. Çok nazıksın ama eminim buna gerek yoktur."

Daphne hemen kabul etti. "Clio'nun herhangi bir sorusu olursa bana gelebilir. Ben artık evli bir kadınıam."

"Evet, ama siz bir İngiliz'le evlisiniz. Ve Bay Montague'un bahçede bize hatırlattığı gibi, Lord Granville birkaç yıldır Kıta'da yaşıyor. Kocasını memnun etmek istiyorsa, Clio'nun da Kıta kadınlarının yöntemlerini iyi bilmesi gerekecek. Fransızca birkaç kitap bulabildim. Resimli kitaplardı."

Terbiyesiz ya da değil, Clio dirseğini masaya koydu. Sonra kahkahalarını avuçlarının içine gömdü. "Gerçekten."

"Evet, ama pek yardımcı olmadılar. Kullandıkları kelimeler de çok saçma. Tüm bu kıvrımlar, çubuklar ve düğmeler hakkında konuşmalar. iftleşiyor muyuz yoksa perde mi dikiyoruz?"

Bunun üzerine Clio yüksek sesle gülmek için bir bahane bulduğuna sevindi.

"Sonunda, flora ve fauna derlemelerimi çapraz referans yapmak zorunda kaldım."

"Oh, kedicik. Yapmadın," dedi Daphne. "Clio, bu kız kardeşimizle ne yapacağız?"

Yüzü bomboş olan Phoebe, Clio'dan Daphne'ye döndü ve tekrar geri döndü. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diye güvence verdi Clio ona. "Korkutucu derecede zeki ve sevimli derecede iyi niyetlisiniz ve umarım her iki konuda da asla değışmezsiniz."

Kız kardeşlerinin her biri zaman zaman saçma, zaman zaman da sinir bozucu olabiliyordu. Ama Clio onların zaaflarına ve hatalarına karşı bile korumacıydı. Belki Daphne ve Phoebe her zaman mükemmel kardeşler değillerdi. Ama onlar onun kız kardeşleriydi ve bu çok daha iyiydi.

"Bunun nesi korkutucu ya da sevimli anlamıyorum." En küçük kız kardeşi biraz daha uzun oturdu ve elindeki kâğıtları karıştırdı. "Ama bütün bu çalışmaların boşa gitmesini istemem. Mekanikle ilgili kapsamlı bir araştırma yaptım ve bazı diyagramlar hazırladım. Tanımlayabildiğim kadarıyla, 'şehvet', 'arzu', 'uyarılma', 'doruk' gibi terimlerden oluşan bir taksonomi oluşturdum. Duygular ve hisler için Daphne'nin raporlarına güvenmek zorundayız."

Clio'nun kayınbiraderi birkaç dakikadır aynı tost lokmasını çiğniyordu. Phoebe'nin son yorumuyla birlikte boğazında düğümlendi.

"Oh." Phoebe ona baktı. "Seni dışlamak istememiştim Teddy. Erkek bakış açısından yararlı bir katkıda bulunmak ister miydin?"

Yüzü kıpkırmızı olan Teddy hemen yerinden kalktı ve elindeki dolu yemek tabağını bırakarak ayağa kalktı. "Yazmam gereken acil bir mektup var. Üst katta." Yutkundu. "Şimdi hatırladım. İzninizle."

Kaba bir selamın ardından zavallı adam o kadar çabuk odadan çıktı ki, Clio bir vınlama sesi duyduğuna yemin edebilirdi.

"Bu en iyisi," dedi Phoebe. "Sadece kadınlar olursa daha iyi olur."

Konuşmanın büyük bölümünde yüzünü iki elinin arasına gömen Daphne sonunda başını kaldırdı. "Bu konuşmayı yapmayacağız, kedicik. Clio'nun kocası ona ... şey ... konusunda talimat verecek en iyi kişi olacaktır."

"Mekanik mi?" Clio önerdi.

"Evet. Ve hislere gelince . . . Onları tarif etmenin gerçekten bir faydası yok. Birine hoş gelen bir şey diğerini üşütebilir. Keşifleri kendisinin yapması en iyisi. Elbette kocasının yardımıyla."

Gerçekte, Clio kocasının yardımı olmadan birkaç keşif yapmıştı. Yirmi beş yaşındaydı ve bu sekiz ya da dokuz yıl boyunca olgun bir bedene sahip olmuştu. Vücudunun dokunmaya verdiği tepkileri anlıyordu ve ...

"Günaydın." Kalın ses kahvaltı salonunda çınladı.

. . ve kapı aralığını dolduran adam sayesinde artık arzunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

"Neden, Lord Rafe," dedi Clio. Çünkü bir şeyler söylemesi gerekiyor gibiydi ve adam onu ne yapacağını bilemez bir halde bırakmıştı. "Dönmüşsünüz."

"Geri döndüm."

"Evet. Öylesin. Yani, yaptın." Aptal, aptal. Clio masadan kalkarken Phoebe'ye ters ters bakarak sessiz bir abla-ağabey mesajı gönderdi.

O kağıtları sakla. Şimdi.

Rafe üçünün de suçlulukla birinden diğerine baktığını fark etmiş olmalıydı. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

"Hayır," dedi Clio, çok aceleyle. "Hayır, önemli bir şeyi bölmediniz. Biz sadece tartışıyorduk..." Yüzünün pembeleştiğini hissetti. " ... perdeler."

Masanın diğer ucundaki Daphne kıkırdamaya başladı.

"Önemli bir şeyi bölmediğime sevindim.

Çünkü sizinle konuşmam gerek Bayan Whitmore. Eğer benimle gelerseniz."

Şaşkınlık içindeki Clio onu koridorda takip etti.

O kadar büyüktü ki neredeyse tüm koridoru kaplıyordu ve erkekliği kalan her yeri dolduruyordu.

Kalp atışları hızlandı. "Ne oldu? Ne oldu?" "Sana göstermem gereken bir şey var," dedi.

"Ne oldu?"

"Sürprizi mahvetmek istemezsin." Dudaklarının köşesinde çocuksu bir sırıtış belirdi.

Vücudunun tepkisi anında ve son derece kadınsı oldu. Biri ağzının bir köşesine bir iplik iliştip diğer ucunu da göğüs ucuna bağlasaydı, bu gülümsemenin etkisi daha doğrudan olamazdı.

"Kız kardeşlerimi ve Bay Montague'u beklememiz gerekmez mi?" diye sordu.

Sesi düşmedi ya da batmadı. Erkekliğin maden kuyusuna düştü. "Hayır."

Baş döndürücü kalbi bir kez çarptı. Sonra iki. Bu gittikçe kötüleşiyordu.

"Güven bana. Bu hoşuna gidecek."

Clio'nun kolunu kendi kolunun arasına sıkıştırdı ve onu koridorun sonuna götürdü. Clio karşı koyarak sadece kendini utandıracağını hissetti, bu yüzden karşı koymadı.

Ve gerçekten, hayatında kaç kez bu kollara sahip bir adamın koluna girme şansını yakalayabilirdi ki? Parmakları adamın bileğinde, düşen yaprakların bir kayanın üzerinde bıraktığı izden daha fazla bir iz bırakmadan duruyordu. Adamın sıcaklığı keten ve yün katmanları arasından hissedilmeseydi, onun taştan oyulmuş olduğuna inanabilirdi.

Duyguları kuledeki o öpücüğün anlarıyla patladı.

Belki de bu konuyu bir kenara bırakıp hiç konuşmamaya karar vermişlerdi. Ama bu Clio'nun bunu düşünmeyi bıraktığı anlamına gelmiyordu. Hayal etmeyi. Tüm mantığa ve akla rağmen, bunun tekrar olmasını diliyordu. Sanki bu istek başından beri içindeydi, yıllar geçtikçe artıyor ve büyüyordu

. . ve şimdi tüm gücüyle bir anda ona çarptığını hissetti.

Bu şehvetti ve şimdi onun gücünü anlıyordu. Vücudunun her parçası arzuyla titriyordu.

Bundan başka bir şey çıkmayacağını biliyordu ama yine de bir şekilde bu bilgi hayallerini bastırmak için çok az şey yaptı. Tam tersi.

"Büyük sırrınızın ne olabileceğini hayal bile edemiyorum. Mekana çoktan karar verdik, papazla görüştük ve asla gerçekleşmeyecek bu hayali düşün için kahvaltı planladık. Çelengi, gaydayı, bahçedeki tavus kuşlarını konuştuk ..."

"Kesinlikle. Saçma sapan şeylerle vakit kaybediyorduk. Meseleyi kendi ellerime almaya karar verdim. Bu sabah, bu işi halledeceğiz. İkimiz. Tek başımıza."

"Yalnız mı?"

Oh, Tanrım.

Müzik odasının kapılarını açtı. Clio bir bakışta içerinin insanlarla dolu olduğunu görünce rahatladı. O kadar da yalnız değillerdi.

"Pianoforte," diye anons ederek odanın bir köşesinde duran büyük enstrümanı işaret etti. Başında oturan piyanist kusursuz, pırıl pırıl Handel eserleri döktürdü.

"Harp," dedi ikisini de döndürerek.

Odanın ortasında, dingin görünümlü bir kadın parmaklarını arpın tellerine koymuş, karmaşık bir melodiyle telleri aşağı yukarı zıplatıyor ve görkemli bir glissande ile bitiriyordu.

"String quartet."

Uzak köşede bir kemancı arkadaşlarına başıyla işaret etti. Haydn'ın zengin, sıcak armonileri kısa sürede odayı doldurdu, kulaklarına eşsiz bir ustalıkla ve mükemmel bir uyumla iletildi. Kulak zarından çikolata yudumlamak gibiydi, tabii böyle bir şey yapılabilirse.

Son akor bittiğinde Clio şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Sonra onları alkışladı. "Çok güzeldi. Teşekkür ederim."

"Yani?" Rafe ona döndü. "Düşün için birini seç. Ya da üçünü birden al."

"I . . ."

"Bunu bir düşünün," dedi. "Daha sonra daha fazla seçim yapmalarını sağlayabiliriz."

"Neyden sonra?"

"Dahası da var." dedi.

Onu bağlantı kapısından geçirerek bir sonraki odaya, sabah odasına götürdü. Baş döndürücü bir parfüm onu bir anda içine çekti.

"Aman Tanrım."

Orkideler. Zambaklar. Süsenler. Ortancalar. Bildiği her renkte güller ve var olabileceğini bilmediği bazıları. Sadece kesme çiçekler değil, aromatik bitkiler ve sadece bir gün çiçek açıp sonra solacak saksı soğanları. Mevcut her yüzeyi kaplamışlardı.

Sabah odası bir sera kış bahçesine dönüştürülmüştü.

"Oh, Rafe."

"Onlara her şeyin en iyisini göndermelerini söyledim," dedi Rafe. "Çiçeklerin dili hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Önemli değil."

Clio, Daphne'nin çiçek şifrelerini de umursamadı. Ne de Phoebe'nin botanik açıklamaları. Clio'ya göre her türlü çiçeğin iletmesi gereken tek bir mesaj vardı.

Umursadığımı söylediler.

Ve bu oda bunu haykırıyordu.

Önemsiyorum, önemsiyorum, önemsiyorum. Düşüncenin buketleri burada, özenin saksıları orada. Düşüncelilik, doğanın gökkuşağının her renginde çiçek açıyor.

O çocuksu, eli bisküvinin içinde gülümsemesine şaşmamalı. Rafe bu gösteri için çok çaba sarf etmişti.

Ve bu onun için yapılan en iyi şey olacaktı - eğer gerçekten onun için yapıldıysa. Ama önemseddiği Clio muydu, yoksa sadece kariyeri mi?

Her ne ise, işe yarıyor olabileceğinden korkuyordu. Düğün planlama fikrinin ortaya atılmasından bu yana ilk kez kendini bir parça gelin heyecanı hissederken buldu. Şapelin koridorunda tüm arkadaşlarının ve ailesinin önünde, arp tellerinden oluşan parlak bir bulutun üzerinde süzülerek ve elinde iki düzine mükemmel sera çiçeği tutarak yürümek . . . ?

Bu da bir şeydir.

"Mutlaka burada size hitap eden bir iki çiçek vardır," dedi.

Hayal mi görüyordu, yoksa sesi endişeli miydi?

"Bunaldım. Hepsi çok güzel." Odanın içinde yürüdü, oradaki buradaki yapraklara dokundu.

"Bunları da düşünebilirsin." Tekrar onun kolunu yakaladı.

"Yan odada olanlar bekleyemez."

"Yan oda mı dediniz? Daha fazlası olduğunu kastetmiş olamazsın."

"Gel de gör."

Onu odanın karşı tarafındaki bağlantı kapısına götürdü ve kapıyı açtı. Resmi yemek odasına çıktılar ve Clio onları bekleyen manzara karşısında donakaldı.

Pastalar.

Her yerde kek var.

"Yapmadın," diye nefes aldı.

"Evet," diye cevap verdi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Yemek masasının tamamı -ki şatonun yemek masası etkileyici bir uzunlukta- keklerle doluydu. Akla gelebilecek her çeşitten.

Çırpılmış krema tepeleriyle süslenmiş ve yabani çileklerle süslenmiş kekler; rulo sakız kreması ve akıllı badem ezmesi menekşeleriyle kaplı kekler. Şeker ipiyle kozalanmış kekler.

Clio daha yakından incelediğinde, her birinden dar bir dilim kesilmiş olduğunu gördü, böylece lezzet ve dolgu görülebiliyordu. Masayı boydan boya dolaşırken şunları gördü

Çikolata, baharat, şekerleme olduğundan şüphelendiği katmanlar ... ve vanilya, badem, limon, ananas, gülsuyu ve kim bilir daha neler olduğunu kanıtlayacak çeşitli açık sarı tonları.

"Bunları kasabadan mı getirdin? Hepsini mi?"

"Gunter'e gittim ve her şeyden bir tane istedim." Başını iki yana salladı. "Çöpe gidecekler."

"Merak etmeyin, fazlasını yerel köylülere falan dağıtırız. Önce tadına bakın ve düğün pastası için en beğendiğinizi seçin. Hatta üç tane seçin. Ya da on tane. On iki katlı bir pasta ile gelin olabilirsiniz, dilimlendiği anda içinden cupids fışkırır ve tüm Londra gelecek yıllar boyunca bunu konuşur." Onun bakışlarını yakaladı. "Uzun zamandır beklediğini ve sabırsızlanmakta haklı olduğunu biliyorum. Ama bu düğün senin günün olacak, Clio."

Dik durdu ve sanki Cakelandia'yı yöneten bir kralmış gibi elini cömertçe salladı. Hayal edin, dedi bu hareket. Tüm bunlar senin olabilir.

Onun stratejisini şimdi anlamıştı. Onu lükse boğmak, ona bol bol seçenek sunmak istiyordu. Eğer yeterince fantezi ve gösteriye boğarsa, Clio kesinlikle pes edecekti. Burnunun dibinde küçük bir pasta sallandı ve o da tüm hayallerinden ve planlarından vazgeçip koridorda yürümeye karar verdi.

Adamın onu anlayamadığına mı yoksa ona saygı duymadığına mı karar veremiyordu. Kuledeki konuşmalarından sonra, onun kendisine biraz daha fazla itibar gösterebileceğini ummuştu.

Görünüşe göre öyle değil. Burası ve kendi bağımsızlığı için yaptığı tüm planlar. Rafe bunların hepsini, tepesinden cupids fışkıran on iki katlı bir pastaya değişebileceğini düşündü.

Çikolatalı kekten bir dilim aldı ve çatalıyla içine daldı. "Önce bunu dene."

Tabağı ona uzattı.

Ona baktı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Başka bir taneyle başlamak ister misin?" Tabağı yere koydu ve çatalın ucuyla turuncu renkli bir dilimi dürttü. "Sanırım bunun içi kayısı kremasıyla dolu."

"Hiçbirinin tadına bakmak istemiyorum."

"Gel bakalım. Birini seçmek zorundasın." "Öyle mi?"

"Evet. Bir pazarlık yaptık."

"O zaman bırak Daphne, Phoebe ve Teddy benim için seçsin. Ya da sen yap. Pasta misafirler içindir, gelin için değil."

Ona sinirli bir bakış attı. "Bunca zahmete ve masrafa sırf düğün pastanı başkası seçsin diye girmedim." Çatalını limon sarısı bir dilime sapladı ve tabağı kızın üzerine bastırdı. "Tadına bak."

"Pasta yemeyi sevmem." "Yalancı. Pastaya bayılırsın."

"Bunu sana kim söyledi?" "Sen söyledin."

"Öyle mi?" O konuşmayı hatırlamıyordu.

"Evet, yaptın. Yıllar önce. Oakhaven'da geçirdiğin yazlar. Çok net hatırlıyorum."

Şimdi ona çok yakındı. Çatalını kek dilimine sapladığında, limon kokusunu alabilecek ve gümüş dişlerin porselene vuruşunu duyabilecek kadar yakındı.

Bir çatal dolusu aldı ve dudaklarından birkaç santim uzakta tuttu. "Sen," dedi, "kek sesleri çıkarıyorsun."

"Kek sesleri mi?" diye yankılandı. "Kek sesi de ne demek?"

"Tam da tarif edildiği gibi. Pasta yediğinizde ses çıkarırsınız."

Hayır, yapmadı. Yaptı mı?

Başını salladı. "Oh, evet. İç çekmeler. Nefes alışlar. Nefes nefese küçük inlemeler. Sen . . . pastayı seviyorsun. Ya da en azından bir zamanlar seviyordun. Seni son on yılını iliklenmiş, düğmeleri iliklenmiş, korselenmiş ve zaptedilmiş bir şekilde geçirmeye zorladıklarını biliyorum. Ama biliyorum ki" -çatalını önünde salladı- "bunu istiyorsun."

Boğazında bir kızarıklık belirdi. "'Pasta sesleri' çıkarsam bile -ki çıkardığımı kabul etmiyorum- bunları dikkate almanız hiç de centilmence değil."

"Eminim öyledir. Ama ben centilmen davranışlarımla tanınmam."

Hayır, değildi. Rafe Brandon bir yüz karasıydı. Öfkeli bir asiydi. Şeytanın Sahibi. İngiltere'de hızlı, kaba, güçlü ve tehlikeli olmasıyla tanınırdı.

Ve baştan çıkarıcı. Şeytani, karşı konulmaz bir şekilde baştan çıkarıcı.

Yutkundu. Duyulmayacağını umuyordu. "Ben kek sesi çıkarmıyorum. Artık çıkarmıyorum."

"O zaman bir ısırık al ve yanıldığımı kanıtla." Çatalı tekrar kaldırdı. Kız tereddüt edince, "Bu sadece küçük bir lokma kek. Neden korkuyorsun ki?"

Sen. Ben. Pasta. Piers. Evlilik.

Örümcekler. Her şey.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi.

Bunu açıklamanın bir faydası yoktu. Ondan ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Anlaması mümkün değildi.

"O zaman bir parça al."

"Bundan vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Başını hayır anlamında salladı.

"Pekâlâ." Elinden çatalı aldı ve kek lokmasını ağzına tıktı.

Çiğne, dedi kendi kendine. Sadece bir ısırık. Çiğne, yut, bitsin bu iş.

Ama . . .

Ama adam haklıydı, lanet olsun ona. Pastayı seviyordu. Ve bu sadece bir pasta değildi, mutluluktı. Dilinin üzerinde bir tutam şekerli, kadifemsi bulut gibi eriyip limon buğusuna dönüşüyordu.

Elinde değildi. Yutkunurken, boğazının arkasında çaresiz bir zevk iniltisi yükseldi. "Mmm."

"Sana ne demiştim? Kek sesi çıkarıyorsun."

Boğazındaki tatlılığı temizledikten sonra protesto edercesine başını salladı. "Bu hiç adil değil! Bu sadece kek değil, bu

. . . Tabaktaki günah. Bunu kim yaptıysa kesinlikle şeytanla pazarlık etmiştir."

Rafe kıkırdadı.

"Ciddiyim. Kimse bu pastanın tadına bakıp da pasta sesi çıkaramaz. Siz de deneyin. Göreceksiniz."

"Benim için zengin yiyecekler ya da tatlılar yok. Antrenman yaparken olmaz." Dilimi bir kenara bıraktı ve diğerlerini inceledi. "Sırada hangisi var?"

Oh, hayır. Bu işten o kadar kolay sıyrılamayacaktı. Limonlu keki aldı ve intikamını almaya kararlı bir şekilde çatalıyla bir ısırık aldı. "Pastanın tadına bak."

Kadın yaklaştı ve adam geri çekilmek için bir adım attı. Sonunda onu savunmaya geçirmişti.

Çatalı uzattı ve sesini boğucu bir fısıltıya indirerek cennet bahçesindeki Havva'nın en iyi taklidini yaptı. Adem'e bir elma değil, bir dilim günahkâr limonlu kek sundu.

"Sadece bir ... minik ... küçük ... bir lokma kek." Dudaklarını somurtarak büzdü. "Neden korkuyorsun, Rafe?"

Yeşil gözleri onunkilere kilitlendi.

Çatalı adamın ağzına doğru itti ve ısırığı dudaklarının arasına sokmaya çalıştı. Adam başını eğdi. Kadın tekrar denediğinde, adam gülerek başını çevirdi.

"Oh, sen."

Kadın üçüncü kez saldırdı ama adamın refleksleri her zamanki gibi onun için çok hızlıydı. Sadece bir çatal dolusu kekten kaçmakla kalmadı, aynı zamanda bileğini yakalayarak tekrar saldırmasını yasakladı.

"Gerçekten bir darbe indirebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Bana mı? İmkânsız. Ben İngiltere'nin ağır sıklet şampiyonuydum, tatlım."

"Ve ben de okulun korkulu rüyasıydım." Clio sol eliyle çılgınca masaya doğru uzandı. Bir çatalı tutmayı başaramadı, bu yüzden çıplak parmaklarını en yakındaki pastaya -çikolatalı olana- daldırdı ve bir avuç topladı. "Ye şu pastayı, lanet olsun sana!"

Adam kadının hamlesini savuşturdu, sonra onu bıraktı ve masanın diğer tarafına doğru koştu. Şimdi ikisi de nefes nefese kalmış ve gülüyorlardı, pastanın karşı taraflarından bakıyorlardı

açık büfe. Kadın sağa sıçrarsa, adam sola bir hamleyle karşılık veriyordu.

Kızın onu yakalamak için gösterdiği hüsrana dolu çabaya sırıttı. "Sana söylediğim gibi. Konsantre ol. Tahmin et. Tepki ver."

"Buna tepki ver." Elindeki bir avuç keki ona doğru fırlattı.

Adama lanet olsun, eğildi. Sonra dönüp duvardaki krema parçalarına baktı ve eğlenerek alçak sesle ıslık çaldı.

"Bayan Whitmore. Bunu yaptığınıza inanamıyorum."

"Tekrar yapmamı izle." Bir bademli keke atladı. Adamın omzundan sıyrıldı ve kadın bir tezahürat yaptı. "Aha! İlk kan."

"İşte bu," dedi, kendi cephanesi için çilekli bir pastaya uzanırken. "Bu oluyor. Bu artık gerçek."

Yana doğru atladı ama adam onun için çok hızlıydı. Buzlanma, şekerli şarapnel parçaları gibi saçlarına ve yüzüne sıçradı.

Doldurma zamanı.

Clio'nun gözü masanın ortasındaki yoğun, bomba şeklindeki erikli keke takıldı. İşte bu mükemmel bir mermi olurdu. Havada parçalanmak yok. Sadece bir sorun vardı.

Rafe'in de gözü ondaydı.

Bakışları erikli kekten kalktı ve onunkilere kilitlendi. Gülümsedi. "Bu benim."

Oraya ilk ben gidersem olmaz.

Aynı anda saldırdılar. Tabağı ilk alan Rafe oldu ama Clio elini doğrudan pastanın ortasına soktu. Parmaklarını esnetti ve sanki pastanın kendisini tabaktan kaldıracakmış gibi çekti.

Onun yerine iki büklüm oldu ve acı içinde bağırdı. Tabak yere çarptı.

Dokuzuncu Bölüm

Clio iki büklüm olduğunda, Rafe'in kalbi kaburgalarına tekme attı.

"Tanrım." Erikli pastadan geriye kalanları yere çarptı ve masanın üzerinden atladı. "Clio, ne oldu? Yaralandın mı?"

Sağ elini tutarak başını salladı. "Bu ... Bu benim elim. Sanırım parmağım ... Oh, acıyor."

Allah kahretsin. Lanet olsun ona.

O pastanın içinde ne olabilir? Çatal mı? Bıçak mı?

"Kendini mi kestin? Bir bakayım. Merak etme. Ben buradayım. Seninle ilgileneceğim. Her şeyle ilgileneceğim." Kadının eline uzandı ve kendine doğru çekti.

Kırıntıları ve krema parçalarını silmeye ve elinin kan ya da yara bere içinde olmadığını teyit etmeye yetecek kadar zamanı vardı. Narin, sevimli ve mükemmeldi.

Ve yumuşak. Dayanılmaz

derecede yumuşak. "Hiç görmüyorum-"

Wham.

Diğer eliyle ona bir yüz dolusu kek verdi.

Geçici olarak badem ezmesinden gözleri kamaşmış bir halde kekeleyerek durdu. Kızın kahkahası kulaklarındaki kremanın arasından belli belirsiz çınılıyordu. Yüzünü silerken yine hazırlıksız yakalanmıştı; bu kez hayranlık duygusuyla.

Ona bir darbe indirmek için keskin bir rakip gerekiyordu. Aferin ona.

"Seni kurnaz küçük sürtük. Şimdi bunun içindesin." Kolunu kızın beline dolayarak onu ayaklarından kaldırdı. Adamın çizmesi kızın elbisesinin kenarına takıldı ve birlikte yere yuvarlanırlarken kız bir kahkaha çığlığı attı.

Bir yığın halinde yere düştüler. Adamın bir bacağı kadının iki bacağını da örtmüştü.

"Ben kazandım," dedi.

Kadın itiraz etmeye başladı. Adamın eli hâlâ çilekli pastayla kaplıydı. Başparmağını kullanarak bir parçasını kızın ağızına itti.

Bu bir hataydı.

Dudakları ve dili başparmağının etrafını sararak doğrudan sikine bir uyarılma sarsıntısı gönderdi.

Daha da kötüsü, başparmağı serbest kaldığında inledi. Hafif titreşim omurgasından aşağı kayarak onu çılgına çevirdi.

Hâlâ elinde tuttuğı erikli kek parçasını ona yedirdi ve narin parmak uçlarıyla ağızına itti. Adam onun bileğini yakaladı ve parmaklarını teker teker emerek temizledi, hafifçe inledi. Baharat, çikolata ve olgun meyvelerin tadı dilinde birbirine karıştı.

"İşte," diye nefes aldı. "Gördün mü? Ben kazandım. Sen de kek sesi çıkarıyorsun."

"Bunlar kek sesi değıl."

Onlar Clio sesleriydi.

Arzuladığı kek değıldi. Bunu istiyordu. Bu yakınlık. Bu yumuşaklık. Bu tatlılık, şeker ve şekerlemeden değıl, ondan geliyordu.

Sadece o.

Vicdanının her zerresi ona kariyerini hatırlaması için bağıırıyordu. Kardeşini düşün. Tanrı aşkına, bırak onu.

Ama o kadar güzel ve tazeydi ki, sadece tatlı değıl, mükemmel derecede ekşiydi de. Göğsü kahkahalarla titredi ve göğüsleri göğsünün altında dans etti. Kahretsin, yıllardır kimseyle böyle gülmemişti. Belki de hiç gülmemişti.

Nasıl geri çekileceğini bilmiyordu.

Kadınlar onu severdi. Kadın arkadaş bulmakta hiç zorlanmamıştı. Ama sevgilileri alçak ve ödöl boksörü istiyordu. Onları oradan oraya savuracak büyük, öfkeli bir vahşi.

ve ılık atana kadar pompaladı. Genç bir adamken bunu yapmaktan mutluluk duyardı, hatta kendinden geçerdi. Ama yıllar geçtikçe, yatak odasında biraz terli efordan daha fazlasını arzulamaya başlamıştı.

Şefkat gibi şeyler. Anlayış. Kahkahalar. Bunun gibi anlar.

"Rafe . . ."

Onu susturdu ve alnındaki karışık saçları silkeledi. "Alnında buzlanma var."

"Ah, canım." Sol şakağını silmek için uzandı. "Buraya mı?"

"Hayır. Al." Sağ şakağındaki vanilya lekesini yaladı.

Alnının yan tarafına.

Titredi ama ondan çekinmedi.

"Burada da biraz var," diye yalan söyledi. Dilini onun elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi. O herhangi bir kremadan daha lezzetliydi. Herhangi bir pastadan daha cazipti.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır." Dilini kızın dudaklarının köşesine dokundurdu.

Sonra tekrar öpüşmeye başladılar ve kızın dudakları onunkilerin altından ayrıldı. Kolları adamın boynuna dolandı ve bacakları kadının eteklerine dolandı. Adam utanmadan onun gür bedeninin üzerinde yuvarlandı. Onun bol kıvrımlarının tüm sert, ağrıyan ihtiyacını kucaklamasına izin verdi. Dilini dudaklarının arasında gezdirdi. Tekrar ve tekrar.

Sanki onu yeterince derinden öperse, kendi kızı olduğunu iddia edebilirdi.

O senin değil, dedi içinden bir ses.

O bunu görmezden geldi. Boynundan aşağıya doğru öptü ve bir kolunu altından geçirerek onu belinden kavradı ve vücudunu kendine doğru çekti. Ta ki onu öylesine yakın tutana kadar, kız onun bir parçası olabilirdi.

O değil.

O senin değil.

Aniden başını kaldırdı. İki de zor nefes alıyordu.

"I-"

"Yapma," dedi. "Açıklama yapma ya da mazeret uydurma. Lütfen. Eğer bunun sadece kişisel olmayan bir şehvet ya da ergenlik döneminden kalma bir hesaplaşma olduğunu bir kez daha duymak zorunda kalırsam ... beni mahvedersin."

"Bunu sana söylemeyeceğim." Söylerse yalan söylemiş olur. Bu şehvetten ya da kıskançlıktan daha tehlikeliydi.

Rafe yana doğru yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti. Göğsündeki bu duyguya ne ad vereceğini bilmiyordu. Ama etiketlerin bir önemi yoktu. Bunu keşfetmekte özgür değildi.

"Sen. Nişanlısın. Nişanlandın. Nişanlandın. Kardeşimle." Belki kelimeleri yüksek sesle ve yeterince yavaş söylerse, vicdanına yerleşebilirlerdi.

"Olmak zorunda değilim." Oturur pozisyona gelmek için çabaladı. "Bir kalem darbesiyle meşgul olmayabilirim."

"O kadar basit değil." O da ayağa kalktı.

"Gerçekten öyle." Uzanıp adamın yüzündeki bir parça keki sildi. "Duygusal olarak, o ve benim bir bağımız yok. Bu sadece yasal bir mesele. O fesih belgelerini imzaladığın an özgür olurdum. Özgür olurduk."

"Ne yapmak için? Hemen pişman olacağın bir şey mi?" Pantolonunun paçasından bir lokma kek kopardı.

"Neden yeniden ..." Sesi kesildi ve kaşlarını çattı. "Oh, Tanrım. Oh, hayır."

"Ne oldu?"

"Nişan yüzüğüm." Çıplak, yapış yapış elini ona doğru uzattı. "Gitmiş."

Yemin etti.

"Onu bulmak zorundayız. Bir servet değerinde." Halıdan kalktı, aramak için sağa sola bakındı. "Elimi pastalardan birine sokarken çıkmış olmalı. Sanırım çikolatadan sonra yediğimi hatırlıyorum. Ve bademli. Bu da demek oluyor ki ..."

"Erikli kek. Sen ağladığında yere fırlatmıştım." Uzak köşeye baktı. "İşte orada."

Birlikte masanın etrafında
koşuşturdular. "Oh, kahretsin."

Evet. Erikli kek oradaydı, yerde.

Görünüşe göre yüzüğün tamamı -ve Clio'nun yüzüğü de- şu anda Ellingworth'un midesinin içindeydi.

Clio ilk başta gülmemek için kendini zor tuttu.

Resim çok komikti - çirkin, yaşlı bulldog'un boş tabağın üzerinden bakan yassı yüzü.

Ancak Rafe bunu eğlenceli bulmuyor gibiydi. "Ellingworth, hayır." Köpeğe doğru koşarken bir çığlık attı. Birçoğunu Clio'nun daha önce hiç duymadığı ve var olduğunu hayal bile edemeyeceği bir dizi küfür. "Buraya nasıl girdi?"

"Bilmiyorum. Belki de saatler önce paytak paytak geldi ve köşede uyuyakaldı."

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Yere uzandı ve kulağını köpeğin karnına dayadı. "Gurulduyor."

"Bu normal değil mi?"

"Bilmiyorum." Doğrulup ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Olabilir. Daha önce hiç dinlemedim."

"Zavallı şey." Bulldog'un diğer tarafına diz çöktü. "Ama muhtemelen iyi olacak."

"Ne yapmalıyız? Onu kusturmalı mıyız? Ters çevirip sallayalım mı?"

Köpeğin kulağını okşadı. "Hiç sanmıyorum."

"Sıcak hissediyor." Rafe yumruğunu haliya vurdu. Sonra ayağa kalktı, ceketini çıkardı ve buldogu havalandırmak için aşağı yukarı sallamaya başladı.

Clio, Rafe'in ona karşı gösterdiği koruyucu ilgiden biraz daha az etkilenmeye başlamıştı. Onu düşen portcullis'ten uzaklaştırmak, kulede attığı yanlış adımı yakalamak -bu hareketler o zamanlar göz kamaştırıcı görünmüştü ama bu çabanın yanında hiçbir şeydi. Ve ona göre köpek hasta bile görünmüyordu. Aksine, oldukça şişman ve mutlu görünüyordu.

Eğer şimdi ölürse, mutlu bir şekilde gidecekti. "Bu sadece erikli bir kek," dedi.

"Hayır. Bu sadece erikli pasta değil. Bu bir erikli kek ve devasa bir altın ve yakut yüzük."

Bu doğruydı. "En azından bu bir kabaşon ayarı. Keskin kenarları yok. Ona biraz morina karaciğeri yağı verin, hemen geçecektir."

"Öyle olsa iyi olur." Rafe sadece daha fazla körükledi. "Beni duyuyor musun, seni sağır ihtiyar? Lanet olsun sana, köpek. Sakın şimdi ölme."

Yanıt olarak Ellingworth geçirdi.

Clio kıkırdamamaya çalıştı.

"Bir veterinere ihtiyacımız var," dedi Rafe, paltoyu bir kenara fırlatarak. "Yakınlarınızda varsa düzgün bir cerrah. Eğer yoksa bir eczacı. Bu civarda kim varsa çağırın."

"Tabii ki."

Tanrım, onu hiç böyle görmemişti. Ellingworth'un sağlığı konusunda fazla endişelenmiyordu ama Rafe için endişelenmeye başlamıştı.

"Rafe, bana bak."

Ve bunu yaptığında, o cesur yeşil gözlerdeki şiddet neredeyse onu devirecekti.

"Bu işte birlikteyiz," dedi. "Elimizden gelen her şeyi yapacağız. Gerekirse uzmanlar için Londra'ya göndereceğiz. Size söz veriyorum." Uzandı ve adamın kocaman elini iki eliyle sıktı. "Bu köpek bugün ölmeyecek."

On iki saat, üç veteriner, iki doktor ve bir eczacıdan sonra Clio revir olarak kullanılan odanın dışındaki bir sandalyeye oturmuş, tek bir mum ışığında nakış işliyordu.

Saat geç olmuştu ve diğer herkes saatler önce yatmıştı. Ama Rafe, Ellingworth ile odada kapalı kalmıştı ve bu yüzden Clio hâlâ burada oturuyordu.

Gün boyunca, yıkanmak ve kek bulaşmış giysilerini değiştirmek için boş bir saat bulmuştu. En azından Ellingworth'un kazasının yarattığı kaos onu kurtarmıştı.

Bunun için açıklama yapmaktan kaçındı. Tek yapması gereken ellerini kaldırıp "Köpek" demekti ve herkes tatmin olmuş görünüyordu.

Sonunda kapı açıldı. "Hâlâ burada mısınız?"

Clio iğne işlerini yakındaki bir masanın çekmecesine tıktırdı ve ayağa kalktı.

Rafe çok ciddi görünüyordu. Clio'nun aksine, ceketini, yeleğini ve kravatını çıkarıp kollarını dirseklerine kadar kıvrımak dışında üstünü değiştirmemişti. Saçları vahşi açılarla dikilmişti.

En kötüsünden korkmaya başlamıştı. "Ee?" diye sordu.

"Yaşayacağını söylüyorlar."

"Oh." Tuttuğu nefesi serbest bıraktı. "Bunu duyduğuma sevindim. Çok rahatladım. Sen de öyle olmalısın."

"Şu anda mışıl mışıl uyuyor gibi görünüyor. Veteriner onunla kalacak, ben de yatmaya gidiyorum." Başını iki yana çevirdi, sonra yukarıya da baktı. "Yatak odam ne taraftaydı?"

Masadan mumu aldı. "Seni oraya götüreyim."

Paltosunu bir parmağına taktı ve omzuna attı. Koridorda yan yana ilerlediler.

"İyi haber şu ki, ona bir doz müşil vermişler. "Yüzük" - boğazını temizledi

-"Birkaç gün içinde ortaya çıkar."

Clio ürperdi. "O yüzüğü bir daha asla parmağıma takmayacağım."

"Evet, iyileşeceksin. Az önce de söyledim, veteriner sadece birkaç gün süreceğini söylüyor. Bu iyi haber. Piers dönmeden önce onu geri almış olacaksın."

Döndü ve ona göz kırptı. "Her ne olursa olsun, Rafe. O yüzüğü bir daha asla parmağıma takmayacağım."

"Yıkayacağız."

"Nerede olduğu için değil," dedi. "Şey, kısmen nerede olduğu yüzünden, ama çoğunlukla

Piers'la evleneceğim."

İç çekti. "Keklerin tadına bakmış olsaydın bunlar asla olmazdı."

"İsteklerime saygı duyup fesih belgelerini günler önce imzalamış olsaydınız, bunlar asla yaşanmazdı." Clio kendini toparlamak için bir an durdu. "Ama şimdi tartışmayalım. Önemli olan köpeğin iyi olması."

"Evet."

Bir kat merdiven çıktılar. En tepeye vardıklarında Rafe onunla tekrar, daha nazıkçe konuştu. Sanki sabırsızlığını ve kırgınlığını merdivenin dibinde bırakmış gibiydi.

"Benimle birlikte nöbet tuttuğun için sana teşekkür etmeliyim. Tekrar." "Yine mi?"

"Sana bunun ne anlama geldiğini hiç söylemedim. Sana hiç doğru dürüst teşekkür etmedim ve bu benim hatam. Markiz öldüğünde, gerçek bir yardımcıydınız."

"Ben hiçbir şey yapmadım, gerçekten."

"Siz oradaydınız. Cenaze için gerekli düzenlemeleri yaptın ve telefonlara cevap verdin. O küçük bisküvi sepetini falan da sen getirdin."

"Muffinler. Keklerdi. Baban öldü ve ben de kek getirdim." Gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "Ben bir çöreğim. Sıcak, yumuşak ve yeterince güzel, ama heyecanlanacak bir şey değil."

"Heyecanlanacak bir şey yok. Doğru. Bu sensin, Clio. Bana bir iyilik yap, olur mu? Bunu bana söyle-"

Nabızı tekledi. Bu cümlelerin kimisi müstehcen, kimisi yürek burkan pek çok sonunu hayal edebiliyordu. "Neyine?"

"Yok bir şey. Boş ver."

Drat.

"Ellingworth'un sonunda iyi olacağına sevindim," dedi. "Zavallı ihtiyara ne kadar değer verdiğini fark etmemiştim."

"Bilmiyorum, gerçekten. Sadece o benim değil. O Piers'ın köpeği. Benim gözetimimde bir şeylerin ters gitmesine izin veremem. Benim gözetimimde

onun yokluğunda markizliğin sorumluluğunu almaktan başka seçeneğim yoktu. Ama kardeşim eve döndüğünde, her şeyi aldığım gibi teslim etmek istiyorum. O zaman işim biter."

Clio koridorun ortasında yavaşlayarak durdu. Bir elini kalbine bastırdı. "Aman Tanrım."

Rafe de durdu. "Ne? Ne oldu?" "Ben köpeğim."

"Ne?"

"İşte bu kadar." Ona döndü. "Ben köpeğim. Bu yüzden bunca zahmete girdin. Bu yüzden beni meşgul tutmaya bu kadar kararlısın. Senin zihninde ben köpek gibiyim. Piers'a aitim ve bana çok bağlı değilsin ama senin gözetiminde bir şeylerin ters gitmesini istemiyorsun. Beni nasıl teslim aldıysan öyle teslim etmelisin."

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra tereddüt etti, ne diyeceğini bilememiş gibiydi.

Clio'nun söze ihtiyacı yoktu. O anki duraksama ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı.

Kesinlikle doğru tahmin etmişti.

O köpekti.

Onu karanlıkta yalnız bırakıp bırakmadığını umursamadan hışımla ilerledi. Bütün gece bu koridorlarda dolaşabilirdi.

Ona yetişti ve kolundan tutup kendine doğru çekti. "Clio, bekle."

Serbest kalan elini yumruk yaptı. Bu kelimelerden nasıl da nefret ediyordu. Hayatının özeti bu iki kelimeydi: Clio, bekle.

"Beni yanlış anlıyorsunuz," dedi.

"Hiçbir şeyi yanlış anladığımı sanmıyorum."

"Sen köpek değilsin."

"Öyle de olabilirim. Piers eve gelip başımı okşayabilsin diye hayatta tutmak istediğin sadık, ağzından salyalar akan küçük bir şeyim. Belki bana bir bisküvi atar."

Hayal kırıklığı içinde homurdanmaya başladı ama kendini tuttu. Koşulları göz önünde bulundurarak.

"Clio, Clio. Sen çok ... çok daha fazlasısın."

"Bir köpekten çok daha fazlası. Yüksek bir iltifat. Teşekkür ederim."

"Köpek hakkında konuşmayı keser misin?" Bir eliyle gözlerini kapattı. "Geç oldu ve doğru şeyler söylemiyorum. Ama eğer bir şekilde seni güzel, zeki, olağanüstü bir kadın olarak görmediğim izlenimini edindiysen, bunu derhal düzeltmeliyiz-"

Kahkahalarla güldü. "Lütfen. Durun artık. İkimiz de biliyoruz ki kardeşin daha zarif, daha başarılı düzinelerce kadına sahip olabilirdi. Ve sana gelince. .. aslında senin de vardı."

"Benim geçmişimin konuyla ilgisi yok. Evet, belki Piers daha zarif ya da daha başarılı bir hanımla evlenebilirdi. Ama daha iyisini asla bulamazdı. Bilemezsin, Clio. İnsanlar 'sadık' ve 'iyi kalpli' kelimelerini sıradan niteliklermiş gibi kullanıyorlar. Ama değiller. Çok nadir bulunurlar. Bir adam dünyayı araştırırsa senden bir tane daha bulamaz."

Başını salladı ve onun gözlerinin içine bakmayı reddetti. "Bunu daha fazla dinleyemem. İnanılmaz derecede bencilsin. Bana hayran değilsin. Sırf kendi rahatını sağlamak için beni sevmeyen ve sevmediğim bir adamla evlendireceksin."

"Benim rahatlığım mı?"

Geri çekildi ve koridorun her iki tarafına da bir göz attıktan sonra onu yatak odasına götürdü ve kapıyı arkalarından kapattı. Sonra şamdanı kızın elinden aldı, dar bir sehpanın üzerine koydu ve ellerini kızın omuzlarına koyarak onu sabit tuttu.

Sesi çığ bir fısıltıya dönüştü. "Bunun benim için uygun olduğunu mu düşünüyorsun? Başka bir adamla düğününü planlamak, sonra da sonsuza dek çekip gitmeye hazırlanmak? Önümüzdeki yıllar ve on yıllar boyunca seni düşünerek işkence çekmeyeceğimi mi sanıyorsun? Onun çocuklarını doğurduğunu, partilerine ev sahipliği yaptığını, o sayısız küçük anı paylaştığını hayal ederek

mutlu çiftler kataloglamayı hiç düşünmezler, ama geri kalanımız fark eder ve deli gibi kıskanırız?"

Aman Tanrım. Ne diyordu?

"Bu benim için uygun olmayacak," dedi. "Cehennem gibi olacak."

"Ama eğer böyle hissediyorsanız, o zaman neden . . . ?"

"Ben Şeytan'ın Kendisiyim, unuttun mu? Cehennemdeki yerimi hak ettim. Sen daha iyisini hak ediyorsun." Elleri kızın kollarında aşağı yukarı dolaştı. "En iyisine sahip olmalısın. Sadece en iyi çiçekler, en iyi pasta, en iyi gelinlik, en iyi düğün değil... mümkün olan en iyi hayat, mümkün olan en iyi adamla. Tüm bunları hak ediyorsun. Ve sırf şu anda sana dokunduğum için, şafakta bir tabancayla yüzleşmeyi hak ediyorum."

Başını iki yana salladı. Tarif ettiği bu mükemmel, erdemli kadın kimdi? Kesinlikle Clio değildi. Adam onu her öptüğünde, o da onu öpmüştü. Ve saatlerce bu anın hayalini kurmuştu. Geceleri onunla yalnız kalmayı. Onun yatak odasında. Onun büyük, becerikli elleri vücudunun her yerindeyken.

Belki de bunu anlamadı.

Ona haber vermek için daha iyi bir zaman olamazdı.

Ona doğru bir adım attı ve ellerini göğsünün genişliğine dayadı.

Nefesini içine çekti. "Ne yapıyorsun?"

"Sana dokunmak." Avuçlarını gömleğinin yumuşamış keteninde ve altındaki gövdesinin sert, yontulmuş harikasında gezdirdi.

"Clio. . ." Sesi boğuk çıkıyordu. "Bunu yapamam."

"Yapmıyorsun. Hiçbir şey yapmıyorsun. Bu sefer her şeyi ben yapıyorum."

"Tanrı aşkına, neden?"

"Çünkü bu çok uzun zamandır istediğim bir şeydi."

Kollarını ona doladı, ellerini onun sırtına koydu ve yanağı yerleşene kadar öne doğru eğildi

dört nala atan kalp atışlarına karşı. Ve sonra onu sıkıca kavradı.

"Sakin ol, Rafe. Bu sadece bir sarılma." Gömleğinin ön kısmına sokularak yerleşti. "En son ne zaman doğru dürüst bir sarılma yaşadın?"

"I . . ." Göğsünün derinliklerinde bir yerden nefes verdi. "Hatırlayamıyorum bile."

Clio da yapamazdı. Sevgi dolu bir ailede doğmuştu ama sarılmak için yanlış aileydi. Daphne göstermelik bir kucaklayıcıydı - gevşek bir kucaklama, sırta birkaç hızlı vuruş ve bitti. Phoebe sarılmaktan hiç hoşlanmazdı.

Ama Clio'nun hayatta sıkı ve şefkatli bir kucaklaşmadan daha çok sevdiği çok az şey vardı. Bu konuda da çok iyiydi. Avuçlarını adamın sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirerek kaslarındaki gerginliği yumuşattı.

"Sen de bana sarılabilirsin," dedi.

Sonunda teslim oldu, güçlü kollarını kızın beline doladı ve çenesini kızın başına yasladı. Başparmağı sırtında rahatlatıcı daireler çizdi ve onu hafifçe ileri geri salladı.

Oh, tatlı merhamet. Mükemmel bir kucaklayıcıydı. Gerçek bir şampiyon.

Hiç bırakmak istemedi.

"Öncesi için özür dilerim," diye fısıldadı. "Londra'dan tüm o güzel şeyleri getirmek için çok çalıştın ve ben bunu mahvettim."

"Sen mahvetmedin."

"Sonra köpekle ilgili tüm o heyecan. Endişelendiğinizi biliyorum. Uzun ve zor bir gün oldu."

Onun için uzun ve zor bir yıl olmuştu. Bir hafta içinde hem babasını hem de şampiyonluğunu kaybetmişti.

İstediği kadar yas tutmuyormuş gibi davranabilirdi. Clio daha iyi biliyordu. Markiz'in ölümünden kısa bir süre sonra Granville House'a uğradığında onun nasıl görüldüğünü hatırladı. Yüzünde acımasız bir dayağın izleri vardı ama

Gözleri gerçek acısının derinlerde olduğunu gösteriyordu. Keşke o zaman ona sarılacak cesareti olsaydı diye düşündü.

Bu gece, bu ihmali telafi edecekti.

"Neden mutlu olmayı hak etmediğini düşünüyorsun, Rafe?"

Cevap vermeden önce durakladı. "Anlamak sana göre değil. Ben iyi olmakta kötüyüm, sadece kötü olmakta iyiyim. Kim olduğumu, neler yaptığımı bilmiyorsun. Yarısını bile bilmiyorsun."

"Olmayabilir. Ama bugün yaptıkların için neyi hak ettiğini biliyorum." Ayak parmaklarının üzerinde gerinerek dudaklarını adamın yanağına bastırdı. "Bu müzik için."

Başını eğerek adamın çenesinin alt tarafını, nabzının sert ve hızlı attığı yeri öptü. Bir günde uzayan bıyıkları tenine süründü. "Bu çiçekler için."

"Dur."

"Bu pasta için."

Dudaklarını adamın boğazının dibindeki çentiğe bastırdı. Sonra öpücüğü uzun süre tuttu, onun kokusunu ve sıcaklığını içine çekti.

Göğsünden acı dolu bir hırıltı yükseldi. Muhtemelen bunu bir uyarı olarak söylemişti ama Clio bu sesle cesaretlendi.

Onun üzerinde böyle bir etkisi olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Bu Rafe Brandon'dı, İngiltere'nin en sert, en güçlü, en korkutucu adamlarından biriydi. Ve o, Bayan Clio Whitmore, onun dizlerinin bağına çözmüştü.

Başını kaldırdığında onu kendisine bakarken buldu. Gözleri arzudan puslanmıştı. "Bu odayı terk etmen gerekiyor. Derhal."

Clio onunla tartışmaya çalışmadı.

Ama gitmek için de hareket etmedi.

Onun içinde bir savaşın sürdüğünü hissediyordu; arzu ve basit yakınlık ihtiyacı, hırsı ve sadakatiyle savaşıyordu. Bu gerçek bir mücadele idi ve bir izleyici olarak nefesi kesilmişti. Perçinlenmişti. Hangi tarafın kazanacağını görmek için gergin bir bekleyiş içindeydi.

Adamın elleri kadının sırtında düz bir şekilde duruyordu.

Ve sonra ... yavaşça ... adamın parmaklarının elbisesinin kumaşını toplayıp sıkı yumruklar haline getirdiğini hissetti. Kollarını büktü ve onu kendine doğru çekerek topuklarını yerden kaldırdı. Göğüsleri adamın göğsünün sert duvarına çarptı ve saf erkek sıcaklığının bir çıkıntısı karnına doğru titreşti.

Nefes alış verişi sertti. Dudakları onunkilere çok yakındı.

Evet.

Tanrım, evet. İstemek ve istenmek böyle bir duyguydu.

Ve artık bu duyguyu öğrendiğine göre, daha azına razı olmasını bekleyemezdi. Uysal ve kibar bir evlilik istemiyordu. Vahşi bir şey istiyordu. Yanlış istiyordu.

Onu istiyordu.

Clio gömleğini avuçlayarak onu bırakmasını yasakladı.
"Rafe."

Yatak odasının kapısı içeri doğru sallandı. "Merhaba."

Rafe, hakkını teslim etmek gerekirse, ona daha sıkı sarıldı.

"Kim var orada? Kendini tanıt."

Oh, hayır.

Sör Teddy Cambourne kapının girişinde duruyordu. Ve hiç memnun görünmüyordu.

Onuncu Bölüm

Hallelujah.

Kapı açılıp da Sör Teddy Cambourne'un sert yüzü ortaya çıktığında Rafe'in içgüdüsel olarak verdiği ilk tepki bu oldu.

Mükemmel. Mükemmel. Tanrıya şükür.

Mücadele sona ermişti. Oyun bitmişti. Yumruklarını Clio'nun elbisesinin arkasına geçirmiş, kardeşinin müstakbel gelinini sertleşen aletinin kabalığına karşı sıkıca çekerken yakalanmıştı ... ve hepsi bu kadardı.

Şimdi kötü adam olduğu ortaya çıkacaktı. Tüm bu düğün planlaması maskaralığından vazgeçebilirdi. Sör Teddy'nin şafağın ilk sislerinde ona ateş etmesine izin verecekti... ve öldürülse de, sakat kalsa da ya da sadece rezil olsa da, sıvışıp gidecekti. Clio ve Piers'ın gelecekteki mutluluğundan sonsuza dek yok olacaktı.

Güzel.

Ama Cambourne senaryoyu okumuş gibi görünmüyordu. Bağırıp çağırmadı, öfkelenmedi, onu bir canı ya da alçak olarak suçlamadı. Rafe'den baldızının elini çözmesini ve düello için ikinci adamını seçmesini istemedi.

Üzerinde sadece geceliği ve yüzünde boş bir ifadeyle, elinde bir çift siyah Hessian'la öylece duruyordu.

Çizmeleri Rafe'ye uzattı. "Al bunları."

Rafe öylece adama baktı. Düello kurallarının hiç öğrenmediği bir parçası mıydı bu? Eldiven tokatlananın bir adamı dışarı çağırmanın olağan yolu olduğunu düşünüyordu ama belki de yeni bir moda vardı: ona çizme vermek.

Sonra koridorun sonundan Daphne'nin seslendiğini duydu: "Teddy? Teddy, şimdi nereye gittin?"

Adam karısının sesine dönüp bakmadı bile. Sadece botları tekrar Rafe'e doğru bastırdı. "Yarın sabaha kadar cilalanmaları gerekiyor. Annem beni hayvanat bahçesine götürecektir."

"Sadece al onları," diye fısıldadı Clio. "Uykusunda yürüyor. Bunu bazen yapar."

Rafe botları aldı.

Clio ellerini Teddy'nin omuzlarına koydu ve onu tekrar kapıya doğru çevirdi. "İşte oldu. Bu iş bitti. Yatağına dönebilirsin."

"Umarım kaplanları vardır. Annem kaplanlar olacağını söylüyor."

"Peki, şimdi. Bu iyi olmaz mı?"

Uyuşuk bir şekilde kapıya doğru yürüdü. "Kapanlar çizgilidir. Grrrrrowr derler."

Rafe bir kahkaha attı.

Koridorun aşağısında, Daphne'nin çılgınlıkları giderek daha çılgınca bir hal alıyordu. "Teddy! Teddy, neredesin?"

"O burada!" Clio aradı. "O iyi." Rafe'e fısıldadı, "Kız kardeşime hayvanat bahçesinden bahsetme. Zaten yeterince utanacaktır."

Daphne ile koridorda karşılaştılar. "Oh, Tanrıya şükür." Kollarını kocasının boynuna doladı ve yanağını öptü.

Cambourne fark etmemiş gibiydi.

Phoebe de odasından çıkmıştı, sabahlığına sarınmış ve bir elinde bir kitap tutuyordu. "Bu şaşırtıcı değil. Bunu beklememiz gerekirdi. O yeni bir yerde."

Clio başını salladı. "Ama onu odasında tutmanın bir yolunu bulmalıyız. Bu kale ne kadar büyük ve geniş olursa olsun, başıboş dolaşması tehlikeli olabilir."

Daphne, "Anahtarı kapıya soktum ama kilitte unuttum," dedi. "Dersimi aldım. Bu geceden sonra, anahtar

yastığının altında uyuyor. Ya da belki boynumda."

Rafe, iyi kalpli Sör Teddy'yi zincire vurmaya önerme dürtüsüne direndi.

Clio, "Her ihtimale karşı koridora bir uşak yerleştireceğim," dedi.

"Teşekkür ederim." Daphne Rafe'e döndü. "Çok özür dilerim. Yıllardır böyle bir şey yapmamıştı."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Rafe.

Aksine, adama teşekkür etmesi gerekirdi. Çizgili kaplanlar bir yana, Cambourne Clio'yu yıkımın eşiğinden tek başına çekip almıştı.

Rafe bir elini saçlarının arasından geçirdi. Onun nesi vardı böyle? Clio'yu rahat bırakması için o kadar çok sebep vardı ki, saymak için Phoebe'ye ihtiyacı vardı. Yine de ellerini ya da dudaklarını ondan uzak tutamıyordu.

Daha iyi bir adam bunu başarabilirdi.

Ama daha iyi bir adam onun dokunuşu için bu kadar çaresiz olmazdı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Rafe sordu.

"Hayır, hayır. Şimdi iyi olacağız." Daphne kocasını yatak odalarına doğru sürükledi. "Gel canım. Yatağa dön."

Phoebe de esnedi ve odasına döndü.

"Bunlarla ne yapacağım?" Rafe hâlâ botları avuçlarının içinde tutuyordu.

"Bunları uşağına vereceğim." Clio onları aldı. "Bizi gördü diye endişelenmene gerek yok. Sabahları bu olaylarla ilgili hiçbir şey hatırlamaz."

"Doktora göründü mü?"

Başını salladı. "Ona her gece uyuşturucu vermek dışında yapılabilecek bir şey yok. Bu durumda, tedavi durumundan daha kötü olur. Geçtiğimiz yıl içinde gerçekten iyileşti. İlk evlendiklerinde daha şiddetliydi."

"Kız kardeşiniz için zor olmalı."

"Evet." Bakışları yana kaydı. "Ama garip bir şekilde, bu zorluğu ona kıskanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu onlarınkinin gerçek bir evlilik olduğunu gösteriyor. Bunca zamandır göremediğin şey buydu, Rafe. Bir düğün mükemmel bir etkinlik düzenlemekten ya da her şeyin en iyisine sahip olmaktan daha fazlasıdır. İki insanın en kötü şeylerde bile birbirlerinin yanında durmaya yemin etmesidir. Bu uzlaşma ve koşulsuz sevgidir."

"Mayfair'deki evlerin çoğunda evlilik böyle yürümez. Piers'ın da bunu beklediğinden şüpheliyim. Toplumun bu seviyesinde aşkın bir lüks olduğunu hepimiz biliyoruz. Evlilik bir sözleşmedir. Sen kendi payına düşeni kabul ettin."

"Bu haksızlık."

Bunun haksızlık olduğunu biliyordu. Çok gençti ve başka bir seçeneği olmadığına inanacak kadar büyümüştü. Sonra Piers onu yıllarca ortada bırakmıştı. Ve Rafe her şeyden elini eteğini çekmişken sosyal yükümlülüklerden bahsedecek biri değildi.

"Sözleşmelerden bahsetmişken . . . Benimle bir anlaşma yaptın, Rafe. Ve iki gün içinde bitti. Bana söz verdin ve sözünü tutmanı bekliyorum."

Kadın ona arkasını dönüp uzaklaştı ve adamın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve Bruiser'ın kafası koridordan içeri girdi. "Diyorum ki. Bir kargaşa mı var, ne-ne?"

"Rol yapmayı bırakabilirsin Montague. Cambourne uykusunda yürüyordu. Artık bitti."

Bruiser parmaklarını şıklattı. "Lanet olsun. Bunlarla hava atmayı umuyordum."

Koridora adımını attı, üzerinde desenli ipekten bir banyan ve tepesi dizlerine kadar inen bir gecelik vardı. Ucundan altın bir püskül sarkıyordu.

"Sınav bardağımı bulduğum yerden aldım." Bruiser püsküllü kuşağı sıkıca çekti. "Gecenin bir vakti bir şeyler olur da koridora fırlayıp birinci sınıf görünebilirim diye umuyordum."

"O zaman neden yapmadın?

"Kesikli şeyleri giymem çok uzun sürdü. Yeni doğmuş bir bebek gibi çıplak olmazsam uyuyamam."

Rafe sanki o görüntüyü beyninden silebilecekmiş gibi başını kaşdı. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

"Bu doğru, sinirlen. Kızgın kal. Geri geldiğini görebiliyorum." Bruiser onun omzuna vurdu. "O açlık, o kıskançlık, o kendini kanıtlama dürtüsü ... Gözlerinden okunuyor. Kısa sürede yeniden şampiyon olacağız. Sadece bunu ringe sakladığından emin ol."

"Sen kendi işini daha iyi yapabilseydin ben de kendi işime odaklanabilirdim." Rafe aptal gece şapkasının aptal püskülüne hafifçe vurdu. "Ne-ne."

"Oh, evet. Bu konuda. Sana daha önce söyleme fırsatım olmadı. Doktorlar ve köpeklerle birlikteydin. Ama yarın onu kazanacağımız gün."

"Bundan şüpheliyim."

Bugünkü çabaları onu etkilemediyse, fikirleri tükeniyordu.

Clio uzlaşma, sevgi ve her zaman yanında olacağına söz veren birini istiyordu. Rafe onun tüm bunları ve daha fazlasını hak ettiğini biliyordu. Onu kollarına aldığı anda, ona her şeyi vaat etmek istemişti.

Ama o kağıtları imzalayamazdı. İmzalayamazdı.

"İki kelime, Rafe. İtalyan ipeği. Belçika danteli. Fransız modistleri. Tohum inciler, pırlantalar, fırfırlar . . ."

"Matematikçi değilim ama bunun iki kelimedenden fazla olduğundan oldukça eminim."

"Önlükler." Bruiser koluna bir yumruk indirdi. "İşte sana iki kelime. Önlükler. Geldiler. Ve muhteşemler."

"Elbiselerin yeterli olacağını sanmıyorum. Bayan Whitmore varlıklı bir beyefendi. Güzel elbiselerden payına düşeni giymiştir."

"Bunlar gibi değil. Sana söylüyorum, karşı koyamayacak. Cor, bunları ben de giymek istiyorum."

Rafe odasının kapısını açtı. "Söylemem gerekirse: Yapma."
"Yapmayacağım. Bir daha." Ellerini havaya kaldırdı. "Şaka, şaka."

Ertesi gün Clio erkenden uyandı. Neredeyse hiç uyumadığını söylemek daha doğru olabilir.

Rafe'in de erken kalkacağını biliyordu. O her zaman öyleydi.

Onunla nasıl yüzleşeceğini bilemediği için korkakça bir çıkış yolu seçti. Yıkanıp giyindi, odasında kahvaltı etti, sonra Herefordshire'daki bir arkadaşına birkaç satır karaladı ve köye gitmek için bir bahanesi olsun diye zarfı mühürledi.

Son anda Phoebe de ona katıldı. "Ben de geleceğim. İp almam lazım."

"Tabii ki."

Clio kız kardeşinin üst katta bir sandık dolusu ip olduğunu biliyordu, ama daha fazla almadan birkaç günden fazla geçirirse endişeleniyordu. Yorkshire'da bir yerlerde, sadece Phoebe'nin siparişleriyle geçen bir ip fabrikası vardı.

Phoebe "Dün gece ne oldu?" diye sormadan önce kale yolunun sonuna henüz varmamışlardı.

"Zaten biliyorsun. Teddy uykusunda yürümeye başladı ve bir kargaşaya neden oldu. Bu daha önce de oldu ve yine olacağı kesin."

"Bunların hepsini biliyorum. Ben ondan önce ne olduğunu merak ediyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sizi Lord Rafe'in odasından çıkarken gördüm."

Drat.

Clio durumun böyle olabileceğinden korkmuştu ve işte teyit edilmişti. Sakin kalmak için elinden geleni yaptı. "Evet, ben de öyle yaptım. Pastadan herhangi bir zarar görmediğinden emin olmak için köpekle birlikte geç saate kadar uyanık kaldık. Sonrasında da konuşuyorduk."

"Anlıyorum."

"Konuşmamız gereken önemli konular vardı," diye devam etti. "Ama diğerleri öğrenirse yanlış bir izlenime kapılabilirler, o yüzden lütfen bu aramızda kalsın."

Ve lütfen daha fazla açıklama istemeyin.

Kız kardeşi omuz silkti. "Pekâlâ. Kimseye söylemem. Gerçi diğerlerinin ikinizin konuşmasını neden umursaması gerektiğini anlamıyorum."

Hayır, Phoebe anlamaz.

Phoebe tüm zekasına rağmen insanların inceliklerine karşı kördü. Herkesin sözüne inanırdı, sanki birinin yalan söylemeye zahmet etmesi için bir neden düşünemezmiş gibi.

Clio, en küçük kız kardeşini sosyeteye tanıtma zamanı geldiğinde olacıklardan çok korkuyordu. Birkaç yıl daha erteleyebilirdi ama onlar bir kontun torunlarıydı. Eninde sonunda, Phoebe takdim edilmeliydi. Ve Clio onu korumakta dikkatli davranmazsa, ton ejderhaları zavallı şeyi canlı canlı yiyip bitirecekti.

Ama bu sabah için, henüz bunu düşünmesine gerek yoktu.

Gün güzeldi. Yağmur ilk kez durmuştu. Evet, zemin çamurluydu ama güneş gökyüzünde istikrarlı bir şekilde yükseliyordu. Clio güneşin sıcaklığının tadını çıkarmak için pelerininin kapüşonunu geriye attı.

Kent kırsalının bu kısmını seviyordu. Ona uygun bir yerdi. Dramatik tepeler ya da vadiler yoktu. Sadece taş çitler ve çitlerle çevrili bakımlı tarlalar ve ara sıra ormanlık alanlar vardı. Twill Şatosu'nun kulelerinden bakıldığında, yeşilin bir düzine tonunun bir araya geldiği bir yorgan gibi görünüyordu. Rahat. Rahat.

Güvenli.

Kız kardeşini yağmurla taşan bir derenin üzerinden geçen dar, iki tahtalı bir yaya köprüsüne doğru götürdü. Dengede durmak için kollarını iki yana açarak teker teker karşıya geçtiler.

"Zamanla bunu düzgün bir köprüyle değiştirmeliyim," dedi Clio. "Ama ben bunun cazibesini seviyorum."

Son mesafeyi bir sıçrayışta aldı, sonra Phoebe'nin karşıya geçmesine yardım etmek için elini uzattı.

Bir tarafta arpa, diğer tarafta yonca olan iki tarlanın arasındaki patikada yürürlerken Clio elini onunkinin içinde tuttu. "Burası hakkında ne düşünüyorsun?"

"Her yeri sevdiğim gibi burayı da seviyorum." "Twill Kalesi'nde yaşamak ister misiniz?"

"Kalıcı olarak mı?" Phoebe kaşlarını çattı. "Bunu neden yapayım ki?" "Çünkü ben seni davet ederdim."

"Lord Granville Oakhaven'a taşınmak istemeyecek mi?"

"Belki onu burada kalmaya ikna edebilirim. Burası Londra."

Kız kardeşi başını salladı. "Yeni evli olacaksın. Beni ayaklarının altına almaktan hoşlanmaz."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Çünkü Teddy ve Daphne yeni evlendiler ve beni ayaklarının altında istemiyorlar. Daphne bana öyle söyledi. Akşam yemekleri dışında, ev yanmadığı sürece onları rahatsız etmeme izin yok."

Clio Phoebe'nin elini sıktı ama kız kardeşinin gerçeklerle rahatlatılmayı tercih ettiğini biliyordu.

"Seni her zaman ayak altında görmek isterim," dedi. "Piers'a gelince... o güçlü bir adam ama kalede kimin kalacağına o bile karar veremez. Twill Kalesi benimdir."

"Sadece evlenene kadar," diye belirtti Phoebe. "Sonra şato onun olur."

"Belki de onunla evlenmeyeceğim."

Kız kardeşi yolun ortasında durdu ve Clio da durdu. Kelimeler bir anda ağzından çıkıvermişti. Onları planlamamıştı. Ama şimdi ailesinin -en azından bir üyesinin- nasıl tepki vereceğini öğrenecekti.

Phoebe gözlerini uzaklara dikti.

"Eee?" Clio sordu. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve yakınında bir arı vızıldıyordu.

Kız kardeşi alnını gölgelemek için bir elini kaldırdı. "Bu Lord Rafe mi? Orada, çitin yanında."

Clio bu ani konu değişikliği karşısında şaşırarak kendini salladı. Phoebe onun itirafını duymuş muydu? En küçük kız kardeşinin ne yapacağı belli olmazdı. Bazen bir şeyi hiç not etmez, bir gün ya da bir hafta sonra onun hakkında yorum yapardı.

Clio da aynı yöne doğru dikkatle baktı. "Bu Bay Kimball'ın çiftlik arazisi."

Yonca tarlasının diğer tarafında, bir grup işçi kuru taştan bir tarla sınırını onarmak için yassı kayaları istifliyordu. Yalnız işçilerden biri diğerlerinin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Yan tarafa döndüğünde, tarlanın karşısındaki profilini tanıyabildi ama o zamana kadar nabızı çoktan atmaya başlamıştı.

Vücudu onunkini tanıyordu.

"Bu Lord Rafe," dedi. "Evet." Onları gördü ve bir elini kaldırdı. "Ne yapıyor bu böyle?"

"Görünüşe göre bir çiti onarıyorum." Phoebe onu kolundan çekti. "Hadi o zaman. Bize el salladığına göre onu selamlamalıyız."

"El sallamadı."

"Evet, salladı."

"Bir elini kaldırdı. Elini sağa sola hareket ettirmedi. Bu el sallamak değil."

Yine de taş sınırın yarısına gelmişlerdi ve artık kararlıydılar. Yaklaştıklarında Rafe keten giysili kollarını ceketinin kollarına geri soktu ve iki elini saçlarında gezdirdi.

Anında muhteşem görünüyordu.

"Başka bir elbise giymeliydim," diye mırıldandı Clio.

"Neden?" Phoebe sordu.

"Sebebi yok."

Ve gerçekten hiçbir sebep yoktu. Nasıl görüldüğü önemli değildi. Aralarında her ne varsa. Hiçbir şeye varmayacaktı.

Bir sonuca varamadı.

Ve bir açıdan, bu çekimden zevk almak yanlış olmalıydı. O kâğıtları imzalayana kadar, aklında ya da kalbinde olmasa da kâğıt üzerinde hâlâ Piers'la nişanlıydı. Ama bu heyecanın en ufak bir parıltısını bile hissetmek için o kadar uzun zamandır bekliyordu ki. Bir daha ne zaman böyle hissedeceğini kim bilebilirdi?

Rafe işçilere veda etti ve onlara doğru yürümeye başladı. Dizlerine kadar yoncaya batmış tarlanın ortasında buluştular.

"Bir çitin onarılmasına yardım mı ediyorsun?" Phoebe sordu.

"Birkaç saattir üzerinde çalışıyorum." Omzunun üzerinden baktı. "Çoğunlukla bitti, sanırım."

"Çok iyisiniz," dedi Clio. "Eminim Bay Kimball yardımınız için minnettardır."

Mütevazı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Antrenman yapıyorum. Efor sarf etmeye ihtiyacım var."

Oh, ve bu ona çok yakışıyordu. Cildi güneşten bronzlaşmıştı ve o efor aurasını altın bir post gibi üzerinde taşıyor, sağlık ve güç saçıyordu. Bir iki dakikalığına göz kamaşmasında kayboldu.

"Köye gidiyoruz," dedi Phoebe. "Ben ip alacağım."

"Postalamam gereken bir mektup var,"

diye ekledi Clio güçlkle. "İzin verirsiniz size katılacağım."

Böylece köye doğru yürüdüler. Clio mektubunu postaladı. Phoebe ipini satın aldı. Rafe sabahki işinden dolayı acıkmıştı ve öğle yemeğini barda yemelerini önerdi.

Basit, gösterişsiz bir yerdi. Bir düzine kadar masa, küçük bir bar. Günün yemek seçenekleri - hepsi iki tane - Bir tahtaya tebeşirle yazılmıştı. Bar müşterilerle dolup taşıyordu ve onlar içeri girdiğinde mekandaki herkes aval aval bakmaya başladı.

Clio başını salladı ve birkaç tanıdık yüzü fark ederek gülümsedi. Kiracılarının evlerini ziyaret etmek ve yerel tüccarlarla tanışmak için elinden geleni yapmıştı.

Ama onların ilgisini çeken onun görünüşü değildi, Rafe'inkiydi. Şöhreti önlerinde süzülüyor, odayı kesiyor ve ardında büyük bir iz bırakıyordu.

Barın içinde ilerlerken fısıltıları duyabiliyordu.

"Bu Rafe Brandon, değil mi?"

"Şeytanın Sahibi. Burada tatilde olduğunu duymuştum."

"Onu bir kez dövüşürken görmüştüm. Brighton'da. Biz Yarımada'ya gitmeden hemen önce alay için bir gösteri yapmıştı."

Rafe dedikoduyu duyduysa bile bunu kabul etmedi. Clio ve Phoebe'yi meyhanedeki son boş masaya yönlendirdi, iskambil oynayan bir grup adamın arkasında bir köşeye sıkışmış bir masa. Meyhaneci kız geldiğinde, bayanlar için çoban böreği, kendisi için de peynir, dilimlenmiş jambon ve tereyağlı ekmekten oluşan bir öğle yemeği sipariş etti.

Yemeklerini beklerken Phoebe bir ip çıkardı, dişleriyle kesti, uçlarını düğümledi ve ipten figürler örmeye başladı.

"Yeni bir şey üzerinde çalışıyorum ama bir türlü doğru yapamıyorum." Hayal kırıklığıyla başını salladı. Sonra ipi çözdü ve yeniden başladı. "Belki de bu ilmekle . . . İşte. Lord Rafe, ortadaki ip parçasını görüyor musunuz? Aşağıdan üçüncü. Sıkıca tutturun lütfen."

Phoebe'nin istediği gibi yaptı ve Phoebe ellerini aşağı doğru çekerek parmaklarını kale şeklindeki bir ip ağını ortaya çıkaracak şekilde genişletti. Rafe'in tuttuğu ip parçası ortada yükselen bir kuleye dönüşmüştü ve her iki yanında da kuleler vardı.

"Oh, aferin." Clio alkışladı.

Rafe takdirle ıslık çaldı. "Bu şimdiye kadarkilerin en iyisi."

Phoebe ipi bırakarak, "Bu gereksiz bir başarı," dedi. "İlk gösterime çıktığımda ayağa kalkıp ip figürleri yapabileceğimi sanmıyorum."

"Birkaç açılışa katılmış biri olarak konuşuyorum," dedi Rafe, "piyanoforte'de talihsiz bir performansla daha katlanmaktansa bir kızın yaylı çalgı figürleri yapmasını izlemeyi tercih ederim."

Phoebe Clio'ya baktı. "Açılış balonuzda ne sergilediniz?"

"Piyanoforte çaldım." Clio alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ne yazık ki. Ama Rafe katılmadığı için dinleme açısından kurtuldu."

Bir fıçı bira aldı.

Belki de bunun için onu dürtmemeliydi ama yokluğu canını yakmıştı. Çocukluğunda Rafe onunla hep dalga geçmişti ama bir tür arkadaş olduklarını düşünmüştü. Ve sonra bir arkadaşına en çok ihtiyaç duyduğu o gecede onu terk etmişti.

Clio, "Bu figürleri bir şekilde muhafaza edemiyor olmamız çok yazık," dedi. "Keşke onları herkesin görmesi için duvara asabilseydim."

"Böylesi daha iyi," dedi Rafe. "Duvara asarsak sadece ip olur. Onu özel kılan Phoebe."

Övgüsü Phoebe üzerinde pek etkili olmamış gibi görünüyordu ama Clio'yu şaşırtmıştı. Kalbinde hassas bir nokta zonkladı. Diş ağrısı gibi, sadece biraz daha aşağıda.

Pek çok iyi özelliği vardı. Neden şeytanlık konusunda böyle bir üne sahip olmakta ısrar ediyordu? Bunun kariyeriyle ilgili olduğunu düşündü. "Köpek Yakalayan Şeytan" ya da "Vahşi Çit Tamircisi" muhtemelen bir kavgaya pek seyirci çekmezdi.

Servis yapan kız mutfaktan yemeklerini getirdi. Phoebe hızlıca yedi, sonra ipini aldı ve iskambil oynayan adamları izlemek için sandalyesini çevirdi. Clio elindeki turta porsiyonunu dürtükledi.

Rafe Clio'nun köşesine yaklaştı, böylece daha rahat konuşabileceklerdi. "Bay Kimball bana arazi temsilcinizden ve çiftçilerle yaptığı toplantıdan bahsediyordu. Şerbetçiotu tarlaları ve bira fabrikası için fikirlerinizi paylaştı."

"Oh?"

"O ikna olmadı. Ben de ikna olmadım."

"Neden olmasın? Şerbetçiotu tarlaları başlangıçta yatırım gerektirebilir ama çiftçiler hasatları için hazır bir pazara sahip olacaklar." "Ürünün başarısız olmadığını varsayarsak." Bir kama itti

ağızına peynir.

Clio bakmamaya çalışıyordu ama adamın yemek yerken sergilediği özür dilemeyen, erkeksi tavırdan sessizce etkilenmişti. Görgü kurallarına özel bir önem vermiyordu. Görgü kurallarını çiğniyormuş gibi de yapmıyordu. Sadece yemek yiyordu.

Bunu garip, içgüdüsel bir şekilde çekici buldu.

Belki de onu kıskanıyordu.

"Kahvecileri, arabacıları ve oduncuları özel işlerle donatacağız," dedi kendi yemeğinden zarif bir ısırık alarak. "Bira fabrikasının kendisi düzinelerce kişiyi istihdam edecek. Tüm bölge için iyi olacak. Planlar sağlam."

"Her ne olursa olsun," dedi tıraş etmediği bıyıklarını hafifçe kaşıyarak. "Bir bira fabrikası kurmak muazzam bir yatırım gerektirir. Şerbetçiotu hassas bir üründür. Tüm çeyizinizi ve onunla birlikte şatoyu da kaybedebilirsiniz. O zaman çiftçiler ve kohopçular nerede olacak?"

"Risk olduğunu biliyorum. Ama kararsız bir modanın peşinde değilim." Başıyla kalabalık barı işaret etti. "İngilizler yakın zamanda bira içmeyi bırakmayacaklar."

"Ama siz bir İngiliz değilsiniz. Tarım ya da ticaret deneyimi olmayan, bekâr bir beyefendisiniz."

"Elbette deneyimim yok. Nerede edinebilirdim ki? Okulu bitirirken mi?" Bir parça bifteği dürtükledi. "Bu çok adaletsiz. Kadınların erkeklerin yapabildiğinin onda birini yapmasına izin veriliyor ama yine de on kat daha fazla dikkatle inceleniyoruz. Eğer eksik bulunacaksam, en azından bu sefer farklı olacak. Piyoano çalmadaki başarısızlıklarım yerine emlak yönetimindeki başarısızlıklarımdan dolayı yargılanmayı tercih ederim. Zor bir başlangıç olabilir ama bunu başarıya ulaştıracak fonlara ve kararlılığa sahibim. Ben olacağım."

Bilmediğim çok şey olduğunu ilk kabul eden benim. Ama öğrenmeye istekliyim ve öğrenebilirim."

Kafasını kaldırdığında Rafe masada değildi. Rafe bara doğru yürüyüp elinde bira dolu üç kalaylı fincanla geri dönerken ona baktı.

"Kahverengi bira," dedi ve ilk fincanı ona doğru itti. "Bitter. Porter."

"Üçü de mi? İşinizden dolayı çok susamışsınız."

"Bunlar senin için," dedi. "Öğrenmeye istekli ve yetenekli olduğunu söylemiştin. Hadi bunu kanıtla da görelim."

Demek ona bir ders vermek istiyordu. Bu oldukça tatlıydı. Saçma ve gereksiz ama tatlı.

İnsanların onları izlediğinin farkında olarak sesini fısıltıya indirdi. "Teşekkür ederim. Ama biliyorum. Brown ale, bitter ve porter'ı anlamadan bir bira fabrikası açmayı önermem."

"Bakalım farkı anlayabilecek misin?" Fincanları masanın üzerinde kaydırarak, altlarında bezelye olan ceviz kabukları gibi karıştırdı. "Tadına bakın ve bana hangisinin hangisi olduğunu söyleyin."

"Hangisinin hangisi olduğunu görerek söyleyebilirim. Bu kahverengi bira." Sırayla her birine başını salladı. "Bu porter ve bitter. Ama bugün hiç içmeyeceğim."

Clio, annesinin hayaletinin bu öneri karşısında baygınlık geçirerek yere düştüğünü duyabiliyordu. Kibar hanımlar limonata ya da arpa suyu içerdi. Belki biraz likör ya da bir bardak bordo şarap. Evde küçük bira. Bira içmezlerdi. Porter içmezlerdi. Toplum içinde değil.

"Yani bira üretmek istiyorsunuz ama içerken görülmek istemiyorsunuz. Bu hiç mantıklı değil."

"Saçma sapan bir dünyada mükemmel bir anlam ifade ediyor."

O bir erkekti; hiçbir fikri yoktu. Hanımlar her türlü şeyi üretmeye teşvik edilirdi -genellikle güzellik, akşam yemeği ve çocuklar. Ama bu üretimler zahmetsiz gibi görünmeliydi. Kadınsı gizem ve eterden alınmıştır. Toplum içinde çene kollarını yolan ya da

Ellerinde unla arayanlar. Arzusunu itiraf etmeye cesaret edemezdi.

"Burası yeri değil," dedi.

"Burası bir halk evi. Tanımı gereği içki içilen bir yerdir." Kahverengi birayı ona doğru itti.

Gururu nezaketine galip geldi. Clio bara temkinli bir bakış attıktan sonra sırayla her bir ağır testiği kaldırdı ve yudumladı. "İşte. Tadına baktım."

"Ve . . . ?" diye sordu.

"Ve ... iyiler."

"Yanlış," dedi. "İkisi iyi. Biri ise kalitesiz. İyi birayla kötüyü ayırt edemiyorsanız, çiftçilerden hasatlarını bira fabrikanız için riske atmalarını nasıl isteyebilirsiniz?"

İç çekti. Bundan kaçış yok gibiydi. "Kahverengi bira oldukça iyidir. Yerel suyla taze demlenmiş. Tatlı, cevizli. İçinde biraz bal da var. Birisi arpasının yanında yonca yetiştirmiş. Porter iyi. Renklendirmek için sadece yanmış şeker değil de koyu malt kullansalardı kahve aromaları daha zengin olurdu. Ama bugünlerde herkes açık malt kullanıyor. Şimdi, acı ..." Tekrar yudumladı ve başını eğdi. "Ben buna içki demezdim. Potansiyeli vardı ama maya düzgün çözünmedi. Bembeyaz gökyüzü ve çimenli tarlalar olabilecekken, sadece ... sise gömülmüş. Yazık olmuş. İyi Kentish şerbetçiotu israfı."

Bakışlarını kaldırdığında adamın kendisine baktığını gördü.

"Bütün bunlar nereden geldi?" diye sordu. Ama gözleri soruyu biraz farklı ifade etti. Sen nereden geldin? diye sordular.

Oh, Rafe. Başından beri
buradaydım. Sadece
bekliyordum.

"Bir kızın hobiye ihtiyacı vardır." Kendini biraz arsız hissetti. Hiç şüphesiz biranın etkisiydi. Ya da belki yüzündeki ifadenin.

O yoğun yeşil gözleriyle ona baktı ve son derece çekici ve çok yakın olmasına rağmen Clio aptalca ve kız gibi bir şey yapmamaya çalıştı. Mesela

saçına dokunmak. Ya da dudaklarını ıslatmak. Ya da tahrik olmuş erkekliğinin onun hassas tenine bastırma hissini hatırlayın.

Doğal olarak, üçünü de yaptı.

Kendine kızarak bakışlarını indirdi. "Bana böyle bakmaya devam mı edeceksin?"

"Evet."

"Neden?"

"Kendimle bir iddiaya girdim. Bakalım seni pembenin on tonuna dönüştürebilecek miyim?"

O anda bir tane daha saymış olmalı. Büyük ihtimalle sessiz bir kızıl tonu.

"Bir erkeğin hobiye de ihtiyacı vardır." Anı, ölümcül bir cazibe parıltısıyla sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Hesabı ben öderim."

Phoebe erkeklerin kâğıt oynadığı komşu masaya doğru eğildi. "Papazı bekleme," dedi en yakınındaki adama, omzunun üzerinden elindeki kâğıtlara bakarak.

"Phoebe," diye fısıldadı Clio sertçe. "Yapma. Bölmek kabalık olur."

"Ama bilmesi gerekiyor." Adamın omzuna hafifçe vurdu. "Karo papazını bekleme. Destede yok."

"Ne?" Adam omzunun üzerinden ona baktı.

"On dört eldir izliyorum. Destedeki diğer tüm kartlar en az bir kez ortaya çıktı. El başına ortalama yirmi bir kart açıldığına göre, karo papazının oynanmadan kalma ihtimali ...'de birden daha az." Durakladı. "Bir milyon üç yüz binde bir."

Adam kahkahalarla güldü. "O kadar büyük sayı yok."

"Onun nesi var böyle?" dedi masanın karşısındaki adam. "O bir tür yarım akıllı mı?"

"Senden daha zeki." Dağıtıcı destenin geri kalanını çevirdi ve gözden geçirdi. "O

Doğru. Karo papazı yok. Eğer destede yoksa, nerede?"

Phoebe omuz silkti. "Ben olsam sessiz arkadaşına sorardım."

Masanın karşısındaki iri yarı, kızıl saçlı adam kaşlarını çattı. "Burnunu erkeklerin işine sokma, kızım."

Clio kız kardeşinin dikkatini dağıtmaya çalıştı ama nafîle. Phoebe bir olguya kilitlendiğinde, kemiğe yapışmış bir köpek gibi olabiliyordu.

"İşte." Kızıl saçlı adama doğru başıyla işaret etti. "Sol kolunda. Kenarını görüyorum."

Şimdi adam masadan kalkmış, hepsinin üzerinde yükseliyordu. "Bana hilekâr mı diyorsun, seni küçük fahişe? Çünkü eğer öyleyse, buna katlanmayacağım."

İki eliyle masanın kenarını kavradı ve tüm masayı, kartları, biraları ve her şeyi ters çevirdi.

Clio kız kardeşini kollarının arasına aldı. Phoebe bu temas karşısında sertleşti ama yapacak bir şey yoktu. Bu adamın kız kardeşini incitmesine izin vermeyecekti.

"Yalancı, doğaya aykırı cadı," diye hırladı. "Sana söylüyorum, ben-"

Rafe içeri girerek adamla göğüs göğüse çarpıştı. Sesi alçak, kontrollü bir tehditti. "Duracaksın. Yapacağın şey bu. Çünkü bu hanımlardan birine bir daha dokunur ya da tehdit edersen, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki seni öldürürüm."

On Birinci Bölüm

Oh, evet. Rafe onu öldürebilirdi. Bu aşağılık, kokuşmuş pislik parçasını yok edebilirdi. Kolayca. Tek eliyle.

Bu da artık çok dikkatli olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Bu hanımların kim olduğunu biliyor musunuz?" dedi, hem pisliği bilgilendirmek hem de kendisine nezaketi elden bırakmamasını hatırlatmak için. "İkisi de Lynforth Kontu'nun yeğenleri. Bayan Whitmore yerel bir toprak sahibi ve yakında kardeşim Lord Granville ile evlenecek."

Rafe bira bardağını hâlâ sağ elinde tutuyordu. Sol ön koluyla adamın göğsünü dürttü. Tekrar tekrar.

"Onlara dokunmayacaksın." İleri doğru adım atarak adamı odanın kenarına doğru itti. "Onlarla konuşmayacaksın. Onlara bakmayacaksın." Adamı ahşap ve alçı duvara doğru itti. "Bir daha asla onların yakınında nefes almayacaksın. Karşılığında, bu bardan getirdiğin diş sayısı kadar dişle ayrılmana izin veriyorum. Bayan Whitmore'un damat adayı bir diplomat olabilir ama şu anda burada değil. Ben buradayım. Ve ben hiçbir şeyi kibarca yapmam."

Gençliğinde, sürekli kaynayan bir öfkeyle yaşamıştı. Bundan daha küçük hakaretler onu şiddetle kaynatırdı. On yıl önce olsa, önce yumruk atar, sonra düşünür, duvarlarda kan bırakır ve özür dilemezdi.

Artık yaşlanmıştı. Daha akıllı olduğunu umuyordu. Ama iş böyle pisliklere gelince? Daha az kızgın değildi.

Kontrolünü kaybetmeye yıllardır olmadığı kadar yakındı.

Sakin ol, Rafe.

Kart hilecisi kıkırdadı. "Kim olduğunu biliyorum Brandon. Zamanında iyi işler yapmıştın. Ama artık hepsi bitti, değil mi?"

"Uzun sürmeyecek. Yakında unvanımı geri alacağım."

"Öyle mi? Bakalım neyiniz varmış." Adam boynunu kırdı ve yumruklarını salladı. "Ben de bir iki kavgaya karıştım. Seni yeneceğim."

Rafe gözlerini devirdi. Lanet olsun.

Bu kızıl saçlı ahmak, uysal, korkak, pis kokulu bir pislik parçası olamazdı. Hayır, aptal bunu zorlaştıracak kadar sarhoştu.

"Kural olarak amatörlerle maç yapmam."

"Demek dedikodular doğruymuş," diye alay etti sarhoş.

"Sen bitmişsin. Korkudan kaçıyorsun."

"Dedim ya, kural olarak amatörlerle antrenman yapmam. Ama her kuralın istisnaları vardır."

Arkasında, giderek büyüyen izleyici kalabalığından biri bağırdı. "Bu bir dövüş, çocuklar!"

"Hayır savaştırmak o gerekli." Clio dedi, konuşan arkasından bir yerden.

Rafe onu duydu.

Gözleri kart hilesini hiç bırakmadı ama onu duydu. Ve onu rahatlatamasa da endişelenmesine gerek yoktu. Bu durumda hem onun hem de kendisi için neyin tehlikede olduğunu çok iyi biliyordu.

"Kart oyununu böldüğümüz için hepsi bizim hatamızdı," dedi cesurca. "Beyler, en içten özürlerimizi kabul edin. Öyle değil mi, Phoebe?"

"Özür dilemek için bir neden göremiyorum," dedi Phoebe. "Hile yapıyordu. Ben haklıydım."

"İkiniz de bu adama hiçbir şey borçlu değilsiniz," diye homurdandı Rafe, pisliğin gömleğinin önünden bir avuç aldı ve adamı ayak parmaklarının üzerine kaldırıca kadar avucunun içinde döndürdü. "Ona hak ettiğini vereceğim."

Adamın yüzü çok tatmin edici bir şekilde soldu.

Etraflarındaki taverna müşterilerinin heyecanı yeni bir boyuta ulaştı. Adamlar masaları ve sandalyeleri odanın kenarlarına boşalttı. Bahisler oynanıyordu. Ve elinde sallandığı kokuşmuş pislik ... bahisçilerin ne kadar azının şansını sevdiğini duymuş olmalıydı.

Rafe acıkmaya başlamıştı. Ve bunu kimin gördüğünü umursamıyordu. Bu acımasız ünü kazanmıştı ve istediği gibi kullanabilirdi.

Omzuna yumuşak bir dokunuş indi. Clio'nun sesi kırılarak fısıldadı, "Rafe, lütfen. Bunu yapma."

"Oh, bunu yapıyorum. Ve bundan zevk alacağım. İçkimi bırakır bırakmaz."

Bununla birlikte sağ elini ileri doğru uzatarak elindeki birayı meyhane duvarının kireç badanalı sıvasına, adamın beyazlamış, çirkin suratından sadece on santim öteye çarptı. Bira yere döküldü.

Elini çektiğinde, tankard orada, sıvaya gömülü olarak kaldı. Sanki onu kendi küçük rafı yapmış gibiydi.

"Hâlâ benimle dövüşmeye hevesli misin?" Rafe sordu.

Adam duvara saplanmış tankard'a doğru bir bakış fırlattı, hiç şüphesiz onu dişlerinin arasına gömülmüş olarak hayal ediyordu. "I . . . Bu ..."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Rafe adamı bıraktı ve adam yere düşüp öylece yattı. Tıpkı bir pislik gibi.

İzleyiciler daha nefeslerini tutamadan Rafe, Clio ve Phoebe'yi tek bir koruyucu kolun altına aldı.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi kalabalığa. "Bugün dövüş yok." Clio'ya mırıldandı, "Hadi yolumuza gidelim. Şimdi."

Rafe'nin ona iki kez sormasına gerek yoktu.

Clio oradan ayrıldığı için çok mutluydu.

Üçü köyün dışına doğru, köy yoluna varana kadar hiç durmadan ve konuşmadan yürüdüler.

Bir kazığa geldiklerinde Rafe durdu ve onlara döndü. Endişeli bir bakışla ikisini de süzdü. "İkiniz de iyi misiniz? Hiç zarar görmediniz mi?"

Clio başını salladı. "Zarar görmedik. Sadece biraz sarsıldık."

"Bu benim hatamdı, değil mi?" Phoebe'nin narin kara kaşları çatıldı. "Onu kızdırdım."

"Hayır," dedi Clio. "O bir ayyaş ve dolandırıcıydı ve sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ama yaptım. Yaptım." Saçlarını çekiştirirdi. "Her zaman yanlış bir şey yapıyorum ya da söylüyorum. Garip olduğumu biliyorum."

"Phoebe, hayatım. Sen tuhaf değilsin. Sen özelsin."

"Sanki ikisi aynı şey değilmiş gibi neden bu ayrımı yapıyorsunuz?"

Clio omzuna vurarak onu rahatlatmak için harekete geçti.

Kız kardeşi bu dokunuşu bir kenara itti. "Ağlayacağımdan ya da histeriye kapılacağımdan endişeleniyorsan, endişelenme. Ben ikisini de hiç yapmam. Beni tuhaf yapan da bu. Ya da en azından bir parçası. Fark etmediğimi düşünemezsin. Başkaları gibi düşünmüyor ya da davranmıyorum. Benim için önemli olan ama kimsenin umursamadığı şeyler var. Bir de herkesin değer verdiği şeyler var ki, ne kadar uğraşsam da bu yaygarayı anlayamıyorum. Daphne benimle dalga geçiyor. Clio, çok kibarsın ama endişelendiğini biliyorum. Bunu tartıştığınızı duydum."

"İkimiz de seni seviyoruz," dedi Clio.

"Ve ben de bunu anlamıyorum." Phoebe tırabzana tırmandı ve hızla uzaklaştı.

Clio onun peşinden koşmak için hamle yaptı ama Rafe onu geri çekti. "Bırak gitsin," dedi. "Evin yolunu biliyor."

"Ama o üzgün ve acı çekiyor. Buna tahammül edemem."

"Başka seçeneğiniz yok. Çünkü o doğru olanı yaptı. O diğer kızlar gibi değil." Koluna bir dokunuş yaparak onun itirazlarını susturdu. "Phoebe gibi sayılarla aram iyi olmayabilir ama on altı yaşında sorunlu olmak hakkında bir şeyler biliyorum. Bu konuda bana güvenin. Zaman zaman,

onun da

işleri yoluna koymak için bir alan. Gitmesine izin vermende bir sakınca yok. Sadece her zaman geri gelebileceğini bildiğinden emin olun."

Clio onun haklı olduğundan şüpheleniyordu ama bu durumu daha da kolaylaştırmıyordu.

Dikkatini dağıtmak için başını eğdi ve adamın eline baktı. Gördüğü şey onu irkiltti. "Kanıyor. Parmak eklemlerini alçıya sürtmüş olmalısın."

"Önemli bir şey değil."

"Yine de bir bakayım." Cebinden bir mendil çıkardı ve daha yakından incelemek için elini güneş ışığına kaldırdı. "Eğer Phoebe'nin gitmesine izin veriyorsam, biriyle ilgilenmem gerek."

O yaralarını kaşırken, adam rahatladı ve kazığa yaslandı.

Boştaki eliyle cebine uzandı. "Al. Bunu kullan. Her türlü ağrı ve acıya iyi gelir." Enfiye kutusundan daha küçük, disk şeklinde bir teneke çıkardı. "Bruiser buna yemin ediyor."

"Bruiser," diye tekrarladı, tenekeyi aldı ve başparmağıyla çevresini çizdi. "Demek antrenörün o. Ben de öyle düşünmüştüm. Bu adamı nereden buldun?"

"Hatırlamıyorum. Üzerinden yıllar geçti. Ve o hafta kafama sert darbeler almıştım."

Gülümsedi.

"İstersen Montague rolünü bırakmasını sağlayabilirim. İnan bana, bu benim fikrim değildi."

"Hayır, zahmet etmeyin. Daphne'nin ona yaltaklanmasını izlemek eğlenceli. O da eğleniyor. Misafirlerimden en azından birinin kaleyi takdir ettiğini bilmek güzel."

Clio başparmağının bir hareketiyle merhemin kapağını açtı. Zengin, keskin bir koku dalgası ona ulaştı. Kokuyu anında tanıdı.

Keklik üzümü yağı.

Bir an hareketsiz durdu ve bunun üzerindeki etkisini düşündü.

Parmaklarını uzattı. "Eğer falıma bakmaya çalışıyorsan, elimin yanlış tarafına bakıyorsun demektir."

Kendini hızlıca silkeleyerek büyüü bozdu. Orta parmağının ucuyla az miktarda merhem topladı ve sıyrılan eklemlerine sürdü.

Hayır, onun falına bakmaya çalışmıyordu. Ama o an ona kendi falıyla ilgili acı verici bir içgörü kazandırmıştı.

Bazen geleceği görmenin mümkün olduğuna inanıyordu. Avuç içini gümüşle doldurmaya gerek yoktu; kristal küreye de gerek yoktu. Tek gereken kendi kalbinizin içine bakma ve orada bulduklarınız hakkında dürüst olma cesaretiydi.

Bugün gördüğü şey şuydu: Hayatının geri kalanında, yüz yaz görecektik kadar yaşasa bile, ne zaman keklik üzümü koklasa aklına Rafe Brandon gelecekti. Paltosunun sıcaklığı, sırtışının şeytani ucu ve yağmurda onu öpüşünün tatlı şekli.

Parmak ucunu adamın aşınmış etinin üzerinde gezdirdi. Nazıkçe, sanki eli bir şiddet aracı değil de nemli tüylü bir yavruymuş gibi. "Geri döndüğünüzde sizi hiç hoş karşılamadı, değil mi? Merhum marki yani. Sorunlu bir gençken ve uzaklaşmak, işleri yoluna koymak için zamana ihtiyacın varken ... Seni eve kabul etmeyecek kadar inatçıydı."

"Adamı suçlayamam." Omuz silkti. "Ben Phoebe gibi değildim. Gerçek bir zebaniydim. Çok ileri gitmiştim."

"Bugün daha sakın olan seninkiydi." Onun elini okşadı. "Bizi kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim."

"Tatsız bir sahneden nasıl nefret ettiğini biliyorum." "Bazen tatsız bir sahneyi hak etmek gerekir."

Aslında Rafe durumu mükemmel bir şekilde ele almıştı. Aldatanı cezalandırmış, Clio ve Phoebe'yi savunmuştu. Ve kalabalığa da arzuladıkları şeyi vermişti. Etkileyici bir güç ve tehlike gösterisi. Gelecek aylarda ve yıllarda anlatılacak, yeniden anlatılacak ve süslenecek bir hikaye. Tüm bunları kan dökülmeden, boksörlük ününün hiçbir parçası tehlikeye atılmadan yapmıştı.

"Yarın işleri yoluna koymak için geri döneceğim," dedi. "Ve meyhaneciye hasar için ödeme yapacağım."

Biraz güldü. "Alçıdan mı bahsediyorsun? O deliği yamayacak değiller. Muhtemelen o tankardın etrafına bir çerçeve yapıp gururla sergileyecekler. "Rafe Brandon burada içti. "

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz aklına bir fikir geldi. Zihni bir su çarkından daha hızlı dönmeye başladı.

"İşte bu," dedi ve kutuyu bir çırpıda kapattı. "Bu bira fabrikasını başarılı kılmak için ihtiyacım olan şey bu. Bir iş ortağı."

"Bir ortak mı?"

"Evet. Çiftçiler ve tüccarlarla iyi ilişkileri olan biri. İngiltere'nin dört bir yanındaki pub ve tavernalarda adı bilinen biri." Heyecan göğsünde yükseldi ve onun gözlerinin içine baktı. "Böyle birini tanıdığınızı sanmıyorum?"

Çenesi çelik gibiydi. "Hayır."

"Gel, Rafe. Bu mükemmel olabilir. Yapabiliriz. "Şeytanın Kendi Birası" diyebiliriz. Reklamını yapmak için İngiltere'yi dolaşıp taverna duvarlarını yumruklayabilirsin. Sana kârdan pay veririm."

"Beni işe almak mı istiyorsun?"

Omuz silkti. "Neden olmasın? Bir noktada, bir kariyer edinmek zorundasın."

"Benim bir kariyerim var. Ben

bir savaşçıyım." "Ama-"

"Böyle bir şey olmayacak, Clio." Clio'nun itirazını, onu çitin üzerinden kaldırarak kesti. Sonra kendisi de ahşap çitin üzerinden atladı ve patika boyunca yürümeye devam etti.

Konuşma bitmiştir.

Clio kendi kendine iç geçirerek onun bir adım gerisinde yürüdü. Bir bira fabrikası fikri, ödüllü bir dövüş kariyerinin ihtişamıyla nasıl rekabet edebilirdi? Herhangi bir şey nasıl olabilirdi ki?

İtiraf etmeliydi ki, yakın zamanda yumruklaşma ihtimali olmuştur daha ziyade Heyecan verici. Ne zaman o düşündüm Rafe oldu

O hilekâr alçakla dövüşmeye hazırlanırken tüyleri diken diken olmuştu. Sadece Rafe bir şampiyon olduğu için değil, aynı zamanda onun gibi davrandığı için.

Ama bu nadir, baş döndürücü heyecan bile, onun yerine duvarı yumrukladığında hissettiği rahatlamanın yanında hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şeydi.

Yıllardır bu sporu takip ediyordu ve bu dövüşçülerin sonunun nasıl geldiğini biliyordu. Unutulmuş. Yoksullaştılar. Bazen hapsedilmiş. Bedenen ve zihnen parçalanmış.

Bunun Rafe'e olduğunu görmek onu öldürürdü.

Görece mahremiyet ve biranın verdiği kalıcı cesaret arasında, Clio bunu ona söyleyecek kadar cesur hissetti. Koşarak onun yanına gitti. "Sanırım Southwark'taki depona geldiğimde bana yalan söyledin."

"Nasıl yani?"

"Bana bir intihara karışmadığımı söylemiştin. Şimdi o kadar emin değilim. Kendini asmayı planlamadığını biliyorum ama dövüşmeye geri dönüyorsun. ? Aynı sona giden daha yavaş bir yol değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil."

"Kavgalarınızın hikayelerini okudum, Rafe. Sadece gazeteleri okuduğum ve sen de orada olduğun için değil. Onları araştırdım. Dubose ile yaptığın otuz dört raundun tamamını okudum. Dergiler nefes kesen ayrıntılarla anlatıyordu. Her darbe ve çürük."

"Muhabirler bunu olduğundan daha tehlikeli gösteriyorlar. Dergileri böyle satıyorlar. Ve bir sonraki dövüş için ilgi yaratmaya yardımcı oluyor."

Clio'nun endişeleri yatışmadı. "İnsanların senin hakkında konuşma şeklinden nefret ediyorum. Bugün o barda bile, herkesin yer açmak ve bahis oynamak için atlayış şeklinden. Sanki onların eğlencesi için kan akıtması ve acı çekmesi gereken insanlık dışı bir yaratıkmışsın, dövüş horozundan ya da yemlenmiş bir ayıdan farkın yokmuş gibi. Bu sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Ben onlar için savaşmıyorum. Kendim için savaşıyorum." "Tanrı aşkına, neden?"

"Çünkü bu işte iyiyim," dedi, sesi artık tedirgin geliyordu. "Bu işte harikayım. Ve hiçbir şeyde iyi değildim. Çünkü başarımın da başarısızlığımın da bana ait olduğunu bildiğim tek yer orası. Ringde İrlandalı bir liman işçisi, İngiliz bir tabakçı ya da Amerikalı bir azatlıyla karşılaşılıyor olabilirim. Zil çaldığında bunların hiçbirinin önemi kalmaz. Sadece ben varım. Gücüm, kalbim, aklım, yumruklarım. Bana verilen ya da benim aldığım hiçbir şey yok. Dövüşüyorum çünkü bu bana kim olduğumu söylüyor."

"Eğer size kim olduğunuzu söyleyecek birini arıyorsanız, bunu yapabilirim."

Omuz silkti. "Hayır, gerçekten."

Onun önüne atladı ve bir elini göğsüne koyarak onu yerinde tuttu.

Kalp atışları avucunun içinde zonkluyordu. Her atış damarlarında heyecan yaratıyordu.

"Sana inatçı, düşüncesiz ve gururlu olduğunu söyleyerek başlayabilirim. Ve cömert, koruyucu ve tutkulu. Toplum içinde şeytan gibi ata biniyorsun ve bir çift geyik derisi pantolonu saf sıvı günah gibi dolduruyorsun, ama özel hayatında bir manastır tarikatına katılmış gibi davranıyorsun. Çirkin köpeklerle karşı kibarsın ve beceriksiz kız kardeşlere karşı sabırlısın. Öpücüklerin çok tatlı. Ve hayatının bir değeri var." Boğazında yükselen duygulara karşı koydu. "Sana kim olduğunu söyleyeceğim, Rafe. Kendini şüphe içinde bulduğun her an. Ve seni kanlar içinde bile bırakmayacağım."

Gözlerini ufka dikti. "Dışarıdan değil belki. İçimde dövdüğün yerler var."

"Güzel."

Adil olan da buydu. Onun da kalbini kurdelelerle kesiyordu. "Gitmeliyiz," dedi. "Bizi bekliyor olacaklar. Bu öğleden sonra gelinlik giyeceksiniz."

Hâlâ ona bunu yaşatmaya niyetli miydi? "Keşke daha fazla bira içseydim."

"Yalvarıyor musun?"

"Oh, hayır." Clio elbisesinin önünü düzeltti. "Anlaşmamızdan cayman için sana hiçbir bahane vermeyeceğim. Bugün birkaç fırfırlı elbisenin içine gireceğim. Yarın, tasmamı çıkarırsın."

"Son kez söylüyorum," dedi, "sen köpek değilsin." Kadın nefesinin altından "Hav" diye mırıldandı.

On İkinci Bölüm

Çık artık," diye seslendi Daphne. "Çok uzun zaman oldu."

Rafe de sabırsızlanıyordu. O, Daphne, Teddy, Phoebe, Bruiser ve Ellingworth hep birlikte salonda oturuyorlardı. Bekliyorlardı.

Clio bitişik odada terzilerle birlikteydi. Giyiniyorlardı.

Zaten amaç da buydu. Sözüm ona, Clio'nun en beğendiğini seçebilmesi için üç ya da dört elbiseyi görmeleri sağlanacaktı.

Yarım saat geçmişti ama bir saat bile ortalıkta görünmemişti. Bir şeyler ters mi gitmişti?

Bir parmağını sandalyesinin koluna vurdu. Sonra dizini oynatmaya başladı. Bu şekilde oturmak onun için bir işkenceydi. Her zaman da öyle olmuştu. Cambourne gibi "boş zaman beyefendilerinin" bütün günleri, ayları ve yılları bu şekilde geçirmeye nasıl dayanabildiklerini bilmiyordu.

Kapılara, meşe ağacında bir delik açacak kadar sert baktı.

Çık dışarı, lanet olsun.

Sonunda Rafe daha fazla bekleyemedi. Ğzin isteyip koridora çıktı ve Savonnerie halısının üzerinde boylu boyunca dolağmaya bağıladı. Bir ileri bir geri, bağılı bir canavar gibi.

Bunun işe yaraması gerekiyordu. Gelinlik provası nişanı kurtarmak için en iyi şansı. Son şansı.

Rafe gibi kötü huylu bir kaba bile elbisenin bu girişimin en önemli parçası olduğunu biliyordu. Sadece eğitmeninin malzeme ve işçilik kalitesi konusunda haklı olduğunu umuyordu. Bunun ipekli bir elbise olması gerekiyordu.

İnce ve danteller o kadar karmaşıktı ki Clio aynada yansımalarını gördüğünde asla çıkarmak istemezdi.

Ve sonra evlenmek zorunda kalacaktı.

Ya da çürümeye yüz tutmuş bir gelinlikle şatosunda dolaşan yaşlı bir kız kurusu olacaktı. Rafe ikincisinin Clio'ya uyacağını düşünmüyordu ama her ihtimale karşı bu olasılıktan bahsetmeyecekti.

Güm.

Ses onu durma noktasına getirdi.

Garip. Belki de hizmetçiler eşyaları taşıyordu.

Ya da belki de burası periliydi. Korkuluklarına değecek her kalede en az bir hayalet olmalı.

Sonra yine oldu.

Güm.

Bunu boğuk bir acı çığlığı izledi.

Her iki ses de bir dizi çift kapının arkasından geliyordu. Eğer yanılmıyorsa, burası Clio'nun soyunma odası olarak belirlenmiş odaydı.

Saniyeler içinde kapıdaydı. "Bayan Whitmore?" Kapıyı yumrukladı. "Clio. İyi misiniz?"

Sonsuz dakikalardan sonra kapı bir parça açıldı. Boşluktan Clio'nun yüzünün bir santim genişliğindeki dilimini gördü. Mavi bir göz ve pembe dudaklar.

"Yardımcı olabilir miyim, Rafe?"

"Evet, bana yardım edebilirsin. Bana neler olduğunu anlatabilirsin. Neden bu kadar uzun sürdü ve o ses de neydi? Biri mobilyaları mı taşıyor?"

"Hayır, ben ..." Kadının nefes almakta zorlandığını ve kelimelerini toparlamaya çalıştığını anlayabiliyordu.

Sonra Clio'nun çığlığını duydu. Yanağı kızarmıştı ve gözleri -görebildiği tek gözü- yaşlı görünüyordu. Lanet olsun.

Sesini alçalttı. "Bana neler olduğunu anlat. Şimdi." "Bir şey yok. Sana söz veriyorum."

"O zaman kapıyı aç da kendim görebileyim."

"Rafe, ben iyiyim. Lütfen bana aldırma."

"Seni önemsiyorum. Uzun zamandır oradaydın. Ağladığını duydum. Yüzün kıpkırmızı. Zorlukla konuşabiliyorsun. Ve gümbürtüler vardı."

"Thumps?"

"Belki clunks."

Ağzı buruştu. "Clunks."

"Sesler." Elini yumruk yaptı. "Sesler duydum. Gözle görülür bir şekilde tedirginsin. İçeride bir şeyler oluyor. Ya sen kapıyı açarsın ya da ben kırarım."

O tek mavi göz genişledi. "Kapıyı gerçekten kıracak mısın?"

"Bugün beni tavernada gördün. Tehlikede olduğunu düşünseydim, duvarı kırıp geçerdim."

O tek mavi göz kırptı.

Şimdiye kadar onun hakkında bunu biliyor olmalıydı. Bir sonraki adam kadar esprili şakalardan hoşlanırdı ama kanı pompalanmaya başladığında kelimelerle uğraşamazdı. Ondan çıkan şey eylemdi.

"Pekâlâ. Madem ısrar ediyorsun." Geri adım atarak kapıyı açtı. "Gördün mü?"

Oh, gördü.

Onun muhtemelen görmemesi gereken pek çok yönünü gördü.

Narin fildişi dantelinden bir elbise giymişti. Ancak, dantel o kadar sıkı oturtulmuştu ki, şeffaflık noktasına kadar gerilmişti. Göğüsleri ikiz etli kepçeler halinde korsajdan taşıyordu ve ...

Ve bakışları aralarındaki karanlık, gizemli vadiye takılıp kaldı. Elbisenin geri kalanı daha dantel, tüvit ya da kızıl kadife olabilirdi. Ya da yanıyor da olabilirdi.

"I . . . Bu ..." Söyleyecek sözü yoktu. Yüksek sesle söyleyebileceği hiçbir şey.

"Bu bir tür şaka mı?" diye sordu. "Gelinlikten anladığın bu mu?"

"Özellikle değil. Ya da genel olarak."

Bu elbise kilisenin koridorunda yürümek için tamamen uygunsuzdu. Ancak, iş düğün gecesine geldiğinde . . .

Lanetlenme. Düşünceleri oradan uzaklaşamazdı. Bakışlarının da bağlanması gerekiyordu.

Gözler, Rafe.

Diğer çift.

"Ben de beni şıklık ve zarafetle bunaltmayı başarırınsın diye endişeleniyordum" dedi.

"Kötü değil."

Bakışlarını ona dikti. "Genelevdeki doğum oyununda bir melek olarak rol almış gibiyim."

Gülmekten kendini alamadı. "Birileri biz günahkârları kiliseye götürmeli."

"Hareket bile edemiyorum." Kekeleyerek üç adım attı ve romatizmalı bir ördek gibi yalpalayarak koridora çıktı.

"Duyduğun gümbürtü benim düşmemdi."

"İki kez mi?"

"Evet, iki kez." Yüzünü buruşturdu. "Yaraya tuz bastığın için teşekkürler."

"Başka bir elbise dene o zaman."

"Denedim. Hepsini denedim. Hepsi çok küçük."

"Ama Bruiser'ın bunları sizin ölçülerinize göre özel olarak istediğini sanıyordum."

"Ona ölçülerimi vermedim. Ve eminim Anna da ..." Kafa karışıklığı kaşlarına küçük çizgiler çizdi. Sonra ani bir farkındalık onları düzleştirdi. "Daphne. Tabii ya. Bu tam da onun yapacağı türden bir numara olurdu."

"Neden numara yapsın ki? Düğünü planlamak için yanıp tutuştuğunu sanıyordum."

"Oh, öyle. Bu sadece onun bana hatırlattığı bir şey.

. . ."

"Neyi?"

"Boş ver. Önemli değil."

"Önemli. Önemli olduğunu söyleyebilirim."

Gözlerine bir parça hüznün çökmüştü. Bu Rafe'de bir şeyleri kırma isteği uyandırdı. Sonra da parçaları onun etrafına bir barikat gibi dizmek.

"İşte buradasın." Daphne koridorda belirdi. "Ah, Clio. Çok güzel görünüyorsun."

Clio sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Çok gülünç görünüyorum. Bay Montague'a yanlış ölçüleri vermişsiniz."

"Hayır, vermedim. Ona tam doğru ölçüleri verdim."

"Ama elbise ona uymuyor," dedi Rafe.

"Öyle olacak." Daphne ablasının yanağını okşadı. "Göreceksin. Gelin gerginliği ve yapılacak onca işle birlikte, düğün gününe kadar bu mükemmel bir uyum olacak. Ve eğer bu yeterli değilse . . . ? Yardım etmek için buradayım. Annemin oyununu geri getireceğiz."

Annemin oyunu mu? Bu da neydi böyle?

"I . . ." Clio'nun sesi kesildi. "Affedersiniz, ben ... Yukarı çıkmam gerekiyor."

"Ama sen sadece bir elbise denedin," dedi Daphne.

"Bugün için fazlasıyla yeterli." Arkasını döndü ve koridorda ilerleyerek giriş holüne yöneldi.

"Huysuz değilsin, değil mi?" Daphne arkasından seslendi. "Yardım etmek istemiştin, biliyorsun." Rafe'e baktı, sonra omuz silkti ve gülümsedi. "Bana daha sonra teşekkür edecek. Göreceksin. Zaman zaman hepimizin biraz motivasyona ihtiyacı olur."

Motivasyon.

Rafe kendini motive olmuş hissediyordu. Ne yapmak için, bilmiyordu. Ama bir şeyler yapmak için oldukça motive olmuştu. Herhangi bir şey. Kanı damarlarında gümbür gümbür akıyordu.

Ve sonra, giriş holünden itibaren Clio ona bir amaç verdi.

Thunk.

"Lanet olsun bu sefil elbiseye."

Clio son sekiz yıl içinde pek çok utanç yaşamıştı. Daphne'nin kaçışını izleyen haftalar boyunca gülümsedi, herkesin onun hakkında fısıldadığını biliyordu.

Clio'nun sırasının gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Bir de Prattler'da kendisine ilk kez "Bayan Wait-More" dendiğini gördüğü gün vardı. Bu da berbat bir şeydi, ancak White's'taki bahis defterinde bahislerin listesini gördüğü gün onu geçebilmişti. İngiltere'nin en nüfuzlu düzinelerce beyefendisi, onun zor düğün tarihini kendi sporları için bir mesele haline getirmişlerdi.

Ama bu? Bu her şeyin ötesine geçti.

Hayatında hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Kendi kız kardeşi tarafından utandırılmış, kaçmak için çaresiz kalmış, bu şeytani elbise tarafından engellenmiş ve koridorda paytak paytak yürümeye başlamıştı.

Tabii ki etek ona çelme takana kadar. Sonra üçüncü taklayı attı.

Clio yakıcı bir gözyaşını kırıpıştırarak uzaklaştırdı. Gerçekten, bundan daha kötüsü olabilir miydi?

"Kalkma. Ben buradayım."

Rafe'in sesi.

Evet. Daha kötüsü de olabilirdi. Tanıdığı en çekici, en zorlayıcı erkek ve ona gözlerinde arzuyla bakan tek erkek, tüm bunlara tanıklık etmek için orada olabilirdi.

Şimdi aşağılanması tamamlanmıştı.

Onun yanında diz çöktü. "Bir yerin incindi mi?"

"Sadece gururum." Yeniden ayağa kalkmaya çalıştı.

"Demek dün pastayı bu yüzden yemedin." Dirseğini tutarak onu dengeledi. "Piers'ın seni ölçülerinle yargılayacağından endişelenmiyorsun değil mi?"

"Ben bir kadını. Herkes bizi ölçülerimize göre yargılar."

Ve Clio'nun annesi, Tanrı rahmet eylesin, bunu ona hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. Annesi bir kontun kızıydı, mükemmel bir eş olması beklenirdi; yine de sıradan bir deniz subayıyla evlenmeye tenezzül etmişti. Keşke biraz daha az şişman olsaydı, demişti bir keresinde Clio'ya sır olarak.

Bir akran.

Anneleri kızlarının aynı hataya düşmeyeceğine kararlıydı. Daphne ve Phoebe doğal olarak ince yapıydılar ama Clio'nun vücudu her zaman kıvrımlara meyilliydi.

"Annemin bir oyunu vardı. O buna oyun derdi. Piers ile nişanlanır nişanlanmaz oynamaya başladık. Akşam yemeğimi bir tepside odaya gönderirdi. Her yemek ayrı bir tabakta. Sonra da o öğleden sonra ne çalıştıysak bana onu öğretirdi. Fransızca dilbilgisi, Bavyera görgü kuralları, Hanoverian kraliyeti için doğru hitap şekilleri. Bana soru üstüne soru sorar ve yaptığım her hata için tatlıdan başlayarak tepsimden bir tabak alırdı. Bazı geceler o kadar çok hata yapardım ki akşam yemeği bile yemezdim. Sadece et suyu. Diğer geceler üç ya da dört çeşit yemek yedim. Ama hiçbir zaman tatlımı saklamayı başaramadım."

"Bu 'oyun' bana pek eğlenceli gelmiyor."

"Özellikle hatırladığım bir akşam yemeği vardı. Tepside bir dilim fındıklı kek vardı. En sevdiğim. O kadar dikkatle baktığımı hatırlıyorum ki, kızarmış şekerin ve tereyağlı cevizlerin tadını alabiliyordum. Beni sorgularken çok dikkatliydim. Her soruya mükemmel cevap verdim. Hiç hata yapmadım. Zaferden başım dönüyordu. Nihayet. Ve sonra, ben orada zaferle kaynarken, o tepsimdeki kek dilimini aldı."

"Sen hiç hata yapmadıysan neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Çünkü hatalı olan bendim," dedi Clio, duygularını daha fazla gizleme zahmetine girmeden. "Ben hatalıydım, sadece beni. Çok ağırlaşıyordum."

Rafe küfretti. "Annen bir aptaldı. Kız kardeşin de öyle."

"Annem benim için en iyisini istedi. Daphne'nin de iyi niyetli olduğunu biliyorum. Biz bir aileyiz."

"Aileden olmaları size zarar vermeyecekleri anlamına gelmez. Bu, nasıl derin keseceklerini bildikleri anlamına gelir."

Cevap vermedi.

"Dahası," dedi, "sana yalan söylediler. Çünkü sen ağır değilsin."

"Duygularımı korumak için bunu söylemene gerek yok."

"Söylüyorum çünkü gerçek bu."

"Ama ben-"

İçini buruk bir şekilde çekti. "Bunu sen istedin."

Bir elini Clio'nun sırtına dayadı, sonra diğer elini bacaklarının altından geçirdi. Ve tek bir zahmetsiz hareketle Clio'yu ayaklarının dibinden kaldırdı.

Kollarına.

İri, devasa, her kelimeyle büyük kolları. "Ne yapıyorsun?"

"Bir noktayı kanıtlıyorum." Onu kollarında zıplattı ve midesi kısa bir uçuşa geçti. "Ağır değilsin. Benim için değilsin."

Oh. Oh, merhamet.

Onun nefesini kesmişti, haydut. Ve uzun, baş döndürücü anlar boyunca, geri vermeyi reddetti.

Clio hayatında hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmediğinden emindi. Rafe'in her zaman çekici, erkeksi, tehlikeli ve arzulanan biri olduğunu biliyordu. Ama bu kadar yakından, gün ışığında ... Bakışları Rafe'in güçlü çenesinden, elmacık kemiğinin gururlu kesimine, mürekkep kadar koyu kirpiklerle çerçevelenmiş gözlerinin canlı yeşiline kaydı.

Çok güzeldi. Tamamen, erkeksi bir şekilde güzeldi. Bunu daha önce nasıl görmediğini bilmiyordu. Adamın onu görecektik kadar yaklaştırmadığını sanıyordu.

"Pekâlâ," diye başardı. "Artık meramını anlattığına göre, beni yere bırakabilirsin."

"Hiç şansın yok." Kollarındaki ağırlığını ayarladı ve her seferinde iki adım atarak onu merdivenlerden yukarı taşımaya başladı. "Bu elbiseyle bu merdivenleri asla çıkamazsın."

"Sana bir yük hayvanı gibi davranmayacağım."

"Ben bir canavar olabilirim," dedi sahanlıkta duraksayarak, "ama sen asla bir yük olamazsın. Sadece nereye gideceğimi söyle."

Merdivenlerin tepesine vardıklarında yumuşadı. "Bu taraftan." Sonra koridorda bir dönemece geldiklerinde, "Buradan dönün."

Rafe sağ botunun üzerinde dönerek onun yönünü takip etti.

"Odam neredeyse bitmek üzere. Biraz daha ileride." Artık bundan o kadar keyif alıyordu ki, kilometrelerce uzakta olmasını diledi. "İşte orada. Sağ taraftaki. Kapı pervazına dikkat et."

Kızın başını göğsüne bastırdı ve botuyla kapıyı iterek açtı.

Odaya daldılar ve Rafe aniden durdu.

Clio bu görüntünün kendisini etkilediği gibi onu da etkileyip etkilemediğini merak etti. Nasıl görüldüğünü: Onu yatak odasına taşıyan adam. Kadın, fildişi dantel bir elbise giymiş.

Yeni evliler gibi görünüyorlardı.

Ve orada, kaçınılmaz bir sal gibi önlerinde beliren Clio'nun dört direkli yatağıydı.

On Üçüncü Bölüm

Tanrım, şu yatak.

Rafe hayretle baktı. Dört tane yükselen, oymalı ahşap direk. Zümrüt kadifeden bir gölgelik. Ve yastıklar. Tabii ki yastıklar olacaktı.

Sıra sıra, yeşilin her tonunda.

Yatağın yarısını kaplıyorlardı, hepsi büyüklüklerine ve şekillerine göre düzgünce sıralanmıştı. Rafe'in onları karıştırmak istemesine neden oldular. Her seferinde bir hamleyle onları yere yuvarlamak istiyordu.

Clio'yu hemen yere bıraktı.

"İşlerin böyle gitmemesi gerekiyordu," dedi. "Daha fazla önlük sipariş edeceğiz. Tam oturanlardan. Bunu kendim göreceğim."

"Buna gerek kalmayacak." Ona sırtını döndü ve saçlarını ensesinden kaldırdı. "Sadece bundan kurtulmama izin ver."

"Sen . . ." Rafe boyun örtüsünü çekiştirdi ve boğazını temizledi. "Önlüğünü çıkarmamı istiyorsun."

Herhangi bir gelinlik değil, bir gelinlik. Yanında şu yatak varken.

"Düğmeleri çöz, hepsi bu. İçinde nefes alamıyorum. Pek çok şey olmadan hayatta kalmayı öğrendim -kek, düğünler, akranlarımla saygısı- ama henüz havasız yaşamayı öğrenemedim."

Tereddüt etti, kadının açıkta kalan ensesinin sütümsü yumuşaklığına ve daha masum görünmesi mümkün olmayan ve onu neşeye cehenneme götürecek olan minik, ipek kaplı düğme sırasına baktı.

Serbest kalan eliyle kendini yatağın direğine dayadı. "Lütfen, Rafe. Kendimi baygın hissetmeye başlıyorum."

Sessiz bir lanetle en üstteki düğmeye uzandı. Başka ne seçeneği vardı ki? Onun boğulmasına izin veremezdi. Kendisine gelince, adını çapkınlık ve çıplak şiddetle duyurmuştu. Zaten lanetlenmişti.

Parmak eklemlerini kadının çıplak boynuna dayamadan başparmağı ve işaret parmağı arasındaki küçük düğmeyi kavramakta zorlandı.

"Bunu yapabilir misin?"

"Bunu başarabilirim." Dişlerini sıktı ve titreyen parmaklarının hareketsiz kalmasını istedi. "Sadece bu elimi birkaç yıl önce bir kez kırmıştım."

"Özür dilerim."

"Üzülmene gerek yok. Sadece sabırlı ol."

Kadın hafifçe güldü ve adamın tekrar kontrolünü kaybetmesine neden oldu. "Bu benim hayat hikayem."

Sonunda ilk düğme deliğinden kaydı. Başparmağı kumaşın altından kayarak sırtının yumuşak derisine sürtündü.

İşte. Şimdi yola çıkmışlardı. Bir düğme aşağı, ve ...

Aşağıya doğru bir bakış attı.

. ..birkaç binlik gibi görünüyordu. Yüce Tanrım. Bugünlerde terziler düğme başına mı maaş alıyordu?

Dikkatini topladı ve görevine yoğunlaştı.

Birkaç düğme daha ve korsesini ortaya çıkarıyordu. Gerçekten de kadın iç çamaşırlarını iyi tanıyordu. Hayatında kaç tane bağcıklı korse görmüştü? Düzinelerce, kesinlikle. Belki de çok.

Hiçbiri onu bunun kadar etkilememişti.

Keten ve balina kemiğinden yapılmış bant, elbisesinin ince, beyaz çimenlerinin etrafına sıkıca sarılmıştı. Menekşelerin kokusu her yerdeydi. Bunaltıcı değildi. Menekşeler bunaltacak türden bir çiçek değildi. Kokuları onunla alay ediyordu. Duyularını okşuyordu. Sıcak ve güvende hissettiriyordu.

Ve bu hiç de güvenli değildi.

Eğer dünyada başka bir kadın olsaydı, şimdiye kadar onu yarı çıplak yakalamış olurdu.

Ama dünyadaki başka bir kadın olsaydı, bunun için bu kadar acı çekmezdi.

Her zaman yasak olanın tadına varmıştı. Ondan her zaman hoşlanmıştı. Bir de buna teninin narin kızarıklığına karşı masum beyaz dantelin heyecanını ekleyin. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Kan akmaması gereken her yere akıyordu.

Çözdüğü her düğmeyle ahlaksızlığı daha da arttı. Ellerini açmak, avuçlarını onun sırtının küçük kısmına sürmek istedi. Ona sahip çıkmak. Dudaklarını boynunun dibindeki çukura bastırmak. Parmağını düğümlü bağcıkların altından geçirdi ve onu kabaran sikine doğru çekti.

Kahretsin, Rafe.

Kenarlarından tuttu ve son birkaç düğmeyi kopardı.

"İşte. Bitti." Ve bir an bile erken değil. "Benim korse de," diye yalvardı.

Oh, Tanrım.

Bir adım geri çekildi, düğümü inceledi ve bağcıkların ucunu buldu. Grometi parmağıyla başparmağı arasında yakaladığında, akıl sağlığının gevşek ipliğini tutuyormuş gibi hissetti. Bir çekişte tamamen çözülecekti.

Yine de çekti. Başka bir şey yapamayacak kadar uzağa gelmişti.

"Nefes al," dedi ona.

Kadın itaat etti ve keskin nefes alışı onu çılgına çevirdi. Birden, bu sadece binlerce düğme ve şimdiye kadar açtığı en baştan çıkarıcı korse değildi. Onun dudaklarının altındaki yumuşak sıcaklıktı. Öpücüğünün tatlılığı. Saçlarındaki parmakları. Yağmur etraflarında bir koza örüyordu. Kahkaha ve sıcaklık.

"Bu daha iyi. Teşekkür ederim." Yüzünü ona döndü, kollarını gevşemiş elbisesinin korsajının üzerinde kavuşturdu. "Ta ki bu

Yıllardır kek yememiştim. Çok ilginç, değil mi? Bir şeyi tekrar tekrar reddederseniz, sonunda kendinize onu en başta istemediğinizi söylemeye başlıyorsunuz."

Kadının boynundaki bir tutam saçı süpürdü. "Sanırım buna aşına olabilirim."

"Piers Antigua'dan dönerken, annem onun dönüşünden önce beni aylarca a bıraktı. Su teresi orbası ve et ayından başka bir şey içmeme izin vermedi, belimi sıkmaya o kadar kararlıydı ki. Sonunda, yetersiz beslenme beni hasta etti. O kadar halsizdim ki, bırakın düğün töreninde ayakta durmayı, bir kalemi bile kaldıramıyordum. Her şeyi tekrar ertelemek zorunda kaldık."

Öfke onu boğmaya yetmişti. "O hatalıydı. Seni reddetmesi yanlıştı. Sana mkemmelden daha azını hissettirmekle hata etti."

"Ama ben mkemmek değilim. Bunun için değilim. Piers on yedi yaşında mkemmek olduğumu düşünseydi, benimle o zaman evlenirdi. Aynı şey on dokuz, yirmi bir ve yirmi üç için de geçerli. Beni en son neredeyse iki yıl önce, Viyana'ya gitmeden önce kısa bir ziyaret için buraya geldiğinde gördü. O hafta yeminlerimizi edebilirdik ve ben de onunla birlikte Kıta'ya gidebilirdim. Ama o beni orada istemedi. Belki de onu utandırırđım." "Onu utandırmazdın." Lanet olsun. Bu kadının yanında olmasından gurur duymayan her erkek, Rafe'in kıyma haline getirmek istediği bir adamdı. Kardeş olsun ya da olmasın.

"Annem hep aynı şeyi söylerdi. Ben iyi bir kızdım. Ama bir markiz için bu yeterince iyi değildi."

Rafe onun bu hafta boyunca kendisine neden direndiğini anlamaya başlamıştı. Defalarca, sadece "yeterince iyi" olmak istediğini söylemişti ve Rafe de defalarca ona daha iyisini istemesini söylemişti.

"Clio, sen ..." şehvetli, çekici, şehvetli.
"ok güzel."

Bir şekilde onu buna inandırmalıydı. Eğer kirli geçmişi ve açık sözlü doğası bir gün işine yarayacaksa, işte o zaman tam zamanıydı.

"İnanın bana," dedi. "Bir sürü adam var ki bir şeyleri olan kadınları tercih ederim."

"Piers'in o adamlardan biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunun için sağlam bir şans var. Ben onun kardeşiym ve o adamlardan biriyim."

Tanrım, dün yemek odasında onun altında hissettikleri. Vücuduna işleyen gürlüğünü hâlâ hissedebiliyordu. Her kıvrımı.

"O zaman hiç şansımız yok demektir," dedi. "Sen ve Piers birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

"Haklısın," dedi. "Kardeşim ve ben birçok yönden farklıyız. Neredeyse her yönden. O bir diplomat. Ben bir savaşçıyım. O görevine bağlı. Ben bir asiyim. Sekiz yılını sana ne kadar çekici olduğunu söylemeyi ihmal ederek geçirdi." Kapıya doğru yürüdü, kapattı ve anahtarı çevirdi. "Bir dakika daha beklemeyeceğim."

Kilit sesi duyulduğunda Clio'nun omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Kollarını düğmeleri açık elbisesinin korsajının üzerinde kavuşturdu ve kendine sıkıca sarıldı.

"Sana dokunmayacağım," dedi Rafe. "Sadece konuşacağım."

Tekrar ürperdi. Bunu bir tür teselli olarak mı söylemişti? Sesi onunla ilgili en tehlikeli şeydi.

"Kardeşimin aksine, söylenmesi gerekeni söylemekte hiç zorlanmıyorum. Ne kadar kaba ya da küstahça olursa olsun." Kapının önünde bir ileri bir geri volta attı. "Beni dinle. Sen . . . senin erkek kardeşin olmadı. Ergen erkek zihnini bilmiyorsun. Kadın bedenlerine doyamıyoruz. Göğüsler, kalçalar, bacaklar. Ayak bileği bile kanımızı pompalamaya yeter. Hizmetçiler banyo yaparken onları gözetliyoruz, müstehcen çizimler yapıyoruz ..."

"Bunu neden konuşuyoruz?"

"Çünkü her erkeğin ilk gerçek fantezisi olan bir kadın vardır. Gece gündüz düşündüğü ilk kadın. Rüyalarından sert ve ağırlı uyandığı ilk kadın." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sen benim için o kadındın."

"I . . ." Clio'nun nefesi kesilmişti. "Öyle miydin?"

"Öyleydin." Ona doğru bir adım attı. "Hâlâ öylesin. Azgın bir genç olduğumdan beri seni istiyorum. Bu vücut beni çılgına çevirdi. Her yemyeşil, yuvarlak, çıldırtıcı erotik kıvrım. Seninle, üzerinde ya da içinde yapmayı hayal ettiğim binlerce cinsel şey var."

Clio buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Bu yüzden, doğal olarak, mümkün olan en bilgiç ve aptalca cevabı verdi. "Bin mi? Bu oldukça inanılmaz bir sayı."

"Abartı olabilir. Ama çok da değil. Bir liste duymak ister misiniz?"

Başıyla onayladı. Eğer onu konuşmaktan kurtaracaksa, bundan daha çok seveceği bir şey olamazdı.

"Görelim bakalım." Bakışları kızın vücudunda gezindi. "Göğüslerinle başlayabilirim. Listenin ilk elli sırasını tek başlarına kaplıyorlar. Bir, okşama. İki, burun sokma. Sonra sırasıyla öpme, yalama, emme. Beş, nazıkçe ısırma. Altı, daha sert ısırma. Yedi, göğüslerini birbirine bastırma, sikimin etrafında sıkıca tutmak."

Ona göz kırptı. "Gerçekten mi?"

"Kendin söyledin. Erkekler iğrenç."

"Sanırım buna iğrenç demezdim. Sadece şaşırtıcı."

Aslında sadece görüntüsü bile -eğer hayal gücüne güvenebilirse- göğüs uçlarını gergin noktalara çekiyor ve kalçalarının arasını ısıtıyordu.

"Ve ben daha 10'a bile gelmedim," dedi. "Daha yeni başlıyorum. O listede benim bile yüksek sesle söyleyemediğim şeyler var."

Bir adım geri çekildi ve yavaş adımlarla onun etrafında dönmeye başladı.

"Lanet olsun. Sana nasıl bakacağımı bilemediğim zamanlar oldu. Çünkü sen çok iyi bir kızdın ve aklımda sana çok kötü, çok kötü şeyler yaptırmıştım. İstediyimi hatırladığımdan beri seni istiyorum."

"Sahip olduğun onca kadına rağmen."

"Sahip olduğum tüm kadınlara rağmen."

Gevşemiş elbisesini göğsüne bastırarak sıkıca kavradı. Bunların hiçbirine inanamıyordu.

"Ama Piers yüzünden olduğunu söylemiştin. Beni istedin çünkü onu kıskanıyordun ve bunun benimle bir ilgisi yoktu."

"Oh, evet." Onun önünde durmak için geri döndü. "Ben de kendime böyle söyledim. Kendime pek çok şey söyledim. Kendime sadece senin benim türümden olduğunu söyledim." Aç bakışlarını kadının vücudunda gezdirdi. "Senden etkilenmemin tek nedeni sarı saçlı, mavi gözlü, güzel kıvrımlı kadınlardan her zaman etkilenmiş olmamdı. Bu mantıklı olurdu, değil mi?

"Bu çok mantıklı olurdu."

Bakışları onunkilere kaydı. "Bu bir yalandı."

"Yani ... sarı saçlı, mavi gözlü, güzel kıvrımlı kadınlardan hoşlanmıyor musunuz?"

"Oh, öyleyim," dedi. "Öyleyim. Çünkü bana seni hatırlatıyorlar."

Tanrım.

Dizleri . . . Artık çalışmıyorlardı. Artık var olmayabilirlerdi.

Geriye doğru savruldu ve sırtı karyolanın direğine çarptı.

"Vücudun"-aralarındaki mesafeyi kapattı-"bu her çiğ, şehvet dolu, cinsel rüyam. Tüm bunların altında neye benzediğini merak ederek yıllarımı harcadım."

"Şey ..." Kollarını kavuşturdu ve dantel elbisesi yere kaydı. "Artık merak etme."

Tam olarak çıplak değildi. Elbisesi ve korsesi ayaklarının dibinde bir yığın halinde dururken bile hâlâ kombinezonunu ve iç etekliğini giyiyordu. Ama narin, doku inceliğindeki kumaş hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Rafe hiçbir şey söylemedi. Sadece ona baktı.

İç çamaşırının yakasındaki kurdele fiyonkunu kavradı ve gevşetti.

Gözünü bile kırpmadı.

Clio'nun nabızı hızlandı. Buraya kadar geri çekilmek için gelmemiştir. Eğer onu burada, açıkta ve reddedilmiş bir halde bırakırsa, gururu buna asla dayanamazdı.

Saf bir çılgınlık anında kollarını başının üzerine uzattı ve iki eliyle yatak direğini kavradı. Bu duruş omurgasını eğdi ve göğüslerini baştan çıkarıcı bir açı olduğunu umduğu bir noktaya doğru itti.

Baştan çıkarıldığına dair hiçbir belirti göstermedi.

Oh, Tanrım. Belki de tüm o itirafları sadece duygularını yatıştırmak için söylediği yalanlardı. Onu karşı konulmaz bulduğuna inanmakla aptallık etmişti. İşte karşısındaydı, bir kol mesafesinde durmuş, onun yarı çıplak vücudunu seyretmenin keyfini çıkarıyordu.

Direnmiyor.

Cesareti azaldı ve bakışları yere düştü. Ellerini de bırakmaya başladı. Kendini örtmesi, bu aşağılanmadan saklanacak bir yer bulması gerekiyordu. Belki dolaba ya da yerdeki güzel bir çatlağa.

"Yapma."

Büyük bir eliyle iki bileğini de yakaladı. Onları yerlerine bastırdı ve orada tutarak onu yatağın direğine kelepçeledi.

"Kımıldama."

Evet. İşte bu daha iyiydi.

Temasın ani sıcaklığı ve zorlayıcılığı, adamın arsız bakışları, kadının duruşundaki kırılganlık... hepsi kadının heyecanla kıvranmasına neden oldu.

Sadece Rafe'in onun vücudunu çekici bulduğunu bilmek değildi. Onun da kendi vücudunu oldukça çekici bulmasıydı. "Şu haline bak," diye nefes aldı.

Öyle yaptı. Kendisine baktı ve ince beyaz elbisesinin altındaki pembeleşmiş tenini hayranlıkla seyretti. Güneş ışığı

Pencerelerden akan su ılıktı ve açık tenine nazik davranarak onu pembe bir ışıltıyla boyadı. Sivri meme uçları kumaşı zorluyor ve sürtünüyordu. Hafifçe yuvarlatılmış karnı ve kalçaları kendileri için hiçbir mazeret göstermiyordu.

Bu onun bedeniydi. Hiçbir erkek aynı Geyi yapmamıŒ olsa bile o bundan zevk almayı öğrenmiŒti. Kıvrımlı, cömert, kadınsı ve güçlüydü ve bir misafir odasını süslemekten ya da bir beyefendiden diğere servet aktarmaktan daha fazlasını yapmak için yaratılmıştı.

Baştan çıkarmak, emek vermek, ilham vermek, yaratmak ve sürdürmek için yaratılmıştır.

Rafe'in onu elleri bağılı bir şekilde tutmasına rağmen, içinden bir güç duygusu geçti. Bir kez olsun kadınlığının tadını çıkarabiliyor ve bunu üstesinden gelinmesi gereken bir dezavantajdan başka bir şey olarak hissedebiliyordu. Saygı duyulacak, tapılacak bir nitelik. Hatta korkulacak.

Şu anda her şeyi yapabilirdi. Kendini bir- "Bir tanrıça," diye mırıldandı.

Yüce Tanrım. Cümleleri unut. Şimdi onun düşüncelerini bitiriyordu.

"Tıpkı bir Grek tanrıçası gibi yontulmuşsun." Bakışları onunkileri yakalamak için yukarı kayd. "Ve işin cehennemi, vücudun seninle ilgili en çekici üçüncü şey. Zeki aklın ve güzel kalbinden hemen sonra."

Eğer kalbine hayran olmak istiyorsa, bunu hemen yapsa iyi olurdu. Çünkü organın her an pes edeceğinden şüpheleniyordu. "Zeki aklı" şimdiden bir kase kuru pastaya dönüşmüştü.

"Eğer benim olsaydın, seni tutardım ve zevk verirdim." Nefesini içine çekti. "Ne yapardın?"

Öne doğru eğildi ve sesi karanlıktı. "İlk başta seni kollarıma alacağım. Kalbini benimkine yakın tut ve bunun yeterli olmasına izin vermeye çalış. Ama bu yeterli olmazdı. Daha fazlasını istemeye başladım. Daha fazlasını istemeni sağlamak isterdim."

Şimdiden daha fazlasını istiyordu. Clio kendini sabitlemek için yatağın direğine yaslandı.

Durmayın. Lütfen, devam et.

"Bu güzel saçlarını indirir ve parmaklarımın arasından dökülmesine izin verirdim. Ellerimi kollarında, sırtında gezdirirdim. Ve en hassas, en yumuşak yerlerini... İşte orada ağzımı kullanırdım. Ve sonra ..." Sözleri kulağını haşlayana kadar başını eğdi. "Ve sonra elimi vardianın altından kaydırır ve sana dokunurdum. İkimizin de en çok istediği yere."

Oda görüşünde bulanıklaştı. Kalçalarının arasında donuk, ağrıyan bir nabız atmaya başladı.

"Yap şunu," dedi, kızın ellerinden birini bırakarak. "Benim için yap."

Kadın irkildi ama adamın boştaki eli beline gitti ve onu sabit tuttu.

"Kimse yok," dedi. "Kimse bilmeyecek. Kimse görmeyecek. Benim yapamadığımı yap. Sadece bu seferlik."

Kalbi boğazına tırmandı. Bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Bu şekilde olmazdı. Onun önünde olmazdı.

Şakağını onunkine bastırdı. "Tanrım, Clio. Sanırım seni istemekten öleceğim. Eğer senin de bunu hissetme ihtimalin varsa. Yalnız olmadığımı bilmeme izin ver."

Bu çılgınlıktı.

Ama bunu istiyordu. Ve onun asla yalnız hissetmesini istemiyordu.

Titreyen parmaklarıyla kombinezonunun bağlarını gevşetene kadar -sadece bir dokunuşla- döndürdü ve elini içeri kaydırdı. İç çamaşırının kumaşı hâlâ parmak uçlarıyla göbeği arasında duruyordu ama önemsiz denecek kadar inceydi.

Dokunuşunu aşağı doğru kaydırırken dudağını ısırıldı.

"Evet, işte orası," diye mırıldandı. "Evet. İstedğin yer orası, değil mi? Ve benim de istediğim yer. Orası çok güzel. Güzel, pembe ve sıcak."

Başını salladı.

"Ve ıslak. Benim için çok ıslaksın, değil mi?"

Clio'nun nabızı sözlerinin acımasızlığı karşısında hızlandı ama gerçeği inkâr edemezdi. Parmaklarını kalçalarının arasına soktuğunda, keten yumuşadı ve nemlendi.

"İşte," dedi.

Elinin yatak direğinde onunkini örttüğü yerde, bir parmak ucunu ikinci ve üçüncü parmaklarının arasına soktu, sanki bacaklarını ayırıyormuş gibi yavaşça dikişi izledi. Ya da seksinin kıvrımlarını.

Sonra dokunuşu tam da birleştikleri hassas kıvrıma yerleşti.

"Burana dokun," diye fısıldadı, parmak ucunu kadının her yerinde hissettiği sıkı, sabit daireler çizerek hareket ettirdi. "İşte böyle."

Her türlü utanma ya da edep duygusunun ötesindeydi ve adamın sözleri onu bir tür transa sokmuştu.

Parmakları tam doğru yere kaydığında nefesi kesildi ve irkildi.

"İşte bu kadar." Kızın kulağını öptü. "İşte iyi bir kız."

Bu sözler onu gülümsetti. Bir kez olsun iyi bir kız olmamıştı. Kötü, kötü bir şey oluyordu ve bu hoşuna gidiyordu.

O da bayıldı.

Kısıtlamalarının sınırı yıpranıyor gibiydi. Diliyle kulağının şeklini çizdi, sonra kulak memesini ısırды. Adam boğuk bir inilti çıkardığında kadının hisleri mırıldandı.

Ve sonra eli - kadının beline yerleşmiş olan eli -Hareket etmeye başladı. İlk başta sadece biraz. Başparmağı ikna edici bir kavis çizerek ileri geri okşadı. Sonra elinin tamamı nazik bir okşayışla yukarı aşağı hareket etmeye başladı. Her geçişte parmak uçları kalçasının biraz daha aşağısına değiyor, başparmağı göğsünün alt tarafına biraz daha yaklaşıyordu.

Lütfen.

Onu bir şekilde cesaretlendirmek istiyordu ama tamamen durmasından korktuğu için çok cesur bir şey söylemekten ya da yapmaktan çekiniyordu.

Hızla yaklaştıkları bir sınır vardı. Geri dönüşü olmayan bir nokta.

Sonunda -mırıldandığı bir yeminle- onları uçurumun kenarına getirdi. Eli yukarı doğru kayarak kadının göğsünü kavradı. Adamın eli

Başparmağı meme ucunu buldu, zevkten ve rahatlamadan bayıldı.

"Gel." Fısıltısı sıcak ve sertti. Dilini kızın boynunda gezdirdi. Yumuşatılmış ketenin içinden göğsünü kaldırıp şekillendirdi, meme ucunu başparmağının altında yuvarladı. "Eğer ruhumu lanetleyecekse, boşaldığını duymam gerek. Ve bunun benim için olmasını istiyorum."

Kadın kendine dokundu, adam da ona dokundu ve mutluluk, yıkıcı bir dalga gibi önünde yükselene kadar birikti ve arttı.

Titriyordu. "Rafe ..."

"Ben buradayım. Sana sahibim. Sadece olmasına izin ver."

Ağız onunkini yakaladı ve ona ihtiyacı olan sığınağı verdi. Mutluluk içine çöktüğünde inledi, hıçkırdı ve hepsini onun öpücüğüne bıraktı. Güvende olduğu yere.

Ve her şey bittikten çok sonra bile onu öpmeye devam etti. Çok tatlı bir şekilde.

Adam kadının kolunu yatak direğinden kurtardı ve birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Kadın parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi. Adam onun yanağına dokundu. Çok hafifçe, sadece parmaklarının arkasını kullanarak.

Bu, ona değer verildiğini hissettiği en yakın andı.

Ama öpüşmelerini kestiğinde yüzündeki ifade... Bu, kalbine saplanan bir hançer gibiydi. Alnına suçluluk duygusu kazınmıştı ve gözlerinin yeşili pişmanlığın tonundaydı. Sanki ona hayatının en güzel, en şehvetli deneyimini yaşatmak yerine ondan bir şey çalmıştı.

"Rafe, bu-" "Clio, yapamayız-"

"Bayan Whitmore?" Kapı çalındı. "Bayan Whitmore, elbiseniz için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Anna.

"Drat drat drat," diye mırıldandı.

Rafe'in seçtiği kelimeler kesinlikle daha az nazikti.

"Bir dakika," diye s e s l e n d i Clio. Kıpırdandı, sonra ayaklarının dibindeki elbise ve kombinezon havuzundan çıktı.

Rafe'i elinden tuttu. "Çabuk ol. Bu taraftan."

Direndi. "Beni saklamak istemiş olamazsın. Ben çok büyüğüm. Dolaba ya da perdelerin arkasına sığmam."

"Buraya sığacaksın." Panellerle kaplı duvarda küçük bir çentik buldu ve kaydırarak açtı. "Bu taraftan. Acele edin."

Gizli odaya adım attı, tek parça pencerenin ve diz çökmüş bankın etrafına baktı. "Bu da ne böyle?"

"Bu bir hitabet. Evin hanımının içine kapanıp düşünmesi için özel bir şapel." Başıyla diğer tarafı işaret etti. "Benim oturma odama açılan benzer bir kapı var."

"Burada olduğunu bile asla bilemezsin." Tavana hayranlıkla bakmak için başını eğdi. "Bu kale gerçekten de bir harika."

"Sana söylemiştim." Gülümseyerek paneli kapatmak için hareket etti.

"Bekle." Elini boşluğa koyarak paneli açık tuttu. "Sen de öylesin, Clio. Sen gerçekten bir şeysin. Bundan asla şüphe etme."

Elini geri çekti ve kapı kayarak kapandı.

Bölüm On Dört

Buzdan heykeller hakkında konuşmalıyız," dedi Daphne o akşam daha sonra.

"Mecbur muyuz?"

Üç Whitmore kardeş akşam yemeği için giyinmek üzere Clio'nun oturma odasında toplanmıştı. Tıpkı genç oldukları zamanlardaki gibi. Clio saçlarını tararken Phoebe tuvalet masasında oturuyordu. Daphne yan yatmış, Clio'nun yatağına uzanmıştı. Bir eliyle bir kadın dergisinin sayfalarını çeviriyor, diğer eliyle de bir kâsedan ahududu koparıyordu.

Phoebe'nin köydeki sorunlarına ve Daphne'nin çok küçük elbiselerle yaptığı aşağılayıcı numaraya rağmen, Clio'nun bu akşam kız kardeşlerinin yakınına ihtiyacı vardı. Bazen tanıdığınız şeytanla yüzleşmenin, sizi bir yatak direğine sıkıştırıp meme ucunuzu parmağının altında oynatan şeytanla yüzleşmekten daha kolay olduğunu düşünmekten başka bir açıklaması yoktu.

Daphne, "Belki de ünlü aşıklardan bir çiftin heykelini yapmayı düşünüyordum," diye önerdi. "Romeo ve Juliet'e ne dersiniz?"

"Sonu kötü bitti," dedi Phoebe. "Biri zehirlendi, biri hançerle öldürüldü."

"Kleopatra ve Marc Antony?"

"Daha da kötüsü. Bir yılan ısırığı, bir kılıç." "Lancelot ve Guinevere, o zaman."

"O bir münzevi olarak öldü. O bir rahibe oldu."

Daphne bıkkınlıkla içini çekti. "Her şeyi mahvediyorsun."

"Yani anlamaya başlıyorum." Phoebe Clio'ya bir saç tokası uzattı. "Ama bu sefer benim suçum değil. Yasak aşk ilişkileri hikâyelerde asla iyi sonuçlanmaz."

Clio, kız kardeşinin koyu renk saçlarını basit bir bukle haline getirirken dilini tuttu.

Phoebe haklıydı. Rafe ile arasındaki bu her neyse, bundan iyi bir şey çıkmazdı. Buna tam olarak aşk ilişkisi diyemezdi. Aşk kelimesi hiç telaffuz edilmemişti ve bir kenara atılamayacak kadar geri dönülmez bir şey yapmamışlardı.

Ama bunu bir kenara atmak istemedi.

Onu sıkıca kavramak ve asla bırakmamak istedi. Onu o kadar şefkatle kucaklamıştı ki ... Onun kucağında hissettiği güvenlik ve coşku. Bunu istiyordu. Daha fazlasını istiyordu. Onun kendisini düşündüğü kadar sık onun da kendisini düşünmesini istiyordu.

Bu da, kabaca tahmin etmek gerekirse, her nefes alışta oluyordu.

O kağıtları gecikmeden imzalamak zorundaydı. İmzalamalıydı. Hiç değilse vicdanını rahatlatmak için. Piers ona özel bir şefkatle davranmamış olabilirdi ve belki de nişanları sadece formaliteden ibaretti ama bir adamla resmi olarak nişanlıyken başka bir adam için frakını düşürmek yanlış olmalıydı.

Phoebe, "Eğer ünlü aşıklar istiyorsanız, her zaman Ulysses ve Penelope vardır," diye önerdi. "Kocası ona dönmek için dünyayı dolaşırken o yirmi yıl boyunca sadık kaldı."

"Kuğular," diye ağzından kaçırdı Clio, uzun süredir acı çeken, sadık kadınlardan konuyu değiştirmek için umutsuzca. "Bu buzdan heykeller genellikle kuğu değil mi?"

"Evet ama herkesin kuğuları var," dedi Daphne. "Romantik olmaları gerekiyor çünkü ömür boyu çiftleşiyorlar."

Aynadaki yansımada Phoebe ince bir kaşını kaldırdı. "Akbabalar, kurtlar ve Afrika termitleri de öyle. Onların buzdan heykellerini hiç görmedim."

Clio tam bir termit tepeciğinin kulağa tam da olması gereken şey gibi geldiğini söyleyecekti ki yatak odasının kapısı çalındı.

Anna elinde bir zarfla içeri girdi. "Size bir mesaj geldi, Bayan Whitmore. Taşıyıcı aşağıda cevabınızı bekliyor."

"Bu saatte mi? Ne kadar gizemli." Mührü kırdı ve mektubu açtı. "Bu bir davetiye."

Ve hoş bir konu değişikliği. Daha iyi bir zamanda gelemezdi.

Clio gazeteyi taradı. "Bir baloya davetliyiz. Yarın akşam."

"Yarın akşam mı?" Daphne sordu.

"Görünüşe göre Lord ve Leydi Pennington Tunbridge Wells yakınlarındaki mülklerinde ikamet ediyorlar. Kısa süre için özür diliyorlar ama Kent'te olduğumuzu yeni öğrendiler." Gazeteyi indirdi. "Eee?"

"Kabul etmeliyiz." Daphne heyecanla canlandı. "Evli bir kadın olarak yeterince baloya gitmedim."

"Mükemmel. O zaman sen ve Teddy gidebilirsiniz. Ben Phoebe ile evde kalacağım."

"Clio, sen de gelmelisin. Gelmezsen dedikodu çıkar."

"Eğer katılırsam dedikodu olur," dedi ve yazı masasına doğru ilerledi. "Ben de bundan kaçınmak istiyorum."

"Evet ama bu sefer farklı olacak," dedi Daphne. "Herkes düğün planlarından bahsedebiliriz. O zaman bu sefer gerçekten olacağını bilirler."

Ama öyle değil.

"Peki ya Phoebe?" diye sordu.

"Bırakın o da gelsin. Bu sadece küçük bir kır eğlencesi. Dans etmeyecek tabii ki."

"Gitmek istemiyorum," dedi Phoebe. "Sıkılırim ve yerimden olurum."

"Evet, ama bu yüzden gelmelisin," dedi Daphne. "Böylece onu nasıl gizleyeceğini öğrenmeye başlarsın."

Clio kız kardeşine bir bakış fırlattı. Pek işe yaradığı söylenemez.

"Daha on altı yaşında," dedi Daphne. "Topluma karışmaya ihtiyacı var."

Bunu kötü bir şekilde ifade etse bile, Clio kız kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. Er ya da geç Phoebe'nin aile dışındaki insanlarla etkileşim kurma becerisini geliştirmesi gerekecekti.

"Gitmek istemiyorum," dedi Phoebe, tuvalet masasının bankında dönerek. "Bu berbat bir çile olur. Beni zorlamayın."

"Oh, kedicik. Daphne'nin hakkı var. Yakında toplum içinde hareket etmeye başlaman gerekecek ve küçük, arkadaş canlısı bir top başlamak için iyi bir yer." Zarfa hafifçe vurdu. "Seni zorlamayacağım ama umarım katılmayı seçersin."

Phoebe düşündü. "Lord Rafe de katılacak mı? Gelirse ben de giderim."

"Hayır," diye itiraz etti Daphne. "O yapamaz. Montague iyi olur. Ama Rafe'i alamayız. Pennington'lar onu da dahil etmek istememişlerdir herhalde."

Clio kız kardeşinin sözlerine sinirlendi. "Davetiye bana ve misafirlerime verildi. O da benim konuklarımdan biri."

"Evet, ama onun burada olduğunu bilmiyorlardı. Aksi takdirde bizi hiç davet etmezlerdi. Bunu aklından bile geçirme, Clio. Şatoda kalmasına izin verecek kadar naziksin. O Granville'in kardeşi, başka şansın yok. Ama artık kibar toplumda hoş karşılanmıyor."

Clio'nun göğsünde bir duygu alevlendi, sıcak ve uçucu. Daphne'nin sıradan küçümsemesini toplamak, onu küçük bir top haline getirmek ve bir tenis raketiyle sert bir darbe indirmek istedi.

Şampiyon bir boksörün kendisini savunmak için ona ihtiyaç duyabileceği fikri çok saçmaydı. Zaten muhtemelen baloya katılmak istemezdi.

Ama onu dışlamak Daphne'ye ya da bir başkasına düşmemeli.

Sen gerçekten bir şeysin, dedi ona. Bundan asla şüphe etme.

Rafe de bundan şüphe etmemeli.

"Lord Rafe Brandon," dedi, "benim y a n ı m d a her zaman

hoş karşılanır." Clio aynada saçını kontrol etti ve

gri ipeğinin önünü düzeltti. "Eğer bize katılmak isterse tabii."

Ve Rafe'yi aramak ve sormak için odadan çıktı.

"Hâlâ yüzük yok mu?" Rafe soruyu adımlarını bozmadan sordu.

"Hâlâ ... yüzük yok," diye yanıtladı Bruiser. Rafe'in aksine o nefessiz kalmıştı. "Biraz yavaşlayamaz mıyız?"

"Hayır."

Kale duvarının çevresinde dört tur atmışlardı bile. Neredeyse yeterli değildi. Rafe hâlâ onun yumuşaklığının parmak uçlarına yapıştığını hissediyordu. Hâlâ dudaklarında onun tadını alıyordu. Hâlâ onun yumuşak inlemelerinin ve iç çekişlerinin kulaklarında yankılandığını duyuyordu.

Bu hızla giderse bütün gece koşacaktı. O zaman bile, asla suçluluk duygusunu geride bırakacak kadar uzağa koşamazdı.

Bu öğleden sonra Clio'ya yaptığı şey çok yanlıştı.

Aynı zamanda güzel, hassas ve yüceydi. Ama yine de yanlıştı. Ve tamamen onun hatasıydı.

Yıllar geçtikçe dürtülerini dizginlemeyi, yumruklarını çekmeyi öğrenmişti. Ama o dantelli elbisenin vücudundan aşağı kaymasına izin verdiğinde, Şeytan'ın dokuyabileceği en ince keten elbiseyi ortaya çıkardı. Onun dokunuşunu davet ediyor, hatta yalvarıyordu.

Günaha boyun eğmemeliydi.

Bayan Lydia Fairchild ona bu dersi gençliğinde vermişti. Centilmen bir çiftçinin kestane saçlı kızı, bir bahar öğleden sonrasında Rafe'i meyve bahçesine çekmiş ve elini eteklerinin altına sokmuştu. Saf kadına ilk dokunuşuydu bu. Onun sıcaklığı ve istekliliği karşısında şaşkına dönmüştü. Saçlarının elma çiçeği gibi kokması.

En önemlisi de, her yerde istenmediğini hissettiği bir zamanda, onun dokunuşunu nasıl da istemişti.

Bir saat kadar süren hevesli bir el yordamından sonra, Rafe suçluluk duygusuyla babasıyla konuşmak için zayıf bir teklifte bulunmayı başarmıştı. Buna karşılık Rafe parmaklarını onun yanağına koyup gülmüştü. Ailesi kendisinden yirmi yaş kadar büyük bir taşra beyiyle bir evlilik ayarlamıştı. O ise önce yerel bir zamparayla birkaç heyecan yaşamak istiyordu.

Sonuncusu da değildi. Yıllar boyunca kadınlar ona zevk, merak, isyan, kaçış gibi çeşitli nedenlerle gelmişlerdi ama aşk ve evlilik bunların arasında değildi.

İyi ki de öyle, demişti kendi kendine. İçinde çok fazla şeytanlık vardı. Zihnini keskin tutmak istiyorsa, Rafe'nin sürekli hareket halinde olması gerekiyordu. Tek bir yerde kalmak onu huzursuz ediyor, düşüncesizce hatalar yapmaya eğilimli kılıyordu. Yerleşik düzene geçmekten acizdi.

Ama bu onu, bunu yapan erkekleri kıskanmaktan alıkoymuyordu. Ve hızlı, sert bir ilişkiden daha fazlasını istiyordu.

Sadece daha fazlasını istiyorum.

Köşeye ulaştığında durdu ve yerinde koşarak Bruiser'ın ona yetişmesini bekledi.

"Daha fazla önlük sipariş etmelisin," dedi Rafe. "Daha iyilerini. Daha uygun olanlardan."

Eğitmeni eğildi, yan tarafını tuttu ve acı dolu bir yüz ifadesi takındı. "Çoktan yaptım. Ama birkaç gün sürecek."

Kahretsin, birkaç günü yoktu.

Rafe öğleden sonra batmakta olan güneşe yumruk üstüne yumruk atarak boks yapıyordu. Sanki turuncu diski gökyüzüne fırlatacak kadar sert bir yumruk atabilirmiş ve tıpkı alçı duvara gömülü tankard gibi oraya yapışabilirmiş gibi. O zaman bu gün sonsuza dek sürecek ve verdiği sözlerle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

"Başka bir şey olmalı," dedi. "Daha önce denemediğimiz bir şey."

"Bunların hepsini yaşadık." Bruiser bir kolunu uzattı ve duvara yaslanıp nefes nefese kaldı. "Çiçekler,

Pastalar, törenler, elbiseler. Eksik olduğunu düşündüğüm tek bir şey var."

"O da ne?"

"Aşk."

Rafe küfretti.

"Geçen gece onu duyduğun," dedi Bruiser. "Sevgi istiyor. Ve bağlılık ve uzlaşma. Kadınların 'Ölüm bizi ayırana dek' gibi sözler söylerken bunları istiyor gibi görünmeleri ne kadar komik, değil mi? Şimdi, eğer Clio-

"Bayan Whitmore." Rafe sert bir sağ kroşe fırlattı.

"Eğer Bayan Whitmore, Lord Granville'in onu sevdiğine inansaydı, bütün bu çaba farklı olabilirdi."

Rafe kollarını indirdi. "Kardeşim de tıpkı babamız gibi. Granville'ler duygulardan etkilenir, tıpkı Alplerin bir esintiyile sallandığı gibi. Onu Piers'in aşık olduğuna nasıl ikna edebilirim?"

"Bilmiyorum, Rafe. Ama sizin değerlendirmenize sunacağım çok eski bir yöntem var. Binlerce yıldır insanlar bunu büyük bir etki yaratmak için kullandılar. Buna yalan söylemek deniyor."

"Yalan söyleme konusunda berbatım."

"Neyse ki eğitim konusunda çok iyiyim." Bruiser hiç uyardıktan Rafe'in sırtına atladı. "Evet."

"Ne halt ediyorsun sen?" Rafe bir daire çizerek döndü ve öğretmenine bir tür sivrisinekmiş gibi vurdu. Sadece daha sinir bozucuydu.

"Sakin ol, aygır." Bruiser ayak bileklerini Rafe'in kalçalarına sırtlanmış bir şekilde kilitledi. "Sadece böyle koş, olur mu? Ben tükendim ve senin daha fazla efora ihtiyacın var."

Rafe oflayıp pufladı ve tekrar koşmaya başladı. Bruiser haklıydı; bu şekilde çok daha hızlı yorulacaktı. Ve eğer Twill Şatosu'nda bir gece daha geçirme umudu varsa, kendini sersemletene kadar koşması gerekiyordu.

"Şimdi beni iyi dinle," dedi öğretmeni, kuzey duvarı boyunca ilerlerken Rafe'nin boynuna sıkıca yapışarak. "İyi bir yalanın anahtarı nakıştır."

"Okulu bitirdiğim o günü kaçırdım."

Bruiser topuğunu onun kaburgalarına sapladı. "İğne iplik gibi değil. Sözel türden. Süslemeler. Ayrıntılar. Bir yalanı inandırıcı kılan bunlardır. Dedikleri gibi, şeytan ayrıntıda gizlidir."

Rafe homurdandı.

"Eğer onu Piers'in aşık olduğuna ikna etmek istiyorsan, iyi bir hikaye anlatman gerekecek. Zamanı, mekanı ve detayları olan bir hikaye. Şimdi bana Parisli opera dansçısıyla yattığın zamanı anlat."

"Hiçbir Parisli opera dansçısıyla yatmadım."

"Tam olarak demek istediğim bu, seni ahmak. Uydur şunu."

Rafe denedi. Gerçekten denedi. Hayalinde, onu boncuklu, kırmızı asmalı bir yatağa doğru çağıran karanlık, gizemli bir kadının fantezisini canlandırdı. Ama zihni garip bir simya gibi çalışarak kadının abanoz saçlarını altına çevirdi. Kadının koyu, dumanlı gözleri tanıdık, sevimli bir maviye dönüştü. Yatağa gelince... kafasında canlandırabildiği tek yatak, zümrüt kadifeli, dört direkli ve sıra sıra mükemmel yastıklarla dolu bir yataktı.

Hayalinde bile, başka bir kadınla yatacak gücü yoktu. Bugün değil.

Muhtemelen uzun, çok uzun bir süre için değil.

"Bu çok aptalca," dedi. "Sana söylüyorum, yalan söyleyemem."

"Yapabilirsin. Sadece pratiğe ihtiyacın var. Ve eline mükemmel bir fırsat geçmek üzere," diye mırıldandı Bruiser. "Tam da ..."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı yakınlardan biri -ve bir kadın-. "Şimdi," diye bitirdi Bruiser.

Rafe göğsü kabarmış bir halde geri çekildi. Clio'nun hizmetçisi - Anna'ydı değil mi? - yolun ortasında önlerinde duruyordu. Terli, nefessiz bir adamın sırtında yetişkin bir adamı taşıırken neden kale duvarının etrafında koştuğunu merak ettiğine şüphe yoktu.

Elleri çırpındı. "Bunu böldüğüm için çok özür dilerim."

"Mantıklı bir açıklaması var, korkmayın," dedi Bruiser. "Lord Rafe beni taşımak zorunda kaldı. Bir rahatsızlığım var."

Kesinlikle biliyorsun, diye düşündü Rafe.

"Bir koşul mu?" Kaşları birbirine çarptı ve Rafe onların arkasında dönen küçük çarkları görebiliyordu. "Öyle mi..." Sesini alçalttı. "Ciddi bir şey mi?"

"Maalesef, evet. Muhtemelen ölümcül."

Nefes alışını iki eliyle kapattı. Çünkü görünüşe göre tek el yeterince dramatik olmazdı. "Hayır. Ama kesinlikle bir şeyler yapılabilir. Nedir o?"

"Bilmiyorum. Doktor beni gördüğünde bilincim yerinde değildi. Lord Rafe bunu daha iyi açıklayabilir." Bruiser onu kaburgalarından dürttü. "Devam et o zaman. Ona hastalığının tüm hikâyesini anlat. Ayrıntılı olarak. Tüm ayrıntılarıyla. O Alman doktor ne demişti?"

Rafe ona tek bir kelime söyledi. "Frengi."

Hanımefendinin hizmetçisi yeşilin soluk bir tonuna döndü. Küçük adımlarla geri geri gitmeye başladı. "Bayan Whitmore'un sizi aradığını söylemeye geldim lordum."

Bununla birlikte, çılgınca bir reverans yaptı ve kaçtı.

Kız gözden kaybolduğu anda Bruiser kulağını çimdikledi. "Seni lanet olası ahmak."

"Neden şikâyet ediyorsun? Yalan söyledim. O da bana inandı."

"Seni bunun için yakalayacağım." Rafe'in kaburgalarına tekme atmaya başladı.

Rafe sırtını duvara döndü ve adamı duvara çarptı.

"Cebim," diye ciyakladı Bruiser. "Sınav bardağına dikkat et." "Sınav bardağını siktir et." Rafe onun bir yığın halinde yere düşmesine izin verdi. "Ve nakışın da canı cehenneme. Clio'ya yalan söylememe gerek yok. Piers'la evlenmek için yeterince dürüst nedeni var. Adam bir sürü parası olan lanet bir markiz ve iyi biri, onurlu bir adam. Daha iyisini yapamaz."

Ve Rafe onun en iyisine sahip olacağına kararlıydı. "Peki ya sen?" Bruiser sordu.

"Peki ya ben?"

Bruiser kendini yerden kaldırdı, pantolonundaki tozu temizledi ve ellerini Rafe'nin omuzlarına koydu. "Geleceğin burada tehlikede. Gidip başka bir dövüşçü bulabilirim ama sahip olduğun tek şey sensin. Ve şimdiye kadar Dubose'u yenmek için herhangi bir şansın olacaksa, bunu istemen gerektiğini bilecek kadar çok dövüştün. Bunu bu dünyadaki her şeyden daha çok istemelisin."

Rafe gözlerini kapadı ve kendisini Dubose'la dövüştükten sonra yerde yatarken gördü. Gözleri yanıyor, kafası kalındı. Görüşü ter ve kan yüzünden bulanıklaşmıştı. Hakem şampiyonluğunun son anlarını sayarken etrafındaki kalabalık tezahürat yapıyor ve bağırıyordu.

Ödüllü dövüş onun hayatıydı, kurtuluşuydu. Sporu bırakma şeklinin bu olmasına izin vermeyecek kadar uzun süre, çok sıkı çalışmıştı.

"Kazanmak istiyorum," dedi. "Kazanmaya ihtiyacım var."

"O zaman Clio ile olan tüm bu durum dikkat dağıtıcı. Burada ne işimiz var, Rafe? Eğer meseleyi çözme konusunda ciddiysen, sadece iki alternatif görüyorum. Yalan söyle ve Piers'in ona aşık olduğunu söyle. Ya da dürüst ol ve aşık olduğunu itiraf et."

"Ne?" Rafe sanki aniden bir darbe almış gibi geri çekildi.

Clio'ya aşık mı?

Hayır. Olamaz.

Clio'yu severdi. Ona hayranlık duyuyordu. Ve onu tehlikeli bir derecede arzuladığını da inkâr edemezdi. Ona duyduğu hayranlık, ödüllü dövüşler dışında hemen hemen her şeye ya da herkese duyduğu ilginin önüne geçmişti.

Ama bundan hiçbir şey çıkmazdı. Rafe onun için sadece bir parça heyecandı ve dokunuşu Clio için sadece yıkım anlamına gelebilirdi. Ününü yapmıştı ve şimdi bununla yaşamak zorundaydı. En tehlikelisi de, onun zor kazanılmış kontrolünü yok etmenin bir yolunu bulmuş olmasıydı.

Eğer onu biraz olsun önemsiyorsa, uzak dururdu.

Bruiser'a, "Böyle bir fikre nereden kapıldığınızı bilmiyorum," dedi. "Bu çok saçma. O bir . . . Ve biz. . . ." İşe yaramaz bir şekilde eliyle işaret etti. "Ben ona aşık değilim."

Bruiser gözlerini devirdi. "Haklısın. Yalan söylemekte berbatsın. Hadi içeri girelim."

On Beşinci Bölüm

Yarım saat sonra kütüphanede, Rafe kristal konyak sürahisine özlemle baktı. Şu anda sert bir içki içebilirdi. Ama Clio'nun tartışmak istediği her neyse, kafasını temiz tutması gerekiyordu.

"Her yere bakıyordum. İşte buradasın."

Ve işte Clio, kapının önünde duruyordu. Düşüncelerini yeniden karıştırıyordu.

Lanet olsun. Rafe biraz uyarı almayı umuyordu. Onu görmeden önce kendini toparlamak için biraz daha zaman. Hal böyleyken, farkında olmadan parıldayan bir ipek ve ısıltılı bir güzellik havuzunun içine atıldığını hissetti.

Ya yüzecek ya da boğulacaktı ve nefessiz kalmıştı.

Çırpınıyordu. "I . . ."

Ellerinde çok yumuşak ve sıcaktı. Tatlı cennet, onun tadı.

"Ahem." Bruiser boğazını temizledi. İşaret ederek. Zaten ayaktaydı.

Bir anlık duraksamadan sonra Rafe de ayağa fırladı. Tanrım, bir kadın odaya girdiğinde ayağa kalkmayı unutacak kadar yetiştirilme tarzından uzaklaşmış mıydı?

Sandalyeden kalktıktan sonra bile elleriyle ne yapacağını bilemedi. Sürekli ona doğru uzanmak istiyorlardı.

Kollarını kavuşturdu ve birbirine yaklaştırdı. Kendini tutması gerekiyordu.

"Beni arıyormuşsun." dedi.

"Evet." Eliyle bir zarf gösterdi. "İkiniz için aslında. Yarın bir baloya davet edildik. Pennington'ların Tunbridge yakınlarında bir malikanesi var. Sadece birkaç

saat uzaklıkta. Daphne katılmaya hevesli ve Phoebe bile ilgi duyduğunu ifade etti. Bize katılacak mısınız?"

"Çok iyi," dedi Bruiser, o etkilenmiş havalı aksanıyla. "Ama tabii ki yapacağız."

"Hayır." Rafe ona baktı.

"Yapmayacağız." "Neden?" Clio sordu.

"Benim katılmamdan iyi bir şey çıkmaz. Artık o şeylere ait değilim. Hiçbir zaman da olmadım."

"Neden böyle söyledin?" diye sordu. "Elbette aitsin."

"Oh, gerçekten. Herkes birinci sınıf partilerinde kavgacı bir ödül boksörü ister."

"Belki değil, ama hepsi lord istiyor. Hayatında başka ne yapmış olursan ol, her zaman bir markizin oğlu olacaksın. Doğum ve soy, tonlar için her şeydir."

Evet, doğum ve soy Tonlar için her şey demekti. Ve Rafe'in onları küçümsemesinin nedeni de tam olarak buydu. Başarılarıyla değerlendirilmeyi tercih ederdi.

"Eğer gelersen," dedi, "yıllar önce ilk çıkışımı kaçırdığın için seni affedebilirim bile."

Ve sonra ona bir gülümseme verdi.

Bir okçunun yayı gibi kavisli, sıcak, çapkın bir gülümseme. Oku tam kalbine isabet etti.

Cevapsız görünmek için elinden geleni yaptı. "Bizi davet ettiğiniz için çok cömertsiniz. Ama reddetmek zorundayız."

Bruiser yeleğini çekti. "Gel bakalım, eski dostum. Söz veriyorum, neden biz-"

Rafe ona ters bir bakış fırlattı. "Reddetmeliyiz."

Reddetmeliyiz."

"Çok iyi." Onun eğitmen kaldırılmış onun Ellerini. "Biz reddetmek zorundayım."

Clio bakışlarını indirdi ve davetiyeyi oynadı. "Anlıyorum. O halde müsaadenizle gidip cevabı yazacağım."

Odadan çıkarken dudakları gergin, bükülmez bir çizgi halinde inceldi.

Rafe bir lanet okuyarak koridora daldı ve tam zamanında dönerek Clio'nun kütüphaneye girdiğini gördü.

Onu içeri kadar takip etti. "Konuşmalıyız. Daha önce olanlar hakkında. Her şey hakkında."

"Bu an olmak zorunda mı? Sakıncası yoksa bu cevabı yazmam gerekiyor. Haberci bir saattir bekliyor." Masaya oturdu.

"Anlamalısınız. Bu tür şeylerde hoş karşılanmam."

"Elbette anlıyorum." İçini çekti, sonra kalemi kurutma kağıdına bıraktı. "Aslında hiç anlamıyorum. Sekiz yıl boyunca birbiri ardına davetlerle sana ulaştım. Kimsenin seni böyle şeylerde istemediğini nasıl söyleyebiliyorsun anlamıyorum. Ben seni bu etkinliklerde istiyorum. Her zaman istedim."

"Ne umuyordun, Clio? Baloya siyah bir frak ve uzun, pırıl pırıl botlar giyerek gelmemi mi? Merdivenlerin başında durup, Somerset Lordu Rafe Brandon olarak salona tanıtılmayı mı? Kalabalık salonda sizi arayıp bulacak ve size doğru ilerleyecek miydim?" Kıkırdadı. "Seni dansa mı davet edeyim?"

Gülmedi. Ya da bir şey söylemedi.

Yanakları pembeleşti ve gözlerini kurutma kâğıdına dikti. Uzun bir aradan sonra tüy kalemi daldırdı ve yazmaya başladı.

Vay be.

Yani tam olarak olmasını umduğu şey buydu. Ve şimdi bunu düşünmeye cüret ettiği için onunla alay ediyordu.

Onu incitmekten nefret ediyordu ama belki de en iyisi buydu. Hayal ettiği o küçük sahne asla gerçekleşmeyecekti. Gerçekleşemezdi.

Ve bunu kesin bir dille anlaması gerekiyordu. "Clio, özür dilerim eğer-"

"Hayır, yapma. Özür dileme. Yıllardır beni arzuladığını itiraf ettin, sonra da göğsümü okşadın diye aramızdaki şey neden değişsin? Bunun hayatımın en tutkulu, en heyecan verici saatlerinden biri olduğunu boş ver. Sanırım bu senin için sadece başka bir Perşembe."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Başını kaldırdı ve mavi gözleri onunkilere dikildi. "Haklısın. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Bu da canımı daha çok yakıyor."

Lanet olsun. Rafe bu işi eline yüzüne bulaştırdığını biliyordu. "Ben artık o dünyaya ait değilim. Ama sen aitsin, Clio. Gidip keyfine bakmalısın."

"Etrafım dedikodularla çevrili olacak." Kalemi sayfayı çizdi. Sesini alaycı bir fısıltıya indirdi. "İşte orada, Bayan Wait-More. Acaba bu sefer onu yola getirmeyi başarabilecek mi? Bahse girmek ister misiniz?"

"Öyle olmayacak."

"Haklısın." Yazarken durakladı. Tavrı yumuşadı. "Kesinlikle haklısın. Öyle olmayacak. Çünkü yarın bu saatlerde artık nişanlı olmayacağım."

Lanet olsun. Rafe bundan hoşlanmamıştı.

Zarfı bir parça balmumuyla mühürledi. "Senden baloya katılmanı istemeyeceğim. Ama ben gitmeden önce şu fesih belgelerini imzalamalısın."

"Hafta henüz bitmedi," diye belirtti. "Hâlâ bu gece var."

"Bir gecede fikrimi değiştirecek ne yapabileceğini hayal bile edemiyorum." Ona alaycı bir gülümseme verdi. "İzin verirsiniz, haberci bekliyor."

Elinde mühürlü bir cevapla odadan çıktı.

Ve Rafe nakış işlemeyi düşünmeye başladı.

Akşam yemeği berbattı. En azından masadakilerin yarısı için.

Clio keyifsiz ve sessizdi. Rafe keyifsiz ve sessizdi. Phoebe keyifsiz ve sessizdi. Ancak, uygun bir şekilde, partilerinin diğer yarısı herhangi birinin sıkıntısından tamamen habersiz görünüyordu.

Daphne yarın akşam Pennington'lardaki balo hakkında gevezelik etti. Esquire, Clio'nun ona taktığı isimle

"Kıta" kaçamaklarını anlatarak boşlukları doldurdu. Teddy ise en yeni ısmarlama Hessian çiftini uzun uzun anlatarak balık kursunu tekeline aldı.

Yemek bittiğinde, hep birlikte misafir odasına geçtiler.

Daphne, "Düğün kahvaltısı için hazırladığım menüye son şeklini veriyorum," dedi. "Neredeyse bitti. Kaç tane sosumuz olmalı?"

"Başka bir şey konuşabilir miyiz?" Clio sesi titreyerek sordu. "Lütfen mi? Bütün hafta seni çalıştırdığım için kendimi ihmalkâr bir ev sahibesi gibi hissediyorum. Zavallı Teddy'ye baksana. Bütün bu menü muhabbetinden çok sıkıldı. Neden bir oyun oynamıyoruz?"

"Ne tür bir oyun?"

"Her türlü oyun." Konuyu düğünlerden değiştirecekse koridorlarda yağlanmış bir domuzu kovalamayı bile kabul ederdi. "Kart ya da tavla falan oynarız." "Değil kartlar," Daphne dedi. "Değil ile Phoebe. Phoebe.

Kazanmak imkansız."

"Bu onunla oynamaktan zevk alamayacağımız anlamına gelmiyor," dedi Clio, kız kardeşinin duyguları için endişelenerek.

Phoebe kitabının bir sayfasını çevirdi. "Kart oynamak istemiyorum."

Bay Montague konuştu. "Bir öneride bulunabilir miyim? Hanımlar bir salon oyununa ne dersiniz?"

"Bir salon oyunu mu?" Clio, Rafe'e doğru bir bakış attı. Yüzündeki acı dolu ifade çok açıktı. Salon oyunları oynamaktansa sümüklü böcek yemeyi tercih ederdi. "Salon oyunları kulağa hoş geliyor."

"Salon oyunlarına bayılırım," dedi Daphne. "Hepsi de mükemmel derecede kötü. Öpüşme yoksa, gözleri bağlı elleme ya da birbirlerinin kucağına oturma var."

"Özel bir salon oyununu düşünüyordum. Kıta'da geçirdiğim süre zarfında öğrenmiştim," dedi Montague.

"Bir Continental salon oyunu mu?" Daphne sordu. "Kulağa umut verici geliyor. Elle taciz içeriyor mu?"

"Hayır, Leydi Cambourne. Ama yine de hoşunuza gideceğinden şüpheleniyorum." Gülümsedi. "Sırayla oynuyoruz ve her oyuncu üç ifade veriyor. İkisi doğru, biri de yalan olmalı. Diğerleri bu üç ifadeden hangisinin yalan olduğunu tahmin etmek zorunda."

Daphne pipetleri kesmekte acele etti. Pipetler dağıtıldığında, Rafe reddetti. Clio en kisasını aldı.

"Ama bu çok kolay olacak," diye yakındı Daphne. "Clio'yu hayatı boyunca tanıdık ve onun hiç sırrı yok."

"Öyle değil mi?" Montague sandalyeye uzanarak sol çizmesini sağ dizinin üzerine koydu. "Bilmiyorum, Leydi Cambourne. Bayan Whitmore'un sırlarla dolu olabileceğine dair şüphelerim var."

Clio, "Aslına bakarsanız, öyleyim" dedi.

Bunun üzerine Rafe ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Kalp atışları hızlandı.

İmkansız adam. Nişanı bozma planlarını açıklayacağından mı endişeleniyordu? Ya da belki de tutkulu kucaklaşmalarını itiraf edeceğinden mi endişeleniyordu?

Eğer ikisinden birini yaparsa bu onun işine gelir.

Ama Clio, Rafe ve Piers hakkında düşünmekten yorulmuştu. Bir kez olsun kendinden bahsetmeye hazırды. "İşte benim üç ifadem. Birincisi, en sevdiğim renk yeşildir."

Daphne inledi. "Biraz daha az belirgin hale getirin."

"İkincisi," diye devam etti Clio, "burada, Twill Kalesi'nde bir bira fabrikası kurmayı planlıyorum. Ve üçüncüsü ..." Odanın etrafına bir göz attı. "Ben hiç öpülmedim."

Ellerini kavuşturdu ve onların tepkisini bekledi.

Oda şaşkın bir sessizliğe büründü. Daphne, Teddy ... hatta Phoebe ... Sadece şaşırmakla kalmadılar. Hepsi dehşete düşmüş görünüyordu. Bira fabrikası fikri onları gerçekten bu kadar üzüyor muydu?

Teddy ciddiyetle başını salladı. "Bu ... şey, lanet olsun. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Sadece çok üzıldüm."

Üzgünüm."

"Ah, sevgilim." Daphne sandalyesinden kalktı ve divanda Clio'nun yanına oturdu. Elini Clio'nun dizine koydu. "Seni hiç öpmedi mi? Bunca yıldır, bir kez bile mi?"

Clio yavaşça nefes aldı. En yakın ailesinin bunun en olası gerçek olduğuna inanması hayatı hakkında üzücü bir yorumdu.

"Sanırım hepimiz bunun bir aşk evliliği olmadığını biliyorduk," dedi Daphne. "Ama şimdiye kadar birbirinize karşı bir sevgi beslediğinizi sanıyordum."

"Bundan kurtulamayacak." Teddy sandalyesinden kalktı. "Bu nişandan nasıl sıyrılmaya çalışırsa çalışsın, ağlayarak kaçmasına izin vermeyeceğiz. Sekiz yıl sonra, adam size bir düğün borçlu."

"Bekle," dedi Clio. "Hemen sonuca varıyorsun. Öpüşenin yalan olmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu çok açık," dedi Daphne. "Herkes senin en sevdiğin rengin yeşil olduğunu biliyor. O yüzden bu elendi. Ve bir bira fabrikası, gerçekten mi? Bu doğru olamaz. Tüm o tuhaf fikirler arasında."

"Bunda bu kadar tuhaf olan ne? Mülkün kaynaklarının kullanılması gerekiyor, yoksa yerel halk zarar görecek. Bunu yapabileceğimi düşünmüyor musunuz?"

"Bunu yapabilir," dedi Rafe.

Clio dönüp ona baktı, şaşırmıştı. Onun dikkatini verdiğini düşünmemişti.

"Bunu yapabilir," diye tekrarladı, bir omzunu panelli duvara yaslayarak. "Bu bölge bira yapımı için ideal. Bayan Whitmore'un parası, arazisi ve aklı var. Doğru yardımla bu işi başarabilir."

"Belki de yapabilir," diye kabul etti Teddy. "Ama niyeti bunu onaylamazdı. Barların ve meyhanelerin hepsinin Leydi Granville'in birasını servis edeceğine inanıyor muyuz?" Kıkırdadı. "Ağabeyin böyle bir şeye izin vermezdi."

"Haklısın," dedi Clio cesaretini toplayarak. "Piers'in buna izin vereceğini sanmıyorum. Ama hepsi bu, görüyorsun. Bunu yapmayacağım-"

"Bira fabrikası açmayacaksın. Tabii ki açmayacağım. Ne kadar saçma." Daphne ellerini çırpı. "Pekala, Clio'nun sırası geldi. Sırada kim var?"

"Bekle," diye araya girdi Rafe, itaatsizlik edilmeyecek bir ses tonuyla. Gözleri parladı. "Clio'nun sırası henüz gelmedi. Yanılıyorsunuz Leydi Cambourne. Tamamen yanlış anladınız."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Bayan Whitmore gerçekten de öpüldü," dedi Rafe. "Bundan eminim."

"Ama nasıl bilebilirsin ki?" Daphne sordu.

Clio'nun nefesi kesildi. Rafe'in bu soruya dürüstçe cevap vermesini istiyor muydu? Belki de istiyordu. Ama bu oyunu o başlatmış olsa da, karar onun kontrolü dışındaydı.

Öfkeyle eliyle işaret etti. "Çünkü ben oradaydım."

Lanet olsun.

Rafe bunu söylemek istememişti. Kelimeler, kontrol etmesi gereken vahşi ve pervasız bir yumruk gibi ağzından çıkıvermişti.

Herkes ona bakıyordu. Clio'nun da buna dahil olduğunu tahmin ediyordu ama bunu doğrulamak için ona doğru bakmaya cesaret edemedi.

"Lord Rafe, bize bu öpüşmeye kendi gözlerinizle tanık olduğunuzu mu söylüyorsunuz?" Daphne kuşkusunu gizleme zahmetine girmede.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi.

Kendi gözleriyle şahit olmamıştı. Ne tür bir ahmak gözleri açık öpüşür ki?

Buna kendi dudaklarıyla şahit olmuştu.

Ama bu gerçeği söylemek davasına bir fayda sağlamayacaktır.

"O zaman cevabımın arkasında duracağım," dedi Daphne.

"Şimdi sıra kimde?"

"Benim," dedi Rafe.

"Sıra sende mi?" Clio sordu. "Oynamayacaksın sanıyordum." "Fikrimi değiştirdim."

"Korkarım bir sonraki turu beklemen gerekecek Brandon," dedi Sir Teddy Cambourne. "Hanımım pipetleri kesti ve etrafa dağıttı. O kısım tamamlandı. Pipetiniz yoksa sıra size gelmez."

Rafe adama bir bakış fırlattı. Yumruk gücünde bir bakış. "Gerçekten mi?"

Cambourne'un söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Başka kimse de söylemedi.

Rafe toplu sessizliği kendi daveti olarak kabul etti. "İlk açıklama. İlk şampiyonluk maçımda Golding'i yirmi üçüncü rauntta karaciğerine indirdiğim sert bir darbeye mağlup ettim. İkincisi . . ." Bir sandalyeye yerleşti. "Kardeşimle en son konuştuğumda, Piers bana görevlerinin getirdiği uzun süreli yokluktan ne kadar pişman olduğunu söyledi, çünkü ..."

Çıkar şunu, dostum.

"Çünkü çok derin bir aşk yaşıyordu," diye bitirdi. Oda sessizdi.

Ta ki Daphne sessizliğin içine iki kelimelik bir iğne bırakana kadar: "Clio ile mi?"

"Evet, Clio ile."

Rafe tekrar sandalyesinden kalktı ve halının saçaklarını takip etmeye başladı. İnanamayacağı kadar sinirlenmişti. Bu insanların nesi vardı? Buna inanmak hiçbirisi için zor olmamalıydı. Evet, kardeşi çekingendi ama hepsi de Clio'yu seviyordu. O tamamen sevimli biriydi.

Hepsi çok sevimli.

Bu yalana gönülsüzce girmiş olabilirdi ama artık kendini buna adamıştı.

Her şeyiyle kendini adamıştı.

"Son konuştuğumuzda Piers onun mezuniyet balosunu anımsadı," dedi. "Kenarları dantelli, soluk mavi ipek bir elbise giymişti. Saçında inciler vardı. Gergin olmasına rağmen ne kadar güzel görüldüğünü hatırladı. Her misafiri nasıl içten bir nezaketle karşıladığını not aldı. Ve bana o anda bildiğini söyledi,

Odada ona denk bir kadın yoktu. Onunla evleneceğini bildiği için kendini en şanslı beyefendi gibi hissettiğini söyledi." Odanın etrafına bir bakış attı. "Onu o zaman sevmiştin. Onu hâlâ seviyor."

O sandalyesine döndüğünde herkes sessizdi.

"Fena değil," diye mırıldandı Bruiser.

Cambourne eldivenli avucuyla kalçasına vurdu. "Bu çok rahatlatıcı. Öyle değil mi, tatlım?"

"Bunun bir gerçek olduğunu varsayıyorsunuz," dedi Clio eşit bir şekilde. "Lord Rafe'den sadece iki açıklama duyduk. Hâlâ üçüncüsünü bekliyorum."

"Üçüncüsü. Doğru." Boğazını temizledi. "Lavanta rengi bir gecelikle uyuyorum. İşlemeli bir tane."

Bruiser konyasını yudumladı. "Ne kadar da gerçekçisin."

Daphne güldü. "Gerçekten, faydası yok. Hiçbiriniz bu oyunu nasıl oynayacağınızı bilmiyorsunuz. Lavanta geceliğiniz neredeyse Clio'nun bira fabrikası kadar saçma. Yine de kağıt oynayalım."

İşte bu kadar. En azından ailesini ikna etmiş gibi görünüyordu ve Rafe bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu. Rahatlamış, zafer kazanmış, kendinden öğrenmiş... Duyguları bunların hepsinin bir bileşimiydi.

Ama onun duyguları önemsizdi. Odada duyguları önemli olan tek bir kişi vardı.

Ve eğer Rafe bu gece onu etkilemeyi başaramadıysa, artık onun için hiç umut yoktu.

On Altıncı Bölüm

Clio gece yarısına kadar bekledi.

Ve sonra tam bir saat daha bekledi.

Akşamın son devriyesine çıkan uşağın koridordan geçtiğini duyunca yatağında doğruldu.

Zamanı gelmişti.

Sabahlığını geceliğinin üzerine sardı ve kuşağını sıkıca bağladı. Sonra tuvalet masasından chatelaine'ini aldı ve koridora çıktı.

Yavaşça gitti. Mecburdu; mum getirmeye cesaret edememişti. Ve ayak sesleriyle ya da anahtar tıkırtılarıyla kimseyi uyandırma riskini almak istemiyordu.

Koridorun sonunda döndü ve koridorun sağ tarafını kucakladı, dördüncüye ulaşana kadar kapıları saydı. Anahtar deliğini bulmak için parmak uçlarıyla yüzeyi taradıktan sonra, chatelaine'inden aldığı ana anahtarı yerleştirdi.

Nefesini tuttu . . .

Ve kilidi çevirdi.

Tıklayın.

Kapı, iyi yağlanmış menteşeleri üzerinde ses çıkarmadan içeri doğru sallandı.

Gözlerinin alışması için bir süre kapı aralığında bekledi. Ocakta yanan ateş onu ilerlemeye ikna etti. Clio odaya doğru ilerledi, sonra şömine rafından balmumundan bir mum parçası aldı ve çömelerek kömürlerle birlikte yaktı. Tek alev odayı zayıf sarı bir ışıltıyla boyadı.

Odayı şimdi daha iyi görebiliyordu.

Onu şimdi daha iyi görebiliyordu.

Aman Tanrım. Muhteşem değil miydi?

Bu odadaki yatak büyüktü, ama uzuvlarının dağınıklığı yatağı bir çocuk yatağı gibi gösteriyordu. Bütün örtüler bir kenara atılmıştı. Yastıklar da -bir tanesi hariç. Sırt üstü yatmış, tek bir keten çarşafı ile örtülmüştü. Çarşafın altında, vücudu yontulmuş sırtlar ve gölgeli kayalıklardan oluşan bir manzaraydı. Her nefeste göğsü inip kalkıyordu.

Onunla aynı anda nefes alıp verdiğini fark edene kadar şaşkınlıkla izledi.

Clio mumu şöminenin üzerine bıraktı ve onun yatağının yanına doğru süzüldü. Kendini şiltenin kenarına bıraktı, bacaklarını uzatarak yan yattı ve bir dirseğinin üzerine yaslandı.

Boştaki eliyle çarşafın kenarını nazikçe çekti ve adamın uyanmadığından emin olmak için bir, iki, üç nefes bekledikten sonra çarşafı aşağı doğru çektiirmeye başladı. Aradığı cevabın altında yatacağını bilerek yavaşça, dikkatlice çalıştı.

Uykusunda kıpırdandı. Gözleri hâlâ kapalıydı, yan dönerek bir kolunu ona doğru uzattı.

Eli kızın kalçasına indi.

Clio nefesini içine çekti. Kıpırdamadan durdu ve tüm kaslarını sıktı. Ancak kalbi bu kadar kolay dizginlenemezdi. Göğsünde öyle bir çarpıyordu ki, bu çarpıntının onu uyandıracığından emindi.

Kahretsin. Oh Tanrım.

Odasından bu fikrin parlaklığına güvenerek çıkmıştı. Birdenbire bu fikir sadece bir fikir değil, bir gerçeklik oldu - muazzam, uyuyan, şehvetli bir dev gerçeklik - ve hiç de güvende değildi.

Eli kızın kalçasındaydı.

Ve hareket ediyor.

Bu öğleden sonra bile ona bu kadar cesurca dokunmaya cesaret edememişti. Parmakları gerildi ve büküldü. Okşamaları kalçasında utanmaz, sahiplenici daireler çizecek şekilde genişledi.

Şimdi onun rüyasına girmiş olması mümkün müydü?

Eğer öyleyse, orada ne yaptıklarını merak etmekten kendini alamadı.

Parmakları esnedi ve kadının arka tarafını sıktı. "Clio," diye inledi.

İyi bir şey gibi görünüyor.

Kısık bir iniltiyle kolunu onun beline doladı ve kaslarındaki küçük bir kasılma onu kendine çekti. "Clio."

"Evet, Rafe?"

Yeşil gözleri şak diye açıldı. "Clio?"

Bir kalp atışı içinde yatağın uzak tarafındaydı - düşmeden yatağın kenarına gelebildiği kadar yakındı.

Tepkisinin şiddetini düşününce Clio kendini hakarete uğramış hissetmemeye çalıştı. Akşam yemeğinden bu yana yüzü cüzzamlı yaralar içinde kalsaydı mutlaka fark ederdi.

Hayır, bu yalanı ortaya çıkmış bir adamın bakışıydı. Bu da onu tam istediği yerde yakaladığı anlamına geliyordu.

"Burada ne işin var senin?" Çarşafı boynuyla aynı hizada tutarak sıkıca kavradı.

"Belli değil mi?"

"Umarım değildir."

"Lavanta geceliği görmeye geldim."

Ah, yüzü. Clio keşke daha iyi çizim yapabilseydi de bu şaşkın bakışı sonsuza dek koruyabilseydi diye düşündü.

"Lavanta rengi gecelik," diye tekrarladı. "Bu gece bize bahsettiğin işlemeli gecelik. Çarşafın altına onu giysen iyi olur. Çünkü Piers hakkındaki hikâyenin başından sonuna kadar tamamen uydurma olduğunu biliyorum."

"Yanılıyorsun." Çarşafı beline kadar indirdi. "Gördün mü? Lavanta rengi gecelik yok."

Hayır, lavanta gecelik yok.

Hiç gecelik yok.

Adam kalçalarına kadar çıplaktı, gövdesinin her santimi sertti ve bronzdan dökülmüş bir heykel gibi ateş ışığında parlıyordu. Ona uzanma dürtüsüyle sarsıldı, ama bazıları

Kökleşmiş bir uyarı sesi onu geride tuttu - bir kızı tehlikeli erkeklerden uzak durması için uyaran ses değil, kömürlerin içine düşmüş bir patatese uzanmasını engelleyen ses.

Parmaklarını yakacaktı.

"O zaman aldattın," diye fısıldamayı başardı, bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Birden fazla yalan söyledin. Seni haydut. Erkekler daha azı için çağrıldı."

"Bu da ne? Şimdi de düello mu yapıyoruz? Kimse salon oyunları için çağrılmaz."

"Hayır. Bir kibar kadının erdemini hafife aldıkları ve mutluluk şansını mahvettikleri için çağrılıyorlar. Söz konusu olan benim hayatım. Ve sen bana yalan söyledin."

Artık yüzündeki uyku ifadesi kaybolmuştu. Uyanık ve öfkeliydi. "Piers'in seni sevdiğini söyledim. Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Çünkü yalanım gerçeğe çok yakındı. Beni hiç öpmedi bile, Rafe. Sekiz yıllık nişanlılıkta bir kez bile."

İnançsızlıkla başını salladı.

Ellerini kucağında birleştirdi. "Bu doğru. Birkaç gün önce kulede beni öptüğünde ... ? O öpücük benim ilk öpücüğümüdü."

"İlk mi?" Rafe buna inanamıyordu.

Yatakta doğrulup oturdu. Keten çarşaf beline dolandı. "Bu mümkün değil."

"Sizi temin ederim, bu doğru. Bunu itiraf etmek utanç verici ama doğru."

Narin profili ve altın dalgalar halinde sırtından aşağı dökülen bağlanmamış saçlarıyla ona baktı. O kadar güzeldi ki, içi sızladı. İlk kez ağabeyini sorgulamaya başladı. Piers kendi cinsiyetini tercih eden erkeklerden biri olabilir miydi?

Kesinlikle olmaz. Rafe bu fikri elinin tersiyle itti. Gençken kardeşi Rafe'nin en iyi Fransız gravürlerini alt çekmecesinden sürekli "ödünç" alırdı,

Her ne kadar yüzleştirildiğinde bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davransa da. Ve üniversite günlerinde her zamanki hovarda maceralarına dair hikayeler vardı. Çok fazla değil ama birkaç hikaye.

Hayır, Piers kadınları severdi.

Bu da Clio'nun itirafını anlamayı daha da zorlaştırıyordu. Piers bu kadını öpmeye nasıl karşı koyabilirdi?

Rafe'in Clio'yu öpmemek için mükemmel nedenleri vardı ve bunlara rağmen -birçok kez- baştan çıkmaya boyun eğmişti.

"Ben gerçekten senin ilkin miydim?"

diye sordu. Kadın başını salladı.

Beyaz ateşli zafer, bir şimşek gibi içinden geçti. Rafe kalenin etrafında bir zafer turu atabilirdi. İlk şampiyonluk maçını kazandığından beri kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. şimdi kardeşine kızamıyordu bile. Clio'nun ilk öpücüğü, ilk dokunuşu olduğunu bilmek

Bu, onun ilk her şeyi olmak istemesine neden oldu.

Sadece ilk değil, sonuncusu. En iyisi.

Elleri çarşafın içinde yumruk oldu. "Kendi odanıza dönmeniz gerekiyor."

Gitmek yerine kendini yatağa daha da yaklaştırdı ve çapraz bacaklarını komodinin altına sıkıştırdı. Kendini evinde gibi hissediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, kendi evinde olduğunu düşündü. Pekâlâ. Gidecek olan o olabilirdi. Sadece bu odadan değil, şatodan da. Eğer şimdi atını eyerlemeye giderse, gün ağarmadan Southwark'ta olabilirdi.

Bir sandalyenin koluna asılı duran gömleğini ve pantolonunu başıyla işaret etti. "Kıyafetlerimi uzatır mısın?"

Bağlanmamış altın sarısı saçlarından bir tutamla oynamak dışında kıpırdamadı. Konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. "Yatmadan önce bir masal dinlemek ister misin?"

"Özellikle değil, hayır."

Bir elini göğsüne koyarak onu yatağa doğru geri itti. "Nasıl olsa bir tane duyacaksın."

Yüce Tanrım. Kaya gibi sertlik vardı, çelik gibi sertlik vardı ve bir de Rafe'in şu anki ereksiyonunun sağlamlığı vardı - önceki tüm deneyimlerini o kadar aşmıştı ki, bilimin ilgisini çekebileceğinden şüpheleniyordu.

Gözlerini kapamayı, parmaklarını kulaklarına sokmayı ve o gidene ya da sabah olana kadar Broughton'ın kurallarını avazı çıktığı kadar söylemeyi düşündü. Ama kızın inatçı çenesine bir kez baktığında bunun işe yaramayacağını anladı. Kız onu bekleyecek kadar kararlıydı.

Bu kadın sabır konusunda çok başarılıydı. Ve bu onun aptal kardeşinin suçuydu.

"Bir zamanlar," diye başladı, "kendimi Uyuyan Güzel olarak hayal ederdim. Beşikteyken evleneceğime söz vermiştim. . şey, bir prensle değil, ama ona yakın bir şeyle. Etrafım iyi niyetli akrabalarla çevriliydi, hediye yağmuruna tutuldum. Zenginlik, iyi terbiye, eğitim. Hatta bir şato."

Dizlerine sarıldı ve yanan ateşe baktı. "Ve tam on yedinci yaş günümde uyumaya gittim. Parmağıma batacak bir iğ yoktu. Ama yine de uykuya daldım ve sekiz uzun yıl boyunca öyle kaldım."

Ateş ışığı yüzünde oynuyor, yanağını Rafe gibi bir vahşinin asla toplayamayacağı bir şefkatle okşuyordu.

"Etrafımdaki tüm arkadaşlarım evleniyor, seyahat ediyor, çocuk sahibi oluyor ve kendi evlerini kuruyorlardı. Ben öyle değildim. Ben hala o kulede uyuyordum. Hâlâ prensimin eve gelip beni öpmesini bekliyordum ki uyanabileyim.

"Sonra bir gün Kendime iyi bir çimdik atmaya ve uyanmaya karar verdim. Prens benim için gelmiyordu. Ve belki de

-Belki de ona ihtiyacım yoktu. Bana bir sürü hediye verilmişti. Bir eğitim, bir servet, bir kale. Sırf kadın olduğum için bu armağanlardan kendim bir şeyler yapamayacağımı kim söyleyebilirdi ki?" Rafe'ye baktı. "Sonra sen geldin."

"Ben prens falan değilim."

"Hayır, değilsin. Vahşı, asi ve kaba saba birisin. Ama beni bir kulede öptün. Bana seradaki her çiçeği getirdin. Bana bir oda dolusu pasta verdin. Ayaklarımı yerden kestin." Çenesini dizlerine dayadı ve ona baktı. "Ve bu gece, on yedi yaşımdaki mezuniyet balomda ne giydiğimi hatırladın. Saçımdaki incilere kadar."

Rafe'nin nabzı durma noktasına geldi. Ağzı kurudu. "Hayır. O ben değildim. Sana söyledim, o Piers'ti."

"Çok kötü bir yalancısın." Gözleri ona kirpik saçaklı bir suçlama yöneltti. "İlk çıkışıma gelmediğini sanıyordum. Ama oradaydın. Gelmiş olmalısın."

"Oradaydım," diye itiraf etti. "Ama uzun süre kalmadım. Neredeyse gelir gelmez ayrıldım."

"Neden?"

"Çünkü orada bir an daha kalmaya dayanamadım. Sana nasıl olduğunu anlattım. O zamanlar senden hoşlanıyordum ve Piers'ı her zaman nasıl kıskandığımı biliyorsun. O gece . . . İşkence gibiydi. Sana yaptıklarından nefret ediyordum. O gecenin tüm amacı seni dünyanın en parlak doğum günü hediyesi gibi paketleyip Piers'in onayına sunmaktı." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu bende bir şeylere vurma isteği uyandırdı. Ben de dışarı çıktım ve vuracak bir şeyler buldum."

"Gittiğin için seni suçlamıyorum." Onun omzuna dokundu. "Ben de kaçmak istedim."

Kadının sözleri beyninde alarm zillerinin çalmasına neden oldu ama bir yanıt bulamadı. Çıplak tenini okşayan parmak uçlarının hissi karşısında nutku tutulmuştu. Onu çok uzun zamandır istiyordu. O kadar güzeldi ki. Çok güzeldi ve buradaydı. Onunla birlikte.

Onunla birlikte.

Yanlış adam. En kötü adam. "Clio. . ." Sesi boğuk çıkıyordu.

"Sus." Dizlerinin üzerine kalktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. "Sadece savaşmayı bırak ve harika bir şey olmasına izin ver."

Ve harika bir şey oldu.

Başını eğdi, öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Tatlı cennet.

Onu birkaç kez öpmüştü ve her öpücük bir öncekinden daha iyiydi. Ama Clio tarafından öpölmek? Bu yeni, keşfedilmemiş bir bölgeydi.

Rafe bunun Paradise olabileceğini düşündü.

Ağız onunkine değdi, dudakları her geçişte daha da aralandı. Dili dudaklarının köşesini okşadı, sonra aralarında utangaç bir gezinti yaptı.

Ağzının içine doğru inledi, karşı koymak için çaresizdi. Kolları kendiliğinden kızın etrafına dolandı, onu kendine çekti ve kalçalarına sarılmasına yardım etti.

Ama kadının sözleri beynini kemirmeye devam ediyordu.

Ben de kaçmak istedim.

Rafe kadınlar için genellikle sadece bir kaçış olduğunu biliyordu. Kadınlar onun yatağına geldiklerinde bir şeylerden kaçıyorlardı. Beklentilerden, görgü kurallarından, can sıkıntısından, mutsuz bir evlilikten... bazen de bunların hepsinden. Bu yüzden son dövüşünden çok önce tüm ilişkilerini kesmişti. Kadınların çılgın, pervasız bir gezinti için geldikleri bir tür cinsel aygır olma eğlencesini geride bırakmıştı. Kendi kendine, bir dahaki sefere bir ilişkiye başladığında, bunun hiçbir şeyden kaçmayan bir kadınla olacağını söylemişti. Kendisine koşan bir kadın istiyordu.

Onu sırt üstü yatırdı ve öpüşmelerini keserek ona baktı. Yüzünde güvence arıyordu. "Bana neden burada benimle olduğunu söyle. Bunu neden yapıyoruz?"

Cevap vermek için bir nefes çekti; bu hareket göğsünü kabarttı.

"Boş ver," dedi, parmağını elbisesinin dantelli yakasının altından geçirerek. "Cevap verme. Bilmek istemiyorum."

Bu sefer çok fazla düğme yoktu. Sadece beş ya da daha fazla. Saymadı ve hepsini çözmeye de üşendi. Göğüs kemiği hizasına ulaşır ulaşmaz parmaklarını bir panelin altından geçirdi, omzunun üzerinden geçirip kolundan aşağı indirdi... göğsünün solgun, enfes kabarıklığını ortaya çıkardı. Her seferinde bir alaycı, baştan çıkarıcı santim. Sonra diğerini.

Uzun bir süre bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Umarım yıllardır kurduğum hayalleri gerçekleştirebilirim."

Sesi gergin geliyordu ve onu bir an bile şüpheyi düşürdüğü için kendinden nefret ediyordu. Etkileyici, sofistike bir adam onun güzelliğine bir kaside yazardı.

Sadece "Daha iyiyim" diyebilirdi. Çok daha iyisin."

Fanteziler sıcak değildi. Ya da yumuşak. Başını menekşe kokusuyla vızıldatmıyorlardı.

Ve burada değillerdi.

Sol göğsünün alt tarafında küçük bir çil buldu ve başparmağıyla hafifçe okşayarak ona değer verdi. Bu ona bunun gerçek olduğunu gösteriyordu.

Adam eliyle onu kavradığında ürperdi. İyi oldu. O zaman belki de onun titrediğini fark etmedi.

Yardım edemiyordu ama bunalmış hissediyordu. Teni parmak uçlarının altında o kadar pürüzsüzdü ki. Yapraklardan, süt otundan, bulutlardan, rüyalardan daha yumuşaktı. Ve tüm bu rüya gibi yumuşaklığın ortasında, meme ucu sıkı, kahverengi bir düğme dönüşmüş, sadece ilgi için yalvarıyordu.

Kim reddedebilirdi ki?

Başını eğdi ve tepe noktasını ağzına götürdü. "Rafe," diye nefes nefese kaldı. "Evet."

Evet.

Parmaklarını adamın saçlarına geçirerek onu kendine yakın tuttu ve siki Tanrım, siki tam da olmak istediği yerdeydi, kadının yarığına yaslanmıştı. Adam kadının kalçalarını daha da aralayarak kalçalarını aralarına yerleştirdi. Ve sonra yavaş bir ritimle ona doğru hareket etti, göğüslerini kaldırıp emerken sevişme eylemini taklit etti.

Sessizdi ama sessiz değildi. Yumuşak, tatlı zevk iniltileri sırtından aşağı tırnakları gibi kayıyor, her sinirini farkındalığa çekiyordu.

Kısa süre sonra onunla birlikte hareket etmeye, onun uyarılmışlığının sert çıkıntısına binmeye başladı. Keten şort ve çarşaf katmanları aralarındaki sürtünmeyi artırarak ısındı ve kaymaya başladı.

Ve kutsal Tanrım, iyi hissettirdi. Yani.

Lanetlenmiş.

Güzel.

Yine de bu sözler peşini bırakmıyordu.

Ben de kaçmak istedim.

Başını kaldırdı. Yıllar boyunca geliştirdiği her türlü kısıtlama - onu öfkeli bir asiden şampiyonluğa taşıyan disiplinin her bir parçası - şimdi ondan yararlanıyordu.

"Fikrimi değiştirdim," dedi. "Bilmek istiyorum. Bilmek istiyorum. Neden şu anda burada benimlesin?"

"Çünkü seni istiyorum. Bunu istiyorum." Boynunu eğerek adamın önce yanağına, sonra dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ve bunu yaparken, onun altında kayarak, sikiinin tüm uzunluğuna sürtündü.

Zihni bir yazı tahtası gibi bomboştu.

İtiraz mı? Ne itirazı? Hatırlaması gereken bir vicdan azabı mı vardı? Görev ya da sadakatle ilgili bir mesele mi? Kadının göğsünün kıvrımlarının altında saklı değilse, hatırlaması pek mümkün değildi.

Aklında sadece tek bir düşünce vardı: Clio onu istiyordu. Ve istediği şeye sahip olacaktı. Burada. Şimdi. Başka kimsenin önemi yoktu. Zaten başka hiç kimse onu umursamamıştı.

"Rafe. Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

Adını fısıldadığında, vahşi bir şey onu ele geçirdi. Kalçalarını daha da iterek bedenini onunkine yaklaştırdı, çarpan kalbini yumuşatmak için onun yumuşak, bol sıcaklığına ihtiyaç duyuyordu. Aksi takdirde, o lanet şey göğsünden fırlayabilirdi.

Alnını onunkine bastırđı. Saçlarına, güzel yanaklarına dokundu.

Ve sonra onu, ağlamak istemesine neden olan bir tatlılıkla öptü.

Bacaklarından biri onunkinin etrafına dolandı, pürüzsüz ve güçlüydü. Parmakları adamın saçlarına sıkıca dolanmıştı. Onu sanki başka hiçbir yere ait değilmiş gibi tutuyordu. Sanki karanlık, muhtaç, çaresiz ruhundaki her şey onunmuş gibi.

Ve belki de gerçek buydu.

Bu, on beş yaşından beri hayalini kurduğu her şeydi. Çok tutkuluydu, dokunuşuna karşı çok duyarlıydı. Ve onun içine girip uzun zamandır hüsrana uğramış şehvetini tatmin etmek istediğı kadar, sonrasında olacakları daha da çok istiyordu.

Yakınlık. Sevgi. Hatta belki de . . . Oh, şeytan alsın.

Hatta belki de aşk.

"Birlikte yatmamızın ne anlama geldiğini biliyorsun." Bir elini aralarında gezdirdi, elbisesinin tüllü eteğini topladı ve yukarı doğru kaldırdı. "Ne olacağını biliyorsun."

"Evet."

"Korkmayın. Dikkatli olacağım. Sana karşı çok iyi olacağım."

Mırıldandığı sözler kendi kulaklarına bile basmakalıp geliyordu ama Rafe her hecesinde ciddiydi. Çok az kişi kaba saba bir adamın nazık olabileceğinden şüphelenirdi. Geçmişte de kadınlar ondan bunu istememişti zaten. Ama biriktirdiğı büyük bir şefkat vardı. Bütün yılların birikimi.

Bu gece, her şeyini onun üzerinde cömertçe harcayacaktı.

"Zerre kadar korkmuyorum," diye fısıldadı. "Ama gitmeme izin vermelisin, sadece bir an için."

Boynunu yaladı ve kemirdi, her bir santimine değer verdi. "Hiç şansın yok."

Şimdi onu bu şekilde kollarına aldığına göre, gitmesine asla izin vermeyecekti.

"Odama gitmem gerekiyor. Sadece bir dakika sürer. En üst çekmecedeyim."

Üst çekmece.

Eğer bu başka bir kadın olsaydı, onun kılıflardan bahsettiğini düşünürdü. Ya da bir süngerden. Ama onun ilk öpücüğüydü. O masum bir kızdı. Onun bağımsızlık yolunda adımlar attığını biliyordu ama Clio'nun bu kadar modern olmadığı kesindi.

"Üst çekmecedeyim ne var, aşkım? Elbette bekleyebilir." Elini kızın bacağından yukarı kaydırdı ve dokunuşu kızın iç uyluğunun ipeksi eğimiyle buluştu.

Yüce Tanrım. Onun kalbinden birkaç santim uzaktaydı. Tüm o tatlı, sıkı sıcaklık.

"Olamaz," diye nefes nefese kaldı. "Kağıtlar yüzünden."

On Yedinci Bölüm

Gazeteler," diye yineledi.

Clio başıyla onayladı. Heyecandan nefesi kesilmişti, zar zor konuşabiliyordu. Adamın dilinin kötü büyüğü onu çılgına çevirmişti. Üstündeki adamın sert sıcaklığı ve ağırlığı öylesine rahatlatıcıydı ki. Çok tehlikeli derecede güvenliydi.

Adamın eli şimdi kadının kalçasındaydı ve başparmağının ucu ...

Oh, çok yakın.

Sürtünme arzusuyla onun altında kıpırdandı. Basınç. Her şeyi. Kendisinin bu kadar ahlaksız olabileceğini asla tahmin edemezdi ama Rafe ona kendini çok değerli hissettirmişti. Onu her türlü utançtan arındırmıştı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Önce onları imzala. O zaman özgür olurum ve hiçbir şüphe ya da pişmanlık duymam."

"Doğru." Elini kızın vitesinden çekti.

Onun okşamasını geçici olarak kaybetmesine rağmen Clio sevindi.

Sonunda gerçekleşecekti. Sonunda olacaktı, o ve Rafe. Clio sanki bu anı bekliyormuş gibi hissediyordu -günlerdir ya da yıllardır değil, tüm hayatı boyunca.

Oturur pozisyona geçti ve düğmelerini iliklemek için uğraştı. Baş döndürücü bir kahkaha attı. "Bir dakika bile sürmez. Hemen döneceğim."

"Geri gelmeye zahmet etme."

Keskin sesi onu ürküttü. "Ne?"

"İmzalamıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bunu istemiyorsun." Aralarındaki boşluğu işaret etti. "Bunu istediğimi biliyorsun. Ne istiyorsun?"

kaçmaktır."

Clio anlamamıştı. Daha bir dakika önce göğüslerine tutkulu öpücükler konduruyordu ama şimdi üzgün görünüyordu. Neredeyse kızgın.

Yoksa incinmiş mi hissediyordu?

"Bütün hafta boyunca planın buydu, değil mi? Kalmama izin vermenin nedeni buydu." Ondan uzaklaştı ve yakındaki bir sandalyeden pantolonunu almak için uzandı. "Benim ünümü biliyorsun. Eğer önüme koyduğun kâğıtları imzalamazsam, seni baştan çıkaracağımdan emin olabilirsin. Ve bu da işe yarar. Nişanı bozmaktan başka çarem kalmaz."

"Hayır," diye onu temin etmek için acele etti. "Hayır, planım bu değildi. Söz veriyorum. Rafe, yanlış anlıyorsun."

Pantolonunu çekiştirerek ayağa kalktı. "Southwark'ta bana bu yüzden geldin. Bu yüzden seni öpmeme, görmeme, sana dokunmama izin verdin. . . . Onunla kendin yüzleşemeyecek kadar çekingensin ve ben de uygun bir kötü adam oluyorum."

"Sen kötü biri değilsin," dedi.

"Elbette öyleyim. Kariyerimi takip ettiniz. Ünümü biliyorsunuz. Ben Şeytan'ın Kendisiyim. Senin gözünde tek bir işe yararım, yok etmeye. Nişanınızı bozmak. Evliliğinizi mahvetmek. Bira satmak için taverna duvarlarında delikler açmak." Ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Beni istemiyorsun. Sadece bir çıkış yolu istiyorsun."

Şimdi Clio da sinirlenmeye başlamıştı.

"Ben çekingen değilim. Artık değilim." Ellerini yumruk yaptı. "Hayatım boyunca tek başıma değersiz olduğuma inandırılarak yetiştirildim. Bir aristokratın uysal gelini olma yolunda ilerleyen itaatkâr bir beyefendinin kızımdan başka bir şey değilim. Bunda bile başarılı olamadım. Bu nişanı bozmayı düşünmenin bile ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğini tahmin bile edemezsiniz."

"O zaman Piers'e kendin söyleyecek cesareti bul," dedi. "Evraklarını imzalamayacağım. Ne bugün, ne de yarın. Asla." Asla mı?

Karnı guruldadı. "Reddedemezsin. Bana söz verdin."

"Piers'a kendi sözlerini verdin." "Ben daha çocuktum."

"Artık bir çocuk değilsin." Ellerini şiltenin üzerine koyarak ona doğru yaklaştı. Bir eli kalçalarının iki yanında. "Sen bir kadınsın. Yirmi beş yaşında, mülk ve servet sahibi bir hanımefendisinsin. Bu nişanı istediğin zaman bozabilirdin. Ona yıllar önce bir mektup yazabilirdin. Ama yazmadınız. Kendini rahatsız edici bir konuşmadan kurtarmak için aileni bir hafta boyunca düğün planları maskaralığına soktun."

Suçlamaları onu dürtüyor, karanlık ve nahoş bir köşeye doğru itiyordu ama kollarının kafesi ona saklanacak bir yer bırakmıyordu.

"Sadece kendi seçimlerimi yapmak, kendi hayatımı tanımlamak için bir şans istiyorum. Bunu anlamalısın. Senin de bunu istediğini biliyorum."

"Ben kim olduğumu biliyorum. Ben bir ödül boksörüyüm. Kiralık bir vahşi değilim. Sekiz yıl sonra bir adama enayi yumruğu atmak istiyorsanız, bir yumruk yapın ve bunu kendiniz yapın."

Clio enayi yumrukları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama konuşmanın bu şekilde bitmesine izin veremeyeceğini biliyordu.

Konsantre olun. Tahmin et. Tepki verin.

İki elini öne doğru uzattı ve adamın göğüs kafesini gıdıkladı. Adam şaşkınlıkla inledi. Kolları dirsekten büküldüğünde, boynundan yakaladı ve onu yatağa yatırarak sırt üstü çevirdi.

Adam şoku atlatamadan kadın göğsüne sarıldı. "Benden o kadar kolay kaçamayacaksın."

Tanrım. Sert karın kasları kadının yayılmış kalçalarının altında tuğlalarla örülmüştü ve burun delikleri öfkeli bir boğaninkiler gibi açılmıştı. Şu an için ondan daha iyiydi ama eğer isterse pozisyonlarını değiştirmekte hiç zorlanmayacaktı.

"Bir pazarlık yapmıştık," diye fısıldadı. "Sana güvenmişim. İstedğin her şeyi yaptım. O aşağılayıcı elbiseleri denedim. I

. . . Kendimi sana her şekilde açtım."

Bakışları kızın vücudunda cesur bir gezinti yaptıktan sonra göğüslerine yerleşti. "Yaptın, değil mi? Büyük, sert ellerimi üzerinde gezdirmeme izin verdin."

"Evet. Ve tek düşünebildiğim bunu tekrar yapmana izin vermek. Seni istiyorum, Rafe." Yumruğunun yassı kısmını adamın göğsüne vurdu. "Görmeni nasıl sağlayabilirim? Dokunuşunu hayal ediyorum. Ne zaman yakınımda olsan kalbimde bir sızı hissediyorum. Sadece uzaktayken daha da kötüleşiyor. Ve ben ..."

Sözleri kesildi. Zihninde kendi sesinin yankılandığını duydu. Tek kelimelik bir koroydu, tekrar tekrar: I

. . . I . . . I . . . Arada bir de "Ben-ben-ben".

Daha fazla bencil olabilir miydi? Burada Rafe hakkındaki duygularını itiraf ediyordu ama Rafe'in duygularını hiç düşünmüyordu.

"Ve ben Piers'i sevmiyorum," diye devam etti, ağır bir farkındalığın yerine oturduğunu hissederek. "Ama sen seviyorsun."

Göğsü inip kalktı. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Evet demedi. Kadın da öyle bir şey beklemiyordu. Bunun için fazla Granville mizacına sahipti.

Bunun yerine, sert bir iç çekti ve "O benim tek kardeşim" dedi. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Ve öyle de oldu.

Bunu daha önce görmediği için aptaldı. Bu hafta bununla ilgiliydi. Rafe'in kariyeri değil. Onun rahatlığı değil.

Ne kadar çok şey yaşanmış olursa olsun, toplumu ne kadar reddetmeye çalışırsa çalışsın, kan bağı onun için hâlâ bir anlam ifade ediyordu. İfadesine bakılırsa, çok şey ifade ediyorlardı.

"Neden öyle demedin?" Adamın göğsünü şakacı bir şekilde itti. "Erkekler. Odana gelmeliyim, seni uykunda baştan çıkarmalıyım, seni yatağa yapıştırmalıyım ... ve ancak o zaman kendi kardeşine baktığını kabul edeceksin."

O da yumuşadı. "Sadece gelinini ondan alamam. Her şeyden sonra olmaz."

"Başka bir şey var mı?" Kollarını serbest bırakarak yana doğru hareket etti. "Başka ne aldın? Kötü bir yatırım yapmış ya da servetin bir kısmını kaybetmiş olsan bile Piers'in seni suçlayacağından şüpheliyim."

"Keşke bu kadar basit olsaydı." Dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. "Babasını ben kaçırdım, Clio. Markiz'in ölümünden ben sorumluydum."

Konuşmaları gerektiği açıktı.

Ama Rafe bu konuşmayı idare edecekse, daha az yatak gibi bir yerde olması gerekiyordu. Ve daha fazla kıyafet giymeleri gerekiyordu.

Çeyrek saat sonra açık yakalı bir gömlek ve bol bir pantolon giymiş olarak mutfığa girdiğinde Clio onu bekliyordu.

Saçlarını örmüş, sabahlığını sıkıca bağlamış ve tezgâhın üzerine mumlar ve birkaç içecek koymuştu. İki kişilik bir gece yarısı pikniği.

Koşullar farklı olsaydı, romantik olabilirdi. Bu gece kendini son yemeğini yemeye hazırlanan bir mahkûm gibi hissediyordu.

Masayı inceledi. "Pasta. Ve bira."

"Sayende bir ay ya da daha uzun bir süre pasta yiyeceğiz." Parmağını kremaya daldırdı ve tadına baktı. "Bu beктаşi üzümü. Ekşilik, porterdeki anason notalarını tamamlayacaktır."

Anason notaları mı? Porter'da mı? "Bütün bunları sana kim öğretti?"

"Kendi kendime öğrendim. Bira fabrikası planını ilk düşünmeye başladığımda, aşçıdan mevcut her bira, porter, ale ve stout'tan bir fıçı sipariş etmesini istedim. Benim 'terbiyem' şarap seçme talimatını da içeriyordu. Ben de kabul ettim. Görünüşe göre bira o kadar da farklı değil." Bir santimlik kırmızımsı

kahverengi porter'ı bardağına doldurdu ve burnuna götürdü. "Bu güzel ve maltlı. Biraz da kakao. Buyurun, deneyin."

Rafe'ye uzattı ve o da bir yudum aldı. Tadı porter gibiydi. Mükemmel bir porter, ama ... porter. Emin olmak için maltlı. Bütün porterler maltlıdır. İçinde ne kadar kakao ve anason varsa Rafe'nin gözünden kaçmıştı.

"O şeylerin tadını nasıl aldığınızı bilmiyorum."

"Sanırım biz Whitmore kızları hepimiz bir şekilde detaylara uyum sağlıyoruz. Phoebe matematikle ilgili her konuda bir mucizedir. Daphne sadece üç inçlik bir örneğe bakarak bir dantel parçasını kimin, nerede ve hangi mevsimde yaptığını söyleyebilir." Omuz silkti ve yudumladı. "Şerbetçiotlarının yanında yetişen lavanta bordürünün tadını alabiliyorum."

"Daphne ve Phoebe yeteneklerini saklamıyorlar ama."

Bardağın geri kalanını doldurdu. "Ben zaten ailenin hamur tatlısıyım, bir de tatma konusunda becerikli olan ben miyim? Ne kadar alay edileceğimi tahmin edebilirsiniz. Sadece kayınbiraderimden bile." Ona birasını uzattı. "Ama buraya benim hakkımda konuşmaya gelmedik."

Hayır, değillerdi. Rafe bir tabure çekti. "Bu uzun bir hikâye." "Büyük bir pasta." Çatalını ona d o ğ r u itti. "Ve başlamadan önce, bir şeyin not edilmesini istiyorum. Gizli Acı'n olduğunu biliyordum."

Göğsü mizahsız bir kıkırdamayla kalktı. "Bu geceden sonra artık o kadar da gizli olmayacak."

"Pekala. En azından bu benim iddia edebileceğim bir şey. Diğer kadınlarınızdan hiçbiri bu kadar ileri gidemedi."

Hiçbir fikri yoktu. Başka hiçbir kadın yanına bile yaklaşmamıştı.

Çatalıyla pastayı dürttü, dolgudan meyveler çıkardı ve bir tanesini ağzına attı. Yutkunurken gözleri istemsizce kapandı.

Gözlerini açtığı anda onu kendisine bakarken yakaladı. "Yine yapıyorsun," dedi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ağzı hâlâ kısmen doluydu.

"Pasta sesleri."

"Özür dilerim." Yutkundu. "Fark etmedim bile."

"Fark ettim. Her zaman fark ettim. Ben böyle bir piçim."

"Keşke bunu söylemeyi bıraksan." Çatalını bıraktı ve kollarını masanın üzerine koydu. "Hayır, bunu kastediyorum, Rafe. Bu kelimeyi o kadar gelişigüzel söylüyorsun ki, şimdiye kadar itiraz etmemekle hata ettim. Senin hakkında çok şey düşünüyorum ve Ve herhangi biri tarafından bu şekilde aşağılandığını duymak canımı acıtıyor."

Tatlı kız.

"Yine de uyuyor. Kendimi hep babasız hissettim. Çocukluğumdan beri hep dışlanmış biriydim. Piers babamın kalıbından çıkmıştı ve ben ... Ben öyle değildim. Berbat bir öğrenciydim. Onların centilmence uğraşlarında başarılı değildim. Doğru üst sınıf arkadaşlarım yoktu. İri yarı ve kaba biriydim, yakışıklı ve zarif değil." Porter'ından bir yudum aldı. "Piers hapşırırdı ve yaşlı adam gururla ışıldardı. Ben hep bir hataydım. Bazen onun öz oğlu olup olmadığımı bile merak ederdim."

"Tabii ki onun oğluydun. Bundan nasıl şüphe edebilirsin?"

"Çünkü bundan şüphe ediyordu. Beni sahiplenmek bile istemedi. Her zaman şeytanın kendi çocuğu olduğumu söylerdi."

"Bu ismi sana öz baban mı verdi?"

Çatalını masaya vurdu. " 'Benim oğlum değil.' Büyürken bunu kaç kez duyduğumu sayamam. Her zaman bir şey ya da başka bir şey için peşimdeydi. 'Benim oğlum sıradan çocuklarla koşmayacak.' 'Benim oğlum Eton'dan aşağı gönderilmeyecek. 'Benim hiçbir oğlum yumruklaşmaya girmeyecek.' "

Her cümlesinde pastayı daha da derine batırdı.

"Beni anlayamadı. Ben de kendimi anlayamadım. Bir çocuk olarak her şeyden çok sevebileceği bir evlat olmak istiyordum. Derslerimde başarılı olmayı. Piers gibi onu gururlandırmak. Herkesle kavga etmekten vazgeçmek. Ama bunu asla başaramadım." Belli belirsiz göğsünü işaret etti. "Çok huzursuz ve düşüncesizim. Şimdiye kadar yumruklarımı kontrol etmeyi öğrendim. Ama keşke söylemeseydim dediğim sözleri ağızımdan kaçırmak gibi bir huyum var."

"Clio, sanırım seni istemekten öleceğim' gibi sözler mi?"

"Hayır. 'Oğlunuz olmak istemiyorum, paranızın bir kuruşunu bile istemiyorum ve sizi bir daha asla görmemeyi umuyorum' gibi sözler. "

Çatalı havada durdu ve nefesini içine çekti. "Bu sözleri geri almak daha zor olurdu."

"Babam söz konusu olduğunda mı? Sadece zor değil. İmkansız."

"Ne oldu?"

"Orduda bir görev satın almak istedim. Piers zaten denizaşırı bir yerde olduğu için babam buna yanaşmadı. Onun yerine benim yaşamam gerektiğine karar verdi. Her şeyden önce kilisede. Belki de Tanrı onun başarısız olduğu yerde beni kurtarabilirdi." Parmaklarını çıtlattı. "Bu fikir bana pek uymadı."

Güldü. "Olmayacağını tahmin edebiliyorum."

"Reddettim. Öfkelendi. Tartıştık, daha önce hiç olmadığı kadar kötü." Bu aile mirası. Hiçbir oğlum amaçsız bir serseri olmayacak. Hiçbir oğlum potansiyelini boşa harcamayacak.

İşte o zaman Rafe hayatının en çılgın, en düşüncesiz darbesini indirmişti.

Senin oğlun olmak istemiyorum.

"Hemen anladım," dedi Clio'ya. "O da biliyordu. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, o soğuk gözlerinde bunu görebiliyordum. Çizgiyi aşmıştım ve bunun geri dönüşü olmayacaktı. Bana evini terk etmemi söyledi. O günden sonra aramız açıldı. Miras yok. Evimiz yoktu. Aile yok."

"Bu genç ve küstah olmak için ağır bir ceza." Rafe omuz silkti. Açlıktan ölmekten daha ağır değildi. Clio'nun

k a t l a n d ı ğ ı şeylerden sonra, ona acıması için ağlamayacaktı. "Bunu ben istedim. Ve o zaman, gittiğim için mutluydum. Sen Biliyorum nasıl o öyle. Ne zaman sen olmuştur Bir şeyi yeterince uzun süre inkar ederseniz, kendinize yapmadığınızı söylemeye başlarsınız.

zaten istiyorum."

Pastadan sağlıklı bir ısırık aldı. "Yani ayrıldınız. Ve kendini desteklemek için ödüllü dövüslere döndün."

"Evet. Gerçekten başıma gelebilecek en iyi şeydi. Bana disiplin ve kendi başarıımı bulma şansı verdi. Ve bunun lezzetli bir intikam olduğunu inkar edemem. Tam bir züppeydi, biliyorsun. Bana verdiği isim altında dövüşmekten, para için böyle bayağı bir spor yapmaktan zevk alıyordum."

Rafe birasını yudumladı. Clio pastasından ısırıklar aldı. Daha fazlası için ona baskı yapmadı. Sadece bekledi.

"Dövüşlerime geldi."

Yutkundu. "Markiz mi?" Başını salladı.

"İtiraf ediyorum, şok oldum. Merhum Lord Granville'i iki haftada bir ziyaret ederdim. Bundan hiç bahsetmedi."

Rafe boynunu kırdı. "Öncesinde ya da sonrasında hiç konuşmadık ama her zaman kalabalığın içinde bir yerlerdeydi, gergin yüzlü ve sertti. Hiç tezahürat yapmadı. Hiç alkışlamadı. Sanırım sadece onaylamadığını belirtmek için geldi."

"Onu gördüğüne memnun oldun mu?"

Başını iki yana salladı. "Beni çok kızdırdı. Bu da beni daha çok mücadele etmeye itti, çünkü onun önünde kaybetmek istemiyordum. Aklımda çılgınca bir fikir vardı... bir umut, sanırım

. Bir gün kazanacağım ve o da kalabalığın arasından gelip elimi sıkacak. "Aferin, Rafe." diyecekti. Bu yeterli olurdu. Şampiyon olduğum dört yıl boyunca böyle bir şey hiç olmadı.

"Dubose'la dövüştüğüm gün," diye devam etti, "onu orada gördüm. Ve ilk kez düşündüm ... eğer dört yıl üst üste kazanmak onu etkilemiyorsa, yaşlı adam benim kaybettiğimi görseydi ne yapardı?"

"Dövüşü bilerek kaybettiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Bunu söyleyemem. Bu Dubose'a haksızlık olur. O gün muhteşemdi. Ama kaybetme düşüncesi aklıma geldi. Ve her antrenör size söyleyecektir, bu fikir kafanıza bir kez girdi mi, kanamadan başka her şey biter. Hatalar yapmaya, yavaşlamaya, sadece havayı yakalayan vahşi yumruklar atmaya başladım."

"Ve sen kaybettin."

"Kötü bir şekilde."

"Evet. Morlukları hatırlıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Ne olmuş?"

Baban ne yapıyor?"

Rafe uzun bir yudum aldı, sonra gelecekler için kendini güçlendiriyordu. "Bana tek kelime etmeden eve gitti. O gece kalp krizi geçirdi. Gerisini biliyorsun. Asla iyileşemedi. Bir hafta içinde öldü."

Kelimeler göğsünde sert bir şekilde yankılandı.

"Oh, hayır." Sesi yumuşadı. "Rafe. Eminim kendini suçlamıyorsundur."

"Nasıl yapamam?" Şakaklarına masaj yaptı. "O gece kalbinde ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. İğrenmiş miydi? Endişeli miydi? Memnun muydu? O kadar sıkı bir şekilde içinde tuttuğu duygu her neyse, sonunda patladı. Ve fitili ben ateşledim."

"Rafe, beni dinle." Mavi gözleri onunkileri delip geçti. "Bu senin hatan değildi. Değildi. Geçen yıl iki küçük kriz geçirmişti. Adam iyi değildi."

Onun sözlerini kabul etti ama suçluluk duygusunu hafifletmek için pek bir şey yapmadılar. Eğer söyledikleri doğruysa, Rafe bunu bilmeliydi. Daha da dikkatli olmalıydı. Adamı kıskırtmasaydı, Piers'in eve döndüğünü görecektik kadar yaşayabilirdi.

"Bana öldüğünü haber verdiler. Oğlunu sordular. Kendime gitmemem gerektiğini söyledim. İstedіği oğul ben değildim. Ama sonunda, ben ..." Sesi kesildi. "Uzak kalamadım."

Clio ileri uzandı ve onun elini tuttu.

Geri çekilmeye başladı ama kendini tuttu. Onun yerine sessiz bir teşekkürle parmaklarını sıktı. Eğer kadın bu jesti yapacak kadar cesur olabiliyorsa, o da bunu kabul edecek kadar erkek olmalıydı.

"Ben de eve gittim. Yatağının başında durdum. Görünüşe göre çoktan ölmüştü. Zayıflamış, kafası karışmıştı. Kötü durumda olan pek çok dövüşçü gördüm ama hiç bu kadar çabuk yılmazdan çelimsiz dönüşen bir adam görmemiştim. Ne olduğunu bilmiyordu.

Nerede olduğunu ya da ne zaman olduğunu. Sadece "oğlum" deyip durdu. Tekrar tekrar, 'oğlum, oğlumu getir.' I . . ." Rafe boğazındaki duyguyu temizledi. "Ona Piers'in Viyana'da olduğunu söyledim. Anlamış gibi görünmüyordu."

"Belki de seni soruyordu."

"Belki de öyleydi. Belki de beni başından beri seviyordu. Belki de tüm o dövüslere kalabalığın arasından çıkıp ona ulaşmam umuduyla katıldı." Rafe onun elini bıraktı. "Tek bildiğim daha sonra her şeyin çok aptalca geldiği. Sırf ona inat olsun diye şeytani şöhretimin üzerine kükürt yığarak, elimden gelen her şekilde kötü olduğum onca yıl. Çok fazla inatçı gurur ve boşa harcanan zaman."

"Eğer bundan bir şey öğrenmezseniz, bu sadece boşa harcanmış bir zamandır." "Buna inanıyor musun?"

"Buna inanmak zorundayım. Yoksa son sekiz yılı her düşündüğümde ağlardım."

Bunun üzerine düşündü. "Sanırım haklısın. Asla geri dönüp daha iyi bir evlat olamayacağım. Ama Piers için doğru olanı yapmak için -bu geceden sonra azalan da olsa- bir şansım var. İkimiz asla en iyi arkadaş olamayacağız. Babasını bir daha asla göremeyecek ve bu benim hatam. Yaşlı adamı geri getirmek için hiçbir şey yapamam, ama en azından yapabilirim-"

"Köpeğini hayatta tut," diye bitirdi. "Ve gelininin beklediğinden emin olun."

İnkâr etme zahmetine girmede. "Piers'ın sana karşı hiçbir tutku hissetmediğini söylüyorsun. Belki de haklısın; dürüstçe söyleyemem. Ama o ve babamız birbirlerine çok benziyorlardı. Kardeşimin seni derinden önemsiyor olma ihtimalini bir kenara bırakamam. Çekingen, mesafeli Granville tarzında. O kadar ki seni kaybetmek onu yıkabilir."

Özünde, Piers ve Clio tanıdığı en iyi, en düzgün iki insandı. Eğer Piers onu gerçekten seviyorsa ve ikisi birlikte mutlu olabilirlerse ... ?

Rafe bunu ikisi için de istiyordu.

Başını ellerinin arasına aldı.

"Beklemenizin söylenmesinden nefret ettiğinizi biliyorum. Ama sadece birkaç hafta. Eğer ayrılmak istiyorsan, sana engel olmayacağım. Sadece darbeyi vuran ben olamam."

Rafe'in vicdanında zaten bir kırık kalp vardı. Bu suçluluk duygusu fazlasıyla yeterliydi.

"Ona bir şans vermediğiniz sürece gerçekten nasıl hissettiğini asla bilemezsiniz" dedi.

"Onun sekiz yıl boyunca şansı oldu. Benim hiç şansım olmayacak diye endişeleniyorum."

"Bu senin şansın. Bana iyilik olsun diye bekleme. Bunu kendin için yap. Çünkü bu senin kararın ve hem sen hem de Piers bunu bilmeyi hak ediyorsunuz."

"Haklısın," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Haklı olduğunu biliyorum. Senden o belgeleri imzalamayı istemekle bencilik ettim. Bencilce ve korkakça. Sadece çok korkuyordum. Onunla nasıl başa çıkabilirim ki? O, son sekiz yılını hükümetleri teslim olmaya ikna etmekle geçirmiş bir diplomat. Eve döndüğünde annemin verdiği derslerin niyetlerimi bastırmasından ve sırf kibarlık olsun diye onunla evlenmekten korkuyorum."

"İyi olacaksın," dedi Rafe.

Kadın yüksek sesle güldü.

"Ciddiyim. Bütün hafta boyunca benimle tartışmakta hiç zorluk çekmedin."

"Bu farklı." Ona günah çıkaran bir bakış attı. "Hiç kimseyle seninle konuştuğum gibi konuşmadım. Fikirlerimin hiçbirine katılmıyorsun ama en azından onları dinliyorsun ve bana tartışarak iltifat ediyorsun."

Hamalına şaşkın bir bakış attı. "Seni yanlış eğitmişiz."

"Beni eğitmek mi?" Kaşı kalktı. "Köpek gibi mi?"

Rafe inledi. Yine mi bu? "Bir köpek gibi değil, bir boksör gibi. Bruiser'ın düğün planlamasına bir boksörü şampiyonluk maçına hazırladığı gibi hazırlanmamız gerektiği gibi bir fikri vardı. Kafanı ringe sok, kendine güvenini artır. Böylece kendini galip hayal edebilirsin."

"Bu birkaç şeyi açıklıyor. İltifatlar gibi. Ve öpücükler. Ve ilk gösterimde Piers hakkında söylediği o saçma yalan." Bir eliyle gözlerini kapattı. "Çok utanç vericiydi. Sadece kendime olan güvenimi arttırmak istedim. Ve sonra bu gece ben-"

"Ve sonra bu gece neredeyse mahvoluyordun." Adam kadının elini yüzünden çekti. "Seni her zaman arzuladım. Mesafemi korumamın nedenlerinden biri de bu. Çok baştan çıkarıcısın ve karşı koymak benim karakterimde yok."

Buna karşılık, tabağındaki kekten bir lokma itti.

Elbette bu konuda ondan şüphe edemezdi. Rafe'in yalan söyleyebileceğine inansa bile, bu gece ona duyduğu şehveti hissetmiş olmalıydı. Hem de her santiminde.

Öte yandan, son birkaç yıldır ailesinden, akranlarından ve damat adayından sıradan hakaretler ve ihmalden başka bir şey görmediğini düşünürsek ... açlıktan ölme noktasına gelmişti ... Rafe biraz edepsiz konuşmanın ve yumuşak yerlerini dürtüklemenin onun arzuladığı güven jesti olmayabileceğini düşündü.

Dantelli beyaz bir elbise de muhtemelen çözüm değildi.

Lanet olsun. Rafe hiçbir zaman bir bilgin olmamıştı ama bu hafta gerçekten aptallık etmişti.

Bir meydan okuma istiyorum, demişti ona. Benim olan bir şey. O zaten bir savaşçıydı. Bunu en başından fark etmeliydi. Eğer bir şampiyonun kalbine sahip olmasaydı son sekiz yılda hayatta kalamazdı. Ama "Anne'nin oyunu "nda kazanmak istemiyordu, Rafe'den daha fazla. Çim bowlinginde dünya şampiyonu olmak istiyordu. Kendi başarısını tanımlamak istiyordu.

"Yani her kızın hayalindeki o büyük düğün," dedi, "koridorda bir melek gibi süzülüp tüm dedikoduların yanlış olduğunu kanıtladığın o düğün. İstedığın zafer bu değil."

"Hayır. Değil."

Başıyla onayladı. "O zaman kekini ve biranı bitir. Sonra da seni güçlendirmeye bakarız."

On Sekizinci Bölüm

Clio'nun Rafe'in aklında ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Elllerine lambaları alıp salona geçtiler ve Rafe burada küçük masa ve sandalyeleri kaldırarak açık bir alan yarattı.

"Ne yapacağız?" diye sordu.

"Sana yumruk atmayı öğreteceğim."

Güldü. "Kardeşini yumruklamamı mı istiyorsun?"

"Hayır." Bir kanepeyi duvara doğru itti.

"O zaman bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"İstemediğini biliyorum. Ama bir şans ver. Kibarlık zamanı bitti. Daha acımasız olmalısın, Clio. Vücudundaki gücü ve onu nasıl kullanacağını anla."

"Güç mü?" Değerlendirmesi için narin kolunu kaldırdı. "Bu bedende herhangi bir güç görüyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Bir erkeğin bakışlarını üzerine çekme gücünü kastediyorsun herhalde. Görünüşe göre bu Piers üzerinde hiç işe yaramamış."

"Güçten bahsediyorum. İçeride, serbest bırakılmayı bekliyor." Son mobilyaları da temizledikten sonra kadının önünde durdu. Bakışları onunkilere odaklandı. "Güven bana."

Clio ona güvenmek istedi. Ancak, tüm bu egzersizin kendisini daha da aptal göstereceğinden şüpheleniyordu. O mu, yumruk atıyor?

Ama denemek zorundaydı. Rafe, Piers'a olan borçlarını kapatmak istediğini iddia etti. Onun özleminin bundan çok daha derin olduğunu biliyordu. Bir aileye ihtiyacı vardı. Kalıcı bir bağa. Ve eğer bu konuda herhangi bir şansı olacaksa, Clio ondan kendi savaşlarında savaşmasını isteyemezdi. Kendi iplerini eline almayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Pekâlâ. Ne yapmalıyım?"

"Önce gevşemen gerekiyor."

Kadının bileklerini iri, sert ellerinin arasına aldı ve sanki dövmek istediği bir çift yılanbalığıymış gibi kollarını salladı. Kendini gülünç hissediyordu.

"Güzel." Kadının bileklerini bıraktı ve arkasında durmak için daire çizdi. Elleri kafatasını desteklemek için hareket etti. "Şimdi başını biraz öne arkaya çevir. Boynunu uzat."

Onun yönlendirdiği gibi yaptı, bir o yana bir bu yana, sonra da tavana ve yere baktı. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktararak ileri geri zıpladı. "Yumruklama ne zaman başlıyor?"

"Sabır, sabır. Ayaklarınızı omuz genişliğinde açarak durun. Omuzlar aşağıda, kollar gevşek. Denge merkezini bul." Adamın yayvan eli kadının karnına yerleşti. "Buraya. Hissediyor musun?"

Bunu nasıl hissetmez?

Eğer amacı onu gevşetmekse, bunu başarmıştı. Elinin karnındaki sıcak, sahiplenici ağırlığı, kulağındaki alçak, gürleyen sesle birleşince

Kendisini her türlü gevşek

hissetmesine neden oluyordu. "I . . .

Sanırım artık hazırım."

"O zaman bana bir yumruk göster."

Bir yumruk yaptı ve havaya kaldırdı. "Al."

Cık cık etti. "Hayır, öyle değil. Başparmağını kıracaksın." Parmaklarını açtı ve tekrar yumak haline getirdi, bu kez başparmağını dış tarafa yerleştirdi.

Sonra kollarını onunkilere dolayarak dövüş duruşuna geçmesini sağladı. Sağ bacağı hafifçe geride, iki yumruğu da savunma pozisyonunda havadaydı. Göğsünün geniş, katı sıcaklığı bir demir gibi işleyerek sırtındaki tüm gerginliği yumuşattı.

"Öğreneceğiniz ilk yumruk yumruktur," dedi. "Sol ayağınızla öne doğru adım atın ve sol yumruğunuzu düz bir şekilde dışarı itin. Vücut ağırlığınızın onu ileri itmesine izin verin. Hızlı ve keskin, arı sokması gibi. Sonra geri çek. İşte böyle, gördün mü?"

Clio eklemlerini gevşetti ve sanki bir kuklaymış gibi onu yumruk hareketleriyle hareket ettirmesine izin verdi.

"Sonra sağ kroşe ile devam et." Sağ yumruğunu öne doğru yönlendirdi. "Gövdenin yumruğun arkasında büküldüğünü hissedebiliyor musun?"

Başını salladı.

"Güç buradan geliyor. Kolunuzdan değil, geri kalanınızdan."

Adam yumruklarını birleştirip öne doğru savurduğunda, kadın adamın iri cüssesinin darbeyi desteklediğini hissedebiliyordu. Kas tabakaları derisinin altında toplanıyor ve esniyordu.

Arkasında Rafe varken, dağları devirebilecekmiş gibi hissediyordu. Ama bunların hepsi ödünç alınmış güçlerdi. İsterse parmağının ucuyla bir adamı uçurabilirdi.

"Şimdi sıra sende." Onu serbest bıraktı ve divandan iki sert, döşemeli yastık aldı. Yastıkları iki elinde tuttu, düz tarafı Clio'ya yaklaşık omuz hizasında gösterildi. "Bir dene bakalım."

"Yastığı yumruklamamı mı istiyorsun?"

"Neden olmasın? Bir hedefe ihtiyacın var." Yastıkları kaldırdı. "Ve bu aptal şeylerin bir amaca ihtiyacı var."

Dudağını ısırdı. "Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyorlar." Kaşları kırıştı.

"Neymiş o?"

"Yastıklar. Amaçları bu. Her yerde bu kadar çok bulundurmamanın nedeni. Yumuşak ve sıcaklar ve tek bir yerde duruyorlar. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyorlar." Burnunu çekti. "Sanırım haklısın. Bu aptalca."

Yastıkları indirerek ona doğru ilerledi. "Clio. . ."

"Ben iyiyim." Ellerini yumruk yaparak geri çekildi. "Yumruklamaya hazırım."

"Yumruklar yukarı," dedi ona. Sol tarafındaki yastığı uzattı. "Bir yumruk dene."

İlk birkaç denemesi utanç vericiydi. İlk seferinde yastıkla hiç bağlantı kuramadı. İkinci denemesinde, "vuruşu" daha çok bir dürtmeydi.

Ama Rafe onun denemelerine gülmedi. Sırayla cesaretlendirerek ve alay ederek ve formunu düzeltmek için ara vererek onunla uğraşmaya devam etti. Birkaç düzine denemeden sonra, kız bir yumruk attı ve bu yumruk aşağıdaki gibi bir şeye benziyordu

. . Güç.

"İşte," dedi. "İyi hissettirdi, değil mi?"

"Çok iyi," dedi nefes nefese. Ama "çok" fazla kibar bir kelimeydi. Ne de olsa bu çıplak muşta boksuydu. "Çok iyi. Çok iyi."

Gülümsedi. "Bruiser'a söyleme, yoksa seni ringe çıkarmak için uğraşmaya başlar."

Başını eğdi. "Kadın ödül dövüşçüleri mi var? Gerçekten mi?"

"Oh, evet. Kalabalıklar arasında çok popüler. Çoğunlukla çıplak göğüslü oldukları için."

Utanmaz şeytan. Yastığa tatmin edici bir oof ile çarpan bir sağ kroşe gönderdi. "Bundan neden hoşlandığınızı anlamaya başlıyorum."

"O zaman belki şimdi benim gerçek sırrımı anlayabilirsiniz. Diğer kadınların hiçbirinin inanmak istemediği sırrımı."

"O da ne?"

"Savaşmaktan kurtarılmaya ihtiyacım yok. Dövüşmek beni kurtardı."

Clio yumruklarını indirdi ve ona baktı. Buna inanmıştı. Bu basit hareketleri açıklarken sesinin tonu . . . Sadece otoriteyle değil, neredeyse sevgi gibi bir şeyle doluydu.

Ödüllü dövüş onun için kaba şiddet ya da isyandan daha fazlasıydı. Ustalaşmak için yıllarca çalıştığı bir zanaattı. Hatta belki de bir sanattı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bana öğretmek için zaman ayırdığınız için."

Yastığı kaldırdı. "Oh, daha bitirmedik. Tekrar yap."

Tekrar yaptı. Ve tekrar. Yastıkları tekrar tekrar yumrukladı, ta ki onu geriye doğru itmeye başlayana ve adam duvara yaslanmamak için daire çizene kadar.

"Bu doğru," dedi. "İşte benim kızım. Sana söyledikleri her şeyi yumrukla geri al. Yeterince iyi olmadığını. Asla olamayacağını. Hepsi saçmalık, hepsi. Bak ne kadar güçlüsün."

Yumruk üstüne yumruk atıyor, son sekiz yılın tüm öfkesini ve hayal kırıklığını dışarı atıyordu. Kolları muhallebi olana kadar.

"Şimdi" -yastıkları bir kenara fırlattı- "Ben Piers. Viyana'dan döndüm. Seninle evlenmeye hazırım. Bana en kötüsünü ver."

"En kötüsü mü? Kardeşine bir şans vermemi istediğini sanıyordum."

"Aynı şey. Ona bir şans verin, ama cehennemi yaşatın. Eğer seni kazanamazsa, seni hak etmiyor demektir."

"Ee . . . " Boks yapmaktan nefesi kesilmişti. "Oh, Tanrım. Piers, ben-"

"Hayır, hayır. Duruşun tamamen yanlış." Elleriyle onu düzeltti, bir avucunu kürek kemiklerinin arasına, diğerini de karnının üzerine koydu. "Unutma, bunu yapabilirsin. On yedi yaşında değilsin. Sen bir kadınsın. Güçlü bir kadın."

Onu serbest bıraktı ve yine Piers gibi davranarak iki adım geri çekildi. "Şimdi, söyleyeceğin şey nedir?"

"I . . ."

"Göz teması. Yukarı bak."

Onun bakışlarıyla buluşmak için kendini zorladı. "Seni sağ salim evde gördüğüme sevindim ama bence evlenmemeliyiz."

"Oh, çok iyi." Kendini en yakın sandalyeye attı ve ayaklarını uzattı.

Clio kendini salladı ve güldü. "Ne yapıyorsun sen?"

"Piers'in yapacağını iddia ettiğin şey." Ellerini başının altında kavuşturdu. "Bana rahatlamaktan başka bir şey yapmayacağına söz vermiştin. Hatta çok sevinecekti."

İç çekti.

"Gördün mü? Kendine karşı dürüst olduğunda, sen bile durumun böyle olmayacağını biliyorsun." Tekrar ayağa kalktı. "Yani 'çok iyi' demeyecek. Şöyle bir şey söyleyecek ..." Sesini aristokrat bir tonda yükseltti.

Bariton. "Tabii ki evleneceğiz. Buna çocukken karar vermiştik. Yıllardır nişanlıyız."

"Evet. Ama bence en iyisi şu olabilir ..."

"Hayır, hayır." Rafe Piers rolünden çıktı. "'Sanırım' ya da 'belki' gibi sözcükler kullanma. Sen kararını verdin."

"Karar verdim. Nişanı bozmaya karar verdim."

Ağabeyini korkutucu derecede doğru bir şekilde taklit ederek gözlerini sert bir bakışla kısmıştı. "Benimle evlenmeyi kabul ettin."

"O zamanlar on yedi yaşındaydım. Bir çocuktan biraz daha fazlasıydım. Seçeneklerim olduğunu anlamamıştım. Ve şimdi anladığım için . . . Farklı bir seçim yapıyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben seni sevmiyorum, sen de beni sevmiyorsun."

"Daha derin bir sevgi zamanla gelecek," dedi. "Ve ne kadar uzağa gitmiş olursam olayım, sen düşüncelerimden hiç uzaklaşmadın. Seni gerçekten önemsiyorum."

Sertçe yutkundu. "Ve bunu takdir ediyorum. Gerçekten minnettarım. Ama bu benim fikrimi değiştirmiyor."

"Başka biri mi var?"

Soru onu gafil avladı. Gerçi öyle olmaması gerektiğini düşünüyordu. Piers'in bunu sorması mantıklıydı. Ama Rafe'in ondan ne söylemesini isteyeceğini bilmiyordu.

"Cevap ver bana," dedi, bir marki kadar güçlü ve emredici. "Gerçeği bilmek istiyorum. Başka biri mi var?"

"Evet. Başka biri daha var. Ben varım."

Gözleri şaşkınlıkla parladı.

"İşte ben," diye tekrarladı. "Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca yalnız başıma çok zaman geçirdim. Kendimi ve kendi yeteneklerimi tanımaya başladım. Dirençliyim. Biraz dedikoduya dayanabilirim. Hatta çoğuna da. Bir mülkü miras alabilir ve kendimi sadece onu korumaya değil, geliştirmeye de adayabilirim. Çünkü beni ideal bir kadın yapması gereken tüm o dersleri ve başarıları aldım."

ve onları kendimin yaptım. Bir noktada, siz dünyayı dolaşırken, anlaşmalar yaparken ve savaş ganimetlerini paylaşırken, ben sessizce kendi bağımsızlığımı ilan ettim. Artık Clio'nun egemen ulusuyum. Ve teslim olmanın hiçbir şartı olmayacak."

Rafe sessizdi.

"Ee?" diye sordu.

Omuz silkti, kayıtsız kaldı.

"Sonu çok mu melodramatik? İyi değil miydi?" "Fena değildi."

"Fena değil mi?" Atılmış yastığı kaptı ve onunla adamın omzuna vurdu. Tekrar tekrar. "Harikaydı ve bunu sen de biliyorsun."

"Çok iyi, çok iyi." Gülererek minderin bir köşesinden tuttu ve çekıştırerek onu kendine yaklaştırdı. "Harikaydı."

Clio'nun kalbi göğsünde kabardı. Övgüsü ... Pastadan daha iyiydi.

"Çok zekisin," diye fısıldadı. "Eğer Piers dizlerinin üzerine çöküp yeniden düşünmen için sana yalvarmazsa, o lanet olası bir aptaldır."

Ateşin kuru otları tutması kadar hızlı bir şekilde aralarında ısı ve arzu oluştu. Bu his çok sarhoş ediciydi. Ve çok acımasızdı. Hayatı boyunca böyle bir tutkuyu hissetmeyi beklemişti ama bunu asla ama asla sahip olamayacağı bir adamda bulmuştu.

Sorunlu bir kız kardeşe nasıl başa çıkılacağını tartışmak, dispeptik bir köpekle bütün gece oturmak, gece geç saatlerde pasta ve bira eşliğinde gizli acıları tartışmak... Bunlar iki insanın birlikte bir hayat kurabileceğini kanıtlayan deneyimlerdi.

Artık birbirlerine karşı ne hissettiklerinin bir önemi yoktu. Rafe Piers'ı seviyordu. İyi bir kardeş olma şansını istiyordu ve Clio bunu elinden almak istemiyordu. Paylaştıkları şey her neyse, ikisi-

Ailesi için son şansını yok etmek istemediği sürece, asla daha fazlası olamazdı.

"Başka insanlarmışız gibi davranamaz mıyız?" diye fısıldadı. "En azından birkaç saatliğine?"

"Bunu istemiyorum. Sen de istemiyorsun."

Clio başını salladı. Adam haklıydı, başka insanlarmış gibi davranmak istemiyordu. Kendisinden başka hiç kimse olmak istemiyordu ve onunla birlikte olmak istiyordu.

Rafe'i istiyordu.

Tehlikeli, vahşi ya da yanlış olduğu için değil, bu çok doğru hissettirdiği için.

"Mahvolmayacaksın," diye duyurdu tanıdık bir ses.

Oh, Tanrım.

Rafe onu bıraktı ve geri çekildi. Clio göğsündeki yastığı sıkıca kavradı. Ama onları ayıran kaç ayak ya da yastık olursa olsun, gecenin ortasında yalnız ve yarı çıplaktılar. Hiç kimse gerçeği görmeyi başaramazdı.

Odaya giren kişi dışında hiç kimse.

Phoebe, koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş ve burnunu eski bir The Times nüshasına gömmüş bir halde başıboş dolaşıyordu.

"Phoebe." Clio bu ismi duyunca rahat bir nefes aldı. "Bu ne sürpriz. Lord Rafe ve ben sadece ..."

"Bu şerbetçiotu verimi," diye araya girdi kız kardeşi, açıklamalarla ilgilenmiyordu.

"Ne?"

Ekinler. Kız kardeşi gecenin köründe şatoda dolaşıyor, The Times okuyor ve şerbetçiotu rekoltesi üzerine kafa yoruyordu.

Evet, Phoebe gibi geldi.

Kız kardeşi gazeteyi indirdi. "Lord Rafe haklıydı. Şerbetçiotu kırılgan bir ürün ve riskli bir yatırım. Ama kendinizi mahvolmaktan koruyabileceğiniz bir yol buldum." Bir makaleyi işaret etti. "Spekülatörler her yıl şerbetçiotu rekoltesi üzerine yüzlerce, binlerce bahis oynuyor. Bütün gazetelerde var."

Clio hafızasını yokladı. Eğer gazetelerde bir şey çıkarsa, bunu biliyor olmalıydı. "Evet, tahminleri okuduğumu hatırlıyorum. Bahis oynamanın bu kadar yaygın olduğunu fark etmemiştim." "Aynen öyle." Rafe gazeteyi aldı. "Bazı meyhanelerde şerbetçiotuna, ödüllü boksörlerden daha fazla para yatırılıyor. Onlar her geçen yağmur bulutunun haritasını çıkar."

Clio gazeteye kendisi de bakmak için yaklaştı. "Ama hava durumunu önceden söyleyemeyiz. Neyi tahmin edeceğimi nasıl bilebilirim?"

"Fark etmez," dedi Phoebe. "Kendine karşı bahis oynayacaksın."

"Kendime karşı bahse mi gireyim? Ama neden ben ... ?" Aklından sonuçları geçirdikçe Clio anlamaya başlıyordu. "Yani çiftçilik iyi giderse üründen para kazanırız, ama zayıf bir yıl olursa ..."

"Sonra da bahsi tahsil edersiniz," diye bitirdi Phoebe. "Kazançlar sınırlıdır, ama kayıplar da öyle. Her şeyi kaybetmenize imkan yok."

"Bahislerini koruyor." Rafe çenesini kaşdı. "Dahi olmak için yeterince çılgınca."

Phoebe omuz silkti. "Bana ikisi de deniyor."

"Pekala." Clio onu kolundan tuttu. "En büyük ablan olarak seni yatağa çağırıyorum. Yarın önemli bir gün olacak. Bu senin ilk balon."

Kız kardeşinin yüzü asıktı. "Ah, evet. Sefil çile."

"O kadar da kötü olmayacak. Bu tür şeylerden sonsuza kadar kaçınılamaz. Önümüzdeki sezon sahneye çıkacaksanız olmaz."

"Kimse bana kur yapmayacak. Neden ortaya çıkmak zorundayım ki?"

Clio kız kardeşinin saçından bir tutam yakaladı. "İyi olacaksın. Ben senin yanında olacağım. Nasıl olduğunu bilirim."

"Benim için nasıl olduğunu bilmiyorsun." Phoebe'nin karanlık başı döndü ve saç tutamı Clio'nun parmaklarının arasından kaydı. "Lord Rafe, yarın bizimle geliyorsunuz, değil mi?"

Rafe'in gözleri Clio'nunkilerle buluştuğunda karanlıktı.

Lütfen, diye sessizce yalvardı ona. Lütfen gel.

Onun varlığı Phoebe'yi yatıştırırdı ve Clio'ya gelince . . .

Bu onun son şansı olabilir. Onların son şansı. Piers'la nişanını bozduktan sonra, Rafe'i böyle şeylere davet etmek için bir bahanesi kalmayacaktı. İkisinin hatırlayacakları bir akşam geçirmelerinin ne zararı olabilirdi ki?

"Bana hâlâ bir dans borcun var," diye hatırlattı ona. "Sanırım borcunu ödemenin zamanı geldi."

"Bu iyi bir fikir değil. İlk balonuzu terk etmemin bir nedeni var. Bu tür şeylere alışkın değilim. Huzursuz. Ve huzursuz olduğumda ... işte o zaman içimdeki şeytan yükselir. İnsanlar incinir."

"İçindeki şeytandan hoşlanıyorum," dedi. "Uzak durursan incinirim."

Phoebe tuhaf olduğu kadar tatlı bir hareketle uzanıp Rafe'in n kolunu kavradı. "Lütfen. Evet de."

İ ekti. "Bunun üzerinde uyuyacağım."

On Dokuzuncu Bölüm

Rafe o gece hiç uyumadı. Ve şafak söktüğünde, gitti.

Bir, belki de iki saat boyunca atı yürüyüşte tuttu. Bineğini çok fazla zorlamak istemiyordu ve şu anki ruh halinde bu çok olasıydı. Adım adım Twill Kalesi'yle arasına mesafe koydu.

Ve Clio.

Onun hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu ama gitmek zorundaydı. Kendine güvenmiyordu. Eğer onun yanında, kendisine uzanan o güzel, yumuşak ellerle bir an daha geçirirse, onu kendine çekecek, hem onu hem de ailelerini mahvedecekti.

Hayır, bu ayrılmak için mükemmel bir zamandı. Yapabileceği her şeyi yaptıktan sonra ve hiçbir şeyi berbat etmeden önce. Kardeşinin onu geri kazanmak için bir şansı olacağından emin olmuştu ve dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen Piers'in hak ettiğinden daha fazlaydı.

Bir süre sonra yol tanıdık gelmeye başladı. Queensridge'den sadece dört ya da beş mil uzaktaydı.

Ve Queensridge'de bir dövüş bulabilirdi.

Tanrım, tam da ihtiyacı olan şey buydu. Ağzında kan tadı ve kulaklarında kalabalığın çılgın uğultusu olmadan çok uzun zaman geçirmişti. Kim olduğunu unutuyordu.

Herhangi bir mezraya girebilir ve yerel çenesi düşük bir alçakla kavga edebilirdi. Her köy barında bir tane vardı. Ama o bir kabadayı değildi ve amatörlerle dövüşmezdi. Yetenekli bir rakiple düzgün bir dövüş ihtiyacı vardı.

Crooked Rook tam yeriydi.

Geçmiş yüzyıllarda han, kaçakçıların ve haydutların uğrak yeri idi. Günümüzde ise daha çok ödüllü dövüşçülere hizmet veriyordu. Ödüllü dövüşler yasadışı olduğu için Kasabanın çok dışında düzenlenmesi gerekiyordu ve ancak kısa bir süre önce duyurulabiliyordu. Gazeteler bir gün önceden yayınlanırdı ve seyircilerin belirlenen yere ulaşması için çılgın bir yarış başlardı.

Crooked Rook idealdi: Londra'ya yeterince yakındı, ana yoldan çok uzakta değildi. Çoğu kişi için sadece birkaç saatlik bir yolculuk. Arka tarafta geniş, boş bir alan vardı ve düzgün bir ring ve seyirciler için bolca yer vardı. Ve şu anki sahibi Salem Jones, yerel yargıçlarla dostane rüşvet ilişkilerini sürdürüyordu.

Rafe ve diğer birçokları için burası vekil bir ev haline gelmişti. Geçen yıl -şampiyon olduğu dönemde- buraya girmiş olsaydı, her köşeden coşkulu bir tezahüratla karşılanırdı.

Bugün, öğlen saatlerinde kapıdan içeri girdiğinde, daha ılık bir şekilde karşılandı. Pek çok kişi başını salladı ya da ona doğru seslendi. Ancak mekandaki genel hava belirsizdi. Kimse yenilmiş bir şampiyonun ne yapacağını tam olarak bilmiyordu.

Boynunu kırdı. Buradan ayrılana kadar bu durum değişecekti. Geri dönüşü başlatmak için iyi bir gün olduğunu hissetti. Ve ilk rakibini bulmak için bara doğru hızlıca bir bakış atması yeterli oldu.

Ödül dövüşçüleri farklı nedenlerle dövüşürdü. Bazıları sporu severdi. Bazıları parayı severdi. Bazıları sadece adamların kanını akıtmayı severdi.

Finn O'Malley ikinci kategoriye aitti. Birkaç düzine yıl önce şampiyon olmuştu ama son on yıldır O'Malley Crooked Rook'ta en soldaki bar taburesini tutuyordu. O tabureden sadece iki nedenden ötürü kalkardı: işemek için dışarı çıkmak ya da yumruk atmak. Herkesle dövüşürdü, kaybeden bir sonraki raundu satın alırdı.

Adam yıllardır bir biranın parasını ödememişti.

Rafe ona doğru bir yol açtı.

Yaşlı İrlandalı ona baktı, gözleri karanlık ve ihtiyatlı yarıklar halindeydi. "Brandon mı o? Ne istiyorsun?"

"Bir dövüş istiyorum. Bir şampiyon diğerine karşı."

O'Malley alay etti. "Ben sadece aptallarla bira için dövüşürüm. Para olmadığı sürece şampiyonlarla dövüşmem."

"Bunu ayarlayabiliriz." Rafe cebinden kendi parasını çıkardı. Birkaç bozuk parayı silkeleyip sakladı, sonra kalan ağırlığı tezgâhın üzerine bıraktı. Yankılanan bir gümbürtüyle yere düştü. "Bunu bizim için tut," dedi barmene.

O'Malley'nin gözlerinin arkasında yeni bir ateş parladı. Bu ona bunun kolay olmayacağını söyleyen bir bakıştı.

Güzel. Rafe kolay olmasını istemedi.

"Avluda." O'Malley iki elini tezgâhın üzerine koydu ve ağırlığını tabureden kaldırdı. "Bize bir dakika verin. İşemek için kendimi dışarı attıktan sonra."

Rafe başını salladı.

Düşüncelerini toplarken, önündeki barda bir fıçı bira belirdi.

"Hanımefendiden." Barmen başını meyhanenin puslu bir köşesine doğru eğdi.

Bayan mı? Hah. Sadece bir nazik .

"bayan" sık sık bu kuruluş.

Rafe'in bir bakışı vardı.

İnce. Koyu saçlı. Çekici. Müsait.

Nasıl olacağını tam olarak görebiliyordu. Önce bu dövüşü kazanacak, sonra da üst kattaki karısına gidecekti. Yüzündeki teri ve kanı yıkamaya başlayacaktı ama kız ona zahmet etmemesini söyleyecekti. Ona dokunduğunda titreyecekti -bilerek, çünkü korkma fikrini seviyordu. Onun acımasızlığı onu heyecanlandırırdı.

Ve bundan sonrası da diğer karşılaşmaları gibi olacaktı. Hızlı, sert ve sonunda tatmin edici olmayan.

Suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak hamalını kaldırdı. Belki de ihtiyacı olan şey bu tür bir karşılaşmaydı. Sahip olamayacağı bir kadının -masum, nişanlı, nazikçe yetiştirilmiş bir bakirenin- ağzının suyunu akıtmayı bırakmasının zamanı gelmişti.

Metrelerce fildişi dantel ve iki düzine yastığı olan dört direkli bir yataktan ne istiyordu? Lanet olası bir masal şatosunda düğün gecesi, balayı ya da sonsuza dek mutlu yaşam olamazdı.

Onun gibi bir adam için değil.

"Rafe Brandon, seni tehlikeli piç kurusu." Salem Jones hanın arka odasından çıktı. Kollarında, yakındaki bir masanın üzerine bıraktığı küçük bir sandık taşıyordu.

Rafe teşekkür etmek için elini uzattı ve Jones onu kucaklamak için elini kullandı.

"Çok uzun süre uzak kaldın," dedi Rafe'nin sırtını sıvazlayarak.

Jones, Jamaika'da doğmuş ve yirmi yıl kadar önce bir grup kölelik karşıtıyla birlikte İngiltere'ye gelmiş Batı Hindistanlı bir azatlıydı. Köleliğin görgü tanığı olarak verdiği heyecan verici ifadelerle Quaker sponsorlarını çok memnun etmişti.

Ancak bir pasifist olarak derin bir hayal kırıklığı yaratmıştı.

Çoğu boksör gibi Jones da birkaç iyi yıl geçirmişti. Çoğunun aksine, bu başarıyı daha kalıcı bir şeye dönüştürmüştü: Crooked Rook.

Rafe gecenin o garip saatlerinde, ödüllü dövüşün ötesindeki hayatını düşünürken, mekanda bir hisse satın almayı teklif etmeyi düşünmüştü. Clio'ya söylediklerine rağmen, dövüşteki yıllarının sayılı olduğunu biliyordu ve geleceği için bir şeyler yapmak istiyordu. Ama bu kendi şartlarına göre olmalıydı. Herhangi bir ofise ait değildi. Ve biralar için dövüşen ya da tankardları alçı duvarlara çarpan bir meyhane merakından daha fazlası olmak istiyordu.

"Sanırım bunun için buradasınız." Jones sandığı okşadı. "Diğerleri arkada. Barmene onları nerede istediğini söyle."

Dürüst olmak gerekirse Rafe bu eşyaları neredeyse unutmuştu. Harrington'daki odalarından taşındığında Jones'tan bu sandıkları kendisi için saklamasını istemişti. Antrenman yaparken depoda dağınıklık istemiyordu.

Sandığı açtı, bir yığın keten gömlek ve yün pantolonu elledi. Bir müsabaka için daha rahat bir şeyler bulmayı umuyordu ama bu sandığın içindeki giysiler çok inceydi. En dibe ulaştığında eli küçük, sade bir tahta kutunun üzerine kapandı.

Daha elini kaldırmadan içinde ne olduğunu biliyordu.

Clio'nun mektuplarının olduğu kutuydu.

Kendi kendine güldü. Tam da onu unutmaya karar vermişken. Onu takip etmişti, burada bile.

Onu her yerde takip etmişti, değil mi? Adresini kaç kez değiştirmiş olursa olsun. Yıllar boyunca ona bu mektupları göndermeye devam etmişti, en azından ayda bir ya da iki tane. Rafe onları bu kutuda saklamıştı. Onlara göz gezdirmiyordu ama atmaya da kıyamıyordu. Tatlı şeylerin yapmaya eğilimli olduğu gibi, ona yapışıp kalmışlardı.

"Eee?" O'Malley çişini yaptıktan sonra geri geldi. "Çıkıyor muyuz?" "Birazdan."

Rafe kendini bir sandalyeye bıraktı, bir bardak daha porter söyledi, geceyi yalnız geçirecek olan "hanımefendiye" bir şişe şarap gönderdi ... ve sonra yıllardır isteyerek yapmadığı bir şeyi yaptı.

Okumak için yerleşti.

Notların çoğu, ara sıra aile haberleriyle karıştırılmış neşeli, kesik kesik davetiyelerdi. Hepsinin tarihi geçmişti ve hiçbiri özellikle önemli değildi.

Önümüzdeki Perşembe akşam yemeği partisi veriyoruz. Eğer o gece başka bir planınız yoksa, hoş karşılanırsınız.

Whitmore House'daki hepimizden en içten doğum günü tebrikleri.

Piers'tan yeni bir mektup aldım ve ilginizi çekebilecek kısımları kopyalama cüretini gösterdim. Ağustos ayını amcamın Hertfordshire'daki malikanesinde geçireceğiz. Yolunuz oradan geçerse, bir uğrayın.

Yine de Rafe mektuptan mektuba, nottan nota baktı, selamlamadan kapanışa kadar kaleme aldığı her kelimeyi okudu. Başını kaldırıp bulanık gözlerini ovuşturduğunda gökyüzü kararmak üzereydi.

Notlar tek başlarına çok kısa, çok önemsizdi. Ama bir araya geldiklerinde ağırlıkları ezici oluyordu.

Brandon House'dan ayrıldığında babası kapıyı kapatmıştı. Ailesinin geri kalanı ve yüksek sınıftan tanıdıkları da kapılarını kapatmıştı.

Clio hariç herkes.

Ona tekrar tekrar elini uzattı. Asla çok uzağa sürüklenmesine izin vermedi. Ne zaman ortaya çıkmaya karar verirse onu karşılamaya hazırды.

Bunun onun için ne anlama geldiğini bilemezdi.

Muhtemelen ona söylemek için hiç çaba sarf etmediği içindir.

Bu çok ironikti. Gençken kendini hiçbir zaman ait hissetmemişti. Şimdi büyüdükçe Brandon'ın ona miras bıraktığı özellikleri daha iyi görebiliyordu. Hırs, gurur ve çok geç olana kadar herhangi bir duyguyu kabul etmeyi inatla reddetme gibi nitelikler.

İçindeki öfke kabarmasını bastırdı. Geçmişe karar verilmişti. Bunu değiştirmek mümkün değildi.

Onu değiştirecek bir şey de olmayacaktı.

Clio'nun ihtiyacı olan adam olamazdı. Sosyeteye geri dönse bile, skandal her zaman onu takip edecekti. Bu sadece dedikodu değildi. O artık şekillenmişti, iyi ya da kötü yollarını belirlemişti. Zihninde çok fazla huzursuzluk vardı,

ve vücudu sürekli hareket istiyordu. Bir beyefendinin hayatına uygun değildi ve olmak da istemiyordu. Asla Sör Teddy Cambourne gibi işe yaramaz, kendini beğenmiş ukalalardan biri olamazdı.

Rafe hiçbir şeyi nasıl yapacağını bilmiyordu.

İşte bu yüzden, nihayet tüm bu mektupları okuduğuna göre, bir an bile boş duramazdı. Ona bir danstan çok daha büyük bir borcu vardı. Onun ihtiyaç duyduğu adam olamasa bile, Rafe'in bir şeyler yapması gerekiyordu.

Ayağa kalktı, mektupları ve zarfları teker teker topladı. Üst üste yığıldığında bileği kadar kalın bir yığın oluşturunurlardı. Yıllar boyunca onu yüzlerce yemeğe, partiye, baloya davet etmiş olmalıydı.

En azından bir tanesine gelebilir ve bir şekilde geri kalan her şeye değmesini sağlayabilirdi.

Kollarındaki ve bacaklarındaki katılığı esneterek sandalyeden kalktı. Çok geç değildi. Gün ışığının azalmasına bir ya da iki saat vardı. Sandıkta birkaç uygun giysi vardı. Yine de beş parasız yola çıkamazdı.

Parasını almak için bara gitti. "Üzgünüm eski dostum," dedi O'Malley'e. "Maçın başka bir güne kalması gerekecek."

Rafe çantaya uzandı.

"O kadar hızlı değil." Finn O'Malley'nin iri eli onunkinin üzerine kapandı. "Onu geri istiyorsan, bunun için benimle dövüşmen gerekecek."

"Lord Rafe'in geleceğini sanmıyorum."

Clio bütün akşam kelimeleri içinde tutmuştu ve şimdi ağzından kaçmıştı. Burada, Pennington balo salonunun en sessiz köşesinde, Phoebe'yle birlikte son iki saatlerini geçirdikleri yerde. Bekleyerek, izleyerek. Sıkıntısını eldivenlerinin dikişlerini düzelterek ya da gül rengi ipeğinin örtüsünü yeniden düzenleyerek noktalandı.

Arada bir, bir tanıdık selamlaşmak için uzak köşelerine hacca gidiyordu. Piers ve düğün hakkında sorular sordular ve

ince ama belli belirsiz sırtıma sanatı. Hepsinin ne düşündüğünü anlayabiliyordu: Granville bu sefer olacak mı, olmayacak mı?

Ancak Clio'nun aklını meşgul eden Piers ve onun yokluğu değildi.

İlk balosundan sekiz yıldan fazla bir süre sonra, hâlâ Rafe Brandon'ın dansına sahip çıkmasını boşuna bekliyordu.

Dans etmek için eşleşen bayanları ve bayları izlerken, Phoebe cebinden bir parça ip çıkardı. "O burada olacak."

"Saat on bir buçuk. Belki de planlarını değiştirecek bir şey olmuştur."

O gün erken saatlerde onu arayıp katılacağından emin olmak istemişti. Phoebe'nin hayal kırıklığına uğramasını istemiyordu. Ama adam kahvaltıya gelmemiştir ve Phoebe de kız kardeşleriyle baloya hazırlanmakla meşguldü. Öğleden sonra onu aramaya çıktığında, adam çoktan gitmişti. Bruiser muhtemelen onlarla baloda buluşmak istediğini söylemişti ama gerçeği kim bilebilirdi ki?

Şimdiye kadar Southwark'taki depoya dönmüş, hayatına devam ediyor olabilirdi.

Ya da atından düşebilir, bir çukurda yaralı bir şekilde yatabilir ve son gücünü kullanarak kadının adını kendi kanıyla yazabilirdi.

İkinci senaryoyu gerçekten ummamalıydı ama korkunç ve bencil bir yanı bunu ilkinde tercih ediyordu. O burada değildi ve incinmiş hissetmekten başka bir şey yapamıyordu. Tüm o ince hakaretleri yeniden hatırladı.

Sen iyi bir kızsın, Clio. Ama bu yeterince iyi değil.

Onlara iki fincan punç taşıyan Sör Teddy ve onlara kaşlarını çatarak bakan Daphne de katıldı. "Phoebe, o ipi getirdiğine inanamıyorum."

"İp olmadan hiçbir yere gitmem."

"Şey, balo salonunda bir parça köhne sicim olmaz." İpi Phoebe'nin elinden aldı ve hemen çiğneneceği yere attı.

"Bu gece, biz

insanların Clio'nun düğünü hakkında konuşmasını istiyorum, senin tuhaflıkların hakkında değil."

"Bende daha fazlası var," dedi Phoebe.

"Tuhaflıklar mı? Oh, evet. Bunların sonu yok."

"İp." Elini retikülüne soktu ve başka bir sicim çıkardı.

"Onu buraya ver." Daphne ipi yakaladı. Bu kez Phoebe sıkıca tuttu. "Hayır."

"Onu rahat bırakın," dedi Clio. Daphne'nin anneliğine tahammül edecek durumda değildi.

Çünkü bütün bunlar buydu. Whitmore'ların evinde öğrendikleri gibi annelik. Daphne kendi tuhaf, yanlış yönlendirilmiş yöntemiyle şefkatli ve koruyucu olduğunu düşünüyordu. Ama yanılıyordu.

Teddy dilini gıdıkladı. "Olay çıkarıyorsun, kedicik."

"U m u r u m d a değil," dedi Phoebe yüksek sesle. "O benim. O benim. al."

İnsanlar döndü. Baktılar. Etraflarındaki konuşmalar soldu ve öldü.

Tüm bu akşam bir hataydı ve hepsi Clio'nun suçuydu. Kız kardeşini korumalıydı. Phoebe buna hazır değildi. Belki de hiç hazır olamayacaktı.

"Onu rahat bırakın," diye tekrarladı Clio.

"Bu onun iyiliği için, Clio. Bu alışkanlıktan kurtulması gerekiyor."

"Tanrı aşkına, neden? Bırakın ipi de, kendine has özellikleri de onda kalsın. Bırakın kendisi kalsın." Başını kalabalık, ışıltılı balo salonuna doğru eğdi. "Başkalarının hakkımızda ne düşündüğünü çok fazla önemseyecek şekilde yetiştirildik. Bu beni değiştirdi. Seni de değiştirdi, Daphne. Ve üzülerek söylüyorum ki, ikimiz de iyi yönde değişmedik. Phoebe'nin de aynı kaderi paylaşmasına izin vermeyi reddediyorum. O olağanüstü biri."

" 'Olağanüstü' sadece bir kelime. Herkes dikkat çekecek."

Phoebe'ye döndü ve ipi kız kardeşinin eline sıkıştırdı. "Bir söz vereceğim. Sana ve kendime. Ben senin kız kardeşimin ve şimdi de vasinim ve seni seviyorum. Seni seviyorum."

sırf toplumu memnun etmek için başka biri olmanız gerektiğini asla hissettirmez."

"Saf olma, Clio," dedi Daphne. "Toplumu bir kenara atamazsın. Bir diplomatın karısı ve bir markiz olacaksın."

"Hayır, olmayacağım. Piers'la evlenmeyeceğim."

"Ah, tatlım," dedi Teddy, onu yanından d rt terek. " imdi pes etme. Umarım kart odasında konu ulanları dinlemiyorsundur."

"Neden? Kart odasında ne konuşuyorlar?"

Kayınbiraderi utangaç görünüyordu. "Bahis oynuyorlar tabii ki. D   n n gerçekleşip ger ekle meyece i  zerine. Lord Pennington dörde karşı bir oran veriyor."

Ah. Muhtemelen bu gece buraya davet edilmelerinin gerçek nedeni buydu. Biraz boş spe  lasyon ve eğlence sağlamak için. Bir  aka.

O anda Clio harika bir şeyin farkına vardı.

Umurunda değildi.

Belki de onu yıpratmı lardı. Ya da belki de be  yirmi ya  bir kadının kendini bulduğu büyülü bir ya tı. Nedeni ne olursa olsun, gerçekten ama gerçekten zerre kadar umurunda değildi.

Ve sonra, sanki ona verilen bir  d l  duyuruyormu  gibi, majordomo boğazını temizledi. "Lord Rafe Brandon."

Artık kimse string için endi elenmiyordu. Phoebe bile.

Clio adamın at sırtında karanlık ve dramatik bir giriş yapabileceğini biliyordu. Ama onu bir kuyruklu ceket, karlı kravat ve cilalı botlarla dışarı çıkarın. ?

Yüce Tanrım.

 enesinin güçlü kesimi saf Brandon'dı, tıpkı kolay komuta havası gibi. Ama o vazgeçilmez Rafeness'i de beraberinde getirmişti. Havayı  rperten ve kalbinin hızla çarpmasına neden olan isyan ve tehlike havası.

G r n   yle ilgili her şey onun tam da bu ortam için do du unu ilan ediyordu.

Yüz ifadesindeki her şey Clio'nun bundan nefret ettiğini gösteriyordu. Ama yine de buradaydı.

Onun için.

Onların köşesine geçti ve Clio'yu en sona saklayarak sırayla her birini selamladı. "Bayan Whitmore."

Küçük bir reverans yaptı. "Lord Rafe."

"Geldiniz," dedi Phoebe.

"Evet." Manşetini tedirgin bir şekilde çekti ve kalabalık balo salonuna bir bakış attı. "Bu kadar geç geldiğim için üzgünüm. Bayan Whitmore, sanırım tüm danslarınız için konuşuldu."

Clio gülmekten kendini alamadı. "Hayır. Tüm danslarım bedava." "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Phoebe ile dışarıda oturuyordum."

Orkestra bir valsini ilk nağmelerini çaldı. Rafe onun elinden tuttu. "Bir dakika daha oturmayacaksın."

Yüzünde meydan okuma ve tedirginlik karışımı bir ifadeyle onu dans pistine götürdü ve vals yapmaya başladı.

Çok yetenekli bir dansçıydı. Öyle olması mantıklıydı. Koordinasyon ve zarafetle hareket etmek onun işinin bir parçasıydı.

"İtiraf ediyorum, umudumu kaybetmişim. Geleceğinizi düşünmüyordum." "Ben de merak etmişim."

Ona bakmaya dayanabildiğinde -ki bu ne kadar garipti, ona bakmak en çok yapmak istediği şeydi ama yine de toplayabildiği tüm cesaret kırıntılarına mal oluyordu- sol elmacık kemiğinde soluk mor bir gölge fark etti. Ve dolgun, şehvetli dudaklarının bir tarafı her zamankinden daha da dolgundu.

"Yaralanmışsın. Ne oldu?"

Omuz silkti. "Yolda bir tümsekle karşılaştım. Tabiri caizse." "Sanki tümsek geri dönmüş gibi görünüyor."

Şişmiş ağzı bir tarafa çekildi. "Bu gece buraya gelmek için on kez daha yapmayacağım şey yoktu. Ama

Fazla kalamam. Sadece sana borçlu olduğum dansı yapmaya geldim. Ve veda etmeye."

"Elveda mı?"

Onu bir dönüşle sürükledi. "Bu gece Londra'ya dönüyorum. Sanırım Bruiser ve Ellingworth'u sizinle birlikte kalede bırakabilirim."

"Elbette, ama . . . Neden? Piers bir ya da iki hafta içinde eve dönecek. Onu görmek isteyeceksin ve ben ..." Göğsü çöktü. "Neden bu kadar erken gitmek zorunda olduğunu anlamıyorum."

Onu kendine yaklaştırdı ve sesini alçalttı. "Gel bakalım. Sen zeki bir kızsın ve başka türlü davranmak sana yakışmaz. Neden gitmem gerektiğini biliyorsun."

"Hiç bilmiyorum. Mesafemizi korumak konusunda anlaşabiliriz." "Prensipte anlaşmak var, bir de gece olması var.

Karanlık ve sessiz olduğunda yalnız olmak ve aynı çatının altında bir yerde olduğunu bilmek var. Seni kurtarmak için uykusuzluk çeken akrabalarına güvenemeyiz. Eğer o kalede bir gece daha geçirirsem..."

Bakışları kadının vücudunu taradı. Her yeri ağrıyordu.

"Sana gelirdim."

Sana gelirdim.

Bu kelimeler. Kalbini yerinden oynattı ve dizlerinin bağı çözüldü.

"Sana gelirdim," diye tekrarlardı, sanki ciddi bir yemin etmiş gibi. "Uzak kalmam mümkün değil."

"Oda değiştirebilirim. Taşınabilirim."

Başını iki yana salladı. "Fark etmezdi. Kendini en yüksek, en uzak kuleye kilitlesen de fark etmez. Ben seni bulurdum. Gece kapına gelirdim. Ve sonra . . . O zaman ne olacağını biliyorsun."

Nefes alamıyordu. "O zaman ne olacaktı?"

"Cevap verirsin." Clio onun sıcaklığı ve temiz erkek kokusuyla bayılana kadar yaklaştı. "Beni içeri alırdın, Clio. Değil mi? Beni geri çeviremezsin."

Başını salladı, onun sözlerinin alçak, karanlık tınısıyla büyülenmişti.

O haklıydı. Gecenin bir yarısı kapısını çalsaydı, onu içeri alırdı. Ve bunun nezaketle ya da cömertlikle bir ilgisi yoktu. Bunun özlem ve arzuyla ilgisi vardı. Adam ne zaman yaklaşırsa damarlarındaki kan vahşi bir şekilde akıyordu. Ona ne zaman böyle baksa cevap veren ihtiyaç acısı.

O cesur yeşil gözlerdeki duyguların gücü .. .

Eğer bu adam severse -gerçekten severse- bir kadın tüm hayatını bunun gücüyle sarsılarak geçirebilir.

Ama veda etmek için buradaydı ve onu kaybetmenin keskin acısı başını döndürmeye yetmişti.

Onları yavaşlatarak durdurdu. "Solgunlaştın."

Öyle miydi? Şimdi o söyleyince balo salonunun kenarları karardı. Ve birkaç dakika önce dans etmeyi bırakmış olmalarına rağmen başı hâlâ dönüyordu.

Kalbi çok doluydu. Ve çarpıyordu. Takım elbisesi, o sözler, vals ...

Ölümlü bir kadın buna nasıl dayanabilirdi? "Belki de sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardır," dedi.

Rafe bir kolunu beline dolayarak onu destekledi. Sonra onu odanın kenarına, Daphne ve Teddy'nin Phoebe'yle birlikte bekledikleri köşeye doğru yönlendirdi.

"Leydi Cambourne." Başıyla onayladı. "Kız kardeşinizi dinlenme odasına götürmelisiniz."

"Hayır." Clio sığ bir nefes aldı. "Beni bırakmayın. Ben iyi olacağım. Sadece aç karnına dönüp duruyorum. Sıkı korse bağcıkları. Sen, o paltonun içinde."

Sen, sen, sen.

İltifatı kabul etmedi. "Karnın neden boş? Balodan önce yemek yemedin mi?"

"Tabii ki yemedi," dedi Daphne. "Bir hanımefendi balodan önce asla yemek yemez."

Rafe sadece Clio'ya baktı. "En son ne zaman doğru dürüst bir yemek yedin?"

İhtiyatlı davrandı. "Bu ... değil."

"Cevap ver bana."

İsteksizce, "Kahvaltı." diye itiraf etti. Adam nefesinin altında küfretti.

"Bu kötü bir alışkanlık." Clio'nun kırması gerektiğini bildiği bir alışkanlık. Phoebe'yi zarar verici beklentilerden koruyacaksa, aynı korumayı kendisi için de sağlamalıydı. "Tek ihtiyacım olan bir bardak limonata ya da arpa suyu, sonra iyi olacağım."

Onu ayağa kaldırdı ve kolunu kendi koluna doladı. "Düzgün bir yemeğe ihtiyacın var. Seni akşam yemeğine götüreceğim."

Daphne onları geri çekti. "Ama yapamazsın.

Henüz değil." "Henüz mi?"

Tanrım. Clio onu hiç bu kadar sert bir ifade takınırken görmemişti. Alnındaki çatıklık cevizleri kırabilirdi.

Ama Daphne, Daphne olarak, onun bariz öfkesine omuz silkti. "Bu işlerin bir düzeni var. Belki de uzun süredir ortalıkta olmadığın için unutmuşsundur. Ama hepimiz martılar gibi büfeye akın etmeyiz. Yemeğe öncelik sırasına göre gideriz. En yüksek rütbeliden başlayarak sonuncuya kadar."

"O zaman onu önce ben alabilirim," dedi Rafe. "Ben bir markizin oğluyum. Burada benden üstün kimse yok."

Daphne onu düzeltti. "Bayanlar sırasına göre gidiyoruz. Ve kız kardeşim, evlenmemiş Bayan Whitmore olarak, sıranın sonuna yakın."

"Bir lordla evlenmek üzere nişanlandı." "Henüz onunla evli değil."

Rafe çenesini sıktı. "Bu saçmalık."

Daphne gülümsedi. "Burası toplum."

"Şu anda Leydi Cambourne, ikisi arasında bir fark görmüyorum." Kolunu sıkarak Clio'yu kendine yaklaştırdı.

"Akşam yemeğine gidiyoruz. Önceliğin canı cehenneme."

"Gerçekten, bekleyebilirim," diye mırıldandı Clio.

"Ama yapmayacaksın." Adamın derin sesi kadının ayak tabanlarını titretti. Zar zor kontrol edebildiği öfkesi yüzünden yayılıyordu. "Hayır

Bu gece. Ben etraftayken, dansları beklemezsin. Aç kalmazsın. Ve kesinlikle sıranın sonuna gelmiyorsun."

Aman Tanrım. Tekrar bayılmamak için kendini zor tutuyordu. Ama bunun akşamlarının sonu anlamına gelmesini istemiyordu.

"Söz veriyorum, bekleyebilirim. Şimdiden daha iyi hissediyorum."

"Aferin kızıma," dedi Teddy. Rafe'i yanından dürttü. "Kadınların gösteriş yapmalarına izin vermeliyiz Brandon. Bizim hamur tatlısına defalarca söylediğim gibi. Akşam yemeği büfesinde ağırdan almak en iyisi. Lord Granville'in ailesinde zaten bir tane ağır sıklet var."

Kayınbiraderi kendi şakasına neşeyle kıkırdadı. Clio ortadan kaybolmak istedi.

"Bu Doğru." Rafe dedi, sondaj Eğlenerek.
"Lord Granville biliyor."

Thwack.

Kimse yumruğun geldiğini görmedi. Ne Clio, ne de Daphne. Kesinlikle Rafe'in darbesinin şiddetiyle başı yana savrulan Teddy de.

Gözlerini kırptırdı. Sonra geriye doğru sendeledi ve düştü, zayıf, dramatik olmayan bir "oof" ile kışının üzerine düştü. Adamın tüm varlığını özetliyor gibi görünen donuk bir gümbürtü.

Neşelenmek istedi.

"Teddy!" Daphne ağladı. Kocasının yanına diz çöktü, yeğinin cebinden mendilini çıkardı ve kanayan dudağına bastırdı. Sonra sert bakışlarını Rafe'e çevirdi. "Neyin var senin böyle? Bir tür hayvan gibisin."

Ama Rafe bunu duymak için orada değildi.

Clio kalabalığın içinde onu aradığında, adam gitmişti.

Yirminci Bölüm

Evet. İşte bu kadar.

Rafe'in topluma büyük dönüşü daha başlamadan bitmişti.

Hemen bir kalabalık toplandı. Kalabalıklar her zaman kana bulanırdı.

Balo salonuna girdiği andan itibaren hepsi böyle bir sahnenin yaşanmasını umuyordu. Rafe de yarı yarıya bunu bekliyordu. Bu yüzden seyislere atını eyerlemelerini söylemişti.

Kapıya doğru ilerleyen ceset yığınının arasından geçerken, fısıltılar ve söylentiler arılar gibi vızıldıyor, her yanından sokuyordu.

Buraya ait olmadığını biliyorlardı. O da biliyordu.

Düşüncesiz, umursamaz ve terbiyeden nasibini almamış bir şeytandı. Balolara katılmakla ya da kendisine verilen unvanın getirdiği ayrıcalıkları talep etmekle ilgilenmesinin tek bir nedeni vardı: Clio'ya olan borçlarını ödemek. Aristokrat doğuştan gelen hakkı onu lanet olası yemek salonuna bile sokamamıştı. Ve içindeki vahşiyi serbest bırakmadan on dakika bile dayanamıyordu.

Şimdi onun için yapabileceği en iyi şey gitmekti.

Sürekli bir yağmur başlamış, araba yollarını ve patikaları çamura çevirmişti. Ceketinin yakalarını yukarı kaldırdı ve ahıra doğru ilerledi. Böyle bir havada fazla uzağa gidemezdi ama bir yere varabilirdi.

"Rafe! Rafe, bekle."

Döndü. Bacaklarına yapışan ıslak ipekle onu karşılamak için atılarak geldi. Islak ipek bacaklarına yapışıyordu.

her yerde ona.

Ve tabii ki ipek pembe olacaktı. Pembe olmak zorundaydı.

Onu ahıra doğru çekti. "Clio, ne yapıyorsun? Eve geri dön."

"Eğer gidiyorsan, ben de seninle geliyorum."

Damatlara doğru bir bakış fırlattı ve sesini alçalttı.

"Saçmalamayın. Yağmur yağıyor. Üşüteceksiniz. Ve Tanrı aşkına, hâlâ yemek yemediniz. Hemen içeri girin."

Başını iki yana salladı. "Geri dönmeyeceğim. Geri dönüş yok."

Geri dönüşü yok.

Bu sözlerin onun için ne anlama geldiğini bilmiyordu ama olasılıklar onu hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu.

Nemli paltosunu silkeleyip kadının omuzlarına sardı ve yüz ifadesini inceleme fırsatı buldu.

Altın rengi saç tutamları yüzüne yapışmıştı ve yağmur damlaları yanaklarını ıslatıyordu. Burnu kızarmıştı. Ama gözleri hiç bu kadar berrak ve kararlı olmamıştı.

Güzel, aptal, imkansız kadın. "Peki ya Phoebe?"

"Ona sordum. Senin peşinden gitmezsem daha çok üzülür."

"Eğer gitmek istiyorsanız, arabacınıza

...

"Arabayı istemiyorum. Sen de binmek istemiyorsan tabii. Rafe, bunu anlayamıyor musun? Partiden kaçmıyorum. Seni takip ediyorum."

Hayır, hayır. Öyle söyleme. Sözünü geri al.

Bu sözler dışında her şeye direnebilirdi.

"Bunu yapma," diye uyardı. "Eğer beni şimdi zorlarsan, küstahça bir şey yaparım. Pişman olacağın bir şey."

Bir adım öne çıktı. "Eğer bu ahırları bensiz terk edersen, seni takip ederim. Yürüyerek. Yağmurda. Pelerinin olmadan. Gerekirse Southwark'a kadar yürürüm." Kirpiklerine takılan bir yağmur damlasını göz kırparak uzaklaştırdı. "Yani eğer

Sağlığım ve esenliğim için endişeleniyorsan, Rafe Brandon, daha iyi-"

Rafe onun ateşli tehdidinin geri kalanını hiç duymadı. Ellerini kızın beline koydu ve onu atının üzerine kaldırdı.

Sonra onun arkasına geçti, bir kolunu ortasına doladı ve kalçalarını uyluklarıyla destekledi.

Atı dörtnala koştururken, onu kabaca kendine doğru çekti. Onu bir sevgili gibi değil, bir tutsak gibi tutuyordu. Bunu o istemişti. Bu gece, ikisi için de en iyi ve en kötü ne anlama gelebilirse gelsin, onun himayesindeydi.

Ve bir konuda haklıydı. Geri dönüşü yoktu.

Clio sıırılsıklamdı ve karanlıkta titriyordu. Nerede olduğu ya da Rafe'in onu nereye götürüyor olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Soğuğu ve karanlığı boş verin. Vücudu sıcacıktı. Ve kalbinin içinde bir fener gibi yanmaya yetecek kadar neşe vardı. Sonsuza kadar böyle kalabilirdi; at yağmur ve çamurda sadakatle ilerlerken onun geniş, güçlü göğsüne yaslanabilir ve paltosuyla örtünebilirdi.

Karşılarına çıkan ilk handa durdular. Rafe onu içeri soktu ve hancıya yeni evli çiftler ve kırık bir araba dingili hakkında bir hikâye anlattı.

Clio, adamın kendisini karısı olarak tanıtmamasını çok fazla büyütmemeye çalıştı. Şüphesiz sadece korumacı davranıyordu. Yalnız seyahat eden bir erkek ve kadın görüntüsünden şüpheleri uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Yine de . . . "Karım için bir oda" cümlesini söylediğinde, kadın hemen onun yanına sokulma fırsatını yakaladı.

Onlara üst katı gösterdikten sonra hizmet eden kızlara emirler verdi.

Sadece hizmet eden kızlara değil.

"Odanın şu tarafında kal," diye Clio'yu yönlendirdi. "Ben sadece sen yerleşene kadar buradayım. Sonra gece için aşağı ineceğim."

"Korkarım bu gururuna bir darbe olacak. Yeni evli olmamız gerekiyordu. Balayının iyi gittiğini düşünmeyecekler."

Omuz silkti. "Onlara benim muazzam cüssemden dolayı çekingen olduğunu söylerim."

Gülümsedi, dişlerinin takırdamasını önlemek için kendine sarıldı. Adam onu serbest bıraktığına göre artık çok üşümüştü. "Daha önce olanlar hakkında. Rafe, sana teşekkür etmek istiyorum. Harikaydı. Hepsi için."

"Aptalcaydı. Ve hödükçe ve düşüncesizce." Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve nefesini üfledi. "Seni buraya getirmemeliydim. Ona vurmamalıyım."

"Burada olmaktan memnunum. Ve ona vurmana bayıldım. En iyi kısmı buydu."

"O senin kayınbiraderin."

"Evet. Ama çekilmez biri."

Bir elini ağzına götürdü. "Ona daha sert vurabilirdim. Ona daha sert vurmak istedim."

"Biliyorum."

"Lanet olsun. Onu öldürebilirdim."

Boynunun arkası karıncalandı. "Bunu asla yapmazsın."

Karanlık bakışları onunkilere kilitlendi. O kadar niyetliydi ki bunu odanın öbür ucundan bile hissetti. "Senin için neler yapabileceğimi bilmiyorsun." Whomp. Kalbi göğüs kafesine öyle bir kuvvetle çarptı ki nefesi kesildi.

"Affedersiniz, efendim."

Hanın üç hizmetçi kızı odaya girerken Rafe kenara çekildi. Biri bir leğen taşıyordu, diğerlerinin elinde ise büyük sürahiler dolusu buharlı su vardı. Onlar küveti doldurmaya başlarken Clio ve Rafe sessiz kaldılar. Olması gerekenden daha uzun sürdü, çünkü üçü de Rafe'ye göz ucuyla bakmaya devam ediyordu.

Onlar gittikten sonra bile kapının yanında nöbet tutmaya devam etti. "Bu şekilde gitmemesi gerekiyordu."

"Sanırım öyle değildi. Bunun içinde muhteşem görünüyorsun." Kadın, adamın ince işçilikle dikilmiş pardösüsüne sarıldı. "O kadar zahmete sadece kayınbiraderime bir haç takmak için girdiğini sanmıyorum."

Nafile bir hareket yaptı. "Dans etmemiz gerekiyordu. Düzgün bir dans. Sana o elbisenin içinde ne kadar güzel olduğunu söyleyebileceğim kadar uzun bir dans. Yıllar önce ilk kez sahneye çıktığında yapmam gerektiği gibi."

Oh, Rafe.

"Ve sonra gitmeden önce seni sessiz bir yere çekecek ve sana . . ."

"Ne? O zaman bana ne vereceksin?"

Ona başıyla onay verdi. "Cebini kontrol et."

Bir elini ceketinin göğüs cebine kaydırıp ve içine uzandı. Parmakları bir paket kâğıdın üzerine kapandı.

Gazeteler. "Sen yapmadın."

"Yapmak zorundaydım. Bu kadarını hak ediyorsun. I-" "Efendim, tekrar özür dilerim."

Hizmetçi kızlar geri dönmüştü. Rafe bir kez daha onları içeri almak için kapı aralığından çıktı. Banyo için bir sürahi su, bir kucak dolusu havlu ve içinde bir demlik çay, ekmek ve tavşan yahnisi gibi kokan bir şey olan bir tepsi getirdiler.

"Hepsi bu kadar mı efendim?" diye sordu en yaşlı taverna kızı.

Başını salladı. "İstersen aşağıda benim için bir yemek hazırla. Hemen geliyorum."

Üçü ayrıldı ve gözden kayboldukları anda Clio koridorda kıkırdadıklarını ve fısıldaştıklarını duydu.

"Dinle, burada kalıp sohbet edemem. Bahse girerim itibarınız yerle bir olmadan önce üç dakikamız vardır."

"Benim kim olduğumu bilmiyorlar."

"Kim olduğumu biliyorlar. Ya da birileri bilecek. Gerisini öğrenmek de zor olmaz." Başını iki yana salladı. "Hayal bile edemezsin. Bütün dünya bilse umurumda olmazdı. İsterdim ki

içinasmak a işaret üzerinde Bu kapı o diyor ki

'Yıkım ve ikimizi de içeri kilitleyin.'

Bunların hiçbirisi Clio'ya o kadar da korkunç gelmedi.

"Ama bu gece baloya gelmemin nedeni bu değil," dedi.

"Ben istedim-"

Koridora şöyle bir göz attıktan sonra lentonun altından geçerek odaya girdi. Kapı açık kalmıştı.

Sesini alçalttı. "Clio, sana seçenekler sunmak istedim. Onları almak değil."

Parmakları kâğıtların etrafında kıvrıldı. "Yani bunları imzalamak mı istiyorsun?"

"Çoktan yaptım."

Doğrulamak için kâğıtları açarak aşağıya baktı. İşte oradaydı, son sayfadaki imzası, parşömenin üzerine kalın ve özür dilemeden karalanmıştı.

"Bu akşam yedi buçuk itibariyle artık nişanlı değilsiniz. Sana hemen haber vermek istedim. Belki bu geceki balodan daha fazla keyif alırsın diye. Sana bir valsden daha fazlasını borçluydum. Kendini özgür hissetmeni istedim. Dans etmekte, flört etmekte, dedikoduculara şeytana gitmelerini söylemekte özgür olmanı." Kollarını salladı. "Onun yerine, buradayız."

"Evet. Buradayız."

Ve Clio bu duruma hiç de üzülmedi. Belki planladığı şey bu değildi ama ona göre bu herhangi bir valsden bin kat daha iyiydi.

"Pekala. Sana ne faydası olursa olsun, artık bağımsız bir kadınsın. İstedığın yere gitmekte ve istediğini yapmakta özgürsün."

Bir an sessiz kaldı. "Bu durumda ..."

Sakin, ölçülü adımlarla onun etrafından dolaştı ve doğruca girişe yöneldi.

Sonra kapıyı kapattı ve anahtarı çevirerek ikisini de içeri kilitledi.

"Geceyi seninle geçirmek istiyorum."

Yirmi Birinci Bölüm

Clio tutulan onu Nefes al. İçin a
Kısa, korkunç hiçbir şey olmadı.

Hiç ses çıkarmadı. Hareket etmedi. Hiçbir tepki vermedi. Gözünü bile kırpmadı.

Ve sonra, bir kalp atışı içinde, onu kapıya doğru bastırdı. Kadının omurgası dişlerini titreten bir acelecilikle ahşapla buluştu. Elleri kadının arka tarafına kayd ve onu kaldırarak vücudunu kendi vücuduna uydurdu.

Sözleri dudaklarında alçak bir hırıltıya dönüştü. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Ellerini adamın saçlarına götürdü, o kadar geniş gülümsüyordu ki onu geri öpmek zordu. "Ben de bunu yapacağını umuyordum."

Onu öptü. Önce ağızla. Sonra tatlı tatlı. Her zamankinden daha tatlı bir şekilde, önce üst dudağını, sonra alt dudağını yudumladı. Diliyle alay ediyordu. Anlamadığı ama anlamasına da gerek olmayan yumuşak sözcükler mırıldandı. Parmaklarının tersiyle yanağını okşuyor ve dilediği kadar zaman ayırıyordu. Çünkü artık acele etmelerine gerek yoktu. Herhangi bir kesinti konusunda endişelenmelerine gerek yoktu.

Sonunda sadece ikisi kalmıştı.

Çok geçmeden geri çekildi. "Gitmeliyiz."

"Hayır." Paniğe kapılarak parmaklarını, onu yok etmenin eşiğindeymiş gibi büzüşmüş dudaklarının üzerine bastırdı. "O kelimeyi söyleme. W ile başlayan başka bir kelimeyi kabul ederim ama onu değil. Yazmak, yıkamak, kırırdatmak, kırbaçlamak ..."

Bu son seçenek karşısında biraz telaşlanmış görünüyordu.

"Bu bir örnek. Ne demek istediğimi biliyorsun. Ağzından çıkacak bir sonraki kelime 'bekle' dışında bir şey olsa iyi olur. "

Parmaklarını çıkardı.

Başparmakları sırtının alt kısmında rahatlatıcı daireler çizdi. "Sıcak. Seni ısıtmalıyız. Sana yiyecek bir şeyler getirelim." "Oh. Şey, bu iyi. Ve benimkilerden çok daha iyi öneriler."

"Hiç şüphesiz. Sana bir battaniye getireyim, sonra da şu ipeği soymaya bakalım." Onu yere indirirken yüzü birdenbire ciddi bir hal aldı. "Benimle evlenmek zorunda kalacaksın, biliyorsun."

Evet.

O biliyordu.

O anda Clio kalbinin içine baktı. Bu şimdiye kadar gördüğü en net bakıştı. Geleceğinin tamamını gördü. Onların geleceğini. Şatoyu, bira fabrikasını. Çocuklar. Noeller, Paskalyalar ve yaz yağmurları.

Her zaman yağmur yağırdı.

"Bundan kaçış yok," diyerek geri çekildi ve yatağa doğru gitti. "İstediğin bu olmayabilir, ama Yağmurda peşimden geldin, sırlıslık ve titriyordun. Seni geri göndermeliydim ama kimsenin iyiliği için fazla düşüncesizim. Özellikle de senin için."

Oh, kahretsin. İncinmişti. Evet kelimesini ağzından kaçırması gerekirdi ama yapmamıştı ve şimdi anlamıyordu. Onun duraksamasını isteksizlikle karıştırmıştı.

Battaniyeleri çekiştirdi. "Ben bir savaşçıyım. İtibarımdan geriye iyi bir şey kaldıysa, dün gece onu da yok ettim. Size sunabileceğim tek şey bedenimi korumak."

"Rafe . . ."

"Ama artık bundan kaçış yok." Durakladı, elinde yastık, onu kalkan gibi tutuyordu. "Başka seçeneğin yok."

"Elbette seçeneklerim var. O kağıtları imzaladığında bana dünyadaki tüm seçenekleri sundun. Ben yeni bir Clio'yum. Hiçbir şeyi mecbur olduğum için yapmıyorum ve insanların ne dediği umurumda değil. Sırf sen istiyorsun diye seninle evlenmeyeceğim."

Parmakları büküldü ve yastığı boğarcasına kavradı.

"Tanrı aşkına, şu zavallı yastık."

Yastığı adamın elinden aldı ve yatağın başına koymadan önce özür dileyerek dolgunlaştırdı.

"Rafe," dedi, "seninle evleneceğim çünkü seni seviyorum."

Adam ona gözlerini kırptırdı ve kadın kalbinde ani bir acıyla onun bu sözleri daha önce hiç duymamış olabileceğini fark etti. Annesi çok genç yaşta ölmüştü. Babası ve erkek kardeşi nasıl hissetmiş olurlarsa olsunlar, bunu yüksek sesle dile getirecek tipler değillerdi. Ve eğer ona söyledikleri doğruysa, kadınlarla olan geçmişinin sığ ve tatminsiz olduğu hakkında ...

Clio muhtemelen ilkiydi. Ve ona bu hediye verebileceği gerçeği? Oh, bu onun kalbini sevinçle doldurdu.

Onun ellerinden birini iki elinin arasına aldı. "Sana deliler gibi aşığım, Rafe Brandon."

Bir süre sessiz kaldı.

"Ateşin var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Evet." Elini kaldırdı ve arkasını alnına bastırdı. "Gördün mü?"

"Ateşi kastetmemiştim. Benim hakkımda emin misin?"

Clio bu şüpheciliği hak ettiğini düşünüyordu. Rafe'in bildiği kadarıyla bu duygular yeni gelişmişti.

"Eminim. Bir süredir devam ediyordu. Ne zaman başladığından bile emin değilim ama bu yazdan çok önce. Yıllardır kariyerinle ilgili bulabildiğim her şeyi okudum. Başarılarını alkışladım; incindiğinde endişelendim. Yoksa neden tüm o aptalca davetler ve tatil tebrikleri ile sana ulaşmaya devam edeyim ki? Ben iyi bir kızım Rafe ve evet, kibarlık ve terbiye örneği olarak yetiştirildim. Ama ben bile o kadar kibar değilim."

Onun elini tuttu ve öptü. "Seni seviyorum. Ve bugün buna tam olarak inanmanın senin için zor olmasını anlıyorum. Ama böylesi daha iyi. Bu kısa ve küçük bir cümle. İstediğim kadar tekrar edebilirim. Sen de istediğin kadar

"Yumruk atma şeklin." Yumruklarını ona öğrettiği şekilde kaldırdı ve omzuna vurdu. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. I-"

Onu kollarının arasına aldı. Gözleri öfkeliydi. "Clio, hayır. Durmak zorundasın."

"Durmayacağım. İngiltere'nin ağır sıklet şampiyonu bile beni durduracak kadar güçlü değil." Bunun gücüyle başı dönerek kollarını onun boynuna doladı. "Seni seviyorum. Al bunu."

Oh, Rafe onu almaya niyetliydi, tamam.

Onu alacak, iki eliyle sıkıca tutacak ve asla bırakmayacaktı.

"Bir daha düşündüm de, battaniyeleri boş ver," dedi. "Seni kendim ısıtacağım."

"Bu fikri
sevdim." O da
sevdi.

Ellerini kızın beline koydu ve yüzü kendisine dönük olacak şekilde onu çevirdi. Ve sonra, o hafta ikinci kez, onun düğmelerini çözme ve bağcıklarını çözme işine girişti.

Ama bu sefer çok farklıydı. Bu sefer,
kız onundu.

Kendisine ait birini bulmak için uzun zamandır bekliyordu. Kayıtsız şartsız değer verebileceği birini. Dürüstçe. Her parçasıyla, sadece acımasız, kırık parçalarıyla değil.

"Ben bunu yaparken bir şeyler ye," dedi ona. "Tekrar bayılmana izin veremeyiz."

Bir ruloya uzandı ve bir parça kopardı. "Beni bayıltmak istemiyorsan," dedi ağzı doluyken, "bu kadar gösterişli olmamalıydın."

"Bu elbisenin içinde konuşmak için çok az yerin var." Son düğmeyi de açtı ve nemli ipeği sırtından ayırdı. "Seni o balo salonunda ilk gördüğümde bayılacağımı sandım."

Elbiseyi beline kadar indirip kalçalarının üzerinden geçirerek içinden çıkmasına yardım etti. Sonra korsesinin bağlarını çözmeye ve kombinezonunun bantlarını çözmeye koyuldu. Islak düğümle kuru olanlardan daha zordu ama sonunda onları çözmeyi başardı.

Onunla yüzleşmek için döndü, üzerinde sadece nemli, doku inceliğinde keten bir elbise vardı. Üstüne yapışmış, her kıvrımına yapışmıştı, ama yarı saydamdı. Yüce Tanrım. Bakışları sertleşmiş meme uçlarından, kalçalarının tatlı kıvrımlarına ve cinsel organını koruyan koyu kehribar rengi gölge üçgenine kaydı.

Eğer kızın ani titremesiyle kendine gelmeseydi, bütün gece orada aval aval bakabilirdi.

"Özür dilerim," dedi. Acele etmesi gerekiyordu, yoksa kız üşütecekti. "Neden gerisini kendin halletmiyorsun ve yatağa girmiyorsun? Ben de kendime bakıp sana katılırım."

Kadın başını salladı ve o da arkasını dönüp ateşin yanındaki sandalyeye çöktü, böylece çizmelerini çıkarabildi. Onları çıkardıktan sonra ayağa kalktı ve geri kalanıyla uğraşmaya başladı. Birkaç saniye içinde yeleğini ve gömleğini çıkardı, ardından pantolonunu sıyırdı. Kıyafetlerini önünde bir top gibi tutarak döndü.

Clio yatak çarşafına gömülmüş, saçları çözülmüş ve nemli dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Çok güzeldi. Bir Venedik sarayında bulunabilecek bir tabloya benziyordu.

Ve bu kadınsı incelik timsali ona bakıyordu. Bir sokak kedisinin pazar yerindeki et parçalarına baktığı gibi.

"I . . ." Yakalandığı için utanmış görünüyordu ama gözlerini kaçırmadı.

Toplanmış giysilerini bir kenara fırlattı ve sanki şöyle der gibi ellerini açtı: Devam et; doyana kadar bak.

Bakışları adamın omuzları ve karnıyla flört etti ama hemen en hayati bölgelerine kaydı. Yanakları tamamen yeni, oldukça endişe verici bir pembe tonuna dönüştü. Pembenin bu tonunu nasıl adlandıracağını bile bilmiyordu. Bu geceye kadar doğada var olmamış olabilirdi.

"Ne bekliyordum bilmiyorum." Bir parmağını dişlerinin üzerine koydu, dalgındı. "Sen iri bir adamsın. Her yerde. Orada da iri olman akla yatkın."

Gülmemeye çalışarak ensesini kaşıdı. Acayip derecede büyük değildi. Sadece biraz daha iriydi. Ama kızın kasıtsız iltifatları -ve saç çizgisine kadar inen o şiddetli kızarıklık- işleri daha da kötüleştiriyordu. Adam hızla daha da büyüyordu.

Çekingen bir tavırla elini ileri uzattı. "Ben ?"

Sanki hayır diyecekmiş gibi.

Yatağa yaklaştı, siki bir geminin pruvası gibi önünde uzanıyordu. Hayatında hiç bu kadar sertleşmediğinden emindi.

Tek bir parmak ucuyla ona dokundu - tek bir parmak ucuyla, gövdesinden ucuna kadar sıyrarak - ve tüm vücudu alevler içinde kaldı.

Başını öne eğdi. "Bunun olacağından çok emin misin-"

"Evet."

"Hepsi mi?"

"Zamanı gelince." Yatağın üzerinde ona katıldı ve yatağa uzanması için onu ikna etti. "İstediğin kadar ağırdan alacağız. Eğer durmamı istersen, sadece söylemen yeterli."

Onun yanına uzandı, bedenini göğsüne yaklaştırdı ve onu kollarının arasına aldı. Ona sıcaklığını veriyordu. Fazlasıyla vardı.

"Daha sıcak mı?" Başını salladı.

Adam onun nabzını öpmek için eğildiğinde, kadının başı bir tarafa doğru yuvarlandı ve boynu soluk, zarif bir kıvrıma dönüştü.

Bir davet.

Ve bu asla reddedemeyeceği bir davetti.

Kulağından başladı ve boynundan aşağı, köprücük kemiğine kadar öptü. Eli kendi isteğiyle göğsüne doğru kaymıştı. Birini yoğururken diğerini öptü ve menekşe kokulu tenine yaklaştı.

Elli yıl boyunca yaşasalar ve sevişseler bile -ki öyle olmasını içtenlikle umuyordu- kadının bunu istemesinin onu şaşırtmaktan asla vazgeçmeyeceğini düşünüyordu. Adamın iri, pürüzlü vücudu kadının yumuşak mükemmelliğine sürtünüyordu.

Onu sırtüstü yatırdı ve göbeğinden aşağıya doğru öptü, çenesini göbeğine dayamak ve yüzüne bakmak için yarı yolda durdu.

"Bunu senin için iyi hale getireceğim," diye söz verdi. "İyinin de ötesinde. İstiyorum . . . Pasta sesleri istiyorum. Hayır, çiz onu. Rafe sesleri istiyorum."

Kadın biraz güldü. Ama adam elini çıplak kalçasından yukarı kaydırınca, gülüşü bir zevk iç çekişine dönüştü.

"İşte benim kızım. Bu da bir başlangıç."

Karnını öpmeyi bitirdi, sonra başını daha aşağı eğdi. Kadın irkildi. Adam onun kalçalarını sıkıca tuttu.

"Her şey yolunda. Eğer bana güveniyorsan."

"Sana güveniyorum."

Bu hediyeği hafife almadı. Önce parmaklarıyla onu okşadı, başparmağının ucuyla kıvrımlarını ayırdı ve sadece bir santim içeri itti. Nefes nefese kalıp inlediğinde, adam cesaretlendi.

Kadının bacaklarını omuzlarını alacak kadar açarak itti. Sonra da kalçalarının arasına girerek dilini kadının tam kalbine yerleştirdi. Kadın ilk temasta şaşkınlıkla kıpırdandı ama adam yılmadı. Dilinin yavaş, alıştırıcı vuruşlarıyla onunla alay etti. Onun tadını seviyordu. O kadar tatlıydı ki, sadece doğru miktarda ekşi.

"Rafe." Onun omzuna dokundu. "Rafe, emin misin-" "Her şey yolunda." Başparmaklarıyla onu iyice araladı. "Her şey yolunda."

Mükemmel. Sen mükemmelsin."

Kadın zevkle haykırdı. Kalçaları birbirine kenetlendi, başını bir mengenenin iki tarafı gibi yakaladı. Artık hiçbir yere gitmiyordu. Bu yüzden görevine odaklandı, alay etti ve tattı. Onun her hatlarını, her tepkisini öğreniyordu. Birkaç dakika içinde onun için nefes nefese kalmıştı.

"Evet," diye inledi.

O da inledi. Aleti arşıflara sıkıştığı yerde boş yere zonkluyordu.

Daha fazla bekleyemeyince, Rafe onun vücuduna doğru sürünerek ilerledi. Ağırlığını kollarına vererek, sert, ağrıyan sikini onun seksinin beşğine yerleştirdi. İçine girmek için hiçbir hamle yapmadı. Henüz yapmadı. Sadece kalçalarını ileri geri salladı ve onun en çok hoşuna gideceğini bildiği yerlerini okşadı. İkisine de daha fazla sıcaklık, daha fazla sürtünme veriyordu.

Daha fazla alay, ıldırııcı mutluluk. "Oh," diye iç geçirdi.

"Oh, Rafe."

Bu duyguyu seviyordu. Bu sadece onu memnun etmenin verdiği keyif değildi - geri bu da başlı başına harikaydı. Bu baş döndürücü, insanüstü farkındalık, onu sıkıntılı zihninden çıkarabilen ve her şeyi yapabileceğini hissettiren odaklanma yoğunluğuydu. Hayatı boyunca sadece dövüşürken böyle hissetmişti.

Şimdiye kadar. Ona kadar.

İleri geri kayarken, kollarının üzerinde dengede duruyor ve onun her tepkisini izliyordu. Kadının aldığı zevkin sürekli kreşendosu büyüleyici bir hikâye gibiydi. Solgun tenine pembe fırça darbeleriyle yazılmış bir hikâye.

Çok güzeldi.

Ve vücutları arasında süzülen kayganlığa bakılırsa onun için hazırdı. Bu çok iyi bir şeydi, çünkü daha fazla bekleyemezdi.

"Lütfen," diye inledi, ellerini yatak arşıflarına sokarak. "Yakında. Lütfen."

Aletini eline aldı ve kadının girişine yerleştirdi. "Bana bunu istediğini söyle."

"Bunu istiyorum."

Dişlerini sıkarak, ereksiyonunun ucunu önce içeri, sonra dışarı kaydırarak ikisiyle de alay etti. "Beni istediğini söyle."

Gözleri açıldı ve onunkilerle kilitlendi. "Rafe. Seni istiyorum. Sadece seni."

Kızın içine girerken kendini bir tanrı gibi hissetti. Her şeye gücü yeten. Kibirli. Cennetin anahtarlarına sahip.

Kadın ıslaktı ama çok sıkıydı. Kendisi için neredeyse muhteşem olan şey onun canını yakıyor olmalıydı. Bir kerede derinlere inmeye çalışmadı, bunun yerine nazik, sabit itişlerle ilerledi. Yine de ilerlediği her santimde yüz ifadesi daha da gerginleşiyordu.

Durakladı. "Eğer canın yanıyorsa, durmamı söyle."

"Durma. Bunu seviyorum. Seni seviyorum. Daha seviyecek çok şeyin var, hepsi bu. Sabırlı ol."

Sabırlı ol, dedi.

Ama sabır onun gücüydü, onun değil. Rafe sabır konusunda da nakışta olduğu kadar becerikliydi. Şimdiden kendini kontrol etmek için bütün gücünü kullanıyordu. Hâlâ yarısına kadar içine girmişti ve kabzasına kadar gömülmek için can atıyordu.

Aralarına uzandı ve tam da doğru yere dokundu. Başparmağının küçük daireleri tek hareketiydi. Vücudunun her kasını gerdi, geri kalanını tamamen hareketsiz tutmaya kararlıydı.

Kısa süre sonra nefes alış veriş düzeni düzensizleşti. Kalçaları hareket etmeye başladı, hafif dalgalar halinde dalgalanıyordu. Adam iradesinin gücüyle pozisyonunu korudu. Kadın her seferinde biraz daha derine inerek kendini onun üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi.

İnlemeleri ve iç çekişleri daha da arttı ve sırtı şilteden kalktı. Hareket etmemek onu öldürüyordu.

Sabırlı ol.

Kadın doruğa ulaştığında, onun kontrolü de kırıldı. Kadının zevkinin her türlü acıyı gölgede bırakacağını umarak derine doğru itti.

Sonunda. Onun kalbindeydi. Onu sıkıca tutuyordu.

Çok sıkıydı. Kadının doruk noktasının son darbeleri adamın etrafında dalgalanıyordu. Adam geri çekildiğinde, kadının vücudu sikine hayatının en sıkı, en ıslak, en saf mutluluk dolu kucaklamasını yaptı. Ve kısa sürede ucuna kadar geri çekilmişti ki, tekrar hissetmek için istekli bir şekilde geri daldı.

Kendine yavaşlamasını, daha nazik olmasını söyledi. Belki de geri çekilmeli ve eliyle işini bitirmeliydi. Ama ikisini de yapacak gücü kendinde bulamadı. Onu çok uzun süre beklemiş, sabrının her zerresini tüketmişti ve geriye kalan tek şey bu ham, amansız ihtiyaçtı. Yaklaşan orgazmı sırtına binmiş bir jokey gibiydi, onu daha hızlı ve daha hızlı kamçılıyordu.

Sonunda, finişe doğru bir sprint atmanın en nazik yol olacağına karar verdi.

"Bana tutun," dedi, omuriliğinin dibinde krizin yakın olduğunu söyleyen karıncalanmayı hissederek. "Bana sıkıca sarıl, her şeyinle."

Kollarını adamın omuzlarına doladı ve bacaklarını adamın sırtının alt kısmına kilitledi. Ve içine boşaldığında, kalbi duracak gibiydi. Beyin kanaması. Kemik eritici.

Ve tatlı.

Çok tatlı.

Sonrasında, o tatlılığın her bir zerresinin tadını çıkarmaya çalışarak dudaklarına öpücükler kondurdu.

Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Ne de olsa bu onun hayatıydı. Ve yirmi sekiz yıllık Rafe Brandon olma deneyiminden biliyordu ki ...

Ona ya da kendine verdiği sözlerin hiçbir önemi yoktu. Duyguları alevlendiğinde, iyi niyetleri yanıp kül oluyordu. Kardeşinin müstakbel gelini bir şekilde kendisinin olmuştu. Bir vals yumruk yumruğa kavgaya dönüştü. Sabırlı ol, Daha hızlı, daha sert, şimdi'ye çevrildi.

Bir gün onu incitecekti. Yanlış bir dürtünün peşinden gidecek, istemediği sözler söyleyecekti. Bu işi aptalca, telafi edilemez bir şekilde berbat etmenin bir yolunu bulacaktı. Rafe bundan hastalıklı bir şekilde emindi.

Şimdi bu yakınlığın değerini bilmek için daha fazla neden var.

Ona cesaret edebildiği kadar uzun ve sıkı sarılmasına izin verecekti.

Bölüm Yirmi İki

Sabah ironik bir farkındalık getirdi. Clio garip bir şekilde yüzleşmeye hazır değildi.

"Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın değil mi?" Rafe şafağın ilk ışıklarıyla gömleğini başına geçirdi ve kollarını kolların arasından geçirdi. "Şimdi gerçekten bir düğün planlamak zorundayız."

"Oh." İç çamaşırının düğmelerini iliklerken durakladı.

"Yapmak zorunda mıyız?" "Tabii tüm bunları rüyamda görmediysem?" Anlamalı bir bakış fırlattı yatağa. "Yapmamız gerektiğinden oldukça eminim."

Ona güven verici bir öpücük verdi. "Bunu bir an bile hayal etmedin."

O da öyle. Birlikte geçirdikleri gece harikaydı ve son derece gerçektir.

İlk kez seviştikten sonra yıkanmak ve yemek yemek için kalktılar. Sonra birbirlerinin kollarında uyuyana kadar konuşmuşlar. Ama uzun sürmemiş. Gece iki kez daha, kısa sürede daha fazlasına dönüşen öpücüklerle onu uyandırdı. Gece sürdüğü sürece bu döngüyü tekrarladılar - sevişmek, uykuya dalmak, sonra tekrar sevişmek için uyanmak. Sanki bir geceyi birkaç gece gibi hissettirebiliyorlardı.

"Çekindiğim şey evlilik fikri değil," dedi. "Sadece düğün planları. Beni çoktan beyaz dantel bir gelinlikle büyük merdivenlerden yukarı taşıdın. Birbirimize pasta yedirdik. Gecemizi balayı süitinde geçirdik. Tüm bu törenden vazgeçemez miyiz? Bir tarlanın ortasında, daha önce yirmi kez giydiğim bir elbiseyle evlenmekten mutlu olurum, yeter ki evlendiğim adamı seveyim."

"Basitlik bana uyar. Top atma eksikliğinden şikayet edecek değilim."

Kendi kendine gülümseyerek kalışlarına uzandı. "Elbette kız kardeşlerimin de orada olmasını isterim. Bazen ne kadar sinir bozucu olsalar da, düğünüm onlarsız aynı olmazdı."

Pantolonunun düğmeleriyle meşguldü ve cevap vermedi.

Düşüncesizce söylediği sözlerden anında pişmanlık duyarak irkildi. Evet, kız kardeşlerini alabilirdi. Evlendiklerinde Rafe'in erkek kardeşinin de gelme ihtimali yoktu. Piers ikisiyle de bir daha asla konuşmayabilirdi.

Rafe onun için büyük bir şeyden vazgeçiyordu. Herhangi biri için buna değebileceğine inanmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Rafe de onun için her şeye değerdi. Onu o kadar şiddetli ve o kadar iyi sevmeye yemin etti ki, Rafe asla yoksunluk hissetmeyecekti.

Korsesinin bantlarını çözerken zihninde bir fikir oluştu.

Dudaklarını ıslattı ve cesaretini topladı. "Geçen gün bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Gençken bazen bana bakmaya dayanamadığını, çünkü zihninde bana çok kötü şeyler yaptırdığını?"

Kara kaşlarından biri kalktı. "Hatırlıyorum."

Korsenin yana düşmesine izin verdi ve onun önünde kombinezon ve çoraplarıyla durdu. "Bana kötü şeyler yaptır."

Sanki samimiyetini ölçmeye çalışıyormuş gibi bir an ona baktı. Ya da belki cesaretini.

Clio omurgasını dik tutmaya zorladı ve çenesini dikleştirdi. "Peki . . . ?"

Sakin adımlarla bir koltuğa doğru yürüdü ve oturdu. Konuştuğunda sesi günahın kendisi kadar karanlıktı. "Vardiyayı çıkar. Çorapları bırak."

Tahrik olması anlıktı.

Daha yeni kapattığı düğmelerini çözerken yüzüne sıcak bir kızarıklık yayıldı. Onu izledi

soyundu, cesur bakışları ona saklanacak bir yer bırakmadı.

Bu onun fikri olmasına rağmen, garip bir şekilde utangaç ve savunmasız hissediyordu. Ama utangaçlığının onun için fantezinin bir parçası olduğundan şüphelendi, bu yüzden başka türlü davranmaya çalışmadı.

"Güzel." Bakışları kızın çıplak vücudunu taradı. "Şimdi gel beni soy."

Yumuşak, kedi gibi adımlarla sandalyesine yaklaştı. Titrek parmaklarıyla gömleğinin eteklerini topladı ve yukarı doğru kaldırmaya başladı, böylece yontulmuş şaheser gövdesi ortaya çıktı.

Birden bunun dün gece seviştikleri zamanlardan farklı olacağının bilincine vardı. Şöyle ki, artık güneş ışığı vardı. Birbirlerini açıkça görebiliyorlardı. Rafe'in her yeri o kadar kusursuzdu ki, kendini mahcup hissetmemek zordu.

Ama çok iyi bir aktör değilse, onun vücudundan da zevk alıyor gibi görünüyordu.

Gözleri onun her kıvrımında gezindi. Gömleği adamın başının üzerinden çekerken, göğüslerinin adamın yanağına değmesine izin verdi. Adam keskin bir tıslamayla nefesini içine çekti.

Sonra bakışlarını adamın pantolonunun paçalarına dikti. O sandalyede otururken çözmesi imkânsız olmasa da zor olacaktı.

"Ayakta mı duracaktın?" diye sordu.

"Hayır."

Anlamı kadının içine doğru fırladı.

Onları çıkarmak için dizlerinin üzerine çökmesi gerekecekti. Bu fikir oldu Şok edici ve Kötü. O çalıştı Pantolonunu indirdi ve kalçalarını bir iki santim kaldırarak

Yardım et.

Pantolonu indirerek adamın sert ve istekli ereksiyonunu serbest bıraktı. Saf, özür dilemeyen erkeklik, doğrudan yüzüne bakıyordu.

Utanarak bakışlarını indirdi.

"Bak," dedi. Kaba ses tonu kadının karnına yerleşti. "Bak ne yaptın."

Yanakları yanıyordu. Ama bu oyunu Clio teklif etmişti. Şimdi itaatsizlik edemezdi. O yüzden baktı.

Bunu gerçekten yapmış mıydı?

Hepsini mi? Eğer öyleyse, oldukça gururlu hissediyordu.

Her iki elini de onun üzerine koyarak kalın, kavisli uzunluğundan alabildiği kadarını aldı. Sonra ellerini aşağı yukarı hareket ettirdi. "Doğru yapıyor muyum?"

"Doğru. Şimdi-" Nefesi kesildi. "Şimdi ağzını üzerimde kullan."

Bu kaba komut, kadının içinde erotik bir heyecan yarattı.

"Nasıl?"

"Dilinle başla."

Başını eğerek ucuna geçici bir yalama yaptı. "Böyle mi?"

"Evet. İşte böyle. Her tarafına."

Dilini erik rengindeki başın etrafında döndürdü, sonra da saftının alt tarafına geçirdi. Sabun ve yeni yıkanmış ten kokuyordu. Onun bu kadar yumuşak olmasını beklemiyordu. Aynı anda hem çok yumuşak hem de çok sert.

Kız tekrar ucuna doğru yaladığında, adamın nefesi kesildi. Eli başının arkasını kavramak için hareket etti.

"Şimdi böyle."

Kızın açık ağzını tacın üzerine doğru itti, elini kızın saçlarına dolayarak onu yukarı ve aşağı yönlendirdi.

Bu kısa dersin ötesinde, daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Bunun iffetsizliği onu hayal edebileceğinin ötesinde heyecanlandırdı. Onu daha derine almak için çalıştı, sonra biraz daha derine -asla hepsini alamayacağı gerçeğini severek. Onun tadını arzuluyor, göğsünden çıkardığı yumuşak iniltilerin tadını çıkarıyordu.

"Clio. Tanrım."

Saçlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve onu yavaşça çekti. Kız hayal kırıklığına uğramış bir şekilde inledi.

"Ayağa kalk," dedi ona. "Bacaklarını aç ve kucağıma otur."

Hızlıca çalışarak adamın dediğini yaptı. orabı sandalyenin döşemesine takıldı. Umursamadı.

"Göğüslerini kaldır," dedi, sesi artık sabırsız geliyordu. "Onları ağzıma getir."

Dikkatini çekmek için onları havaya kaldırdı. nce birini, sonra diğerini. Sonra ikisini aynı anda. Başını bir taraftan diğerine hareket ettirdi, dönüşümlü öpücükler ve yalamalarla meme uçlarıyla alay etti. Ağzı bir tanesinin üzerine yerleşti ve sertçe emdi. Adamın hırıltısının tüm vücudunu titrettiğini hissetti.

"Lütfen," diye fısıldadı. "İhtiyacım var. İstiyorum ..." "Ne istiyorsun, aşkım? Söyle bana."

"Seni istiyorum."

Eli onun kolunu okşadı. "O zaman ben varım. Ben buradayım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Onun kucağında kıpırdandı. "I . . . Seni içimde istiyorum."

"Bunun gibi mi?" Aralarına uzanarak bir parmağını onun derinliklerine kaydırđı. Bu his onun nefesini kesti ama yeterli değildi.

şeytan. Onun ne arzuladığını çok iyi biliyordu. Sadece onunla alay ediyordu.

"Daha fazla," diye nefes nefese adamın eline karşı koymaya çalıştı. Cinsel organı adamın avucuna her değdiğinde, içinden bir mutluluk dalgası geçiyordu. "Daha fazlasını istiyorum."

"O zaman söyle." Onu kendine yaklaştırdı ve kulağını öptü. "Bana sikimi istediğini söyle."

Dondu kaldı. İçinden bir heyecan fırladı.

"Devam et," diye ısrar etti, parmağını derinlere iterek. "Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Bunları söylediğimi duymak hoşuna gidiyor. O yüzden kendin söyle. Sikimi içinde derinlerde istediğini söyle bana. Sert ve hızlı."

"I . . . Bunu söyleyemem."

"Neden olmasın? Zaten dilinin ucunda. Ve bu sadece bir kelime."

"Kötü bir kelime."

"Kötü şeyler yapmak istedin."

Evet, ama konuşmayı onun yapmasını bekliyordu. Konu şehvet ve arzudan bahsetmeye geldiğinde, hiç tereddüt etmezdi. Ama Clio'nun çekinceleri vardı. Çok fazla çekincesi. Bir ömür boyu biriktirdiği yığınla çekince.

Başparmağını sinsi daireler çizerek, tam da onun en çok hissedeceğini bildiği yerde gezdirdi. Nefesi saçlarını okşadı. "Sen buradasın. Benimlesin. Burası güvenli. Ne hissediyorsan söyleyebilirsin."

Bütün vücudu ihtiyaçtan ağrıyordu. Onu o kadar heyecanlandırmıştı ki, her şeyi yapabiliyordu.

"Sikini istiyorum." Sesi soluk soluğaydı. "Onu içimde istiyorum."

Parmağını kızın kayganlığından çekti ve ereksiyonunun pürüzsüz, geniş tepesini kızın girişine yerleştirerek kendini eline aldı. "İstediğin bu mu?"

"Evet."

Ellerini sandalyenin kollarına koydu. "Al o zaman."

Her seferinde biraz daha alçalarak onun üzerine çöktü, kucağı onun kucağına dayanana kadar sert dolgunluğunu lezzetli artışlarla içine aldı.

"Şimdi bak." Kızın başını tuvalet masasına doğru çevirdi. "Bak ne yaptın."

Yansımaları aynayı dolduruyordu. Adamın iri, bronz elleri kızın solgun tenini kavriyordu. Tembel bir ritimle ona binerken göğüslerinin nazikçe zıplaması. Yüz ifadesindeki arzunun bulanıklığı.

"Tanrım, çok güzelsin."

Elleri kadının beline doğru uzandı ve onu daha hızlı bir tempoya yönlendirdi, kalçalarıyla onu doldurmak için ilerledi. Kadın öne doğru eğildi ve yüzünü onun boynuna gömdü, her şeye teslim oldu. Adamın sert uzunluğunun içine girip çıktığını hissetmek, en hassas yerleriyle tekrar tekrar alay etmek

Zevk o kadar hızlı yükseldi ve toplandı ki, doruğa ulaştığını anlamadan onu yakaladı. Adamın kollarında gevşedi,

İhtiyacı olan ritmi tutturması için ona güvenerek zevkle hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu.

Ve yaptı da.

Son sarsıntılar da yatıştığında, kollarını ona doladı ve saçlarını okşadı.

"Planladığım gibi gitmedi," dedi sonunda nefesini toparladığında. "Sana kötü bir zevk veriyor olmam gerekiyordu."

"Oh, yaptın. Kesinlikle yaptın."

Kadının ağzını kendi ağzına götürdü ve bu tıpkı kuledeki ilk öpüşmeleri gibiydi; bir ihtiyaç uçurumunun üzerine yayılan yumuşak, baygın bir tatlılık.

Onun sabrına hayret etti. Hâlâ içinde çok büyük ve sertti. Serbest kalmak için çaresiz olmalıydı.

Başını eğerek onun boynunu öptü. Parmaklarını omuzlarında ve göğsündeki koyu renkli tüylerin arasında gezdirdi. Adam tekrar onun içinde hareket etmeye başladı. Yavaşça itiyordu. Şefkatle.

O kadar derindi ki, bunu kalbinde hissedebiliyordu.

Adamın kolları kadının beline dolandı ve adamın hamleleri daha da sertleşti, daha da çaresizleşti. Ta ki her biri kadından bir hıçkırık ve adamdan sert, gırtlaktan gelen bir ses çıkarana kadar.

Gözlerini kapatarak alnının onunkine değmesine izin verdi. İtişlerinin gücü iki katına çıktı. Birbirlerine çarptılar; yanaklar çeneye, dişler çeneye. Çiğ, ağzı açık öpücüğe karşı öpücük.

Sonra eli kızın saçlarında sıkılaştı ve öpücüğünü keserek onu sadece birkaç santim uzağa çekti. Onu öyle sıkı tutuyordu ki, başka bir yere bakmasını yasaklıyordu. Onun gözlerinin içine bakmaktan başka çaresi yoktu.

"Bak," dedi. "Bak ne yaptın."

O cesur yeşil gözlerde açlık, özlem ve arsız bir istek vardı. Ve bir şey daha.

Sadece aşk olabilecek bir şey.

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum. Her şey yoluna girecek."

Adam kadının içinde şişiyor gibiydi. Bir ... iki ... üç son, umutsuz itiş. Sonra bir hırıltıyla titredi ve kadının kollarında öne doğru yığıldı.

Nefes alış veriş yavaşladıkça, sırtında aşağı yukarı rahatlatıcı dokunuşlar yaptı ve kulağına yumuşak, mırıltılı sözler mırıldandı. Görünüşe göre bu hareket onu o kadar bitkin ve savunmasız bırakmıştı ki, kendisine yaltaklanılmasına izin verecekti ve kadın da bundan sonuna kadar yararlandı.

"Bu ... idi." Nefesini bıraktı, sonra cümleden tamamen vazgeçmiş gibiydi.

"Daha doğrusu öyleydi." Başını kaldırıp ona baktı. "Hadi eve gidelim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Rafe, Clio'yu eve götürmek için bir postchaise kiraladı. Atına binerek yola çıktı. Arabayı Clio'yla paylaşabilirdi ama yalnız binmek için kendine göre nedenleri vardı. Birincisi, Clio'nun o gece yaşadıkları tutkudan dolayı ağrıyor olması gerektiğini biliyordu. Küçük, karanlık bir yerde onunla iki saat geçirmek mi? Ellerini ondan uzak tutamazdı.

İkincisi, düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Yapılacak çok şey vardı. Clio'yu şatoya yerleştirdikten sonra, avukatlarla işleri yoluna koyması gerekiyordu. Dover'a gidecek ve Piers'i bekleyecekti. Kardeşini, gelininin artık onun gelini olmadığı haberiyle karşılamak bir deniz tatili olmayacaktı. Ama Rafe bu haberin başkasından gelmesini istemiyordu.

Bu arada aşması gereken başka engeller de vardı. Sör Teddy Cambourne ile hesaplaşması gibi.

Ancak Twill Kalesi'ne vardıklarında, hesaplaşması gecikecek gibi görünüyordu.

Clio, Anna ile konuştuktan ve daha sade bir elbise giydikten sonra, "Ne kadar şaşırtıcı," dedi. "Onları eve kadar yendik. Baloda çok geç kalmış olmalılar. Ya da çok erken."

"Belki de yağmur altında yolculuk etmek istemediler."

"Güvende ve iyi oldukları sürece, bu şanslı bir vuruş." Şatonun giriş salonuna girdiler ve kadın onunla alçak sesle konuştu. "Balodaki herkesin bildiği kadarıyla, dün gece beni eve, şatoya sen getirdin. Ve şatodaki herkesin bildiği kadarıyla Pennington Hall'da kaldık. Kimseye kendimizi açıklamamız gerekemeyebilir. Piers eve gelene kadar olmaz."

"Piers'ın eve dönmesini beklemiyorum." Rafe, Dover'a gitme niyetini açıkladı.

"Dover'a mı?" diye sordu. "Ama onunla konuşacak olan benim. Geçen gece pratik yaptık."

"İşler değişti. O kağıtlarda benim imzam var ve benden bir açıklama almayı hak ediyor."

"Ama eve dönerken bütün yol boyunca konuşmamı planladım. Ve aklıma çok iyi bir fikir geldi."

Onu bir yan koridordan geçirdi ve ofisi gibi görünen bir odaya soktu. Raflar ev defterleri ve kitaplarla doluydu. Duvara çevredeki tüm arazilerin bir haritası ve çeşitli mimari çizimler asılmıştı.

"İstersen şu koltuğa otur. Masanın arkasına. Yine Piers ol."

Şaşkın bir halde kadının dediğini yaptı. "Koltukta oturuyorum. Şimdi ne olacak?"

"Rıhtım ve birahane için kaba taslak çizimlerim var elbette." Bir deftere uzandı. "Yerel tarlaları şerbetçiotuna dönüştürmenin neye mal olacağını hesaplarını yaptım. Ama bu ayrıntılara geçmeden önce, bir de şu var."

Eğer niyeti onun anlamasını sağlamaksa, olabilecek en kötü şeyi yaptı. Masadaki kurutma kâğıdının üzerine yan yana iki kitap koydu. Biri mavi, diğeri kırmızı ciltliydi.

Başlıklara baktı. İçindeki önsezi duygusu iyileşmedi. "Yemek kitapları mı?"

"Bir an için beni eğlendir. Göreceksiniz." İlk kapıyı açtı -soluk mavi bir cilt- içindekiler listesine. "Bu annemin ilk evlendiğinde satın aldığı yemek kitabı." Sonra ikincisini açtı ve aynı sayfaya geldi. "Bu da on sekizinci yaş günümde aldığım yeni baskı. İkisini yan yana tararsanız, hemen hemen aynı olduklarını görürsünüz, ama aynı değiller. Aradaki farkı bulabilir misin?"

Bir bakışta mı? Tabii ki hayır. Ve Rafe'nin de bunu bulmak için iki listeyi de inceleyecek sabrı yoktu.

"Köri." Parmağını sayfanın ortasına soktu. "Ve şurada, arrack punch. Gördünüz mü?"

Bir açıklama yapılmasını bekleyerek parmaklarını yere vurdu.

"Annemin yemek kitabında tek bir Hint yemeği bile yoktu. Bugün onlarsız bir yemek tarifi koleksiyonu bulamazsınız."

Ona boş boş baktı.

"Bu düşünceni unutma. Dahası da var." Sonra, bir kumaş parçası çıkardı ve ona doğru itti. "İşte."

Elinde çevirdi. Hafif, desenli bir kumaş parçası. "Bununla ne yapacağım?"

"Sadece bak. Bir düşün." Ayak parmaklarının üzerinde biraz zıpladı.

Rafe kumaşa baktı. Bunu düşündü. Ucuz pamuğa basılmış birkaç çiçek ve bahar hakkında ne tür düşünceler beslemesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu basma," dedi. "Biz çocukken, ithal Hint pamuğuna sahip olmak çok modaydı. Perdeler, şallar, yorganlar için. Yastıklar için. Ama şimdi fabrikalar yerli pamuk kullanıyor ve basmaları burada basıyor. Artık hiçbiri ithal edilmiyor."

Kaşlarını çattı. "Bu senaryoda Piers'ı oynamam doğru değil. O bir dünya gezgini."

"Hayır, hayır. Bu İngiltere ile ilgili. Ve sen mükemmel bir insansın." Gözleri heyecanla parlıyordu. "Güven bana."

Rafe koltuğunda kıpırdandı, kendini rahat hissetmiyordu. "Sadede gelebilir miyiz?"

"Mesele şu." İki elini de masanın üstüne koydu. "Hindistan'da olan şey Hindistan'da kalmaz. İngiltere'ye gelir ve burada son moda haline gelir. Bu köri için de geçerliydi, basma için de geçerliydi ve bira için de geçerli olacak."

Bir dosya açarak son kanıtını da çıkardı. Bir gazete kupürü. Harika. Daha fazla oku.

Küçük, basılı ilana baktı. "Demek bir gemi kazası olmuş."

"Bizi ilgilendiren gemi enkazı değil. Kargoyla ilgili." Belirli bir satırı işaret etti. "Geminin konşimentosunda yeni bir tür soluk bira taşıdığı yazıyor. Kuzeydeki üreticiler bunu birkaç yıldır özellikle Hindistan'a ihraç etmek için üretiyorlar. Oradaki iklim bira yapımına uygun değil ve biradaki ekstra şerbetçiotu bu biranın deniz yolculuğunda hayatta kalmasına yardımcı oluyor. Orada yaşayan İngilizler arasında çok popüler. Hatta Piers mektuplarından birinde bana bundan bahsetmişti."

"Ama zaten kuzeyde üretiyorlar."

"Evet. İhracat için." Kalçasını masaya yasladı. "Bu da iç pazardan pay almak için ideal bir zaman olduğu anlamına geliyor. Piers gibi adamlar seyahatlerinden döndüklerinde, yurtdışında keyif aldıkları birayı arayacaklar. Sonra da bu tat yayılacak. Tıpkı köri ya da basmada olduğu gibi. Bir nesil içinde, artık kimse porter içmeyecek. Hindistan tarzı soluk bira tercih edilen bira olacak. Bundan eminim. Bu bira fabrikasının şansı."

Konuşmayı kesti ve yavaş, derin bir nefes aldı.

Birkaç dakika geçtikten sonra "Ee?" diye dürttü. "İkna oldun mu?"

Sandalyede arkasına yaslandı ve ona hayranlıkla baktı.

"Sanırım öyle olabilirim. Avukat olmalıymışsın."

"Oh, başka, daha iyi planlarım var." Gülümsedi. "Bir bira fabrikası açacağım. Ve umarım ortağım olursun."

"Piers'ten iş ortağın olmasını mı isteyeceksin?"

"Tabii ki hayır." Biraz güldü. "Rafe, sana soruyorum sen."

Ortağı mı? Ne diyeceğini bilemedi.

"Biraz tereddüt edebileceğini düşünmüştüm," dedi. "Aslında buna hazırlıklıyım." Ona muzip bir gülümseme verdi. "Gözlerinin kamaşmasına hazır ol."

Gözlerim kamaştı.

"Geçen gün duvarları yumruklamakla ilgili söylediklerimi unutun." Ofis girişine gitti. "Adını kapının üzerinde hayal et. Tam burada. Lord Rafe Brandon, Brandon Bira Fabrikası'nın ortağı."

"Clio. . ."

"Hayır, hayır. Daha yeni başlıyorum." Odanın içinde geniş bir hareket yaptı. "Düşünün, burası sizin ofisiniz. Kağıtlarınız ve defterleriniz var. Ve tam burada oturacak bir sekreter." Odanın yan tarafındaki daha küçük bir masaya uçtu ve arkasına oturarak bir tüy kalemle poz verdi. "Bir mektup alayım mı lordum?"

"Bir sekreter." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Senin kadar güzel olabilir mi?"

"Orta yaşlı ve kel olurdu ama çok becerikliydi." Masadan kalktı, kapıya doğru geri çekildi. "Ve insanlar gün boyu seninle görüşmeye gelirdi. Önemli insanlar.

"İnsanlar ... gibi." Kapıdan dışarı çıktı ve bir dakika sonra eski, ödünç bir palto ve hasır bir şapka giyerek geri döndü. Bir elinde bir bahçe tırmığı tutuyordu. "Çiftçiler."

Tekrar dışarı çıktı, sonra bir şapka takarak, bir elinde kalaylı bir kupa tutarak ve diğer eliyle üst dudağının üzerine bir parmak bıyık bırakarak yeniden ortaya çıktı.

Sesini kalınlaştırdı. "Ya da biracılar."

Rafe gülümseme dürtüsüyle savaştı. Savaşı kaybetti. Çok sevimliydi. Saçma ve muhtemelen akli karışmış ama sevimli.

Bir kez daha ortadan kayboldu. Kapının eşiğinde, elinde başka bir tuhaf dekorla ya da kostüm giymiş olarak yeniden ortaya çıkmasını bekledi.

Onun yerine, kapıda beliren Ellingworth'tü. Uzun bir şapka giymişti. Ve gözlükler.

"Esquires bile," dedi.

Şimdi gülmekten kendini alamıyordu.

Bulldog'u sevecen bir şekilde okşamak için kapı pervazının arkasından çıktı. "Aslında, esquire'larla buluşmak pek olası değil. Avukatlar, hayır. Avukatlar, evet."

Avukatlar. Lanet olsun.

Rafe yüzünü ovuşturdu. Gerçek dışında ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Ofis işleri için uygun değilim."

"Ama en iyi kısmı da bu. Her zaman burada olmayacaksın. Günün işleri bittiğinde, tarlaları dolaşmaya, yeni fiçılar hakkında kooperatife danışmaya ya da en son biranın tadına bakmaya gideceksin. Size içebileceğiniz kadar bira sözü verebilirim. Hatta bu pazarlığa kalbimi de katarım." Ayağa fırlayıp adamın önündeki masaya oturdu, ayakları sallanıyordu. "Eee? Biraz cazip gelmiyor mu?"

Cazip mi?

Rafe'in cehennemin eşiğinde üç parmağı vardı. Onun önünde çizdiği resim bir azizi bile baştan çıkarabilirdi. Ama önerdiği bu düzenleme? Yönetim, kayıt tutma, yazışmalar ...

Bacaklarını ileri geri salladı. "Eee?"

"Sana bakmak istiyorum," dedi. "Sana bakmak. Ama ben bir ödül boksörüyüm. Katip değil."

Rafe kendini çok iyi tanıyordu. Bu işte iyi olmak isteyebilirdi. Ona sözler verebilir ve bir süre için elinden geleni yapabilirdi. Ama sonunda onu hayal kırıklığına uğratacaktı.

"Şimdilik böyle bir şey söz konusu değil. Ringlere geri dönmeliyim. Evlenir evlenmez antrenmanlara geri döneceğim ve

."

"Evlenir evlenmez mi? Evlenir evlenmez Dubose ile rövanş maçı için antrenman yapmaya mı gidiyorsun?"

"Elbette. Endişelendiğiniz şey bira fabrikasıysa, onu da istemelisiniz. Kimse Brandon'ın Kaybedenler Birası'nı içmek istemeyecektir. Şampiyonluğumu geri kazandığımda size daha fazla yardımcı olacağım."

"Sağlığınıza kavuşursanız bana daha çok yardımcı olursunuz." Bir elini göğsüne bastırdı. "Seni seviyorum. Seni kaybetme düşüncesine dayanamıyorum."

Aşk. Kahretsin, bunu duymak için bir ömür beklemişti. Ama ne zaman bu kelimeyi söylese, içgüdüğü ondan kaçmaktı.

"Beni kaybetmeyeceksin." Sandalyesinden kalktı ve ellerini kadının omuzlarına koydu. Başparmağıyla köprücük kemiğinin hafif eğimini takip etti. "Korktuğunu biliyorum. Ama ben bunu yıllardır yapıyorum. Bunun için iyi bir neden yok."

"Birinci sebep. Öldürülebilirsin." Parmaklarıyla saydı. "İki, sakat kalabilirsin. Üç, rakibinizi öldürebilir ya da sakat bırakabilirsiniz. Dört, tutuklanabilir, isyan ve saldırı ile suçlanabilir, Avustralya'ya nakledilebilir ve bir daha asla görülmebilirsiniz. Bunlar dört mükemmel neden, Rafe. Dört."

"Bunların hiçbirinin gerçekleşme ihtimali yok."

"Ama hepsi mümkün. Ve henüz gerçekleşmemiş olmaları gerçekleşmeyecekleri anlamına gelmiyor."

İçini buruk bir şekilde çekti. "Bana inanmıyor musun?"

"Sana inanıyorum. Ama Jack Dubose'un dövüştüğün diğer rakiplerden farklı bir rakip olduğunu da biliyorum. Yıllardır bu sporu takip ediyorum, hatırladın mı? Grady'yi nasıl yıktığını biliyorum ve Phillips'e ne yaptığını okudum. Spor gazeteleri o adamın bir daha asla dövüşemeyeceğini yazdı."

"Phillips yine savaşıacak." Tekrar çiğnemeyebilir ama savaşır.

"Dubose'un sana ne yaptığını kendi gözlerimle gördüm. Hâlâ gözümde canlandırabiliyorum, Rafe. Her kırılmayı." Parmağını adamın burnunun engebeli yamacında gezdirdi, sonra yanağına tatlı bir okşayış koydu. "Her çürük."

Onun elini tuttu ve sıktı. "İşte bu yüzden kariyerimi bu şekilde sonlandıramam. Kendime -ve herkese- sadece bitik bir kavgacı olmadığımı kanıtlamam gerekiyor."

"O zaman bitik bir kavgacı olma. Rafe, senin pek çok yeteneğin var. Hayatında çok daha fazlasını yapabilirsin."

Çok daha fazlası mı?

Elleri iki yanında büküldü. İngiltere'nin en iyi boksörü olmaktan daha iyi ne olabilirdi ki? Çoğu insan bunu etkileyici bir başarı olarak görürdü.

"Kaç kişi en iyi olduğunu söyleyebilir? Herhangi bir konuda?" Sesini alçalttı. "Bunu konuşmuştuk. Sevdığım spordan kurtarılmaya ihtiyacım yok. Bunu anladığını sanıyordum. Beni anladığını sanıyordum."

Burnunun kenarını sıktı ve içini çekti. "Sadece bir kez. Sadece bir kez olsun, etrafında planlar yapmaya değer olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Sekiz yılımı kardeşinin kariyeri uğruna bir kenara itilerek geçirdim. Ve şimdi, dün gece paylaştığımız her şeyden sonra bile, senin hayatında da ikinci sırada olduğumu öğreniyorum."

"Bu adil değil. Bu birinci, ikinci ya da üçüncü olmakla ilgili değil; bu benim bir parçam. Benden dövüşmeyi bırakmamı istemek, bir kolumu bırakmamı istemek gibi bir şey."

"Senden asla dövüşü bırakmanı istemem. Sadece evliliğimizin ilk birkaç ayında hayatını riske atmadan bu spora devam etmenin bir yolu olup olmadığını soruyorum." Eliyle kale duvarlarını işaret etti. "Bira fabrikası fikrini beğenmediysen, belki burada bir okul açabilirsin. Bir boks okulu. Senden mükemmel bir öğretmen olur."

"Teddy Cambourne gibi ukalalara ders vermekten mi bahsediyorsun? Oh, bu iyi olacak."

"Zengin beyefendiler olmak zorunda değil. Belki de dezavantajlı çocuklar."

Başını iki yana salladı. "Gelirimizi güvence altına aldıktan sonra bir gün için güzel bir fikir. Ama kendin de söyledin. Yetimler için fazla para yok."

Ve Rafe'nin para kazanmaya ihtiyacı vardı. Her şeyden çok, ona bakmak istiyordu. Onu güvende tutmak ve ona hak ettiği hayatı vermek. Çeyiziyle ve şatonun geliriyle geçinmek mümkün olabilirdi. Ama gururu onun da katkıda bulunmasını gerektiriyordu.

Ringe geri döndüğünde bunu yapabileceğinden emindi. Ama bu kısıtlayıcı küçük kafes gibi odada? Yapabilirdi.

sadece başarısız olur.

"Yapamam..." Tanrım, bunu hiç kimseye açıklamaya çalışmamıştı. "Ben bu tür şeyleri yapamam. İstemediğimden ya da denemeyecek kadar tembel olduğumdan değil. Defterlere, programlara ve kitaplara konsantre olamıyorum. Kafamı bir arı kovanına sokmuşum gibi hissettiriyorlar. Tüm hayatım boyunca böyleydim. Sonunda, denemekten yoruluyorum ve ... ilgimi kaybediyorum."

"İlgini kaybediyorsun."

Omuz silkti. "Tarif edebileceğim en iyi yol bu. Evet."

Dudağını ısırdı ve ona baktı. "Bana olan ilgini kaybedeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Bu farklı. Sen farklısın." "Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Bunu nasıl sorgulayabiliyorsun?"

Kelimeler çok güçlü çıkmıştı. Kulağına bile öfkeli geliyordu.

Vicdanı -bir ömür boyu birikmiş günahların yaşayan, nefes alan ruhu- şimdi ona bağıırıyordu. Çok ileri gitmeden geri çekil, diyordu. İstemediği bir şey söylemeden.

"Ben savaşı biriyim," dedi. "Eğer masanın etrafında kağıtları iterek mutlu olacak bir adam istiyorsan... belki de Piers ile evlenmelisin."

Kendi sözlerini duyar duymaz pişman oldu.

Rafe, seni aptal.

Yüzünü buruşturdu. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Aynı şaşkınlığı kendisinin de yaşamasını diledi. Tüm hayatı, geri alabilmeyi dilediği bir dizi düşüncesiz söz ve eylemden ibaretti. Dün gece, bu dürtüler onu memnun edecek şekilde sonuçlanmıştı. Ama her şeyi berbat etmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

İçinde çok fazla şeytan vardı. En sevdiği insanları kendinden uzaklaştırmaya mahkûmdu. Asla iyi bir şeye sahip olamayacaktı.

Clio'yu şimdi kaybederse, bu hak ettiğinden daha kötü olmazdı.

Ona kalırsa, bu muhtemelen en iyisi olacaktı.

"Dinle," dedi, "bunu yapmamalıydım..."

Ve sonra -tam da Rafe'in hayatının o anda ihtiyaç duymadığı bir şey olduğu için- Bruiser kapıda belirdi. "İşte b u r a d a s ı n ı z . Balonun keyifli geçtiğine inanıyorum. I"- Bruiser ellerini birbirine vurdu - "iyi haberlerim var."

Rafe bundan şüphelendi. Boğaz kesme, kapa çeneni hareketleri yaptı. Bruiser, doğal olarak, onları görmezden geldi.

"Öncelikle Bayan Whitmore, nişan yüzüğünün yeniden ortaya çıktığını bildirmekten mutluluk duyuyorum."

"Gerçekten mi?" dedi Clio. "Ne kadar ilginç bir zamanlama. Biz de tam düşün planlarını konuşuyorduk. Değil mi, Rafe?"

Lanet olsun.

"İkincisi," diye devam etti Bruiser, "yeni elbiseleriniz Londra'dan geldi. Özellikle sizin için yapıldılar ve muhteşemler. Terziler oturma odasında bekliyorlar."

Rafe başını salladı. "O istemiyor-"

"Ama ben biliyorum." Soğuk bakışları Rafe'inkilerle buluştu. "İstiyorum, Bay Montague. Elbiseleri denemek için sabırsızlanıyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Aslında Clio'nun bu sabah yapmak istediği en son şey daha da kabarık elbiseler giymekti. Ama o ve Rafe'in birbirlerinden biraz uzaklaşmaya ihtiyaçları vardı ve bu en iyi yol gibi görünüyordu.

Bütün bir hafta boyunca ona on yedi yaşında girdiği bir nişanı bozamayacağını söyledikten sonra ... Bir kere tartışılar ve Rafe nişanı bozuyor muydu?

Zihninin "hafif bir anlaşmazlıktan" "onarılmaz bir ayrılığa" bu kadar çabuk sıçraması biraz endişe vericiydi.

Belki de Piers'la evlenmelisin.

Söylenecek onca şey varken.

Ama bunu kastetmediğini biliyordu. Ve güçlü yanlarından bu kadar uzak bir ortamda onu bu şekilde zor durumda bırakmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

Onu uyarmıştı, değil mi? Balo salonları, misafir odaları, okul odaları, ofisler. . . Kendini kötü hissettiğinde, küstahça bir şey ortaya çıkardı.

Ama onda hayranlık duyduğu şey, Rafe'in kendisiyle ilgili bu durumu anlamış olmasıydı. Sadece başarılı olmak için değil, gelişmek için de kendi yollarını bulmuştu. Eğer onunla bir hayat kurmak istiyorsa, bunu da anlaması ve saygı duyması gerekiyordu.

Ona bir özür borçluydu ama henüz bunu duymaya hazır olduğundan şüpheliydi. Zaman geçirmek için güzel bir elbise de deneyebilirdi.

Oturma odasına doğru ilerlerken, arabanın yola çıktığını duydu. Ailesi teker teker arabadan indi.

Clio onları giriş holünde karşılamak için acele etti. "Phoebe. Nasılsın?"

"Son derece yorgun." Bununla birlikte, en küçük kız kardeşi kütüphaneye doğru gözden kayboldu.

Peki. Clio endişelenmeyi bırakabilirdi, diye düşündü. Bu her zamanki gibi Phoebe'ydi.

Sonra Daphne ve Teddy geldi.

Clio kayınbiraderine reverans yaptı. Kayınbiraderi, morarmış yüzünü gölgelemek için şapkasını indirdi ve üst kata çıkmadan önce başını sallayarak onu zar zor onayladı.

Daphne açıklamak için yanaştı. "Clio, minnettar olsan iyi olur. Pennington'lara olan misafirliğimizi çok kötü bir şekilde uzattık."

"Sen, misafirlikte fazla mı kaldın? İnanması ne kadar zor."

"Balonun son konuklarının biz olacağımız konusunda kararlıydım," dedi. "Dedikodularla başa çıkmak zorundaydık, biliyorsun. Teddy senin adına bir aziz gibiydi. Yumruğu arkadaşlar arasında bir spor olarak görüp gülüp geçti. Soran herkese bayıldığını ve Lord Rafe'in sana eve kadar eşlik ettiğini söyledik." Kız kardeşi ona dikkatle baktı. "Olan buydu, değil mi?"

"Aşağı yukarı."

Olaylar tam olarak Daphne'nin tahmin ettiği sırayla gelişmedi ve bunun yanı sıra çok daha fazlası oldu. Ama açık konuşmak gerekirse, bu doğru bir ifadeydi.

"O zaman iyi," dedi kız kardeşi keskin bir nefes alarak. "İşte bu kadar."

Clio kendini kandırmıyordu. Daphne ve Teddy'nin çırpınışlarının, kendi sosyal statülerini korumakla ilgili olduğu kadar onunkiyle de ilgili olduğunu biliyordu.

Ancak skandal potansiyeli zaten yönetiliyorsa, acele bir kaçışa gerek yoktu. İsteddiği türde bir düğün yapabilirdi.

Tüm seçenekler hâlâ onundu.

"Şimdi," dedi Daphne, "beni en kötü yalancı durumuna düşürmek istemiyorsan, düğün muhteşem olsa iyi olur. Ve yakında."

Clio kız kardeşini oturma odasına götürdü. "Belki de öyle olur. Benimle gelin."

En az altı terzi ve asistan ona yardım etmek için bekliyordu. Oda öylesine köpüklü bir beyaza bürünmüştü ki, sanki bir yanardağ patlamış gibiydi. Bir beze volkanı.

Clio, Daphne'ye döndü ve kız kardeşinin yıllardır duymaya hasret kaldığını bildiği sözleri söyledi.

"Beni güzelleştir."

"Bu delilik."

Rafe bu hafta misafir odalarında bir ömür boyu yetecek kadar zaman geçirmişti. Ve kesinlikle Clio'nun kendilerine ait olmayan bir düğün için gelinlik giydiğini görmek istemiyordu.

"Belki de gitmeliyiz," dedi.

Nesi olduğunu bilmiyordu ama eğer birazcık namusu varsa, Clio'ya bunu yaşatmayı bırakırdı.

"Frengili misin sen?" Bruiser kulağını bağlantı kapısına dayamıştı. "Buradan ayrılmayacağız. Rafe, son birkaç gündür neler yaşadığımı bilmiyorsun. Terzileri Londra'dan buraya getirmek bile yeterince zordu. Ama o yüzük? O yüzük için bana borçlusun."

Rafe buna nasıl itiraz edeceğini bilemiyordu. Aslında Bruiser'a her türlü borcu vardı. Aklına eğitmeninin hayatında uzaklaştırmayı başaramadığı tek kişi olabileceği geldi.

"Ne zamandır birlikte çalışıyoruz?" Rafe sordu. "Beş yıldır mı?"

"Benim hesabıma göre altı."

"Ve seni serbest bırakmayı düşündüğüm kadar sık bir şekilde benim yanımdan ayrılmayı hayal ettiğini varsayıyorum."

"Her gün mü demek istiyorsunuz? Oh, kesinlikle."

"Peki nasıl oldu da bu ortaklığı bir arada tutabildik?"

Bruiser ona sinirli bir bakış attı. "Fazla düşünmeyerek."
Doğru.

Belki de eğitmeninin sabırsız cevabında bir gerçeklik payı vardı. Rafe bazı şeyleri fazla düşünmeyi bırakmalıydı. Clio'yu seviyordu. Onu elinde tutmak için her şeyi yapardı. Her şeyi. Bu, kalbinde yaşayan Tanrı'nın gerçeği idi ve kapıdan içeri girdiği anda ona söylemek istediği şeydi.

"Geliyor. Ayağa kalk."

Daha o odaya girmeden başının belada olduğunu biliyordu. Ayak seslerinin ritminden bunu anlayabiliyordu. Tempolu. Kendinden emin. Sert.

Gümbürtü

yok.

Ya da

clunks.

Kendini güçlü hissediyordu. Bu da güzel olacağı anlamına geliyordu.

Ayağa kalktı, denge merkezini buldu, eklemlerini gevşek tuttu ve yumrukla yuvarlanmaya hazırlandı.

Kapılar açıldı.

Yüce Tanrım. Hiç şansı yoktu. O bir nakavttı.

Bruiser yumruğunu sıktı. "İşte bu daha iyi."

Rafe elbiseyi görmemişti bile. Beyaz olduğunu varsaydı. Ya da yumurta kabuğu, ya da fildişi. Muhtemelen ipek ve dantel vardı. Belki birkaç pırlanta ya da inci. Gerçekten de elbisenin kesimini, tarzını ya da kumaşını tarif edemezdi.

Sadece onu gördü.

Elbise usta işi altın bir dekor gibiydi ve Clio da parlamasına izin verilen mücevherdi.

"Eee?" Daphne sordu. "Ne düşünüyorsun?"

Mükemmel bir soru. O ne düşünüyordu? Beyni yanıt vermeyi bırakmıştı.

Kelimeler. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu ama söyleyecek sözü yoktu. Hava bulmakta zorlanıyordu. Ağzından çıkan tek şey, "Sen . . . Bu . . . Buh."

"Enfes."

Kibarca ifade edilen bu söz arkasından bir yerden gelmişti ama Rafe sesi hemen tanıdı. Dönmesine bile gerek kalmamıştı. Yaşlı marki öldüğüne göre, bu ses sadece bir kişiye ait olabilirdi.

"Piers," diye nefes aldı Clio.

Piers'tı. Kanlı canlı.

Rafe onu her gördüğünde, Piers giderek daha fazla babalarına benziyordu. Uzun boylu. Güçlü ama zayıftı. Koyu renk saçları birkaç yeni gümüş tel almıştı. Omuzları bir raf gibi dikti, o zarif, aristokrat yüzü -kırılmamış burnu ve her şeyi- tek süsüydü.

Her şeyi gören ve hepsini eksik bulan buz mavisi gözler.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedi Clio.

"Benim. Bu sefer temelli olarak İngiltere'ye döndüm. Ve bu da mümkün olan en iyi eve hoş geldin karşılaması." Bakışları Clio ve Rafe arasında gidip geliyordu. "İkinizi de görmek. Dünyada en çok değer verdiğim iki insan."

Piers halıyı kararlı ve Granville'e özgü adımlarla geçerek Rafe ile yüz yüze geldi. "Babam hakkında."

Rafe'in son birkaç aydır üzerinde düşündüğü tüm özürler ve açıklamalar ... Hepsi beyninden uçup gitmişti.

Ve sonra kardeşi onu kucakladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Rafe'nin kulağına. "Onu yalnız gömmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Lanet olsun. Ben de orada olmalıydım."

Oh, Tanrım.

"Bu büyülü bir şey." Bruiser gözündeki bir damla yaş sildi. "Daha iyisini planlayamazdım."

Rafe Bruiser ve büyü hakkında bir şey duymak istemiyordu. Duyguları öyle çalkantılıydı ki, hasta olabileceğini düşündü.

Daha da kötüleşti.

Piers daha sonra Clio'ya doğru yürüdü ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Şu haline bir bak. Enfes. Mükemmel."

Ve sonra ... Tanrım ... onu öptü.

Piers herkesin önünde "gelinini" öpmüştü ve Rafe'nin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. İçten içe ulumak ve kanamak dışında.

Piers başını kaldırdığında, "Bunu yıllar önce yapmalıydım," dedi. "Yapmak istedim."

"İstiyor muydun?" diye sordu. "Evet, tabii ki."

"O zaman . . . Neden bu sekiz yıllık gecikme?" Bunu sormak Rafe'in haddine değildi ama elinde değildi.

"Bu senin güvenliğinin içindi." Kardeşi derin bir iç çekti. "İkinize de binlerce özür borçluyum. Yıllardır size yalan söyledim."

"Yalan mı? Ne hakkında?"

"İşimin doğası."

"Diplomat değil miydiniz?" Clio sordu.

"Dışişleri Bakanlığı için çalışıyordum. Ve diplomasi bunun büyük bir parçasıydı. Ama başka görevlerim de vardı. Tartışmakta pek özgür olmadığım görevler."

Rafe küfretti. "Bir tür casus olduğunu söylemiyorsun değil mi?" "Hayır. Genelde bunu söylemekten kaçınırsınız." Tekrar Clio. "İşimi bitirene kadar seninle evlenmek adil görünmüyordu. Ama bu lanet savaşlar uzayıp gitti ve Bu nedir?" Piers onun elini kaldırdı ve baktı. "Yüzüğünü takmamışsın."

"Ah, şu." Bruiser açıklamak için atladı. "Temizleniyor lordum."

Piers döndü ve ona baktı. "Sen de kimsin be?" Bruiser yakalarını çekiştirdi ve omurgasını dikleştirdi.

"Kim olduğumu sanıyorsun?" "Heybetli bir ahmak mı?"

Bruiser sorgulama bardağını kaldırdı. "Peki ya şimdi?" "Tek gözlüklü heybetli bir ahmak."

Belki de bu sahne bir çeşit sihirdi. Rafe, Piers'ın hayranlık duyması gereken çok yönü olduğunu her zaman biliyordu. Ama şu anda kardeşinden gerçekten hoşlanıyordu.

Daphne araya girdi. "Oh, Lord Granville. Bu kadar alaycı olmayın. Bay Montague olduğunı biliyorsunuz. Bütün hafta düğün hazırlıkları üzerinde çalıştık. Her şey hazır. Clio'yu da giydirirsek, ikiniz bugün evlenebilirsiniz."

"Daphne," dedi Clio.

Kız kardeşi sıkılmış dişlerinin arasından cevap verdi: "Tartışmayın. Dün gecedan sonra bu akıllıca bir fikir olurdu."

"Dün gece ne oldu?" Piers sordu.

Daphne bir el salladı. "Bir baloda olabilecek en kötü sahne yaşandı ama Clio suçsuzdu. Hepsi Lord Rafe'in suçuydu."

Piers biraz gülümsedi. "En kötü sahneler genellikle Rafe'in hatasıdır."

Oh, evet. Öyleydiler.

Ve Rafe şimdi başka bir sahnenin yaklaştığını hissediyordu.

Kardeşinin kolu Clio'ya dolanmıştı. Sanki oraya aitmiş gibi. Rafe'in duman tadı ve kan kokusu alması için yeterliydi.

Ondan uzak dur, diye vasiyet etti. O senin değil.

"Piers, konuşmamız gerek," dedi Clio.

"Evet, sanırım yapmalıyız. Aslında Kıtadan hiç ayrılmadığımdan ve tüm bunların ayrıntılı bir halüsinasyon olduğundan şüphelenmeye başlıyorum." Piers boğazını temizledi ve o klasik Granville otorite çınlamasını ortaya çıkardı. "Biri bana basit kelimelerle neler olduğunu anlatabilir mi?"

"Yapacağım." Phoebe elinde bir kitapla odaya girdi. "Clio seninle evlenmeyecek. Burada, bu şatoda yaşayacak ve bir bira fabrikası açacak."

"Teşekkür ederim," dedi Piers. "Artık delirdiğimi biliyorum." "O senin değil," dedi Rafe.

"Pardon?"

Rafe tüm aklar için yalvaracak olanın kendisi olduğunu biliyordu. Ama bunun ortaya çıkması gerekiyordu ve bekleyemezdi. "Beni duydun. O artık senin değil."

Onunkardeşinin bakışlar daraltılmış için
bir Buzlu ışın sorgulama. "Ne yaptın
sen?"

"Sadece istediği şeyi."

"Seni piç. Ona dokundun mu?" "I-"

"Rafe, yapma," dedi Clio, sesi çalgınca geliyordu.

"Lütfen." Sözleri kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi.

Kabul etmek gerekir ki, bu kendi kendine açtığı bir yaraydı. Bütün hafta ona Piers'la evlenmesi gerektiğini söylemişti. Bu sabah da aynı aptallığı tekrarlamıştı. Ve şimdi adamın kendisi geri dönmüş, dünyevi bir hava ve bir kahraman edasıyla onun tüm güvensizliklerini gideriyordu. Ve öpücükler.

Neden Rafe'i seçsin ki?

Rafe bu odadaki herhangi bir adam olmayı seçebilseydi, Rafe'i seçmezdi.

Clio Piers'a döndü. "Anlamalısın. Kardeşin sana çok sadıktı. Düğünle ilgili şüphelerim olduğunda fikrimi değiştirmeye çalıştı. Beni ikna etmek için her türlü çabayı gösterdi, senin adına çok güzel şeyler söyledi. Tek yaptığı bu değil. Senin yokluğunda Oakhaven'ı o yönetti. Ve onun sana ne kadar iyi baktığını görene kadar bekle.

..."

Odanın etrafına göz gezdirirken sesi kesildi ve eğilerek mobilyaların altına baktı.

"Aman Tanrım. Köpeği gören oldu mu?"

Yirmi Beşinci Bölüm

Ellingworth! Ellingworth, sevgilim, burada mısın?"

Clio bahçe yollarında bir aşağı bir yukarı koşturuyor, her bankın ve çalının altına bakmak için eğiliyor ve her köşede durup gözlerindeki yağmuru siliyordu. Şimdiden tüm şatoyu aramışlardı. Dışarıda bir yerde olmalıydı.

Çamur birikintileri topuklu terliklerini emiyor, onu yavaşlatıyordu. Sonunda onlardan vazgeçti ve ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı. Çorapları çoktan ıslanmıştı.

Bir elinde terlikleri, diğerinde etekleri, özenle budanmış çitlerin ve çardakların arasında koşmaya başladı. Buldogu bulamadan ilerledikçe endişesi daha da artıyordu. Köpekler biraz yağmura ve soğuğa dayanmak için yaratılmışlardı. Ama bu kadar yaşlı ve sağlıklı zaten kötü durumda olan bir köpek?

Zavallı Ellingworth.

Zavallı Rafe.

Köpeğe bir şey olursa bu Rafe'i öldürürdü. Bunca yıl hayvana büyük bir sadakatle bakmıştı. O titiz diyetler, tüm özel veteriner bakımı ...

Ama bu sadece boşa giden bir çaba ya da kardeşini hayal kırıklığına uğratmak olmayacaktı. Rafe o çirkin, yaşlı köpeği seviyordu. Clio onun sevdiğini biliyordu.

Ve Clio Rafe'i sevdi.

Daha hızlı koşmaya başladı. Dikenli bir dal kolunun pufuna takıldı ve kumaşı yırtarak kurtuldu.

"Ellingworth! Ellingworth, neredesin?"

Yoldaki bir kayaya takılarak tökezledi, bileğini burktu ve neredeyse yüzüstü çamura yuvarlanıyordu. Onun yerine kendini elleri ve dizleri üzerinde yakaladı.

"Lanet olsun."

Ayağa kalktı, ellerini harap olmuş fildişi ipeğe sildi ve paniğini bir kenara iterek yoluna devam etti. Odaklan, Clio. Korkunun şu anda bir faydası yoktu. Zihninde bir emir listesi hazırlamaya başladı. Ellingworth'ün yerini tespit ettikleri anda şoförlerden birini veterinerine gönderecekti. Hizmetçiye sıcak su ve ısıtılmış havlu hazırlamasını söyleyecekti. Aşçıdan çiğ yumurtayla karıştırılmış sığır kıyması istedi. Köpekler sığır eti çayı içer miydi? Ne de olsa üşümüş insanlar için iyiydi.

O köpeği bulmak zorundaydılar. O köpeği bulacaklardı.

Bir çardağın altından geçerken durdu. Beyaz bir ışık gözüne çarptı.

Orada. Bahçenin uzak tarafında, yere yakın. Kayısı renkli güllerin altında. Bu . . . ?

Eteklerinin çamura düşmesine izin vererek, yağmurdan keçeleşmiş saçlarını alnından sildi ve gözlerini yağmura kırptırdı. Nefes alış verişi konsantre olmasını zorlaştırıyordu. Kendini sakinleştirmek ve keskin görünmek için mücadele etti.

"Oh, hayır."

Ellingworth oradaydı. Bir gül ağacının altına gizlenmişti. Yan yatıyordu.

Kıpırdamadan.

Lütfen. Lütfen, Tanrım. Ölmesine izin verme.

Buldog'a doğru koşarken korku bir yağmur bulutu gibi toplandı. Ellingworth gül ağaçlarının karşı tarafındaydı, bu yüzden ona ulaşmak için koridorun sonuna kadar koşması ve diğer yoldan dolanması gerekiyordu.

"Ellingworth, sevgilim. Bekle biraz. Ben de geliyorum."

Köşeyi döndüğünde kısa bir süre durdu.

Rafe.

Koyu yeşil kürkü çalıların arasına karışmıştı ve onu çardaktan görememişti. Ama adam oradaydı, kıpırdamayan bulldogun yanına çömelmiş, iri, budaklı boksör ellerinden birini köpeğin yanına koymuştu.

Rafe başını kaldırmadı. Ama Clio onun orada olduğunu bildiğini hissetti.

Boğazındaki yumruyu yuttu. Yaklaştıkça, adımlarındaki tüm aciliyet kayboldu. "O ?"

Soruyu sormadı bile. Başını hayır anlamında salladı.

Rafe'in yanına doğru kalan mesafeyi kat ederken içini bir rahatlama duygusu kapladı. "Oh, şükürler olsun."

Artık daha yakın olduğu için köpeğin nefes alış verişindeki hafif yükseliş ve düşüşleri seçebiliyordu. Tanrıya şükür.

Ama köpek yaşıyor olsa da, Rafe'in tüm enerjisi gitmiş gibiydi. Çok sessizdi.

Neşeli görünmeye çalışarak, "Onu burada yatarken bırakmamak en iyisi," dedi. "Zavallı ihtiyar. Yer çok ıslak ve soğuk. Onu sarıp sarmalayalım ve içeri taşıyalım. Merak etme, onu hemen iyileştiririz. Köydeki veterineri çağıracağım. İstersen Londra'dan birini. Cook'un kasaptan aldığı mükemmel bir dana filetosu var. Bizim akşam yemeğimiz içindi ama Ellingworth için mükemmel olacak. Daha ince kıyacağız-"

Rafe başını salladı. "Faydası yok, Clio."

"Elbette faydası var."

"Henüz gitmedi. Ama gidiyor."

Bu sözleri söyler söylemez köpek hırıltılı bir nefes verdi.

"Hayır," diye itiraz etti. "Hayır, ölüyor olamaz."

"Artık uzun sürmez. Köpekler böyledir." Köpeğin kulağını okşarken sesi sessiz ve duygusuzdu. "Onlar böyledir. Zamanlarının geldiğini bilirler. Bu yüzden kaçarlar ve sessiz bir yer bulurlar-"

Sesi kırıldı ve Clio'nun kalbi de onunla birlikte kırıldı. Duygularını bastırmak için bir elini ağzına bastırdı, ne köpeği ne de insanı üzmemek istemiyordu. Yine de, Ellingworth'un patisini okşamak için uzandığında sesi titredi. "Buradayız, sevgilim. Bize ihtiyacın olduğu sürece buradayız."

Rafe, "Sen içeri girmelisin. Ben onunla kalacağım."

"İkinizi de bırakmayacağım."

Ellerini ısıtmak için birbirine sürttükten sonra uzandı ve Ellingworth'un patisine nazikçe dokundu. "Sen ne kadar iyi bir çocuksun. Bizi ne kadar gururlandırdın."

Rafe ceketini çıkaracak kadar uzun süre ayakta kaldı. Clio'nun yanına otururken, ceketini onun omuzlarına örtmek için hareket etti. Düşünceli bir hareketi ama Clio başını sallayarak buna engel oldu.

Paltoyu onun elinden aldı ve köpeğin üzerine örttü. "Onun buna benden daha çok ihtiyacı var."

Birer birer partileri büyüdü.

"Ah, canım." Daphne ve Teddy patikadan aşağı doğru ilerlediler. "O ?"

"Yakında," dedi Clio.

"İsa ve tüm azizler." Bruiser da onlara katıldı ve bu kez geniş, sıradan aksanını gizleme zahmetine katlanmadı. "Şimdi olmaz. Bunu bize şimdi nasıl yapabilir? Mutlaka yapılacak bir şeyler vardır."

Phoebe onları daha sonra buldu. "On dört yaşında," dedi Rafe'nin yanına çömelerek. "Bir bulldogun tipik yaşam beklentisi on iki yıldan fazla değildir. Eğer onun varlığını bir insan ömrüyle kıyaslarsanız, yüz yaşına yaklaşmış olurdu. Yani şaşırmak için hiçbir sebep yok. Ya da, bu konuda, yas tutmak için. Uzun bir yaşamı oldu."

Rafe başını salladı. "Biliyorum."

"Aynen öyle, ben ..." Phoebe garip bir sarılışla kollarını ona doladı. "Köpeğiniz için üzgünüm."

Oh, Tanrım. Şimdi Clio kesinlikle ağlayacaktı.

Ellingworth'un nefes alış veriş tıkrıtlı ve hırıltılı bir hal aldı.

"Gidiyor, değil mi?" Daphne yüzünü kocasının yakasına gömdü. "Bakamıyorum."

"Buradayız, sevgilim." Clio gözyaşlarını geri çekti ve köpeğin buruşuk başını okşadı. "Hepimiz burada sizinleyiz. Huzur içinde ol."

Ve sonra hırıltılı nefesler kesildi. Her şey sessizdi.

"Hepiniz buradasınız." Piers gruba katıldı. "Gül ağacının altındaki Ellingworth mü?"

Kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Clio, Rafe'in eline uzandı.

"Denedim," dedi Rafe boğuk bir sesle. "Elimden geleni yaptım ama bilmem gerekirdi..."

Piers onu duyduysa bile cevap vermedi. Bunun yerine diz çöktü ve Rafe ile Clio'nun arasına girerek onları ayırdı. Köpeğin yanına diz çöktü ve ceketin köşesini kaldırdı. "İyi yaşı Ellingworth. Beni özledin mi, eski dostum?"

"Faydası yok," dedi Rafe. "O gitti."

"Hayır, hayır. Bu oyunu her zaman oynadık. O sadece saklanıyor. Değil mi, yavrum?"

Rafe'in ceketinin altında bir şey kıpırdadı.

Hiçlişe dönüşen hırıltılı köpek nefesleri ... yeniden başladı. Güçlenmeye başladılar.

Köpeğin kafası kalktı. Paltonun altından çıktı ve Piers'in elini yalamaya başladı. Bodur kuyruğu sağa sola sallanıyordu.

"Cor," dedi Bruiser. "O yaşıyor. Köpek yaşıyor."

Daphne başını kocasının yakasından çekti. "Bu bir mucize."

Ve belki de öyleydi. Ellingworth yine yavru bir köpek gibiydi. Var olmayan kuyruğunu sallıyor, yukarı fırlıyor ve Piers'in elini kokluyordu.

"Aferin oğlum," diye kıkırdadı Piers, canlanan buldogu kulaklarının arkasından kaşırken. "Seni tekrar görmek güzel. Birkaç yıl oldu."

"Seni gördüğüne çok sevindi," dedi Clio.

"Görünüşe göre evde olduğum için mutlu." Gözleri onunkilere takıldı. "Evde olduğum için mutlu musun?"

"I . . ."

Oh, Tanrım. Piers her zaman yakışıklı, dünyevi, otoriter biriydi... ama son sekiz yıldır her ne yapıyorsa, bu nitelikleri almış ve

Silahlar. Davranışlarında herhangi bir zayıflık olmaması, Clio'yu bu zayıflıkların nazik kontrolün altında bir yerlerde olması gerektiğine ikna etti. Onu öptüğünde bunu hissetmişti. O artık kibirli genç bir diplomat değil, sınavlardan geçmiş ve ölümlülüğüyle yüzleşmiş bir adamdı. Kendisinin bu savunmasız kısımlarını başka bir güvenilir ruhla paylaşmaya hazır olabilecek bir adam.

"Evet," dedi. "Seni gördüğüme çok sevindim Piers. Mükemmel bir zamanda döndün."

Piers eve döndüğü için mutluydu. Onu istiyor gibi görünmesine sevinmişti. Onu öptüğü için mutluydu - sadece bir kez ve bunca zaman sonra. Çünkü artık kalbindeki seçimlerin kendisine ait olduğunu sorgusuz sualsiz biliyordu.

"Görmeniz gereken evraklar var," dedi Rafe. Yüzünde asık bir ifadeyle ayağa kalktı. "Onları almak için acele edeceğim ve sonra konuşacağız."

"Rafe, bekle."

Rafe kaleye doğru yürürken kollarını iki yana salladı.

Bu Piers'a çok benziyordu. Babalarının en sevdiği oğlu olması yeterli değildi. Kraliyetin hizmetinde gizemli ve gösterişli bir görevden dönmüş olması ve muhtemelen şövalyelik unvanları ve defnelerle süslenecek olması yeterli değildi. İngiltere'nin en güzel gelinine sahip olması ve tam da bugün onunla birlikte koridorda yürümeye hazır olması da yeterli değildi.

Bütün bunlar çoğu erkek için etkileyici olurdu.

Hayır, Piers bunu bir adım daha ileri götürmek zorundaydı.

Köpekleri ölümden döndürdü.

Bu çok fazlaydı. Çok tahmin edilebilirdi.

Rafe kaleye arka girişten girdi ve yukarıya doğru sarmal bir yolculuğa başladı.

Ama biri onu takip etmişti.

"Nereye gidiyorsun?" Clio'nun sesi merdiven boşluğunun dibinden ona doğru yankılandı.

"Fesih belgelerini almak için. Piers ile konuşacağım. Bu işi bugün halledeceğiz."

"Eminim bu-"

Sözünü kesti. "Artık çok geç. Tartışmaya kalkma. Şu anda bile bebeğimi taşıyor olabileceğini ikimiz de biliyoruz. Bunu dün gece söyledin. Geri dönüşü yok."

"Sen . . ." Bir kaç adımda ona yetişti. "Fikrimi değiştirdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Seni suçlamıyorum." Tırmanmaya devam etti. "İnan bana, bu yeni bir şey değil. Kim onu bana tercih etmez ki? Babam kesinlikle öyle yapardı. Tüm öğretmenlerimiz ve bakıcılarımız ona hayrandı. Lanet köpek bile onu daha çok seviyor."

Onun küçük bir kahkaha attığını duydu. "Köpek olmadığımı sanıyordum!"

Merdivenlerin tepesine ulaştı ve koridora döndü. "Seni uyarmaya çalıştım. Peşimden koştuğuna pişman olacağını söyledim. Piers'in sana değer verdiğini söyledim, belli etmese bile."

"Fark etmez. Bunların hiçbirisi bir şeyi değiştirmez."

Yatak odasının kapısını hızla açtı. "Eşyaların nerede? Hizmetçin onları çoktan kaldırdı." Yazı masasına doğru yürüdü. "Sanırım kâğıtları buraya koymuştur."

"Yüce Tanrım, Rafe. Sanki beni duymuyorsun bile."

Adamın önünden fırladı ve adam çekmeceleri karıştıramadan kendini masanın üstüne bıraktı.

"Clio, yürü."

"Hayır."

"Çekil, yoksa ben seni çekerim."

Onu gömleğinin önünden yakaladı. Bakışları onunkileri yakaladı. "Espinoza ile olan kavganı hatırlıyor musun?"

Ne?

Soru onu tamamen hazırlıksız yakaladı. Evet, Espinoza ile yaptığı maçı hatırladı. Her ayrıntısını hatırlıyordu.

her dövüşünde. Ama bu üç yıl önceydi. Ne alakası olabilir ki?

"Dördüncüde neredeyse düşüyordu, biliyorum," dedi yavaşça, konsantre bir şekilde kucağına kaşlarını çatarak. "Ama sonra toparlandı. İkiniz birkaç raunt daha dövüştünüz. Onu nasıl bitirdiğinizi tam olarak hatırlayamıyorum. Dokuzuncu rauntta yüz yüze değil miydi?"

"Böbreklere bir darbe oldu. On üçüncüde. Ne olmuş?"

"Hiçbir şey." Bakışları tekrar onunkilere döndü. "Sadece konuşabilmemiz için sakinleşmeni istedim."

Yüce Tanrım. Onu çok iyi anlıyordu. Onun için sevebilir, kanını akıtabilir, sürünebilir, yalvarabilir ve ölebilirdi - sırf bunun için. Ve onun gitmesine izin vereceğini mi düşünmüştü?

Şeytan yapar.

Şimdi dikkatini toplamıştı. Belki de dövüşmekten bahsediyordu. Ya da belki de sadece oydu.

Çok güzeldi. Fildişi ipeği içinde güzel bir gelin. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

Ellerini masanın üzerinde, onun iki yanında birleştirdi. "Alt katta. Çok ... görünüyordun. Niyetim ... Ve sonra o oradaydı. Kaç ayımı kardeşimin eve dönmesini dileyerek ve bekleyerek geçirdim. Telafi etmeyi umarak. Ve sana dokunduğunda yüzüne yumruk atmak istedim."

"Kardeşinize kızgın olmanız anlaşılabilir bir durum." "En sinir bozucu kısmı da bu. Kardeşime kızamıyorum bile. onu." Elini yumruk yaptı ve masaya vurdu. "Ona bir bakın. Diplomat olması yeterli değildi. Kraliyet'e hizmet etmek için hayatını tehlikeye attı. Muhtemelen lanet olası bir kahraman. Benden özür diledi. O her zaman mükemmeldir. Ne kadar başarılı olursam olayım, her zaman benden daha iyi." Onun gözlerinin içine baktı. "Ama yanlış bir şey yaptı. Bir gün fazla uzak kaldı ve artık çok geç. Sana sahip olamaz."

"Hayır. Yapamaz. Çünkü onu istemiyorum. Rafe, sana aşık olduğumu biliyorsun."

Gerçekten inanmıyordu. Onun sürekli böyle söylediğini biliyordu ama buna inanmak o kadar zordu ki. Aklını her toparlamaya çalıştığında, kalbi göğsünden deli gibi fırlamaya çalışıyordu.

Hiç mantıklı gelmedi.

Yüzünü ellerinin arasına alarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Evet, Piers iyi bir insan. Evet, görünüşe göre bana sandığımdan daha fazla değer vermiş. Evet, belki de o bir kahraman. Onu İngiltere'ye sağ salım dönmüş görmek beni her şeyden çok rahatlatmış ve eve döndüğüne çok sevindim. Artık hiçbir şüphe kalmayacak."

"Hiç şüphe yok. Benimle evleniyorsun."

"Elbette öyleyim, seni gülünç adam." Bir nefes bıraktı. "Kardeşinin mükemmel olduğunu mu söylüyorsun? Görünüşe göre ben kusurları olan erkekleri tercih ediyorum. Belki de Piers İngiltere'nin kahramanlarından biridir. Rafe, sen benimsin." Gömleğini sıkıca kavradı ve onu kendine doğru çekti. "Beni duyuyor musun? Sen benimsin. Seni sahipleniyorum ve asla bırakmayacağım."

Tanrım. O ana kadar bilmiyordu ama hayatı boyunca özlemine çektiği şey buydu. Sahiplenmeyi değil, sahiplenilmeyi. Geri dönülmez bir şekilde. Birkaç düşüncesiz sözün her şeyi sona erdirebileceği korkusu olmadan sevmekte ve sevmekte özgür hissetmek.

"Eğer ödüllü dövüslere devam etmek istiyorsanız, size engel olmayacağım. Ama ringde yeni bir isme ihtiyacın olacak." Ona sert ve kararlı bir bakış attı. "Artık Clio'nun sahibisin. Şeytan bile senin için gelebilir ve beni geçmek zorunda kalır."

Çok fazlaydı. Çok fazla. Kalbinin bunu kaldırabileceğinden emin değildi.

"Beni duyuyor musun, Rafe? Sen benimsin."

"Sen benimsin." Clio tekrar söyledi. Çok iyi hissettirdiği için ve onun muhtaç, kederli ifadesine yardımcı olamadığı için

ama kalbine dokundu. "Benim kahramanım. Aşkım. Gelecekteki kocam, umarım."

"Gelecekteki kocan. Kesinlikle." Elleri onu belinden yakaladı. Gözleri karardı. "O zaman ben seninim. Ve sen de benimsin."

Başını salladı.

"Duymama izin ver," diye fısıldadı kabaca. "Kelimeleri söyle. Sen benimsin."

"Ben seninim, Rafe. Her zaman."

Her şey çok hızlı oldu. Dudakları onunkilere değdi ve kolları onu sıkı bir kucakla sardı. Ağızları öyle şiddetli, öyle ihtiyaç dolu bir öpücükle birleşti ki, aralarına bir fısıltı bile giremezdi.

Clio onun dokunuşu için can atıyordu. Onu her yerinde hissetmek istiyordu. Eli, elbisesinin içinden göğsünü avuçladı. Bu yeterli değildi. Kısıtlayıcı ipeği çekiştirerek aşağı indirmeye çalıştı. Bugün düğmeler için hiç sabrı yoktu.

"Elbiseni yırtma." Elini kumaşın altından geçirerek kızın göğüslerinden birini kavradı. Başparmağı sivri meme ucunu sıyırdığında, kadın zevkle iç çekti.

"Zaten mahvoldu." Sırf bunu kanıtlamak için bahçeden koparılmış bir dantel şeridi kopardı. "Önemli değil. Sadece senin için giymek istedim."

Kadın bu sözleri söylediğinde içinde bir şeyler değişti. Bir vahşilik aldı.

Onun boynunu öptü. Göğüslerini okşadı. Elleri aynı anda her yerdeydi. Ve hâlâ daha fazlasını istiyordu. Nihayet, özlemini çektiği yoğunluk buradaydı. Dün geceki sabır yerini saf, sınırsız bir arzuya bırakmıştı ve o da bundan zevk alıyordu.

Elleri aşağıya doğru kayarak kat kat ıslak kumaşı beline kadar çekti. Kadının dizlerini araladı ve bacaklarının arasına girdi.

"Sana ihtiyacım var." Sesi karanlıktı. Parmakları kızın en mahrem yerlerini buldu ve izini sürdü. "İşte. Şimdi."

"Evet."

Bir elini aralarına sokarak pantolonunun kapağını açmaya çalıştı.

Bir bacağını adamın kalçalarına dolayarak onu kendine çekti. Pelvisini hareket ettirerek, ikisini de inletecek şekilde ona süründü.

"I . . ." Lanet okudu. "Nazik olabileceğimden emin değilim." "O zaman nazik olma. Sadece kendin ol."

Yine de tereddüt etti.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye yalan söyledi.

Mahrem yerleri dün geceden beri gerilmiş ve ağrıyordu ve masaya sertçe vurmanın bunu iyileştireceğini düşünecek kadar aptal değildi.

Zaten bunu istiyordu.

Evet, bu. İçine kayan adamın tatlı yanığı. Güçlü, kaslı vücudunun onunkini sabitleyen enfes ağırlığı. Gözlerindeki arzu ve sahiplenme ihtiyacı.

Bunların hepsini o istedi.

Onu masanın üzerine tamamen yasladı, sonra kollarını bacaklarının altından geçirerek genişçe açtı. Kadının soluk, çoraplı bacakları ile adamın geniş, bronz omuzları arasındaki zıtlığı görmek onu heyecanlandırdı.

Derinlere itti. "Çok fazla olduğunda bana söyle."

"Asla çok fazla olmayacak." Onun kollarını kavradı.

"Seni seviyorum." Daha derine itti. "Seni seviyorum. Al bunu." Kalbi kabardı.

Her hareketiyle kadının omurgasını sert maun ağacına doğru itiyordu. Masanın sertliği ona saklanacak hiçbir yer bırakmıyordu. Onun merhametine kalmıştı ve doymak bilmiyordu.

Doruk noktasına ulaştığında haykırdı. Acı içinde, zevk içinde. Tırnaklarını adamın boynuna geçirdi. Adam karşılık olarak homurdandı ve onu içinde geçirirken hareketsiz tuttu.

Daha sonra ona şefkatle sarıldı. Çarpan kalbine karşı.

"Bu sabah çok aptaldım," diye fısıldadı. "Kağıtları karıştırmamı istiyorsan, karıştırırım. Savaşmaktan vazgeçmemi isteseydin, bunu yapardım. Seni kaybetmemek için her şeyi yaparım, Clio. Seni seviyorum. Keşke bunu göstermek için daha iyi yollarım olsaydı. Sahip olduğum tek şey bu küstah, pervasız kalbim. Ama o senin."

Başını kaldırıp ona baktı.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Güzel. Umarım bana olan aşkın bundan sonra da devam eder."

Masanın üst çekmecesini açtı, Rafe'in imzaladığı fesih belgelerini buldu ve ateşe attı.

"Clio, hayır."

Onları kurtarmak için hamle yaptı ama çok geç kalmıştı. Kâğıtlar ızgarada alev aldı ve yandı.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü bugün senin kötü adam olmana izin vermeyeceğim. Bu sabah ben de aptaldım. Piers eve geldiğinde her şeyin çok hızlı geliştiğini fark ettim. Her birimizin biraz zamana ihtiyacı var. Sen kendi savaşını vermelisin. Ben de kendi savaşımı vermeliyim. Ve bunu doğru yapmak için Piers'a borçluyuz.

"Siz her şeye rağmen hâlâ kardeşsiniz. Onu evinde karşılayacak birine ihtiyacı var ve bu ben olmayacağım. Eğer hemen evlenirsek, onunla aranı asla düzeltemezsin. Ama haberi verirsem ve biraz beklersek . . . Piers yaşayabileceği hayal kırıklığının üstesinden gelecektir. Şansımız varsa, başka bir gelin seçecektir."

"O servet, rütbe ve ayrıcalık sahibi bir adam. Kendi başının çaresine bakabilir. Ben seninle ilgilenmek istiyorum."

Onun omuzlarına dokundu. "Biliyorum. Ama nasıl olur da seni sevdiğimi iddia edip, sonra da benimle biricik kardeşin arasında seçim yapmanı isteyebilirim? Eğer beklersek, seçim yapmana hiç gerek kalmaz."

"Senden bekleme isteyemem. Bu kelimedenden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Sekiz yıl bekledin."

"Birkaç ay daha dayanabilirim." Onun yanağını okşadı.

"Artık her şey farklı olacak. Bu sefer beklemeye değeceğini biliyorum.

için."

Ellerini kızın saçlarında dolaştırdı ve ona sıkıca sarıldı. "Sen her şeye değersin. Bunu biliyorsun, değil mi? Çivi bile yutarım. Ateşin içinden geçerim."

"Oh, bu çok kolay olurdu. Senden çok daha kötü bir şey yapmanı istiyorum. Git kardeşinle vakit geçir."

Yirmi Altıncı Bölüm

Clio! Clio!" Daphne nefes nefese ve yüzü kızarmış bir halde koridorda ona yaklaştı. Ellerini Clio'nun omuzlarına koydu. "Az önce Lord Granville ve Lord Rafe'in atlarına binip uzaklaştıklarını mı gördüm?"

Rafe'in gideceği düşüncesi Clio'nun kalbini sıkıştırdı. Ama gitmesi gerekiyorsa, en azından kardeşiyle birlikte gidiyordu. "Muhtemelen gitmişsindir," dedi. "Evet."

"Peki, ne yapıyorlar? Ruhsatı almaya mı gittiler?"

"Hayır, onlar ..." Misafir odasına girip Sör Teddy ve Phoebe'ye katıldıklarında omuz silkti. "Sadece gittiler."

"Gitti mi?" Daphne gülerek başını salladı. "Ama ne demek istiyorsun?"

Clio omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes aldı. Bunu açıklamak için çok uygun bir zaman gibi görünüyordu.

"Nişanı bozdum," dedi.

İşte. Kelimeler ağzından çıkmıştı ve telaffuz etmeleri bile o kadar zor olmamıştı. Piers'a kararını bildirirken kendini tutmayı başardıysa, bu haberi en yakın ailesine de iletebilirdi.

"Ne?" Teddy'nin botu yere çarptı. "Yani onun paçayı kurtarmasına izin mi verdin?"

"Ben olsam bu şekilde ifade etmezdim ama-"

"Bu hiç adil değil, tatlım." Kayınbiraderi oturduğu yerden kalktı, gözle görülür bir şekilde tedirgindi. "Seni sekiz yıl boyunca sallantıda tuttu. Seni aşağıladı. Hayatının en güzel yıllarını heba etti. Adama haddini bildir."

Clio sakin olmaya çalışarak, "Yanılıyorsunuz," dedi. "Nişanı bozan bendim. Bu benim kararımıdı. Onunla evlenmek istemiyorum."

"Sen, ondan ayrılıyor musun?" Teddy kıkırdadı. "Yüzünü kurtarmak için güzel bir girişim ama kimse bu hikayeye inanmaz."

"Bu bir masal değil. Bu gerçek."

Ama bu ikisi Clio'nun dudaklarından çıkan gerçeği ne zaman fark etmişlerdi ki?

"Oh, Tanrım." Daphne kanepeye çöktü ve hafif, sönük bir inilti çıkardı. "Oh, hayır."

Clio başını salladı. Tanrı aşkına, Piers haberi bundan daha az melodramla kabul etmişti.

Aslında bunu iyi karşılamıştı. İkna edici derecede hayal kırıklığı yaşadığını ifade etmişti ama Clio en derin yarayı gururunun aldığını söyleyebilirdi. Kalbi tehlikede değildi. Bunca yıldan sonra yabancıdan biraz daha fazlasıydılar. Zamanla arkadaş olabileceklerini umuyordu.

O iyi bir adamdı. Sadece onun için doğru adam değildi.

"İşleri düzeltmeyi deneyemez misin?" diye sordu kız kardeşi. "Belki de çok geç değildir. Ya da . . . Ya da Teddy peşlerinden gidip Lord Granville'den sözlerini yerine getirmesini isteyebilir."

Clio başını salladı. "Her şey bitti."

"Bitmiş olamaz," dedi Teddy. "Bunca yıldan sonra pes edemeyiz. Kaçmasına izin vermemelisiniz."

"Kaçmak mı?" Güldü. "Onu zindana mı kilitlemeliyim?"

"İstedğin kadar gül, ama bu hep senin başarısızlığın." Kız kardeşi dilini şaklattı. "Yıllar önce kendini savunman gerekirken, bunun çok uzun sürmesine izin verdin. Çok uzlaşmacısın."

Bunun üzerine düşündü. "Haklısın, Daphne. Ben çok uyumluyum."

"Bunu gördüğüne çok sevindim."

"Bu değişecek," dedi Clio. "Bugün."

"Oh, evet. Peşinden gidelim. Arabayı hemen sipariş edeceğiz. Teddy."

Kız kardeşi parmaklarını şıklattı ve kocası kanepeden kalktı. Birlikte aceleyle koridora çıktılar.

Clio da onu takip etti. Ama giriş holüne yaklaştıklarında geri çekildi.

"İlk gitmek için bu son şansın," dedi kız kardeşine tatlı tatlı gülümseyerek. "Piers'la evlendiğimde, öncelik bana geçecek."

Daphne gülümsedi. "İşte ruh budur."

Daphne ve Sör Teddy içeri girene kadar bekledi. Sonra yakındaki oyuğa eğildi, iki koluyla yukarı uzandı ve kolu çekti.

Bir inilti ve demir şangırtısıyla birlikte kapı kapandı.

Clio şaşkınlık içindeki kız kardeşi ve eniştesine, parmaklarını demir parmaklıkların arasından sallayarak, "Ziyaretiniz çok güzeldi," dedi. "Lütfen Noel'de tekrar gelin."

"Ne yapıyorsun, tatlım?" Teddy sordu.

"Kalemi amacına uygun olarak kullanıyorum. Koruma. Ve lütfen bana hamur tatlısı demekten kaçının. Rafe bana yumruk atmayı da öğretti."

Teddy telaşla gözlerini kırptırdı.

"Önce Lord Granville'in elinden kayıp gitmesine izin veriyorsun, şimdi de bu mu?" Daphne sordu. "Clio, çıldırdın mı sen?"

"Belki de." Omuz silkti. "Daphne, sen benim kız kardeşimsin ve seni seviyorum. İyi niyetli olduğunu biliyorum. Ama bazen şaşırtıcı derecede kırılcı olabiliyorsun."

Clio'nun Phoebe'nin iyiliğini düşünmesi gerekiyordu. Daha fazla uyum sağlayamazdı. Teddy ve Daphne küçük miktarlarda alınması en iyi olan şeylerden biriydi. Öğütülmüş karanfil gibi. Ya da çiçek hastalığı gibi.

Clio kız kardeşine, "Sen gidince seni özleyeceğimi biliyorum," dedi. "Seni özlemek için sabırsızlanıyorum."

"Bunu yapamazsınız!" Daphne kapıyı tıkırdattı. "Bizi öylece dışarı atamazsınız."

"Aslında, yapabilirim. Hâlâ evde kalmış bir kız olabilirim. Asla bir hanımefendi, hatta bir eş bile olamayabilirim. Sen her zaman benim sosyal üstünüm olabilirsin. Ama ben kendi şatomun sahibiyim. Bu mülkte kuralları ben koyarım. Ve bugün kendimi biraz ortaçağda hissediyorum."

Clio şaşkınlık içindeki kız kardeşi ve eniştesine demir ızgaradan el sallayarak veda etti. "İyi yolculuklar. Umarım köprüde fazla trafikle karşılaşmazsınız."

Bunu yaptıktan sonra Phoebe'ye döndü. "Bir bira fabrikası kurmama yardım etmekle ilgilenmiyorsundur herhalde?"

"Ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim." Phoebe cebinden bir parça ip çıkardı. "Ama dün gece kart odasında bin sekiz yüz pound kazandım. Yatırım yapmak istiyorum."

"Kâhyalar bana bu tarlaların daha iyi değerlendirilebileceğini söylüyor." Rafe bineğini Oakhaven'ın güney sınırında durdurdu. "Arpa hakkında ne düşünüyorsun?"

"Arpa hakkında güçlü duygulara sahip olduğumu sanmıyorum." "Güçlü duygulara sahip olduğunuzu hiç sanmıyorum."

Piers dizginlerini topladı ve çenesini düzeltti. "Aslında birkaç tane var. Şu anda hiçbirisi özellikle hayırsever değil."

Rafe iğdişini gergin bir daire çizerek yürüttü. Oakhaven topraklarına döneli henüz on dakika olmamıştı ve şimdiden eski, tanıdık çocukluk çatışmalarına geri dönmüşlerdi. Clio ondan bunu yapmasını istememiş olsaydı...

"Belki de bunu ikimiz yapmalıyız," diye önerdi Rafe. "Paltolarımızı çıkaralım, kollarımızı sıvayalım. Bitirelim şu işi."

"Seninle dövüşmeyeceğim. Bu adil olmaz."

"Sanırım haklısın." Rafe göğsünü kabarttı. "Ben İngiltere ağır sıklet şampiyonu oldu."

"Bir adamı mektup açacağıyla öldürmeyi ve bunu bir kaza gibi göstermeyi biliyorum," dedi kardeşi soğukkanlılıkla. "Bunu kastetmiştim."

sana haksızlık olur."

Rafe gözlerini devirdi. "Çok tahmin edilebilir birisin. Kendimi bildim bileli senin gölgede yaşadım. Hep başarısız oldum. Hep kıskandım. Mükemmel, namuslu Piers'tan daha iyi yapabileceğim tek şey dövüşmekti. Ama hayır. Gidip o konuda da beni geçmen gerekiyordu."

"Tabii ki kıskandım. Kıskanan tek kişi sen değildin."

"Beni neden kıskanasın ki?"

"Yüzlerce nedenden dolayı. İsteddiğini yaptın. İsteddiğinizi söylediniz. Daha çok eğlendin. Çok daha fazla kızla. Hepsinin sevdiği o çapkın havaya sahiptin ve saçın da bunu yapıyordu."

"Saçım bir şey mi yapıyor?" Rafe yüzünü buruşturdu. "Ne şeyi?"

Kardeşi açıklama yapmayı reddetti. "Başka türlü seçmeyeceğim görevler aldım. Tehlikeli işler. Çünkü sen bir kıta uzakta olsan da ve yaptığım şeyin gerçeği herkesten gizli tutulmak zorunda olsa da, küçük kardeşimle hala rekabet halinde olduğumu hissetmekten kendimi alamıyordum. Görünüşe göre, rekabet içindeydik. En azından bir konuda. Ve orada, görünüşe göre ben kaybettim."

Görünüşe göre Clio hakkındaki gerçeği öğrenmişti. Rafe bu raundu kazanmıştı, değil mi?

Tam zamanında.

"Bu konuda kendimi suçlu hissetmiyorum," dedi. "Mükemmel olmaktan çok uzağım ama o kadını sevme konusunda senin umabileceğinden çok daha iyiyim. Onu senin bilmediğin yönleriyle tanıyorum. Senin asla anlayamayacağın şekilde ona ihtiyacım var. Ve onunla birlikte olmak için son nefesime kadar savaşıyorum." Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Ama o kavgaya etmemizi istemiyor. Arkadaş olmamızı istiyor."

"Arkadaş mı? Asla arkadaş olacağımızı sanmıyorum," dedi Piers. "Haklısın. Denemek aptallık olur."

Lanet olsun. Rafe yine yapıyordu. Umursamaz bir öfkeyle konuşuyordu. İstemediği kelimeler.

Ayrıldığından beri göğsünde dolaşan o belirsiz, biçimsiz kızgınlık bulutuyla yüzleşti

Twill Castle. Kendinden nefret etmekten ve boşa geçen onca zamandan doğan bir öfkeydi bu. Keşke sekiz yıl önce yeterince erkek olsaydı da önce Clio'ya evlenme teklif etseydi.

Ama bu bir felaket olurdu. Çok genç evlenmiş olurlardı. Onu geçindirmek için hiçbir yolu olmayacaktı. Belki babası ona geçimini sağlayacak bir şeyler verebilirdi ama Rafe kesinlikle muhteşem bir şekilde başarısız olurdu. Clio yalnız kalacak, on sekiz yaşına geldiğinde hamile kalacak ve annesinin ona koyduğu tehlikeli kısıtlamalar altında acı çekmeye devam edecekti.

Eğer onu mutlu etmek için bir şansı varsa, bu sadece beklemek zorunda kaldıkları içindi. Bu açıdan belki de babasına ve Piers'a minnettar olmalıydı.

Eğer bundan bir ders çıkarmazsa zaman boşa harcanmış olacaktı.

"Az önce söylediklerimde ciddi değildim." Rafe kardeşiyle yüzleşti. "Özür dilerim. Denemeliyiz."

"Arkadaş olmak için mi? Nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Sadece beni dinleyin. Çok iyi bir konuşmacı değilim ama arada bir söyleyecek şeylerim olur. Dövüş kariyerim bana bir şey öğrettiyse, o da arkadaş edinmenin kolay olduğudur. Gerçek rakipler - sizi daha çok çalışmaya, daha hızlı düşünmeye, olabileceğinizi bildiğinizden daha iyi olmaya zorlayan rakipler - bunlar nadirdir. Eğer birbirimiz için buysak, bunu neden değiştirelim?"

Kardeşi tarlaların üzerinden dışarı baktı. "Belki de haklısın. Yani arkadaş olmayacağız. Bunu 'kırgın bir şekilde sevgi dolu ömür boyu düşmanlar' olarak bırakacağız. "

Rafe başını iki yana salladı. Kardeşine verilen gizemli özel görevler ne olursa olsun, Piers özünde bir diplomattı. Başka hiç kimse basit, tek bir kelimenin yeteceği yerde dört yüce kelimeye uzanmazdı.

"Öyle de diyebiliriz," dedi Rafe atına binerken. "Ya da zaman kazanmak için sadece 'kardeşler' diyebiliriz."

"Pekâlâ. Kardeşler olsun."

Yirmi Yedinci Bölüm

Lord Piers Brandon'ın evlilik teklifini ilk kabul edişinden sekiz yıl, dört ay ve on altı gün sonra Clio, adamı Lordlar Kamarası'ndaki yeni ofisinde ziyaret etti.

"Neden, Ellingworth." İçeri girdikten sonra yaşlı buldogu okşayarak selamladı. "Bir köpek yavrusu kadar formda görünüyorsun."

"İçeri gelin," dedi Piers. "Oturun."

Clio bir koltuğa yerleşti ve cebinden kadife bir kese çıkardı. "Önce bu. Bunu unutma riskini almak istemiyorum." Pırıltılı içindikileri masasındaki kurutma kâğıdının üzerine silkeledi.

"Yüzüğü geri almama gerek yok," dedi Piers. "Sende kalmalı."

"Sende kalsın mı?"

Clio altın ve yakut kordona baktı. Sonra da köpeğe baktı.

"Çok cömert bir jest lordum. Ama kabul edemeyeceğim bir jest."

İtiraz etmeye başladı.

"İsrar ediyorum." Açık bir el ile onu savuşturdu. "Ben gerçekten

. ... gerçekten ... içtenlikle ... kabul etmem mümkün değil."

"Pekâlâ, o zaman." Omuz silkerek yüzüğü masasının kilitli çekmecesine yerleştirdi ve bir tomar kâğıt çıkardı. "Bunun için Londra'ya kadar gelmenizi rica etmek zorunda kaldığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Meşgul olduğumu biliyorum ve zaten Londra'da işim vardı."

Clio onun ofisine bir göz attı. Evraklar üst üste yığılmış, hukuk ciltleri ve parlamento kayıtları onun için özenle istiflenmişti.

yorum. Kendini tipik Granville adanmışlığı ve detaylara verdiği önemle yeni görevine adanmıştı. İtiraf etmeliydi ki, otorite kisvesi ona yakışıyordu. Saçlarındaki gümüş tellere rağmen her zamankinden daha yakışıklıydı.

Ne tür bir kadının onun görevine olan bağlılığına meydan okuyabileceğini merak ediyordu. Gecenin en karanlık saatinde o kadına hangi sırları söyleyebileceğini merak ediyordu. Ama bunlar Clio'nun öğrenmesi gereken şeyler değildi. Artık değildi.

Hiçbir zaman gerçekten öyle olmadılar.

"Fikrinizi değiştirmeye çalışmıyorum. Ama meraktan soruyorum," dedi, "farklı yapabileceğim bir şey var mıydı?"

Gülümsedi. "Sekiz yıl boyunca ülkeyi terk etmemek ve amaçlarınız konusunda asla dürüst olmamak dışında mı?"

"Doğru. Onun dışında."

Clio başını salladı. "Sadece kendin olabilirsin. Benim de kendime dönüşmem gerekiyordu. Her şey en iyisi için."

Evrakların imzalanması gayet dostane bir şekilde gerçekleşti.

İşini bitirdiğinde Piers sandalyesine geri oturdu ve ona baktı. "Demek Kasaba'da işiniz vardı. Bira fabrikası mı?"

Başını salladı. "Yola çıkıyoruz. Şerbetçiotu tarlaları önümüzdeki baharda devreye girecek. Yeni maden ocaklarının inşaatı önümüzdeki ay başlıyor. Az önce mimardan planları aldım."

Sonuçta eski kale kulesini dönüştürmemeye karar vermişti. Mimar yapının yeterince sağlam olduğunu söylemişti ama Clio mahallenin gözde buluşma yerini yok etmeyi kendine yediremiyordu. Arazi temsilcisiyle birlikte orada bir keşif gezisi yaptıktan ve aşıkların grafiti koleksiyonuna dikkat çekici derecede yeni bir ekleme gördükten sonra değil.

RB+CW

Tam duvarın üstünde. Taşa oyulmuş.

Onun bunu göreceğini biliyor olmalıydı. Bunu oraya ne zaman kazımış olduğunu merak etti. Piers'in dönüşünden bir süre sonra olmalı. İlk öpüşmelerinden hemen sonra olamazdı.

Ya da olabilir mi?

Rafe'i beklemek Piers'ı beklemekten çok daha zordu. Onunla ilgili her şeyi özlüyordu; sabırsızlığını, yumuşaklığını, gücünü, dokunuşunu, kokusunu. Ama bu aylar boşa geçen zamanlar değildi. Dikkatini dağıtmak için kendini işe vermiş, Clio da dahil olmak üzere herkesin tahmin edebileceğinden daha kısa sürede daha fazlasını başarmıştı. Rafe'in de aynı şeyi yaptığını umuyordu.

"Kardeşin nasıl?"

Sormaktan kendini alamadı. Sorunun dilinden kibar ve nazik bir şekilde dökülmesini ve kalbinin bastırılmış duygularıyla dolu olmamasını umuyordu.

"İyi," diye yanıtladı Piers. Sonra da ekledi,

"Sanırım." "Sanıyor musun?"

"Onu birkaç haftadır görmedim. Yine antrenman yapıyor."

"Oh. O zaman planlanmış bir maçı

var?" "Öyle görünüyor."

Omurgasına bir beklenti dikenini battı. "Dubose ile mi? Şampiyonluğunu geri kazanmak için mi dövüşüyor?"

"Bilmiyorum. Ama geçen gün bir ihbar aldım ..." Aradığı kağıdı bulana kadar masasının üzerindeki bir yığın kâğıdı karıştırdı. "Ah. İşte burada."

Sonra ona uzattı, Rafe'in resmiyle süslenmiş bir çarşaf.

Tanrım, onun resmini görmek bile boksörün iri yumruğunun göğsüne uzanıp kalbini sıkması gibi hissettiriyordu.

Gözleri gazetenin enerjik düzyazısının üzerinde gezindi. "Rafe Brandon ... Şeytanın Sahibi ...

Queensridge'deki Crooked Rook'un arkasında hayatının maçı... o saat-"

Oh, Tanrım.

Gazeteyi Piers'e doğru salladı. "Bu olay bugün Londra'nın on mil dışında gerçekleşiyor. Sadece birkaç saat içinde başlayacak."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi. "Neden buradasın? Onu izlemeyecek misin?"

"Bunu planlamamıştım."

"Ama yapmalısın." Clio sandalyesinden kalktı. "Orada olmak zorundasın."

Tam bir centilmen olan Piers, o ayağa kalktığı anda ayağa kalktı. "Nedenini anlamıyorum..."

"Gitmelisin," diye kararlılıkla tekrarladı. "Piers, bu gazeteyi sana göndermesinin bir nedeni var. Sen onun tek ailesisin. Seni orada istiyor." Duvarda bir kancada asılı duran şapkasını gördü ve kafasına geçirdi, sonra onu kolundan tutup sandalyeden çekti. "İkimiz gidiyoruz."

"İkimiz mi? Kesinlikle olmaz. Ödüllü dövüşler kibar bir kadına göre değildir."

"Bana söylenene göre ne bira fabrikası ne de Parlamento varmış ama ben bu sabah ikisini de ziyaret ettim. Acele edin. Tam zamanında yetişeceğiz, ama ancak şimdi yola çıkarsak."

"Neden bu kadar kafana taktın?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Alçak kardeşimin ödüllü dövüşü senin için neden önemli?"

Soru bir an havada asılı kaldı.

"Çünkü onu seviyorum," dedi ve cam gibi sessizliği, yeterince keskin bir güce sahip olan tek kelimelerle bozdu. "Ve sen de benimle gelmelisin çünkü sen de onu seviyorsun."

"Ne zamandır kardeşime aşıksın?"

Piers bu soruyu, Gravesend yakınlarında bir yerde, Old Kent Road'da ilerlerken sordu. Sanki onlar

iki saat önce ofisinde ara verdikleri konuşmaya devam ediyorlardı.

"Her zamankinden beri, sanırım." Ellerini kavuşturdu. "Ama bunu daha yeni fark ettim."

Tepkisi tahmin edilebileceği gibi soğukkanlıydı.

Piers'in onun ifşaatları karşısında nasıl bu kadar sakin kalabildiğini anlayamıyordu. Hele bu trafik karşısında. Aman Tanrım, köprüde bekleyen at arabaları ve at arabalarının gürültüsü kayınbiraderine felç geçirtebilirdi.

Clio bile parmaklarını koltuğa vuruyor ve terliklerinin içinde ayak parmaklarına vuruyordu. Sonbahar günü iyice ısınmaya başlamıştı ve bu sıcaklık onun sabrını artırmıyordu.

Araba aniden durdu.

"Neden duruyoruz? Bir otoban var mı?"

Piers boynunu bükerek, "Yol viraja kadar at arabalarıyla tıkanmış," dedi. "Yaklaşmış olmalıyız."

Clio saatini kontrol etti. Neredeyse öğlen olmuştu. Kaybedecek zaman yoktu.

Kapının mandalına uzandı. "O zaman kalan mesafeyi yürüyerek kat ederim."

"Clio, bekle."

Kapıyı itip açarken ve vagonun sınırlarından kaçarken güldü. Arkasından söylenecek onca boş söz varken.

Clio, bekle.

Bir saniye daha beklemeyecekti.

Piers, yolun kenarı boyunca koşturan ve bir tarlayı kesmek için bir kazığın üzerinden tırmanan onu takip etti. Yüksek, küstah otlar çizmelerine dolanıyor ve eteğinin kenarını kavırıyordu.

Meyhaneye vardığında, dövüşün çok sayıda izleyiciyi çektiğini görebiliyordu. Belki de yüzlerce. Hanın arkasındaki çimenli çayıra doğru çalıkuşu gibi üşüşüyorlardı.

Eteklerini topladı ve kalabalığın arasından kendine yol açmaya çalışarak kalan mesafeyi hızla geçti. "Affedersiniz, lütfen. Özür dilerim. Lütfen geçmeme izin verin."

Bir adam onun botuna bastı.

Elini yumruk yaptı ve havaya kaldırdı. "Kımılma."

Seyircilerin oluşturduğu son iç halka da dağıldı ve Clio ortadaki açıklığa çıktı.

İşte oradaydı.

Rafe.

Bir metre ötede duruyordu. Sırtı ona dönüktü ama o omuzları nerede olsa tanırdı.

"Rafe!" Çayır boyunca aceleyle ilerledi. "Rafe, bekle!"

Döndü, manşetini düzeltirken durakladı. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Clio. Erkencisin."

Erken mi?

Belki de adamın neden onu bekliyor gibi göründüğünü merak etmeliydi ama çok geç kalmadığı için rahatlamakla meşguldü. Belli ki dövüş henüz başlamamıştı. Boks için fazla şık giyinmişti; mavi bir frak, yeni kolalanmış bir kravat ve çizgili ipek bir yelek giymişti.

Ve o uzun, pırıl pırıl botlar.

Tanrım, muhteşem görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, onun yanından yola doğru bakarak. "Kardeşim nerede-"

"Ben ... değilim." Elini karnına bastırdı, nefesi kesilmişti. "Seni durdurmak için burada değilim."

"Sen değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Eğer istemezsen izlemem bile."

"Sen . . . yapmayacaksın."

Başını iki yana salladı. "Ama burada olduğumu bilmeni istedim. Senin için tezahürat yapıyorum. Sana inandığımı. Hepsinden önemlisi, sana bunu göstermem gerekiyordu." Cebinden bir kâğıt çıkardı ve açarak ona uzattı. "Hadi, bir göz at."

Ona baktı.

"Bira fabrikası için," diye açıkladı. "Bu tasarıma sahip yedi yüz fiçı sipariş ettim. Yani kazansanız iyi olur. Şimdi hepsini değiştirmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Yazıyı yüksek sesle okudu. "Champion Pale Ale."

"Onu yeneceksin, Rafe. Yeneceğini biliyorum. Sen tanıdığım en güçlü, en cesur ve en yürekli adamsın. Sen benim hayallerimi destekledin. Ben de seninkilere inanıyorum. Git unvanını geri al."

Kağıda bakarken sessizdi. Bitmek bilmeyen dakikalar boyunca.

"Acaba. . ." Sinirle yutkundu. "Bir şey söyleyebilir misin? Ya da bir şey yapar mısın? Herhangi bir şey, gerçekten. Şu anda kendimi oldukça yalnız hissediyorum."

Saçının bir tutamını kenara itti ve bu his onu yeniden nefessiz bıraktı. Onun dokunuşu olmadan o kadar uzun zaman geçirmişti ki.

"Yalnız değilsin. Asla da olmayacaksın." Kağıdı katlayarak ekledi, "Bence Champion Pale Ale gerçekten de iyi bir isim. Sadece ... Jack Dubose'dan bunu onaylamasını istememiz gerekecek." "Hayır, hayır. Sen onaylayacaksın. Bugün Dubose'u yeneceksin."

"Burada olmadığı için bu zor olurdu."

Anlamamıştı. "Ama gazeteyi gördüm. 'Rafe Brandon'ın şimdiye kadarki en zorlu rakibiyle karşılaşmasına tanık olun' yazıyordu. Hayatının maçı' yazıyordu. Dubose'dan başka kim olabilir ki?"

O çocuksu sırtış dudaklarını çekiştirdi. "Gerçekten kim?"

Clio'nun kafası çok karışmıştı. Geri çekildi ve bir daire çizerek döndü, ilk kez alanı düzgün bir şekilde inceledi. Alan geniş ve açıktı ve Rafe'in rakibini hiçbir yerde göremiyordu. Seyirciler bir ödül dövüşü için oldukça bakımlı görünüyordu ve ...

Aman Tanrım. Ne kadar garip. Bu kuzeni Elinor muydu? Ödüllü bir dövüşte ne işi olabilirdi ki?

"Yüzük nerede?" diye sordu ona dönerek. "Yüzük falan yok."

"Oh, bir yüzük var. Tam burada."

Elini göğüs cebine soktu ve kocaman başparmağı ile işaret parmağı arasında dengelenmiş, parlayan altından bir bant çıkardı.

Ona bakarken Clio'nun boğazında bir yumru oluştu. Üç güzel, yumuşak yeşil zümrüt, daha küçük elmaslarla çevriliydi.

"En sevdiğin rengin yeşil olduğunu söylemiştin. Umarım bu gerçeklerden biridir."

"Bu benim için mi?"

"Hepsi senin için. Yüzük. Misafirler. Gazeteler. Üzgünüm ama bu hazırlıklarla yeterince uğraştığını düşündüm. Ve uygun davetiyeler için sabrım yoktu."

Onu anlamaya başladığında kalbi göğsünde çarpmaya başladı. "Bu bir ödül dövüşü değil. Bu bir düğün."

Başını salladı. "Bizimki, umarım." Oh. Oh, bu adam.

Havası söndü. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Bir tarlanın ortasında evlenmeye aldırmayacağını söylemiştin. Evleneceğin adamı sevdiğin sürece."

Ve onu seviyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki nefes almak bile acı veriyordu.

Daha yeni yetişmiş olan Piers'a bir bakış attı. "Biliyordun," diye suçladı onu. "Başından beri biliyordun. Gerçekten çok sinsisin."

Adam omuz silkti. "Her şeye rağmen sana bir düğün borcum vardı."

Rafe, "İnanın bana, onun sinsiliğinin yarısını bile bilmiyorsunuz," dedi. "Haftalardır bunun üzerinde çalışıyoruz. Her şeyin planlanmasına yardım etti."

Piers, "Bu sağdıcın görevidir." dedi.

İkisi kardeşçe bir komplo bakışını paylaştı. Eğer Clio onların kardeş gibi anlaştıklarını görmekten bu kadar memnun olmasaydı, kendisine bu şekilde işkence ettikleri için kulaklarını çekerdi.

"Peki ya ödüllü dövüşler? Şampiyona?"

Rafe, "Kavgayla işim bitmedi," dedi. "Ama Bruiser Dubose'un ikinci adamıyla görüşüyor. Bir sergiyle daha fazla para kazanabileceğimize karar verebiliriz."

"Bir sergi mi?"

"Daha çok bir dizi gibi. Şampiyon şampiyona karşı. Gerçek dövüşler olacak ama yasal dövüşler. Uygun arenalarda yapılır. Daha fazla kural ve eldivenle, böylece daha az tehlikeli olur." Clio bu fikri beğendi. "Ve bu sergi serisi kavgalar ihtiyaç a Sponsor mu? Anup-and-coming

bira fabrikası, belki?"

"Olabilir." Başını eğerek yakındaki hanı işaret etti. "Şimdi gidin. Daphne ve Phoebe içeride çiçeklerin ve gelinliğinle birlikte. Düğün kahvaltısı da bekliyor. Bruiser planladı, o yüzden kendinizi en kötüsüne hazırlayın. Ama pastayı bizzat ben ayarladım."

"Ne tür bir pasta?"

Yakınına eğildi ve kulağına sokuldu. "Her çeşit pasta."

Gülmekten kendini alamadı.

"Clio, sen benim hayatımın maçasın. Bana meydan okuyan, benimle başa baş mücadele eden sensin. Beni sersemletiyor ve daha fazlasını istememe neden oluyorsun. Beni daha iyi olmaya itiyorsun. Hayatımın geri kalanını senin için aynı şeyi yaparak geçirmek istiyorum." Onun elini tuttu ve yüzüğü parmağına geçirdi. "Evlen benimle. Bir tarlada. Tüm bu insanların önünde."

Parmağındaki yüzüğe baktı, zümrütler öğle güneşinde parlıyordu. Sonra bakışlarını onunkilere kaldırdı, o cesur yeşil gözlere baktı, şiddetli, tereddütsüz bir aşkla doluydu.

Elini onun elinin içine koydu. "Neyi bekliyoruz?"

Sonsöz

Birkaç ay sonra

Bu o olabilir mi?

Clio, Twill Şatosu'ndaki oturma odasındaki tüneğinden cama doğru eğildi ve pencereden içeriye sertçe baktı.

Yolun sonunda çalkalanan bir toz bulutu belirdi ve şatoya yaklaştıkça bulut, karanlık, esrarengiz bir binicisi olan doru bir ata dönüştü.

Başka biri olamaz.

Adam bineğini yolda durdurduğunda, kadın pencere camını araladı ve ona el salladı.

Selamlamak için elini kaldırdı. "Ben atımı hazırlayayım."

Tanrım, tam üç gündür ortalıkta yoktu, meyhaneleri ve hanları ziyaret ederek müşterilerinin güvenini kazanmaya çalışıyordu. Gerçekten de onu yarım saat daha bekletmek mi istiyordu?

Adam ahıra doğru ilerlemeye başladığında, kadın ona seslendi. "Bir kez olsun seyislerin yapmasına izin verir misin? Yukarıda senin için bir şeyim var."

"Peki o zaman." Müstehzi bir selam verdi. "Leydimin emrettiği gibi."

Adamın yavaş adımları merdivenleri tırmanırken sabırsızlıkla ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

"Oda bu tarafta," diye seslendi. "Sakın kaybolmayın. Sesimi takip edin."

Sadece takılıyordu. Şatoda birkaç ay kaldıktan sonra Rafe yatak odasına giden yolu biliyordu. Aslında balayından beri derin bir patika kullanmışlardı. Yakında koridordaki halıyı değiştirmesi gerekecekti.

Ne zaman o ulaşıldı ve Kapı aralığı, o düştü karşıkapı pervazına yaslandı, sanki onu görünce sersemlemiş gibiydi.

Kadını bir aşağı bir yukarı süzerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Eve güzel bir hoş geldin."

"Sana bir sürprizim var," dedi ve onu süitlerinin ön odasına çekti. "Aslında üç sürprizim var."

"Günüm daha da güzelleşiyor."

Onu şatonun en iyi porselenleri, gümüşleri ve kristalleriyle döşenmiş iki kişilik zarif bir masaya doğru götürdü.

"şimdi sıra sürprizlerde. İşte ilki." Bir bezi cırparak kaldırdı ve musluğa takılmaya hazır meşe bir fıçıyı ortaya çıkardı. "Champion Pale Ale'nin ilk resmi bira üretimi. Tadına bakmaya hazır mısınız?"

"Tabii ki evet." Sırtışı genişledi. "Bu harika."

"Bunu henüz söyleme. Korkunç olabilir. Ama en azından ikinci sürprizin lezzetli olacağından biraz daha eminim." Tabağından parlayan gümüş bir kubbe çıkardı ve ortaya buzlu, şekerlemeli, fındıklı bir kek çıktı. "Kek olmadan bira nedir ki?"

"Bu evde mi?" diye sordu. "Bira için üzgün bir bahane." "Gerçekten de öyle."

"Üçüncü bir sürpriz olduğunu söylemiştiniz," dedi.

"Var. Ama en iyisi bu ikisiyle işimiz bitene kadar beklemesi."

Masaya oturduklarında Clio ikisine de kalın birer dilim pasta kesti. Rafe musluğu fıçıya vurdu ve iki bardak bira çekti.

"Gerginim," diye itiraf etti, onunkini alırken.

"Rengi iyi." Işığa doğru tuttu. "Bulanık değil."

Karar vermenin tek bir yolu vardı. Cesaretini topladı ve kadehini kaldırdı. "Champion Ale'ye."

"Champion Ale'ye."

Kadehler şerefe tokuşturuldu. Sonra her biri temkinli bir yudum aldı.

Ardından dalgın bir sessizlik.

"Fena değil," dedi uzun uzun.

Güldü. "Henüz büyük de değil. Ama bu sadece ilk denememiz. Bunun biraz daha uzun süre mahzende kalması gerekiyor ve bir dahaki sefere tarifi değiştireceğiz." Birayı tekrar yudumladı. "Aslında içtikçe tadı daha da güzelleşiyor."

"İşe yaraması çok komik."

Kadın birasını tekrar kaldırdığında, adam uzandı ve içmesini engelledi.

"Bekle," dedi. "Sağlıklı olduğundan emin misin?"

Kaşlarını çatarak bardağına baktı. "Henüz İngiltere'nin en iyi birası olmayabilir. Ama zehirli olmadığından oldukça eminim."

"Hayır. Yani, bilirsin işte, sağlıklı." Ona göz

kırptı. "Gerçekten bilmiyorum."

"Masum rolü yapma. Üçüncü sürpriz, hatırladın mı? Ne olabileceğine dair bir şüphem var."

"Öyle mi?"

"Gel bakalım, Clio. Son iki haftadır gizemli davranıyorsun."

Sandalyesinden kalktı ve masanın onun tarafına doğru gelip yanına diz çöktü. İri elleri kadının belini sararak yüzünü ona çevirdi ve yanağını okşadı.

"Sendeki değişimi görebiliyorum," dedi. "Pembenin yeni bir tonunda kızarıyorsun. Bebek pembesi."

Oh, Tanrım. Onun- "Rafe ..."

"Endişelenmeyin," dedi. "Sergiler bitene ve bira fabrikası kendi ayakları üzerinde durana kadar bir yıl kadar beklemeye çalışacağımızı söylediğimizi biliyorum. Ama daha erken olması benim için sorun değil. Aslında, ben ..." Yeşil gözleri onunkilere kilitlendi. "Clio, ben çok ..."

Bu cümleyi asla tamamlayamadı. Ama kızın ağzını tutkulu bir öpücükle kaptığında ne demek istediğini anlatmayı başardı.

Çok mutluydu. Derinden, gerçekten mutluydu. O da öyle.

Dudakları buluştuğunda, boğazından hafif bir iç çekiş geçti. Adamın tadı biraydı ve o tanıdık deri ve keklik üzümü karışımı kokuyordu. Onu çok özlemişti ve eve bir gün bile geç gelmemişti - kokusu neredeyse geceleri uyuduğu gömleğinden çıkmıştı. Parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek onu daha da yakınına çekti.

Ancak kocasının ilgisinden ne kadar keyif alsa da, Clio kendini biraz suçlu hissetmeye başladı. Odada, bu ara uzadıkça daha da endişelenen küçük biri daha vardı.

"Sende bir değişiklik fark ettiğimi biliyordum," diye mırıldandı. Dili boynunda kıvrımlı bir yol izledi. "Tadın bile farklı. Daha tatlı."

Kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu. "Rafe."

Dişleriyle kulak memesini yokladı. "Mmm."

"Sana bir şey söylemem gerek."

"Hamilesin. Biliyorum, aşkım. Biliyorum."

"I . . ." Adamın dişleri kulak memesini yakaladığında zevkten nefesi kesildi. "Ama değilim. Hamile değilim."

"Ne?" Adam başını kaldırdı ve kaşları kadının çenesine çarptı. "Sen değil misin?"

"Hayır." Gülümsedi. "Ben köpekle beraberim."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi ... Oh, paha biçilemezdi.

Ona acıyarak sandalyesinden kalktı ve yatağın altına sakladığı sepeti aldı.

Dokuma kapağı kaldırdığında içinden bir köpek yavrusu çıktı.

Düz siyah burunlu ve kadife gibi tüyleri olan bir bulldog yavrusu.

"Gördün mü?" dedi. "O senin üçüncü sürprizin. Ufaklık bugün dokuz haftalık oldu. Sütten yeni kesildi."

Kahverengi-beyaz kırıxıklıklar yumağını onun kollarına bıraktı.

Ona baktı. "Bir köpek."

"Evet."

"Bebek falan yok."

"Henüz değil. Oh, ve şimdi hayal kırıklığına uğradın." Bir elini şakağına götürdü. "Bunu senden asla saklamaya çalışmamalıydım."

"Hayal kırıklığına uğramadım. Sadece ..." Yavru köpek onun başparmağını yaladı ve ısırıldı. "Gerçek bir sürpriz yaptın."

Gülümsedi. "Güzel." "Bir adı var mı?" "Henüz yok."

Bir süre düşündü ve yavrunun kulağının altını kaşdı. "Sanırım Şampiyon var. Ama bu biraz açık gibi geliyor."

"Katılıyorum. Evde bir şampiyon yeterli. Doğru isim bize gelecektir."

Yavru bir saat içinde Clio'nun zümrüt saten yastıklarından birinin üzerinde uyuyakalmıştı. Rafe eninde sonunda bu yirmi lanet şeyin hepsi için bir kullanım alanı bulacağına ısrar ediyordu.

Sırtlarını duvara dayayarak yere oturdular, biralarını yudumladılar ve buldogun minik horlamalarının tadını çıkardılar.

Clio başını öne eğdi. "Bence ona Şeytan demeliyiz."

"Şeytan mı? Bu mu?" Kıkırdayarak bir avuç dolusu kadife kırıklıklar. "Neden?"

"Çünkü sen Şeytan'ın Sahibisin. Ve o yavrunun sana kalben ve ruhen sahip olduğu çok açık."

İnkâr etmeye bile çalışmadı. "Kıskandın mı?"

"Paylaşmak benim için sorun değil. Sen harika bir şekilde büyüksün. Herkese yetecek kadar varsın."

Sadece bedeni de büyük değildi; en büyük, en sadık kalbe sahipti. Bu adamın içinde bir eşe, bir erkek kardeşe, birkaç baldıza, arkadaşlara, bir köpek yavrusuna ve daha fazlasına yetecek kadar sevgi olduğunu biliyordu.

Clio onun elini sıktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Bu kadar erken bir bebeğe aldırmayacağınızı söylediğinizde samimi miydiniz?"

Rafe birasını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Sonra eğilerek onu kollarının arasına aldı ve doğruca havaya kaldırdı.

yere yatırdı ve yatağa doğru taşıdı. "Sana ne kadar samimi olduğunu göstereyim."

Yazar Hakkında

TESSA DARE, bir düzineden fazla tarihi romanın New York Times çoksatan, ödüllü yazarıdır. Eğitimli bir kütüphaneci ve kalbinde bir kitap aşığı olan Tessa, evini Güney Kaliforniya'da, kocası, iki çocuğu ve bir çift kozmik kedi yavrusu ile rahat, dağınık bir bungalovu paylaştığı yerde yapıyor.

www.tessadare.com

www.avonromance.com

www.facebook.com/avonromance

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Tessa Dare tarafından

DÜK İLE AŞK YAŞAYAN

MARKIZE EVET DEYİN

GÜZELLİK VE SİYAH SİHİRBAZ (roman) ANY

DUCHESS WILL DO

SKANDALCI, AHLAKSIZ, İYİLİKSİZ

BAY WRIGHT (roman) GECE

YARISI BİR BAYAN

KÖTÜ OLMAK İÇİN BİR

HAFTA TESLİM OLMAK

İÇİN BİR GECE

BİR ALÇAKLA ÜÇ GECE İKİ KEZ BİR

HAYDUT TARAFINDAN BAŞTAN ÇIKARILDI

BİR DÜKLE BİR DANS BİR

İKNA KADINI BİR SİRENİN

TESLİMİYETİ AV

TANRIÇASI

Çok Yakında

BİR İSKOÇ DÜĞÜMÜ ATTIĞINDA

*Next month, don't miss these exciting
new love stories only from
Avon Books*

Catch a Falling Heiress by Laura Lee Guhrke

Lin net Holland tam da mükemmel adamdan gelen evlilik teklifini kabul etmek üzereyken, Featherstone Kontu araya girer ve itibarı da dahil olmak üzere her şeyi mahveder. Jack Featherstone işleri yoluna koymasına gerektiğini bilmektedir. Böylece altın güzeli kazanmak için yola koyulur... ve onun tarafından mahvedilmenin, b a ş 1 n a gelebilecek en iyi şey olduğunu kanıtlar.

ffayioş Dirty HelenKay Dimon tarafından

M16 ve CIA için çalışan elit bir i s t i h b a r a t ajanı olan Ford Deckcz, adrenalin için yaşamaktadır. 8uf seksli Shay Alexander'ı bilinen bir ulusal güvenlik hırsızını bulma umuduyla ziyaret ettiğinde, onu yatakta daha iyi tanımak için bahse girer. Ford'un kimliği açığa ç ı k t ı ğ ı n d a , Shay onu bir daha asla görmek istemez, ama Ford onun gitmesine izin veremez, hele ki hayatı tehlikedeyken.

Candis Terry tarafından Sweet Suepeiae

Geçmişteki hatalarını tekrarlamamaya kararlı olan bekâr ve kek dükkânı sahibi Fionn Wilder, sırat-ı müstakimden ayrılmamaya odaklanmıştır. Ama ateşli savaşçı Mike Halsey, onun kötü kız fitilini ateşlemenin tüm lezzetli yollarını biliyor. Kader onu güzel, güçlü ve limi ts dışı Fiona ile karşı karşıya getirdiğinde, lie aralarındaki çekişmeyle

mücadele edebilecek midir?

Bu unutulmaz hikayeleri satın almak sadece
bir saniyenizi alacak ve size saatlerce okuma
keyfi yaşatacak!

www.AvonImpulse.com adresine gidin ve neler
sunabileceğimizi görün.

E-kitapların satıldığı her yerde mevcuttur.

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2015 Eve Ortega'ya aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödeneşyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı OCAK 2015 ISBN: 9780062240187

Basılı Baskı ISBN: 9780062240200

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8,
Kanada www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace
Road Londra, W6 8JB,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.